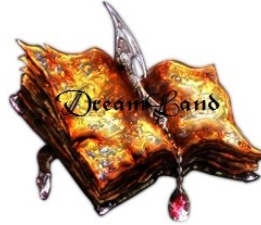

Fordította
Loósz Vera

ELIZABETH ADLER

*Minden Monte-Carlóban
kezdődött*

Ulpius-ház könyvkiadó
Budapest, 2010

A fordítás alapjául szolgáló mű:
Elizabeth Adler: *It All Began in Monte Carlo*

A szerzőtől az Ulpius-báz Könyvkiadónál megjelent:

A Villa Mimosa titka
Bűnös gazdagok
Ház Amalfin
Kalifornia, szívem
Napnyugta Santa Monicában
Nyár Capri szigetén
Párizsi randevú
Riviéra Hotel
A Riviéra titka
San Diego mindent visz
Találkozzunk Provence-ban!
Toszkánai nyár
Varázslatos Malibu
Velem Velencében

www. elizabeth adler. hu

Copyright © 2010 by Elizabeth Adler
All rights reserved.
Hungarian translation © Loósz Vera, 2010
© Ulpius-ház Könyvkiadó, 2010

ISBN 978 963 254 403 8

Richardnak

*A bizalom gyakran elpazarolt érzelem.
Akárcsak a szerelem.
Maha Mondragon*

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Köszönöm, mint mindig, az én elhivatott St. Martin-beli csapatomnak, főként Sally Richardsonnak, és természetesen szerkesztőmnek, Jen Enderlinnek - ő a legjobb. Nagyszerű ügynökömnek, Anne Sibbald-nak, valamint a csodálatos társaságnak a Janklow & Nesbit Associatesnél. És persze a barátnőknek, akik mindig ott vannak, amikor szükségem van rájuk, és mindig megnevettetnek. Szigorú betűrendben: Lyn Blackwell, Francesca Bowyer, Sandi Phillips és Priscilla Rendino. Valamilyen okból mindahányan szőkék vagyunk.

PROLÓGUS

Párizs, december 24.

Didergető karácsonyeste. A kopár fákon égők ragyognak, az elegáns butikok kirakataiban csillognak-villognak a drága holmik. Jószérivel záróra van, amikor a fekete Bentley megáll a divatos ékszerüzlet, a La Fontaine előtt. Három nő száll ki talpig szőrmében, túsarkú csizmában, hosszú, szőke, hullámos hajjal s a szürkület dacára sötét szemüvegben. Hermès táskákkal, elegáns bevásárlószatyrokkal.

Az egyenruhás biztonsági őr, miközben a feléje igyekvő hölgyeket szemléli, azt is látja, hogy a Bentley már dugig van bevásárlótáskákkal. A nők fejüket összedugva nevetgélnek, arcuk nem látszik, miközben közelednek. Az őr mosolyogva tárja ki előttük az ajtót.

Fényes fekete hangtompítós pisztolyt nyomnak a hátába. Egy női hang azt mondja, befelé, de ne emelje föl a kezét. A többiek előrántják szőrmebundáik alól a fegyvereket. A pisztoly ismét a biztonsági őr gerincének feszül.

- Normálisan járj! - vakkantja a nő. Az őr engedelmeskedik.

A boltban már csak három eladó rakosgat, a vitrineket ellenőrzik, a szivárvány minden színében sziporkáznak a gyémántok. Amikor bemegy az őr, nyomában a három nővel, felnéznek. Sóhajtanak, hiszen későre jár, karácsonyeste van, és otthon szeretnének lenni a családjukkal. Az üzlet azonban üzlet, s az ilyenforma, drága prémekbe bugyolált nők esetében akár nagy fogás is lehet. Az efféle gazdag asszonyok gondolkodás nélkül vásárolnak. Elvégre karácsony van.

A boltvezető csupa mosoly. Az eladók hangosan köszönnek.

- Jó estét, hölgyek. Kellemes karácsonyt!

A biztonsági őr mögött álló két nő lövésre emeli fegyverét. Hátralökik hosszú, szőke loboncukat, s bizarr Marilyn Monroe-álarcok villannak elő: a híres mosolyra húzódó vörös ajkak. A harmadik nő elintézi a biztonsági kamerát, majd őrt áll. Az első durván utasítja a boltvezetőt, hogy nyissa ki az üvegszekrényeket meg a széfet. Mégpedig gyorsan.

A férfi tétován toporog. A nő nevetését elfojtja az álarc.

- Meg se forduljon a fejében a riasztó, uram. Rég halott lesz, mire egy zsarú ideér. És biztos vagyok benne, hogy látni akarja ezen a karácsonyestén a srácait. Hiszen mindenkinek jár ajándék a Mikulástól, nekünk is.

A boltvezető sietve nyitogatja az üzletben lévő vitrineket, a kirakati tárlókat úgyszintén. Az első rabló sakkban tartja a pisztolyával. A két rémült eladónő holtsápadtan reszket a háttérben, az egyiknek mozog a szája, imádkozik. A fiatalabb a tenyerébe temeti az arcát, képtelen odanézni.

A második rabló az ékszereket pakolja ki a vitrinekből, keze végigsöpör a tárlón, gyűrűket, fülbevalókat, karkötőket, káprázatos nyakékeket hajít egy Hermès táskába. A harmadik a pisztolyával a széfhez tereli a boltvezetőt. Kirámolja a páncélszekrényt: ékszereket s egy halom foglalat nélküli sokkarátos briliánskövet. A La Fontaine a gyémántjai minőségéről híres.

Immár az összes ékszer a Hermès táskában van, de egy Dior dobozba meg egy Eres bevásárlószatyorba is jutott bőven.

Az álarcos rablók a pult mögé sorakoztatják fel az eladókat, a boltvezetőt és a biztonsági őrt. Ketten, célra tartott fegyverrel, az ajtóhoz hátrálnak. A harmadik nő, az irányító, a rémült személyzethez lép. Különkülön mindegyikükre rászzegezi a pisztolyát.

- Adják ide az üzlet kulcsait és a mobiljaikat.

Engedelmeskednek.

Az álarcos rabló a legifjabb eladó előtt megáll. Egy hosszú pillanatilag mereven nézi. A lány fölszegezi a fejét, tekintete találkozik a maszk mögött rejtőzködő pillantásával. A rabló felemeli a pisztolyt, és lecsap az eladó arcára - csont reccsen.

- Szajha - veti oda távozóban.

A három elegáns szőrmekabátos rabló, degeszre tömött márkás szatyraikban a zsákmánnyal, kísétál az ékszerüzletből. Az első nő kulcsra zárja maguk mögött az ajtót. A személyzet dermedten áll, azt hitték, eljött a vég.

Odakint nem a Bentley várakozik, hanem egy szürke furgon. Nyílik az oldalajtó, a nők beszállnak, a kocsi gyorsan elvegyül a karácsonyesti forgalomban.

A rablás legfeljebb öt percig tartott. A zsákmány sok millió dollárt ér. Másodszer csaptak le ebben a hónapban.

ELSŐ FEJEZET

Los Angeles, december 24.

Sunny Alvarez felszállt az Air France légitársaság párizsi járatára. Az összes értékes légi mérőföldje ráment, meg egy csomó pénze is, de ha boldogtalan, akkor az első osztályon fog szomorkodni. Stílusosan. És egyedül.

Nem sminkelte ki magát, még a rá jellemző merészen vörös rúzszt sem tette fel. Füstszínű, keret nélküli szemüveg segített elrejtetni sírástól duzzadt szemét. A magas, karcsú nő, akinek fekete hajzuhataga az arcába hullott, fiatalabbnak tűnt a maga harminchat événél, és igencsak sebezhetőnek látszott. Szűk farmernadrágját hosszú szárú, fekete báránnyal UGG csizmába tűrte, hozzá fekete kasmírgarbót viselt, a vastag, kétsoros fekete gyapjúkabátot épp az imént hányta le magáról és adta át a várakozó légiutas-kísérőnek, majd ledobta magát a kényelmes bőrülésbe, amelynek lábtartója is volt, hogy később, ha esetleg elalszik, teljes hosszában kinyújtózva pihenhessen, már amennyiben képes lesz még valaha is „elaludni”. Hosszú repülőútnak nézett elébe. Tizenegy óra.

Tizenegy óra Mac Reilly nélkül.

A vőlegénye híres tévényomozó volt, saját műsorral - *Mac Reilly titokzatos történetei* -, és fess férfi, a maga kissé lestrapált, lezser, magabiztos módján... *Nem!* Egy fészkes fenét. Mac több ennél. Szexi, jóvágású. Kék szeme szenvedélyesen néz az övébe, amikor szeretkezik vele... *Nem!* Mondjuk inkább úgy: amikor szeretkeznek. Mert Mac Reillyvel szeretkezni - a keze érintése a testén, ahogyan a férfi bőre kisimul az ő

keze alatt, ahogy a saját bőre szinte elolvad Mac tenyere alatt, az áramütés, amit az ajka érintése okoz, feltüzeli őt, és addig remeg, amíg már csak a szexre képes gondolni, a szexre Mackel...

A tévéműsora sajtófogadásán ismerte meg Macet. Azt mondta, a helyiség túlsó feléről szúrta ki őt. „Kizárt, hogy ne tűntél volna fel abban a szerelésben.” Valójában ezt mondta.

Sunny fekete garbót viselt, hozzá fehér miniszoknyát, és a kemény csajszi motoroscsizmáját, ugyanis a Harleyjával ment a fogadásra. Mac meglegyintette a vállát, s ő szembe találta magát azzal a szakadt farmert és pólót viselő fickóval, akinek sötétkék szeme úgy itta a látványát, mintha nála jobbat nem látott volna egész este.

Mac a nevét tudakolta, ő pedig azt mondta, tudja kicsoda Mac. Egyikük sem ivott, hiszen vezettek, mégis az a mámoros érzés járta át mindkettejüket, mintha egy másik bolygón lennének, még a parti lármája is mintha elnémult volna hirtelen. Később Mac azt mesélte, hogy először a lány méretes csizmája tűnt fel neki, mire Sunny elárulta, hogy ő a férfi izmos karját vette észre, és azt akarta, hogy akkor és ott átkarolják azok a karok, és nem érdekelte, hogyan.

Természetesen homlokegyenest különböztek egymástól: Mac, aki a saját erejéből küzdötte fel magát Boston és Miami tetthelyeiről a ma ismert privát kopóvá és televíziós személyiséggé; és a félig latin Sunny, aki vad kölyökként egy ranchon nevelkedett, aki gyönyörű, okos és határozott, aki üzleti diplomát szerzett a Whartonon, és eldöntötte, hogy a maga ura lesz.

Ez bizony – ahogyan oly sokszor elmondták egymásnak azóta – szerelem volt első látásra. Pillantások a helyiség túloldaláról – vagy tán egy kicsit közelebről.

És csakugyan így történt. És az is volt. Egészen mostanáig.

Elég! Sunny kihúzta magát a repülőülésben, hátralökte hosszú fekete haját, feltűzte lófarokba, majd elfogadta a pohár pezsgőt, melyet a légiutas-kísérő kínált neki.

Meredten nézte a kezében lévő poharat, de nem igazán látta. Már nem Mac menyasszonya többé. Négy évig voltak együtt, a jövő hónapban akartak összeházasodni, de Mac ismét változtatott a tervén. Tavaly úgyszintén rábólintott a házasságra, miként néhányszor korábban is. Mindegyik alkalommal, amikor közeledett az idő, valami közbejött. Egy újabb titokzatos eset, amit muszáj volt elvállalnia. Nem mondhatott nemet. Kivéve – a jelek szerint – Sunnynak.

Ez volt az utolsó csepp a pohárban. Már a ruháját is megvette – krémszínűt –, a fehér nem mutat olyan jól télen. És csipkés, bár általában nemigen viselt csipkét. Egyenes vonalú, a nagyon is jó testére simuló, mert azt még ő maga is bevallja, hogy remek alakja van. *Pazar testű.* Mac mindig ezt mondta.

Sunny kinyújtotta hosszú lábát a térdig érő, kényelmes báránybőr csizmában, de hiába meredt rá, nem látta. A szív alakú, rózsaszín gyémánt jegygyűrűt látta, amelyet Mac párnáján hagyott, a búcsúüzenettel. *„Kilépek az életedből, ahol nincsen számomra hely, csak a munkádnak. Sok szerencsét.”* A neve kezdőbetűjével írta alá: „S”.

Nyüszítés hallatszott a Vuitton kutyahordozóból. Sunny a kis dobozra és a csivavára nézett. A kutyus gyászosan tekingetett kifelé. Tesoro

mindösszesen másfél kilót nyomott. Mac négy lábon járó ördögfajzatnak nevezte, és igaza volt, mert a csivava sokszor mélyesztette belé a fogát meg a karmait, és ijesztgette az ő kutyáját, a félszemű, háromlábú csibészt, akit a férfi imádott, ő mentette meg az életét, és a Kalóz névre hallgatott. Mac és Sunny éppenséggel a két eb, Tesoro és Kalóz viszálykodása miatt nem lakott együtt, ámbár Sunny most arra gondolt, hogy ez talán nem is olyan nagy baj. Egy közös otthont elhagyni – Mac vidám házacskáját a malibui tengerparton – kétszer nehezebb lett volna.

A gép irányba fordult a felszálláshoz. Sunny becsatolta a hordozójában lévő Tesorót a szomszédos ülésen, hátradőlt, érezte a tolóerőt, mikor a gép elhagyta a talajt. Vége. Már úton van.

Egy könnycsepp gördült le az orcáján. Párizs felé tart. *Egyedül.*

MÁSODIK FEJEZET

„Kellemes karácsonyi ünnepeket!”

A bal oldalán ülő férfi ráemelte a poharát.

– Tudja, karácsonyeste van – mondta. – A kilencórás időeltolódástól eltekintve Párizsban még karácsonyeste van.

Sunny távolságtartóan bólintott. Semmi kedve nem volt beszélgetni. Ebben a pillanatban még egy baráttal sem beszélgetne, nemhogy egy idegennel. Gondolkodás nélkül tűnt el a színről, online vásárolta meg a repülőjegyét, bedobált néhány holmit egy táskába, összecsomagolta Tesorót, üzenetet hagyott Macnek, majd kitaxizott a repülőtérré. Arról fogalma sem volt, hová megy, amikor megérkezik Párizsba.

Félelem tört rá. Le akart szállni a gépről, vissza akart menni Machez. *Nem tudta, hogyan kell „egyedül” lenni.*

Összeszedte magát. A férfi még mindig őt nézte, kérdő mosoly bujkált a tekintetében.

– Köszönöm, viszont. – Ennyit sikerült kinyögnie, de az ajka merev maradt, mintha elszokott volna a beszédétől. Ivott egy korty pezsgőt, hogy szétválassza az ajkait.

– Párizsban tölti a karácsonyt?

Ez a pasi nem adja föl. Fel se tűnik neki, hogy ő nem akar beszélgetni?

– Nem – hazudta.

– Én sem – felelte mosolyogva a férfi, és kinyújtotta hosszú lábát.

Az idegen annyira nyugodtnak tűnt, olyan elégedettnek önmagával és az életével, hogy Sunny hirtelen gyűlöletet érzett iránta. Borostyánbarnára festett Silhouette szemüvege mögül sandított rá. Vonzó férfi volt: magas és szikár, sötétszőke selymes haja a homlokába hullott. Vajon kék vagy barna a szeme? Netán mogyorószínű? Nem lehetett megmondani, mert a haja árnyékot vetett rá. Az orra férfias, a szája telt. Szexis száj. Sunny annyira mégsem merült el a bánatában, hogy ezt észre ne vegye. És hol sült le így a férfi? Kaliforniában nem, az egyszer biztos. Ezen a télen ott hűvös, esős volt az idő.

– Túl hideg van Párizsban – jegyezte meg a férfi. – Havat ígérnek.

– Havat? – ismételte meg döbbenten Sunny. Hidegre talán számított, óra azonban nem.

- De maga jól öltözött fel. - Az idegen Sunny csizmájára pillantva mosolygott.

Sunny imádta az UGG-t. Olyan volt, akár a legmelegebb, legkényelmesebb papucs, a báránybőr végtelenül puhán és gyöngéden ölelte körül elgémberedett lábujjait. A fenébe is, soha nem fog mást viselni, csak ezt. Még a pazar vadonatúj csizmát se, melyet a múlt héten vásárolt a karácsonyi partik és multságok szakadatlan sorára számítva; fenyőfa, kandallótűz, talán egy csók a fagyöngy alatt.

Bele sem gondolt, mitévő lesz, miután megérkezik Párizsba. Még csak meg sem fordult a fejében, hogy hotelszobát foglaljon. Mindössze annyit volt képes megszervezni, hogy feljusson erre a repülőgépre. Hát, kábé tíz órán keresztül elmélkedhet rajta.

Az idegen egy második pohár pezsgőt és egy tálka vegyes ízelítőt fogadott el a légiutas-kísérőtől. Sunny úgyszintén.

Hatalmasat kortyolt az italból, de semmivel sem érezte tőle jobban magát. A szeme sarkából ismét látta, hogy a férfi őt nézi, ezúttal derűs mosolyra húzódott a szája széle. A szexis szája, gondolta keserűen Sunny. Miért kell szexis szájának lennie, amely Mac-re emlékezteti? Miért nem egy színtelen üzletember, aki mélyen beletemetkezik a fontos irataiba, mert holnap előadást tart egy párizsi konferencián? Jaj, el is felejtette. Hiszen karácsony napja lesz. Az „üzletemberek” már odahaza vannak a családdal. Akkor ez az idegen miért nincs?

- Látom, kedveli a pezsgőt. - A férfi belekortyolt a szinte teli poharába. Sunnyé már félig üres volt.

- Hébe-hóba - hangzott a kurta válasz.

Az idegen felsóhajtott, de szélesebbre húzódott a mosolya.

- Akkor ez kétségtelenül ünnepi ital. Talán ünnepelhetnénk együtt a karácsonyt? - Sunny nem válaszolt, a férfi pedig vállat vont, majd körülnézett. Rajtuk kívül csak ketten utaztak az első osztályon, egy házaspár, összebújva, jó néhány üléssel távolabb. Odahallatszott halk nevetésük. Sunny igyekezett nem meghallani. Disznóság, hogy boldogok, miközben az ő lelke haldoklik.

- Gondolom, hazafelé tart, meglátogatni a családját - mondta, majd legurította a maradék pezsgőt. Tüstént azt kívánta, bárcsak ne kérdezett volna személyes dolgot. Eső után köpönyeg. Habár édes mindegy.

- Nem, egyedül töltöm az ünnepeket.

Sunny most először fordult a férfi felé, aki komolyan tekintett vissza rá.

- Akárcsak én - mondta.

Sejtette, hogy hozzá hasonlóan ennek a férfinak is megvan a maga története, de úgysem fogja elmesélni. Ahogyan ő sem a magáét. Össze vannak zárva egy Párizsba tartó repülőgépen, ideiglenesen, tizenegy órára, s a világ többi része nem létezik. Pillanatnyilag nem volt „Egyedül”.

Tesoro nyüszített, és Sunny kivette a hordtáskából. Közel tartotta magához a pici, gesztenyebarna kutyust, gyöngéden megpuszilta, s amióta fölszállt a gépre, első ízben elmosolyodott.

- Ez itt Tesoro, és meglehetősen szenvedélyes természetű - mondta.

- Abban biztos vagyok. - A férfi a kezét nyújtotta, Sunny pedig beletette a kiskutyát. Tesoro gyöngéje volt, ha kézről kézre adták. Az idegen az arcához emelte a kutyust, farkasszemet nézett vele. Tesoro még csak meg sem rezdült. Nem nyüszített, nem vakkantott. A férfi aztán az ölébe tette,

ahol összekuporodott, farkát kicsiny horpaszára csapta, s úgy nézett Sunnyra, mintha azt mondaná: Mégis, mire számítottál? Te egy órán keresztül abban az idióta dobozban hagytál engem, ez a férfi pedig most eláraszt a figyelmével.

Lehet, hogy tanulnom kéne valamit a kutyámtól, gondolta Sunny, és más szemmel nézett a férfira.

- Megmondjuk, kik vagyunk? - kérdezte, még mindig az idegent szemlélve.

A férfi elmosolyodott.

- Csak hívjon Mesebeli Királyfinak.

Sunny azon kapta magát, hogy ő is mosolyog. Bágyadt mosoly volt, mindazonáltal mosoly.

- Ebben az esetben nyilván én vagyok a Hercegekisasszony - felelte.

Nem gondolt Macre. Legalább három percig nem.

HARMADIK FEJEZET

Malibu, december 24.

Mac Reilly még mindig az óriási, hangárszerű televízió-stúdióban volt, a kaliforniai Santa Monicában. Tudta, hogy karácsonyeste korán zárnak az üzletek, és még nem vett Sunnynak ajándékot, avagy egy fél tucat ajándékot, mint rendesen. Imádta meglepetésekkel dédelgetni a lányt. Arra már nem emlékezett pontosan, hogy mit vett neki tavaly karácsonykor, arra viszont igen, hogy nagy kísértésbe hozta egy gyönyörű sziámi macska, melyet egy jó nevű tenyésztő kínált eladásra. A komputer képernyőjén egy krém- és csokoládészínű, sovány kis szépség látszott, olyan hatalmas és ragyogó kék szempárral, hogy Mac kutyás léteire beleszeretett. Ám végül győzött a gyakorlatiasság. A kutyája, Kalóz minden bizonnyal szintén beleszeretett volna a cicusba, ami viszont a csivavát illeti... Jobb bele se gondolni. Tesoro még egy grizzlyvel szemben is megvédte volna a felségterületét, ha az Sunny közelébe merészkedik. Egy kicsit Mac is így volt ezzel. Végül egy pár gyémántfüggőnél maradt, éppolyan kicsi és kecses volt, mint Sunny csodaszép füle.

Ma délután - az ajándékválasztást és a vásárlást remélhetőleg gyorsan lezavarják - kirohannak majd a malibui fenyőfavásárra, ahol Sunny szokásához híven egy hatalmas fát fog kiválasztani, ő pedig leteszi a nagyesküt, hogy az nem fér be a bungalójába. És mint mindig, neki lesz igaza, és végül lefűrészelik a fa csúcsát, amelyet Sunny odakötöz majd a fővenyre néző terasz rácsához, és minifenyőfát varázsol belőle, sokszínű, ragyogó égőkkel - mert az ő csajánál szóba se jöhet a mesterkéltségek csupa fehér -, és a tetejére mindig alufóliából rögtönzött csillag kerül. Aztán beugranak a szupermarketbe, pulykát vesznek, meg mindent, ami a töltelékhez és a körethez kell, ő egy halom tűzifát pakol be a kocsiba, az italboltban pedig egy palack portóit vásárol a vacsora mellé, ki tudja, miért, szerinte nagyon illik a karácsonyhoz.

Később, takarók alatt összebújva a teraszon - a kutyák remélhetőleg elégedetten falatozzák a csontokat, amelyeket Sunny könyörgött ki a hentestől -, megosztoznak egy üveg pezsgőn. Felakasztják a harisnyáikat

a tűzhely fölé, a kutyák zoknijait úgyszintén. És amint az óra elüti a tizenkettőt, jelezvén a karácsony napjának beköszöntét, megcsókolják egymást. Hosszú, szerelmes csók lesz, hiszen imádja Sunnyt, és a lány is szereti őt. Aztán bemennek a hálósobába, és összebújnak a pehelypaplan alatt, ahol Sunny mindig túlságosan fázik, ő viszont megizzad, és szeretkezni fognak, vagy elalszanak egymás karjai közt. Avagy remélhetőleg mindkettőre sor kerül.

A rá váró örömökre gondolva Mac arca mosolyra derült. Amint elkészülnek ezzel a néhány utolsó felvétellel... Csak a jó ég tudja, miért nem tudták tegnap befejezni, de valamiért mindig így alakult.

Ellenőrizte a díszletet, de még ki kellett cserélni dolgokat, a rendező pedig elmélyülten tanácskozott a fővilágosítóval. Valamennyien Mac régi barátai voltak, és kétségtelenül éppen annyira várták már, hogy eltűnjenek onnan, mint ő. Unalmában megnézte a beérkezett e-mailjeit. Semmi fontos, értsd: Sunnytól nem érkezett semmi.

Mac megértette, hogy Sunnyt nagyon elkeseríti az esküvő elnapolása – „már megint”, mondta félig hitetlenkedve, félig szomorúan, mintha tört dőfött volna a szívébe –, mindazonáltal igyekezett megmagyarázni neki, hogy ő mindazokkal az emberekkel szemben is elkötelezte magát, akiknek tőle függ a munkájuk, és azokkal szemben is, akiknek megoldatlan gyilkossági ügy vagy a szerettük eltűnése miatt van szükségük rá a lelki békéjük miatt. Csakhogy ezúttal Sunnyt senki másnak a lelki békéje nem érdekelt, és a szíve mélyén Mac tudta, hogy mindaz, amit elmondott neki, igaz. Csakhogy sosem tud elutasítani senkit, akinek szüksége van a segítségére.

A *Párizs* szó ragadta meg a figyelmét a vezető hírben. *Párizs*. A város, amely tavaly úgy elbűvölte őt és Sunnyt. A Ritz-beli szobára gondolt, s arra, ahogy Sunny rábeszélte az igazgatót, hogy adja oda nekik, miközben Párizsra kitehették volna a „megtelt” táblát; a pazar ágyra, a kétszemélyes fürdőkádra, Sunny csodálatos testére, dús, hosszú, sötét hajára, ahogy átítatta a zuhany vize, ahol szeretkeztek... De ez az újsághír nem az ő Párizsukról szólt. Az egyik divatos ékszerboltban történt vakmerő rablásról számolt be, három álarcos szőke nőről és egy szadista erőszakról, melynek során egy fiatal eladónőnek eltört az arccsontja.

Az asszisztense visszahívta Macet a díszletbe.

– Egy fél óra, és végzünk, pajtás – mondta hálás vigyorral, Mac pedig Párizsról és a rablásról megfélekedve elindult a műterembe. Még fél óra, aztán szabad lesz, hogy vásároljon, szabad, hogy Sunnyval töltsse a karácsonyt. Talán ma este, vacsora után még a *Fehér karácsony* ismétlését is megnézik a tévében. Vagy *Holiday Inn* a címe? Akárhogy is, az a film, amelyben Bing Crosby olyasmit mond, hogy „Oké, srácok, csináljunk egy show-t”, és megmenti a régi fogadót a csódtól. Ez volt az egyik kedvencük, szinte kívülről fajták a dialógusokat. Minden karácsonykor együtt nézték meg, és Mac tudta, hogy ez az év sem lesz kivétel.

NEGYEDIK FEJEZET

Karácsonyeste

A repülőgép halk mormogását Leonard Cohen hangja nyomta el, félig énekelte, félig mesélte történetét az elveszett, a múlhatatlan, az utolérhetetlen szerelemről. Sunny az iPodján hallgatta, és némán vele énekelt. Mindegyik dal szövegét ismerte, még az egyetemi időkől, amikor Cohen volt az összes lány lelki társa. Valamennyien azt érezték, amit ő, sebzett szívűek voltak, mint ő, s a szerelmi bánatból fölemelkedtek a szerelmi mámorba. Cohen volt a kedvencük, no meg Van Morrison, s a francia szakosoknak Serge Gainsbourg. Cohen ismerte őket. Megértette őket. A lányok pedig mind azon tűnődtek, miért nem találkoznak soha egy olyan férfival, mint amilyen Leonard Cohen.

A „Dance Me to the End of Love” volt a dal. Miután befejezte, szépen siklott át a „Chelsea Hotel No. 2”-be, és Sunny kinyitotta a szemét. Döbbenetére vonzó szomszédja, Mesebeli Királyfi pillantásával találkozott a tekintete.

- Leonard Cohen csodálatos - mondta a férfi. - Amikor énekel, olyan érzésem van, mintha régi barátom lenne.

- Maga is ezt érzi? - Sunny elképedt. Aztán rádöbbsent, hogy ha a férfi hallhatta az iPodját, akkor túlságosan hangos. Útitársa azonban legyintett.

- Semmi baj - mondta azzal a könnyed mosolyával. - Épp csak elkaptam belőle valamit. És különben is, szeretem.

A légiutas-kísérő kicsi asztalokat rögzített eléjük, majd galambszürke vászonabrosszal letakarta. Fiatal, egyenruhás lány - szűk tengerészkék szoknyát viselt, galambszürke blúzt, a nyakában hetykén megkötött mintás sálát - pezsgővel kínálta őket, Sunnynak azonban volt annyi esze, hogy ne fogadja el. Inkább a borlistát tanulmányozta. Már kiválasztották a vacsoramenüt. Hálát adott az égnek, amiért nem Deltával repül, mert tudta, hogy képtelen volna nemet mondani a fagyalt sundae-nak. A színes apró cukorkákkal, csokoládéöntettel meg mogyoróval, tejszínhabbal és minden más földi jóval feltálalt fagyú némiképp talán csillapította volna a fájdalmát, legalábbis arra az öt percre, amíg befalja. Most inkább az itallapról kiválasztott fehér burgundit kóstolgatta. Elképesztően finom volt, és Sunnynak önkéntelenül is Macre terelődtek a gondolatai, aki nem vetette meg a jó borokat.

- Gyorsan rá lehet kapni az italra - mondta Mesebeli Királyfinak, aki mélyvörös portóit szopogatott, kétségtelenül nagyon régi és nagyon értékes palackból származhatott. - Valószínűleg tántorogva fogok leszállni a repülőgépről.

A nevetés derűt varázsolt a férfi arcára. Sunny ismét azon morfondírozott, hol szerezte a napbarnított színét.

- Ne aggódjék - mondta a férfi -, majd én vigyázok, hogy el ne essen. - Heccelődő pillantást vetett Sunnyra. - Talán jól tesz, ha becsíp egy kicsit - tette hozzá. - Egy napra mindenképp. Merthogy erről van szó, nem igaz?

Sunny azon tűnődött, vajon mire utalt ezzel a férfi.

- Azt hiszem - felelte óvatosan. - Tudja, én igazából nem iszom. Úgy értem, nem vagyok iszákos - folytatta, s egy kicsit kihúzta magát ültében. Tudatni akarta a férfival, hogy nem mindig viselkedik így.

- Ugyan! Két pohár pezsgő és két pohárka bor, tizenegy órá...

- Három - javította ki Sunny. - Három pohár pezsgő. Egyet a reptéren ittam.

A férfi elvigyorodott.

- Oké, maga számolja.

Sunny ismét belekortyolt a fehér burgundiba, s közben azt mondta magának, ez túl finom, miért is inna kis pohárákkal belőle, a csudába is, Mesebeli Királyfinak igaza van. *Tizenegy óra hosszú idő. Tizenegy óra Mac nélkül. Tizenegy óra egyedül... Jaj, istenem...*

- Hol sült le így? - Már megint, ami a szívéen, az a száján. Nem kellene ilyen személyes kérdést föltennie. Elvégre a férfi idegen, és nyilvánvalóan az is óhajt maradni.

Az idegen fölemelte a poharát, mintegy néma köszöntőként, Sunnyéhoz koccantotta, majd ivott.

- Ami azt illeti, Tahitin. Egy hét a tengerparton.

- Egyedül? - A francba, már megint! De a férfi szavai Sunny eszébe villantották a hosszan elnyúló, hófehér homokos tengerpartot, a békés kék öblöt, az apró hullámok taraját, a nap simogató melegét, az olajtói fénylő testeket, s a veríték meg a szex édes illatát. Pusztán beugrott túlhajszolt agyába.

- Hercegisasszony - szólalt meg a férfi. - Vallomást teszek önnek. Igen, egyedül voltam.

Sunny csak most vette észre, hogy Mesebeli Királyfinak van egy kis akcentusa. Kétségtelenül nem amerikai.

- Önszántából? - kérdezte immár merészebben.

- Határozottan önszántamból.

Miközben a légiutas-kísérő felszolgált az első fogást, Sunny csöndben volt.

- A vörösbor nem illik a füstölt lazachoz - mondta, a férfi tányérjára nézve.

- Akkor kénytelen leszek megkóstolni a maga fehérborát.

Bensőséges pillantással nézett Sunny szemébe, ő pedig nyíltan visszanézett rá. Jézusom, megőrültem? Mégis mit művelek?

A férfi elmosolyodott.

- Nem teszem ki ennek a tesztnek - mondta, majd odahívta a légiutas-kísérőt, és fehérbort rendelt.

- Honnan tudja, hogy ízleni fog?

- Ha magának jó, akkor nekem is.

Sunny végre őszintén elmosolyodott.

- Tudja, mit mondok? - A férfinhoz hajolt, megfogta finom pamutból készült kék ingujját, és fölgyúrte, hogy kiszabadítsa leburnult karját, amelyen aranyló szőr csillogott. - Kedvelem magát. - És mindketten nevettek.

- Ami azt illeti, valami mást is bevallók - mondta Mesebeli Királyfi.

Húha! Most elárulja neki a titkát, mindent kitálal; pedig csak egy flört, mert megnyerőnek találja. Sunny levágott egy falatnyi füstölt lazacot, lassan ette, majd kényszeredetten lenyelte. Mindazonáltal meg kellett kérdeznie.

- Éspedig?

- Mi éspedig?

- Most mit fog bevallani? Azt, hogy csákányos gyilkos? Filmsztár? Rocklegenda, akiről azért nem hallottam, mert túl fiatal vagyok?

A férfi úgy hahotázott, hogy az arrébb ülő pár feléjük fordult.

- Ami azt illeti, csak azt akartam bevallani, hogy szerelmes vagyok.

Sunny a tányérjába nézett. Mi köze neki ahhoz, ha a férfi szerelmes? Pusztán útitárs, aki történetesen mellette esett csapdába egy tizenegy órás repülő-úton.

- Kibe? - kérdezte.

- Úgy érte, mibe? - Mesebeli Királyfi befalatozta a lazacot. Gondosan a megfelelő szögben helyezte tányérjára a kést meg a villát, aztán ivott egy kortyot a fehér burgundiból. Kitolta homlokából szögegyenes, kicsit túl hosszú sötétszőke haját, és ismét Sunny szemébe nézett.

Sunny eltűzött közönnnyel vont a vállát.

- Oké! Akkor mibe?

- Ami azt illeti, Párizsba vagyok szerelmes.

- Csakugyan?

- Határozottan.

- *Ami azt illeti, határozottan.*

- Tessék?

- Csak rengetegszer használja az *ami azt illeti*-t.

A férfi bólintott.

- Ami azt illeti, ebben biztos vagyok. Szokásommá vált, de ezúttal csakugyan úgy tűnt, hogy illik az alkalomhoz.

A pincér leszedte az asztalt, töltött még bort, hozott Evian ásványvizet, rájuk mosolygott, megkérdezte, van-e szükségük még valamire, hogy kényelmesen utaznak-e.

Miután elment, Sunny éppen valami furcsa megkönnyebbüléssel azt kérdezte Mesebeli Királyfitól, hogy miért épp Párizsba.

- Azért, mert a világ leggyönyörűbb városa. Különösen karácsonykor úgy ragyog a sötétben és a hidegben, akár egy cobolyprémbe és csillogó gyémántokba öltözött nő.

- Íme, egy romantikus.

- Igen, az vagyok.

- Mindig is abban a hiszemben voltam, hogy nehéz lepipálni a New York-i karácsonyt, de még sosem próbáltam ki Párizst - mondta Sunny, majd belepiszkált a salátájába, aztán kortyolgatott a borból, amely úgy csúszott le a torkán, akár a nektár. Ki gondolná, hogy ilyen kitűnő bort szolgálnak fel egy repülőjáraton? - Ifjúkoromban két hónapig Párizsban éltem - fűzte hozzá. - Egyetemi gyakorlat. De aztán kénytelen voltam visszatérni a realitáshoz, és munkába álltam.

- Tilos megkérdezni, mivel foglalkozik? - A férfi hozzá se nyúlt a salátájához, hanem őt nézte.

- Igen, mindazonáltal megmondom. PR-os vagyok. Ha úgy vesszük, embereket adok el a közönségnek. Legalábbis azt, amit csinálnak, meg a termékeiket. Színészeket, művészeket, bárkit, akinek image-re van szüksége, reklámozásra, hogy növelje az önbizalmukat. *Ami azt illeti* - Sunny borgőzös, önelégült vigyort villantott a férfira -, múlt nyáron jártam Párizsban. Szerintem is a leggyönyörűbb város. - Sunny elhallgatott, morfondírozott ezen, majd szomorúan tette hozzá: - Már amikor olyannal van az ember, akit szeret.

Mesebeli Királyfi sokat értőn elkomorodott, de nem szólt.

- Ezt az utazást a pillanat ihlette. - Sunny máris palástolta szomorúságát. - Egyszer csak úgy döntöttem, hogy látnom kell Párizst...

Behajigáltam néhány holmit egy táskába, összecsomagoltam a kutyát, online megvettem a jegyet, és egyenesen kimentem a repülőtérre.

- Gondolkodás nélkül?

- Gondolkodás nélkül.

- Néha jobb is így. És tudja, hol fog lakni Párizsban?

A saláta helyét erdei gombával készített rizottó foglalta el az asztalkán.

- Nem kérem, hogy elárulja, Hercegnő - sietett hozzátenni a férfi. - Csorbítatlan a titka.

Sunnynak könnyes lett a szeme, mert eszébe jutott Mac és a Ritz. Az ablakuk Párizs nyári háztetőire nézett, és a hatalmas ágyra gondolt, meg a furcsa műgyűjtő történetére, akit együtt hallgattak ki, meg az elragadó kis étteremre, ahol nagyszerű volt az étel, aztán arra, mikor a szűk utcákon s a fákkal szegélyezett körutakon visszatértek a szállodába, és, istenkém, mindarra a varázslatra, ami Párizs és a szerelem. Most pedig egyedül volt, és nem tudta, hogyan kezelje a *Magányt*.

Mesebeli Királyfi megfogta Sunny kezét. Meg sem próbálta letörölni a könnyeit, nem csapott nagy hűhót, és azt sem mondta, hogy nyugi, minden rendben lesz. Csupáncsak várt.

Egy idő múlva Sunny megtörölte arcát a szalvétájával.

- Elnézést - mondta.

- Megértem. De hadd kérdezzek valamit, Hercegkisasszony. Úgy gondolja, hogy ebben a pillanatban Párizs a megfelelő hely az ön számára? Hideg van, havazni fog, és pihenőt tart az egész város. Egy szálloda foglya lesz, a kedvenc bisztrói zárva, sehol nem történik semmi, mert mindenki a családtagjaival tölti az ünnepet.

- Jaj, istenem! - Ez olyan lehangolóan hangzott. Sunny megeresztett egy bánatos mosolyt.

- De mindig ott van Monte-Carlo - folytatta Mesebeli Királyfi, és megszorította Sunny kezét. De nem nyomult, inkább amolyan megnyugtató volt. Sunny hirtelen gyanakvóan nézett rá. Vajon miért nem nyomul? *Talán olyan pocskul festek, hogy egy kicsit sem tetszem neki?*

- Monte-Carlo? - kérdezte.

- Ami azt illeti, a Riviérán melegebb van, sőt nagy valószínűséggel süt a nap. A szállodák jók, az étel fantasztikus, és minden bizonnyal remek társaságot is talál, olyanokat, akik magához hasonlóan elszöktek egy időre.

- Monte-Carlo - ismételte meg Sunny. Ezúttal Dél-Franciaországra gondolt, milyen csodásan érezték ott magukat Mackel, és persze a „nemzetközi csavargók és lelencek, avagy a csellengők” kis csoportjára, akikkel összebarátkoztak. Ott majdnem megesküdtek. Ez az élete története. Hát, igen. Ha akkor nem utasítja vissza Macet? Talán Mesebeli Királyfinak van igaza. Párizs hideg lesz és elhagyatott. Pontosan olyan, mint ő maga. Monte-Carlo azonban lüktetően eleven lesz, emberektől nyüzsgő, és annyira szórakoztató, hogy talán eltereli egy csaj gondolatait a problémáiról.

- Oké, meggondolom - mondta mellékesen.

- Akkor engedje meg, hogy segítek hotelszobát foglalni egy olyan helyen, amelyet ismerek. - Mesebeli Királyfi bekapcsolta a laptopját. - De van itt valami - mondta. - Szükségem lesz a nevére.

Így aztán Sunny megmondta neki, viszont nem kérdezte a férfiét. Azt akarta, hogy maradjon meg egyszerűen „Mesebeli Királyfinak”.

Az elsötétített repülőgépen a sok bor, a bánat és az összetört szíve miatt Sunnynak lecsukódott a szeme. Hamarosan elaludt. Nem akart mást, csak felejtetni.

ÖTÖDIK FEJEZET

Malibu, december 24.

Még csak ebédidő volt, Mac Reilly pedig egymaga. Sunny búcsúüzenete összegyűrve lapult a zsebében, a telefonja szüntelenül a nő számát hívta, de sürgős hangüzeneteire nem érkezett válasz. A tegnapi balhé óta nem találkozott Sunnyval – az esküvő elnapolásán vesztek össze... „*már megint*”, ahogyan Sunny keserűen megjegyezte. És Mac tudta, hogy Sunnynak igaza van. Szereti őt, abban nincs is semmi hiba, egyszerűen arról van szó, hogy el kell végeznie egy munkát. Emberek, néha reményvesztett emberek sorsa függ tőle. Hogy is utasíthatná el őket?

Valahogy mindig abban a hiszemben volt, hogy ő és Sunny jól vannak úgy, ahogy vannak. Illenek egymáshoz. Szenvedélyesen, tökéletesen, csodásan szeretik egymást. Az ő számára csak egyetlen nő létezett: Sunny Alvarez.

Mac elővette zsebéből a gyűrött cédulát, ismét elolvasta, s a szív alakú, rózsaszín gyémántra gondolt, amelyet Sunny olyan nagy örömmel választott ki, amikor eljegyezték egymást. Csakugyan feleségül kérte őt akkor? Vagy afféle „eljegyzésnek” szánta, ahogyan oly sokan kötelezik el magukat egymásnak, és az életük zökkenőmentesen folyik ezek nélkül a komplikációk nélkül. De ő *imádja Sunnyt*.

Majd jobb belátásra jut, mondogatta magának, miközben parkolóhelyet keresett a Cross Creek bevásárlóközpontnál. Vesz valamit karácsonyra Sunnynak, ami nagyon tetszik majd neki. Aztán elmegy a lakására, és bocsánatot kér. Elsimítják a nézeteltérést. Sunny átjön a bungalóba, és elkészíti a pulykát – megisznak néhány pohárával a Csendes-óceánra néző teraszon, Sunny az ő viseltes, régi kasmírkardigánját veszi fel, mert, mint mondja, szereti a „Mac szagát”, és átölelik egymást, már amennyiben Tesoro békén hagyja őket, és nem harapdálja Mac sarkát vagy valamely intimebb testrészét. Mégis elviseli a csivava harapdálásait, ha ez azzal jár, hogy Sunnyt ismét a karjában tartja.

Miután megvette a karácsonyi ajándékokat, becsönget hozzá, Sunny kinyitja az ajtót, és meglátja őt ajándékokkal megpakolva, szerelemmel a tekintetében. Az ő Sunnya sosem fogja faképnél hagyni.

Olyan sebességgel fordult be egy parkolóhelyre, hogy alig adott időt a kihajtó kocsinak a távozásra, és kihozott a sodrából egy dühös terepjárósofórt. Karácsony tájékán minden férfi egyedül van a parkolóban.

A piros Prius Hibrid anyósülésén utazó csenevész Kalóz fejét az ablakon kidugva izgatottan várta, hogy kieresszék. A kutya imádta Macet, és Mac imádta a kutyát. Két évvel ezelőtt talált rá a Malibu-kanyonban egy sötét éjszakán, vérbe fagyva az úttest közepén. Mac felnyalábolta, halottnak

hitte, de akkor a kutya kinyitotta az egyik szemét, és hálásan pillantott rá. Persze Macnek tüstént elfacsarodott a szíve. Lekapta az ingét, belesomagolta a kutyát, és ölében a félholt állattal meg sem állt a Santa Monica-i állatorvosi klinika ügyeletéig. Az orvos amputálta az egyik lábát, és megmentette az egyik szemét, no meg a kutya életét. Azóta Kalóz és Mac a legjobb pajtások.

A férfi kinyitotta a kocsiajtót. A kutya kiugrott, kissé imbolygott a hiányzó hátsó lába nélkül, és megrázta durva, szürkésbarna bundáját. Örömmel pislogott egyetlen ragyogó szemével, ahogy boldogan bicegett Mac mellett, aki a kirakatokat nézegette, bár még nem tudta, mit keres. Biztosan akad valami, amit Sunny megcsodálna.

A Madison kirakatában meglátott egy ruhát. Piros volt, selyemnek tűnt. Mély dekoltázs, sima vonal, elsőrendű – és olyan sunnys. A ruha mellett egy pár magas szárú csizma állt, a legpuhább bőrből készült, túsarkú volt, fekete. Mac tüstént elképzelte Sunnyt ebben a szerelésben. Pontosan illett hozzá.

Az eladó lány rámosolygott, amikor belépett. Felismerte. Mellesleg Sunny gyakran vásárolt náluk.

– Sajnálom – mondta, amikor Mac a ruha felől érdeklődött. – Elkésett, Sunny benézett a múlt héten. Már megvette azt a ruhát, és a csizmát is.

Macnek elfacsarodott a szíve. Azt hitte, rábukkant a tökéletes ajándékra, amellyel igazán örömet szerez az asszonyának, és Isten a tudója, örömet akart szerezni neki. Az eladó lány más ruhákat is mutatott, pulóvereket, zakókat, de egyik sem volt megfelelő.

Mac a Tiffanyhoz indult hát, a férfiak mentsvárához, akik ajándékot keresnek egy nő számára. A Tiffany mindig sikert ér el, bármi legyen is abban a fehér szalaggal átkötött, szép vörösbegytojás-kék dobozkájában.

HATODIK FEJEZET

Monte-Carlo, december 25.

Este hét óra volt, és Sunny annak a luxushotelnek a bárjában ült, ahol Mesebeli Királyfi e-mailen szobát foglalt neki. Boldog, hogy szívességet tehet, mondta udvariasan a férfi, amikor Párizsban a Charles De Gaulle reptéren elbúcsúztak egymástól.

– Párizs nem a megfelelő hely egy magányos nő számára karácsonykor – tette még hozzá. Közben egymást fürkészték, a férfi keze Sunny vállán pihent. – Egy óra múlva indul a gépe. Sok szerencsét, Hercegkisasszony. – És gyöngéden megpuszilta, mindkét orcájára adott egyet-egyed, majd egy harmadikat is, mondván, a különleges barátoknak mindig három jár.

Sunny követte a tekintetével, ahogy a tömegből kimagasodva, hosszú léptekkel távolodott. Fess volt a fekete felöltőben. Tesoro gyászosan vinnyogott. Mesebeli Királyfi kétségtelenül meghallotta, mert hátrafordult, mosolygott, integetett, majd eltűnt. És Sunny ismét magára maradt.

Még a nevét sem tudta a megmentőjének. *Megmentő*. Talán nem ez a megfelelő szó. Esetleg *mentor*? Már sosem fogja megtudni a nevét. Pogyász kocsiját tolva, a még mindig vinnyogó Tesoróval végigszánguldott a hatalmas légikikötőn. Épp időben érkezett a beszállókapuhoz.

Nizzába rövid volt a repülőút, de amikor elhagyták Párizst, havazott, és erős szél hányta-vetette a gépet, amitől megrémült a kutya, és Sunny is. *Mi a csudáért csinálom ezt?*, kérdezte magától. Egyszerűen Párizsban kellett volna maradnia, bejelentkezni egy szállodába, bebújni az ágyba, és elrejtőzni a takarók alá.

Száraz eledelt adott Tesorónak. A kutya azon nyomban kihányta. Sunny érezte, hogy nem népszerűek a légiutas-kísérők körében, miként az utastársakéban sem. Megkönnyebbült, amikor végre földet értek Nizzában és egy taxiban ültek, amely a monte-carlói Grand Hotel felé vitte őket. Egy ágy gondolata, az, hogy befészkelheti magát a paplan alá, hogy igazi eledelt adhat Tesorónak, szinte megérte a végtelennek tűnő utazást. Mellesleg sütött a nap, ámbár a törékeny sugarak nem voltak elég sárgák, sem elég opálosak a tündérporhoz. És abban a pillanatban Sunny minden erejével egy kis tündérport kívánt.

A szálloda csodaszép volt, a magas, ívelt mennyezetű, fenyőillatú előcsarnokban hatalmas karácsonyfa állt, a világítás hangulatos volt, a berendezés elegáns, sötétszürke antilopbőr kanapék és fotelok, óriási virágcsokrok, no meg egy szép szoba, nem túl nagy, de kétségtelenül elég tágas egy személynek – hiszen Sunny most egyedül volt. A szoba selyemfüggönyei aranszínűek voltak, az empire stílusú ágy puha és mentazöld, egy sötétszürke antilopbőr kanapé, egy dohányzó- meg egy íróasztal tartozott még a berendezéshez, a lapos képernyőjű televízió az egyik francia hírcsatorna az éjféle misét közvetítette

Rómából. A halványzöld színű márvány fürdőszoba mesés volt, és szobaszerviz állt rendelkezésre kutyák számára. Sunny nem volt éhes.

Nos, este hét órakor, az álmatlan szenderegés után a szálloda elegáns bárjába indult, amelyet karácsonyi fenyőgirlandok és villódzó lampionok díszítettek. Sunny egy magas bárszékre telepedett, kutyusát az ölébe fektette. Az ezüstös hajú pultos, aki nagyon is illett a visszafogott, szürke berendezéshez, éppen martinit kevert. *Jaj, istenem, mennyire utálok a karácsonyt!*

Sunny igyekezett a csúcsformáját hozni, ámbár a stressz és a fáradtság kombinációjával nehéz volt fenntartania. Az új, piros ruháját vette föl, de a hosszú szárú bőrcizmánál meghúzta a határt, és a lapos, ormótlan, kényelmes UGG-be bújtatta csupasz lábfejét. A rózsaszín gyémánt eljegyzési gyűrűt természetesen nem viselte, ahogyan más ékszert sem. Hosszú sötét haja az arcába lógott, eltakarva azt a fürkész szemek előtt, avagy önmaga előtt, ebben nem volt egészen biztos. Egyébként sem kellett izgatnia magát, rajta kívül más nem volt a bárban, azaz csak egyetlen vendég, egy másik nő, szintén egyedül.

- Hol vannak a vendégek? - kérdezte, amikor a pultos felszolgált neki a martinit.

- Karácsony van, *madame*. Mindenki otthon tartózkodik, a családjában.

Hát persze. Mindenki, csak ő nem. No meg az a nő ott, a sarokban, olyan tizenkettő egy tucat forma, az égővörös hajától eltekintve szinte észrevétlen lenne. Sunny gyors pillantást vetett felé a martinis pohár karimája fölött.

A nő túlon túl élénkzöld sörénye a szupermarketek „csináld magad” gondolájára engedett következtetni. Kék ingruhát viselt, az alsó három

gombját nem gombolta be, így jó néhány centit közszemlére tett vaskos combjából. De mivel senki nem járt arra, Sunny úgy gondolta, voltaképp mit sem számít. A nő fekete túsarkút viselt, klasszikus fekete, steppelt Chanel táska volt nála, amelyet feltűnően az ölében tartott. Fityegő fülbevalóin DIOR felirat fehérlett. Olyan nőnek látszott, aki nagyon igyekszik kiemelkedni a kertvárosi ismeretlenségből.

Sunny rosszmájúnak tartotta magát, amiért ezt gondolja. Ennek ellenére ismét a nőre sandított. Magas homlokát frufruval takarta el, alatta apró, kék ragadozó szempár, amely most őt bámulta. Valami arcátlan merészség volt a nőben, ami idegesítette Sunnyt, s a kigombolt ruha meg a túsarkú amolyan „palifogó” külsőt kölcsönzött neki.

Aztán ott, Sunny szeme előtt a nő valahogy megváltozott. Tekintete gyöngéd lett, bensőséges, mintha ő és Sunny megosztóznának a magányukon. Fölemelte a poharát, és csöndesen boldog karácsonyt kívánt neki. Angolul beszélt, de akcentussal, Sunny szlávnak, talán orosznak vélte.

HETEDIK FEJEZET

A vörös hajút Kitty Ratte-nek hívták, és „társaságot” keresett a bárban. Karácsony lévén, sajnos minden „társaság”, akit esetleg találhatott volna, otthon ünnepelt a családjával. No, nem mintha Kitty nagymenő call-girl lett volna, ahhoz túl öreg volt és közönséges. Pusztán égővörös haja vonzotta rá a tekinteteket. Néhány évig szőkén futott, de nemrégiben úgy határozott, hogy a vörös az ő színe, és a férfiaknak – a „társaságának” – szemlátomást bejött. Vörös szőrzet természetesen csak a fején virított. Kitty testén sehol másutt nem látszott szőrzet, erről ő maga gondoskodott forró viaszcsíkokkal. Pokolian fájt, de sikerült a trükk, megoldódott a nem mindenütt azonos szín dilemmája. Kitty gyakorlatias nőszemély volt.

Magányosan ült a bárban, amikor Sunny besétált. Noha nem tudta a nevét, és fogalma sem lehetett róla, kicsoda, a tény, hogy karácsony első napjának estéjén egyedül volt egy szálloda bárjában, a Kitty-féle profi számára egyvalamit jelzett: zúrt. És Kitty semmit sem szeretett jobban a zúrnél.

Feltűnt neki, hogy az új csaj drága ruhát visel, de furamód régi szőrmezsizmával. Ékszert nem hordott, Kitty sasszeme azonban kiszúrta a keskeny, világosabb csíkot a bal keze beszédes gyűrűsujján. Valaki mást talált a fiúja? Kitty ledöntötte a Red Bullt, amely állandóan magasán tartotta a koffeinszintjét, aztán egy újabbat rendelt, és kitöltötte magának a harmadik pohár vörösbort.

Az új csaj szemlátomást nagy lábon élt, maga Kitty is ennek a látszatára vágyott. Eddig csak egy használt Chanel táskát sikerült megvennie az eBay-en, meg egy pár Louboutin túsarkút egy outlet kiárusításán. Kittynek nem volt brillgyűrűje, egy icipici sem, sőt gyémánt gomb fülbevalója sem, amely a sikeres nő egyszerű jelképe, és persze méregdrága arany Rolex órája sem volt. Kitty még a saját lakását sem mondhatta magáénak. Ahogy teltek-múltak fölötte az évek, magukkal hozták azt a mindenre elszánt vágyat, hogy pénze és új foglalkozása legyen.

Kitty Ratte ragadozó volt. A játszmája pedig a csábítás, lett légyen szó nőről vagy férfiról. És nagyon értett ehhez, mindig az alázatoskodó barát szerepét játszotta el, a készséges szeretőét, aki azt ígéri, hogy mindent megad, amit szexuálisan valaha is akartál, sőt annál is többet, aki képes úgy hízelegni egy férfinak, hogy az újra húszévesnek érezze magát.

Kitty negyvenkilencet vallott be, legalábbis ezt mondta jelenlegi szeretőjének, Jimmynek - a balsikerű angol könyvelő és használtautó-kereskedő nő volt, Surrey külvárosában élt, ahol természetesen pillanatnyilag is tartózkodott. Igazság szerint Kitty tizenkét esztendővel többet számlált, s a teste már bizony leleplezte ezt a hazugságot. A túsarkúval sem kendőzhette el a narancsbőrt a combján, és nem létezett olyan kitömött fehérenemű, amely megadhatta volna mellének azt a gyönyörű tartást, ami a fiatalság sajátja, és a ráncokat sem tüntethette el, napról napra egyre többet látott. És bizony egyre nehezebb volt szemfényvesztéssel leplezni őket. Kitty kezdett kifutni az időből.

Egyszer megvolt az esélye a jegygyűűre, nem is olyan régen. A férfi persze nő volt. Hát nem mindegyik az? És öreg. A hetvenes éveiben járt. Viszont gazdag volt. Végül is mi másért dugna egy csaj vénemberrel, ha nem a pénzéért?

Elcsábította a férfit. Leopárdmintás bikinibugyiban és túsarkúban parádézott előtte. Azt mondta, szereti, és a szerencsétlen vén idióta elhitte neki. Azt mondta, csodálatos, vonzó és végtelenül szexis. Elképesztő, hogy a felesége nem kívánja őt. A pasas itta minden szavát. Kitty elvárásolta őt. Természetesen megígértette vele, hogy sosem árulja el, soha nem mondja meg a feleségének vagy bárki másnak a nevét, mert nem óhajtja, hogy megnevezzék a válóperben. Még meg is fenyegette az öreget, azt mondta, ha beszél, akkor az „igazi” szeretője gondoskodik majd róla, hogy ő és a felesége olyan kínokat éljenek át, amelyeket még álmukban sem tudnak elképzelni. Soha nem adom ki a nevedet, sosem árullak el, ígérte a férfit.

Szökjünk el együtt, mondta Kitty. Párizsba. Saint-Tropez-ba. Csak te meg én. Milyen csodálatos lesz. Annyira szeretlek.

Az öreg azt mondta, mindent felad érte. De először haza kell mennie, rendeznie kell a pénzügyi helyzetét. Miféle pénzügyi helyzetet?, tudakolta Kitty.

Mégis ő győzött. A férfi elhagyta a feleségét, a családját, az otthonát, még a három kutyáját is. Nem volt semmije.

Kiderült, hogy csakugyan így áll a helyzet. Üres zsebbel érkezett. Minden pénz a hitvesé volt.

Mit kezdjek egy vénemberrel, akinek nincs pénze?, kérdezte Kitty, amikor a férfi megpróbálta átölelni, és azt bizonygatta, hogy minden rendben lesz, hiszen szeretik egymást, és el fog válni, és együtt lesznek, és csak ez számít. Menj vissza a nejedhez, felelte lenézően Kitty. Visszafogad. Mindig ez történik. És igaza lett. A hitves visszafogadta a férfit. Ennyi volt.

Azaz többé-kevésbé. Az öreg még mindig azt ígérgette, hogy ráteszi a kezét a pénzre. A fele végül is őt illeti, mondta. Így aztán Kitty, pusztán a biztonság kedvéért, folytatta a tortúrát. Mellesleg bántani akarta a pasast, amiért a pénzügyi helyzetét illetően átverte.

Csak várj!, könyörgött a férfi.

Így hát várt. A francba a hitvessel! Kitty az asszony életét akarta, ő akart lenni a feleség, ő akarta a tisztességet, no meg a vele járó pénzt is. Az az asszony akart lenni.

Üzenetet hagyott a pasas magántelefonján, az előfizetésesen, amelynek csak ők ketten ismerték a számát. Azt üzenté, visszatér hozzá. Szüksége van rá, akarja őt, csakis őt. A kedvéért lemond a szeretőjéről is. Együtt kell lenniük.

Az öregember vakáción volt, ám amint megkapta az üzenetét, visszahívta Kittyt, és megbeszéltek egy találkozót.

A férfi a szokásos hotelban vett ki szobát, ott találkoztak. Kitty közölte vele, hogy még mindig szereti, de a pénz nélkül nem lehetnek együtt. Meg kell szereznie. Ő sokba kerül, neki csakis ötcsillagos szálloda dukál. A végsőkéig feszítette a húrt.

Az öreg mindenre elszántan azt mondta, megértette. Meg azt is, hogy együtt lesznek, soha nem fogja cserbenhagyni, és mindig szeretni fogja.

A szerencsétlen flótás alighanem örökké szerette volna Kittyt, ha a felesége a hosszú és szerető házasságuk kimúlása fölött érzett bánatában, fájdalomtól sújtva le nem lövi. Aztán magával is végzett, előbb azonban még másvilágra küldte a három kutyájukat.

Kitty sajnálta a kutyákat. De Kitty pszichopata volt, aki önmagán kívül senkivel nem törődött. Az ő igényei voltak az elsők.

Az egész ügy finansziális kényszerhelyzetbe hozta. Az évei pedig csak megnehezítették a dolgát a „kísérő” munkában. Nem őt választották a Graig-listáról meg az eros.com hirdetésekéből, nem őt csípték fel a bárókban és a klubokban. Fiatalabb és minden kétséget kizáróan szexisebb nők is akadtak, mint az „érett orosz vöröske”, akinek a hirdetéseiben kiadta magát, és az igazsághoz az is hozzátartozik, hogy Kitty nem volt szexi. Sőt nem is szerette a szexet, pusztán az irányítás hatalmát. És persze a pénzt. Nos, igen, a pénz volt a legnagyobb gondja.

Új tervet eszelt hát ki angol szeretőjével, Jimmyvel. Zsarolás. Jó néhány alkalommal sikeresen ki is próbálták. Ecstasyt alkalmaztak és randidrogot, kisztíltú üzletembereken, akik ilyen vagy olyan konferenciára érkeztek a városba – de csak piti összegeket kerestek. A költség ezzel szemben óriásira rúgott, főleg a videokamera került sokba. Annyira precíz volt, hogy minden egyes arckifejezést elkapott, olyan apró, mint egy szög feje, és könnyen elrejtethető a mennyezet egyik sarkában, a villanyvezeték-csatornában.

De nem fizetődött ki eléggé, és Kitty kiborult. Már háromhavi lakbérrel tartozott. Csinálnia kellett valamit, egy nagy dobást.

A bárpultnál egyedül ücsörgő fekete hajú amerikai nőt fürkésztve Kitty felismerte a sebezhetőséget. A nő felkavartnak, szomorúnak tűnt, és Kitty lefogadta volna, hogy férfi van a dologban. Ráadásul a nő úgy festett, mint akinek van mit a tejbe aprítania. Az a ruha sokba került. Kitty lehúzta combján a szoknyáját, régi Louboutin cipőjét a szék alá dugta, és felvillantak a piros cipőtálpak. Azt is le merte volna fogadni, hogy ennek a nőnek nem kell másodkézből megvennie a jó kiegészítőket. És jóllehet nem viselt gyűrűt, Kitty arra is mérget vett volna, hogy gazdag férje van. Bárhogy legyen, itt talán akadhat némi esély. Amúgy is unatkozott egyedül a hotel bárjában karácsony napján.

Odahívta a pincért, egy újabb Red Bulit rendelt, immár a harmadikat – rajongott a koffeinért –, meg egy újabb üveg vörösbort. Jimmy szerint túl sokat iszik. Na és? Mégis mi vesztenivalója van?

NYOLCADIK FEJEZET

Abban a pillanatban egy újabb nő vonult be méltóságteljesen a bárba. Indiai, egzotikus a sápadt aranyszínű száriban, amely csillogott, miközben viselője magabiztosan az egyik asztalhoz lépett, majd egy üveg jó pezsgőt rendelt.

Gyönyörű volt: fényes, fekete haját olyannyira hátrahúzta, hogy feltárult egy istennő tiszta arcéle; sasorr, rövid felsőajak, telt száj, bámulatra méltóan hatalmas, sűrű, fekete pillákkal szegélyezett szempár – a pillák igaziak voltak. Ezen az asszonyon minden természetes volt. A vörös hajúval ellentétben neki még csak meg sem kellett erőltetnie magát.

A hindu nő gyors pillantást vetett Sunnyra, majd Kittyre, de mintha nem is vett volna róluk tudomást. A pincér kivitte a palack Le Grande Dame-ot, amelyet rendelt. Az ezüst pezsgősvödör homályos volt a jeges vízcseppektől. A nő egy tálka rágcsálnivalót is kért.

– Pisztáciát – mondta könnyed, tiszta, éneklő hangon. – És két uncia Beluga kaviárt.

Hátradőlt a szürke antilopbőr klubfotelban, miközben a pincér egy szép kristálypohárba kitöltötte a pezsgőt. Egyetlen gyors, vizsla pillantása elegendő volt, hogy felfogja, mi a helyzet a két másik nővel.

Noha minden további nélkül eljátszhatta volna az arisztokrata szerepét egy hollywoodi musicalben, Maha Mondragon iszonyú szegénységben nőtt fel, család nélkül, Mumbai legalantasabb, legkegyetlenebb és legnyomorúságosabb utcáin. Mire betöltötte a hetet, semmi nem volt már, amit ne tudott volna a „való” életről, és egyetlen vágya az volt, hogy megszökjön abból a valóságból, ahol mindennapos az erőszak, a brutalitás, a gyilkosság. Maha, akit azok a gyalázatos utcák edzetek meg, ösztönösen kiszimatolta a gonoszságot. Első kézből ismerte az erkölcsi romlottságot. És most is megérezte a vörös hajú Kitty Ratte-ben, akinek kigyótekinete találkozott az övével a helyiség túloldaláról.

Maha a pezsgőjét iszogatva elfordult Kittytől, s a bárpult mellett ülő csodaszép nőt vette szemügyre – a vörös hajú is éppen őrá szegezte kemény, ravaszdi tekintetét –, és felfedezte Sunny ártatlanságát, sebezhetőségét. Megérezte rajta, hogy szomorú. Épp elég áldozatot látott már, ez a nő az volt.

A smaragddal és rubinnal díszített arany karperecek zörögtek, amikor Maha fölemelte a poharát. Ismét a vörös hajú nő tekintetét érezte magán, tudta, hogy a smaragdokkal kirakott drága aranyláncát vizslatja. Nem volt hajlandó szemkontaktust teremteni a vörös hajúval. Semmit nem akart tőle.

Maha a különleges ékszereiről volt ismert, amelyeket rádzsasztáni kézművesek készítettek, akik évszázadokon keresztül tökéletesítették a mesterségüket. A vastag aranyláncokat gömbölyűre csiszolt smaragdok köré csavarták – ezekről a kövekről volt híres a környék valamint rubinok, zafírok és kevésbé értékes drágakövek köré, mint a topáz vagy a turmalin. A láncok a mesterségbeli tudás és műérzék csodái voltak. Európában klasszikus divatáruüzleteknek és áruházaknak adta el Maha az ékszereket,

ám hamarosan kiterjeszti a hálózatát Amerikára is. Csillaga fölfelé ívelt, és nem hagyta, hogy bármi is az útjába álljon.

Hosszú utat tett meg a szegénység sújtotta, rettegő hétéves kislánytól, aki magára volt utalva Mumbai szennyes és végtelenül veszélyes utcáin. De soha nem felejtette el a múltját, és a leckét, amit megtanult.

A kíváncsi Sunny megpróbálta nem bámulni az indiai nőt. Most azt kívánta, bárcsak pezsgőt rendelt volna. Ámbár semmi értelme pusztán önmagának egy teljes üveggel rendelni.

Hirtelen beléhasított az egyedüllét fájdalma, és hiányzott Mac. Szomorúan kapta el a pultos tekintetét, és mégis kért egy üveg pezsgőt. Kaviárt azonban nem. Mackel mindig azt ettek szilveszterkor: kaviárt és füstölt lazacot, melyet a londoni Harrods áruházból szállítottak repülőgéppel, és maine-i homárt; legtöbbször az ágyban fogyasztották el az ételt, a két kutya ott kucorgott a takarón, mohón várva a maradékokat. Sosem várták meg, amíg a kristálygömb leereszkedik a Times Square-en. Túlságosan forrón szerették egymást ahhoz, hogy gondoljanak a külvilágra.

Ó, istenem, már megint összetört a szívem. Nem lenne szabad Macre gondolnom. Sunny hirtelen olyan üresnek érezte a fejét, mintha léghajó volna, és ő lenne a pánikba esett léghajós. *Vajon Mac most mit csinál? Már biztosan megtalálta az üzenetét, talán keresi őt, talán vett neki karácsonyi ajándékot, elég extravagánsat ahhoz, hogy visszatérítse a karjaiba... az erős, hívogató karjaiba, amelyek közt mindig biztonságban érzi magát, oly nagyon érzi a szeretetet, amikor körülölelik...*

Sunny óriási erőfeszítéssel nyelte vissza a könnyeit. A könny olyan, akár az eső, gondolta. És karácsonykor Malibuban szinte mindig esik.

Mac fejére hatalmas cseppekben hullott a hevesen záporozó eső. Kalóz szívfacsaróan nézett fel rá. Nem szerette a vizet, ezért Mac fölvette a kutyát, aki bár nem volt nagy testű, többet nyomott annál, mint amire számított az ember. Viszont annyira boldog volt, hogy Mac zakója alatt lehet, hogy a férfi nem bánta.

Noha Monte-Carlóban este volt, Malibuban csak karácsony első napjának délelőttje, és Mac a tengerparton kószált az esőben, Sunnyra gondolván, azon tűnődve, vajon hol lehet és kivel van; vajon azt a gyönyörű piros ruhát viseli-e, a szexi csizmával. Egyszerűen megőrült Sunny nélkül. Mindenkinek telefonált, mindenütt próbálkozott. Senki nem tudott semmit, vagy ha igen, akkor nem mondta el neki. És különben is, hogyan veszi ki magát, hogy a híres magán-detektív nem képes megtalálni a nőt, aki elszökött előle?

Eső. Ha Sunny itt volna, újabb fahasábot dobnának a tűzre, ünnepi italt innának, s a sütőből a pulyka pompás illata áradna. Most azonban a pulyka még az üzletben volt, nem érezte a sült hús ínycsiklandó illatát, nem lobogott tűz, hogy henyéljenek előtte, és nem voltak ünnepi italok. Mac Reilly eddigi életének befellegzett.

Kalózzal a karjában visszasetált a bungalójához. A harmincas években épült favityillót furamód hozzábiggyesztették a szép malibui tengerparti házsor végére. Fölment a falépcsőn a teraszra, egy hosszú percig csak állt, az óceánt bámulva.

Végül megfordult és bement a házba. Enni adott Kalóznak, töltött magának egy bourbont jéggel, majd letelepedett a régi kanapén a

kutyaszőrös takaróra – a kanapé a legeslegkényelmesebb bútordarab volt, amelyet valaha is a magáénak mondhatott, s amelytől Sunny sirámai dacára sem volt hajlandó megválni.

Kalóz odabicegett, hogy a gazdi mellé heveredjen. Türelmetlen nyüszögést hallatott, Mac pedig gépiesen megdörzsölgette a kutya selymes szőrét. Az üres kandallóba bámult. A hirtelen üres életére.

KILENCEDIK FEJEZET

*Monte-Carlo, a szálloda bárja
Még mindig december 25-én este*

Fehér szmokingos férfi játszott a bárzongorán. Hál' istennek, semmi „ünnepit”, gondolta Sunny, csak a jó régi Cole Porter és Jerome Kern számokat, némi brazil bossanovával keverve. A zene halkan kerengett a csöndben. A piros ruhában és az irhacsizmában Sunny a legkevésbé sem érezte magát annak az ipanemai lánynak. Talán inkább egy Rióba tartó gépre kellett volna fölszállnia a párizsi járat helyett. Nincs ott túlságosan meleg ilyenkor? Itt, Dél-Franciaországban hideg szél tépázta a pálmafák ágait a tengerparton, föllibbentette a nők szoknyáját, összeborzolta a hajukat.

A pultos tökéletesen töltötte ki a pezsgőjét, szinte alig szegélyezte hab a kehely karimáját, pusztán azok a csodás kis buborékok, amelyek rendszerint jókedvre derítették Sunnyt. Most kedvetlen volt, már bánta, hogy megrendelte az italt. Azon tűnődött, vajon az összetört szív képes-e alkoholistát csinálni az ember lányából.

Egy pincér érkezett egy tányér *amuse-bouche*-sal, az aprófalatokkal, amelyek elveszik az éhség élet, és jobban csúszik rájuk a pezsgő. Éhes volna? Érdeklí egyáltalán, hogy eszik-e még valaha?

Sunnynak feltűnt, hogy a vörös hajú nő ott a sarokban – a szoknyája felcsúszott kövér combján, piros arca ütötte metálosan vörös haját – szemlátomást szintén az italt latolgatja. És egyedül van. Odaintette a pincért, csupasz térde fölött gondosan eligazgatta a szoknyáját, s egy palack bort meg egy Red Bullt rendelt. Sunny kíváncsi lett volna a nő történetére. Mert ahogyan Mac mondogatja, mindenkinek megvan a maga története.

Aztán a gyönyörű indiai nőre fordította a tekintetét. Még mindig ők hárman voltak a bár vendégei ezen a karácsonyestén.

Az indiai nő súlyos aranylánca nagy, kerekre csiszolt smaragdokkal volt kirakva, és legalább egy tucat vagy még annál is több drágakővel ékesített, csörgő aranykarperecet viselt. Sunny lefogadta volna, hogy valódiak. Nézte, amint a nő a kis blinikre kanalazza a sötétszürke, drága kaviárszemeket, látta, ahogy lehunyja szemét az élvezettől, amikor megkóstolja.

A „Füst száll a szemedbe” következett, a bárzongorista az elveszett szerelemről s a cigarettafüstre fogott könnyecsképekről énekelt.

Hirtelen mintha remegni kezdett volna a levegő, mikor egy másik fiatal nő viharzott be a bárba. Esküvői ruhát viselt, a rövid szatén zsákruha ragyogott a hegyikristályoktól. Fátyla nem volt, kezében

gyöngyvirágcsokrot tartott, egyik füle mögé gyémánt félhorddal egy szál jázmin tűztek. A lány szinte vibrált a dühtől. Könny áztatta szép, ámde ápolatlan arcát. Sunny érezte a gyöngyvirág- meg a jázminillatot.

A három nő és a pincérek riadtan néztek.

A menyasszony ledobta magát az egyik bárszékre, s a pultra csapta a gyöngyvirágot.

- Martinit! Jéggel! - morogta dühösen, majd szégyenlősen hozzátette: - Legyen szíves, uram. - Arccsontja szirtjeiről potyogtak a könnyek. Maga elé meredve ült, amíg a pultos elkészítette a martinit.

Sunny kínosan másfelé nézett. Elkapta az indiai nő tekintetét, aki megvonta a vállát és fölsóhajtott.

A menyasszony két korttyal legurította a martinit, felkapta a csokrát, lecsusszant a bárszékről, megigazgatta selyemszatén ruháját, majd fölszegett fejfel, határozottan és méltóságteljesen kivonult a bárból.

Valamennyien követték tekintetükkel.

- Szegény lány. - Kitty Ratte tette a váratlan megjegyzést. - Milyen szomorú ennyire belegabalyodni egy férfiba, aki pokollá teszi az ember életét.

Maha hatalmas fekete szeme először őrá, majd Sunnyra nézett.

- Ez a lány alighanem megtudta az igazat a vőlegényéről, de már késő visszakoznia. Kénytelen lesz végigszenvedni a házasságot. Egy életre szóló gyötrelmem vár rá.

- Vagy egy gyors válás? - jegyezte meg Sunny, aki nem akart eltévelyedő vőlegényekre gondolni.

- Mindig tarthat szeretőt. - Amikor Kitty kuncogva kinyitotta a száját, előtűntek szembeszökően kiálló fogai. Újra intett a pincérnek. - Tudják, hogy könnyítsen a terhén. - Egy újabb Red Bulit rendelt, gyorsan lehajtotta, aztán visszatért a palack vörösborhoz.

Sunny figyelte, ahogy a vörös hajú nő lecsúsztatja a torkán a Red Bullt. Talán ő is italba fojtja a bánatát.

Ámbár nem olyan típusnak tűnt, mint aki szabad folyást enged a bánatnak.

Maha hátradőlt az elegáns, sötétszürke antilopbőr fotelban, és Kittyt fürkészte.

- Feltételezem, tapasztalatból beszél.

Kitty leszegette az állát, tartózkodóan nézett föl a szempillái alól.

- Ó... nem igazán... csak hallottam, hogy ez a legjobb, amit tehet az ember, így lehet a legjobban elbánni egy férfival. - Apró kék szeme szinte eltűnt az arcában, miközben nevetett, és így szólt Sunnyhoz: - Akárhogy is, engem ez nem szomorított el annyira, mint magát.

Sunny döbbenetesen kihúzta magát. Egy fenét fogja megmutatni a világnak - nos, ezeknek a nőknek -, hogy elkecseregett.

A bárba belépő három személy terelte el a figyelmét. Két férfi és egy magas nő jött be, akinek rövid haja volt, és szépen ívelt szemöldöke a zöld szempár fölött, amely olyannyira zöld volt, hogy Sunnynak a helyiség túloldaláról is feltűnt. Egyszerű fekete kosztümöt viselt, szoknyája éppen térdig ért, szemlátomást márkás darab volt, s egyetlen ékszert, egy pár hatalmas gyémánt gomb fülbevalót.

A nővel érkező két férfi szintén jól öltözött volt, a kaliforniai „laza sikkhez” szokott Sunnynak szerfölött európai a nyilvánvalóan csináltatott hajszálcsíkos mellényes öltönyökben.

Sunnyról köztudott volt, hogy amikor rájön, ő maga is egy kicsit a divat megszállottja, és értett a jó cipőkhöz. Ezé a nőé például Jimmy Choos volt, a bokáján fekete szaténfűzővel. Sunny is felpróbált egy ilyen fazont a Neiman's-nál. Azt is tudta, hogy a férfiak cipőjét kézzel varrták, és lefogadta volna, hogy Berlutinál. Ahogy az ajtóban álltak, mindhármukat a „pénz nem akadály” léggömb lengte körül. Önbizalom. Lazaság. És az a nagyon is európai báj.

Integettek az indiai nőnek, odamentek hozzá, és leültek az asztalához. Maha újabb pezsgőt kért a pincértől, és még több kaviárt. Gyorsan kihozták, s mindnyájan köszöntőre emelték a poharukat. A nő átnézett Sunnyra.

- *Bon Noel!* Kellemes karácsonyt! - mondta mosolyogva.

- A legboldogabbat - felelte a csodás zöld szemmel büszkélkedő nő angolul. - Mindnyájunknak.

Sunny nem bírta tovább megmaradni a bárban. Magányosan. Hirtelen agyába villant, hogy a barátnője, Allie Ray Perrin itt él Franciaországban. Jó néhány mérföldre a Földközi-tenger partvidékétől, mindazonáltal itt van. Valójában Allie és Ron, a férje, Sunnynak és Macnek is jó barátai voltak - sok mindenben mentek keresztül együtt, túl sok mindenben ahhoz, hogy ezt valaha is el lehessen felejteni.

Az egész világon használható BlackBerryjén tárcsázta Allie számát, és hallotta a furcsa, éles pityegést, ami Franciaországban a „telefoncsörgés”. Csak pityegett és pityegett. Talán elutaztak karácsonyra, esetleg a hegyekbe? Allie imád síelni. Sunny arra gondolt, hogy nem bírná elviselni, ha nem beszélhetne vele.

Az utolsó csörgés elhangzása után Allie ismerős hangja közölte, hogy most nem tudnak válaszolni a telefonhívásra, de legyen szíves, hagyjon üzenetet, és visszahívják.

Sunny olyan halkán beszélt, hogy senki ne hallja meg.

- Allie, itt Sunny. Kiborultam. Elhagytam Macet. Vége, sosem lesz esküvő. Jaj, Allie! Haldoklik a lelkem. Hol vagy? Muszáj beszélnem veled, gyönyörű barátnőm. Én Monte-Carlóban vagyok. Mac nem tud róla, és kérek, könyörgök, ha felhívna és utánam érdeklődne, el ne áruld neki. Kérek, Allie, ez fontos. Tudod a mobilom számát. Szeretlek.

Kikapcsolta a telefonját, felemelte a fejét, és egyenesen Kitty Ratte szemébe nézett. A nő a mellette lévő bárszéken ült. Tesoro, noha eddig aludt, most vicsorgott, és Sunny gyorsan elnézést kért.

- Ó, hiszen én imádom az állatokat - mondta Kitty, és együttérzéstől sugárzó arccal megpaskolta Sunny kezét. - Valami azt súgja, hogy szüksége van egy beszélgetésre - folytatta kedvesen. - Engem Kitty Ratte-nek hívnak, és itt lakom.

- Egyedül lakik itt? - Sunny nem tehetett volna fel ilyen kérdést, de legfőképp az egyedüllét foglalkoztatta, és csak úgy kibukott belőle. A nőt azonban szemlátomást nem zavarta, végül is ő ment oda Sunnyhoz és indította el ezt a beszélgetést, nagyon is személyes alapon.

- Többnyire egyedül vagyok - felelte Kitty. -Együtt élek valakivel, de csak félig-meddig. - Vállrándítása azt sugallta: „mint mindenki”. -

Rengeteget utazik, és sokat vagyok a magam ura. Amikor itt van, sok mindent csinálunk és élvezünk közösen. – Aztán titokzatos mosollyal hozzáfűzte: – Egy sor dolgot egyedül szeretek csinálni. De azt merem állítani, hogy magának teljesen friss, egészen új ez az „egyedüllét” dolog. – Sokatmondó mosollyal megcsóválta a fejét. Két metszőfogán fehéren csillogtak az otromba koronák. Aztán előrehajolt, és ismét megpaskolta Sunny kezét.

– Bízz bennem, *chérie*. – Kitty Ratte-ből csak úgy áradt a női együttérzés. – Én is voltam ebben a helyzetben.

TIZEDIK FEJEZET

December 25., este

Allie Ray Perrin, közismertebben csak Allie Ray a világ egyik vezető filmcsillaga és Amerika szőke szomszédjának, kinek türkizkék szeme olyan gyöngéd, hogy megolvasztja az ember szívét, szögegyenes haja karcsú vállára omlik, a lába hosszú, és megvan mindene, amivel egy igazán sikeres filmcsillagnak rendelkeznie kell. Franciaországi szőlőjében barangolt – valahol Bordeaux és Bergerac között –, viseltes szürke tréningnadrágot, bő szabású, tengerészkek kardigánt és tornacipőt viselt. A barátnője, Prudence Hilson kezét fogta, aki történetesen bőgött. Prudence azóta itatta az egereket, amióta aznap délelőtt megérkezett.

A viharfelhők mögül kikandikáló holdfény pászujában Allie láthatta Pru ezüstösen megcsillanó könnyeit. Arra gondolt, kész csoda, hogy ebben az istenverte hidegben nem fagnak rá az arcára a könnycseppek. Megborzongott, szorosabban fogta Pru kezét, mintha így kölcsönözne erőt barátnőjének. Előttük a sötétben Szépség poroszkált; a fekete labrador szegény Kedves utódja volt, ámbár Kedves helyét soha egyetlen kutya sem foglalhatja el – Allie a francia autópálya mellett vette föl a keverék kutyát, és a „legkedvesebb” barátja lett.

Pru elengedte Allie kezét, és lehajolt, hogy megpaskolja Szépséget, a labrador ugyanis visszafordult, és egyenesen feléjük futott a hosszan elnyúló szőlőtőkék között, akár egy űrbe száguldó rakéta, az útjában álló két nővel mit sem törődve. Allie tudta, hogy a labradorok már csak ilyenek. Vagy félreállsz az útjukból, vagy elkaszálnak. Ahogy Szépség a lábszáranak vetődött, Allie megtántorodott, de nevetett, és legnagyobb meglepetésére Pru vele kacagott.

– Na, látod! – mondta Allie, s valami diadalféle töltötte el, hiszen vigasztalan barátnőjét a megérkezése óta először sikerült megnevetetnie. – Minden rendben. Az élet megy tovább. Ismét önmagad lehetsz, Pru. Mindössze annyi a dolgod, hogy megpróbálsz.

Pru szipogása szinte visszhangzott a csendes szőlőben, ahol hosszú sorokban követték egymást a kopár venyigék, amelyeken csak hónapok múlva jelennek meg a világos, tavaszi levelek, és jóval később a kövér szőlőszemekről terhes, súlyos fürtök. Allie reményei szerint a következő években saját *Appellation d'origine contrôlée*-t szerezhetnek neki, és segítenek az új palackozott márkás borát elhelyezni a nagyon is kompetitív piacon.

- Csendes éj - mondta szomorúan Pru.

- Az tegnap volt. Szenteste. - Allie egy szépnek igazán nem mondható rózsabokrot vizsgálgatott az egyik szőlősor végén, amolyan rovarfogónak ültették oda, hogy idejekorán felfedezzenek minden rovarkártevőt, mielőtt azok még eljutnának a szőlőhöz.

- Jaj, istenem, elfelejtettem, hiszen még karácsony van. - Pru ismét sírva fakadt. Olyan keservesen zokogott, hogy Allie beleborzongott, a kutya pedig riadtan visszaloholt, fölágaskodott Prura, és megnyalta az arcát.

- A labradorok olyanok, akár az aggódó anyukák - magyarázta Allie. - Mindig ott vannak, hogy megvigasztaljanak, amikor elesett vagy. És te az vagy, Pru, de ez még nem a világvége.

- De igenis az! - Pru megtorpant, rövidlátó hunyorgással Allie-re nézett.

- És mindez az én hibám.

- Hát nem egészen - felelte óvatosan Allie, ámbár azt el kellett ismernie, hogy Pru förtelmesen fest: túlsúlyos, slampos, még csak ki sincs sminkelve, és boldogtalan. Egy bűnös pillanatig nem tudta a férjet hibáztatni, amiért lecserélte Prut valaki másra, aki barátnője saját bevallása szerint úgy néz ki, mint amilyen nem is olyan régen még ő maga volt.

- Az én hibám - nyöszörögte ismét Pru. - A férjem rengeteget volt távol, én pedig végtelenül magányos voltam, se gyerek, még egy kutya sem, mint Szépség.

- Voltak barátaid - makacskodott Allie.

- Az ő barátai. Tippeld meg, ki mellett álltak mindnyájan a váláskor. Allie tudta, miről beszél Pru.

- Szóval ő dugta a csajt, én pedig zabáltam, hogy túltegyem magamat rajta. - Pru színtelen hangja arra utalt, hogy a problémáján túl azt is elfogadja, nincs rá megoldás. - Kiettem magam a ruháimból, újakat vettem, aztán még nagyobbakat. Odáig jutottam, hogy bele se fértem a normális fehérneműbe, kénytelen voltam elmenni egy különleges áruházba, hogy nagyméretűeket vegyek, tudod, olyan nagyis bugyikat, amiken gyerekkorunkban annyit röhögtünk.

- Hiszen te mindig olyan szép voltál - mondta őszintén Allie. Pru a gimnázium óta volt a barátnője... és erre az időszakra Allie nem akart gondolni többet. Meg kellett vívnia a saját csatáit, hogy eljusson ideig, hogy maga mögött hagyja Mary Alison Raychecket, a szegény texasi kölyköt, és Allie Ray legyen belőle, a filmsztár, aztán pedig elég erősnek kellett lennie ahhoz, hogy mindezt feladja, a hírnevet, a sikert, a pénzt. Mindennek ára van, és Allie megfizette a maga részét. Most azonban ismét megtalálta azt a lányt, megtalálta a férjét, a szerelmet és a békét, no meg azt a nyugodt életet, amely őhöz illik. Prura pillantott, aki még mindig üres tekintettel bámult bele a karácsonyi éjszakába, és tudta, hogy segítenie kell rajta. Allie jó barátnő volt.

- Figyelj! - Átölelte Pru széles vállát, s a viharvert ház felé fordította a nőt, amelybe ő és Ron az új életüket investálták, valamint rengeteg pénzt is, néha pedig elmérgesedett vitákat, ámbár mostanság mindig szeretettel. - Figyelj rám, Pru Hilson! Vissza fogod kapni *önmagadat*, és kész. Nincs több zabálás, hogy azzal leplezd a fájdalmadat, elég legyen abból, hogy úgy teszel, mintha hűséges volna a férjed, elég a jaj-de-

magányos-vagyok nyafogásból. Te magad felelsz a sorsodért, nem ő. Én mondom neked, Pru, együtt meg tudjuk csinálni.

A ház ereszcsontróán karácsonyi égők ragyogtak, az előtte álló fenyőfán fényes gömbök, gyertyák és a tegnap ráfagyott hópelyhek csillogtak. Már az ajtóban érezhették a délutáni pulyka illatát, és Szépség előrelelendült, ezúttal egy alacsony, széles vállú férfira ugrott fel, aki szemlátomást jó formában tartotta magát. Kissé hullámos haja sűrű volt és sötét, egyenes orra fölött összeért a szemöldöke, a szája telt és érzéki. Vonzó, de nem szokványosan az, éppen ezért vonzódott hozzá a gyönyörű, fiatal Allie, még évekkkel ezelőtt. Kívánta a férfi felszín alatt megbúvó erejét, még akkor is, ha Ron gyakran rossziúként viselkedett – és letöltötte érte az idejét. Börtönévek vagy sem, Ron volt a szerelme, és örökre az marad. Allie pedig minden kétséget kizáróan tudta, hogy Ron Perrin szereti.

– Helló! – mondta Ron, aki a rozsdamentes acél hűtőszekrénynek dőlve, összefont karral, keresztbe tett lábbal fürkészte a belépő nőket. Még egyetlen nőt sem látott, aki olyan pocskul festett volna, mint Pru Hilson. Ám ezt a véleményét a nő nem olvashatta le Ron arcáról. Szemernyit sem változott az arckifejezése. Pru legalább tíz kiló súlyfelesleget cipelt magán. Kaftánszerű ruhát viselt, a pirosnak egy förtelmes árnyalatában, mintha ezzel járulna hozzá a karácsony fényéhez. Barna haja szinte élettelenül hullott a vállára, az arca pedig olyan volt, akár egy rózsaszín telihold.

Jézusom!, gondolta Ron, de nem mondta ki, inkább így szólt:

– Kértek egy pohár brandyt, lányok? Úgy látom, mindnyájunkra ráférne.

Pru fölemelte a fejét, titokban a vágódeszkán lévő pulyka maradványait vizslatta.

– És esetleg egy pulykás szendvicset? – vetette közbe, s éppúgy szimatolt, ahogy Szépség a hús közelében.

Ron összenézett Allie-vel. A felesége bólintott.

– Oké. Allie kitölti a brandyt, én pedig készítek neked egy szendvicset.

– Kösz. – Pru leült konyhaasztalhoz, amelyet kék-fehér kockás viaszosvászon terítő borított (könnyű letörölni, magyarázta Allie, tudod, Ron meg én egy kicsit rendetlenek vagyunk). Félretolta a terrakotta virágcserepben vörös ló mikulásvirágot, hogy szemmel tarthassa Ront.

– Majonézzel, légy szíves, és egy kis szaftot is kérek. Persze csak ha maradt.

– Természetesen.

Ron a pulykamell szeletelésével szorgoskodott. Nem tudta, hová tegye Allie barátnőjét, aki a gondterhelt, gyűlölt gyermekkorából bukkant elő, és aki iránt nyilvánvalóan érzett valamit. A múltban legalábbis. Amikor Pru december 23-án telefonált, és azt kérdezte, meglátogathatná-e Allie-t, ő ellenezte. Kettesben szerette volna tölteni a karácsonyt a feleségével. A szőlőskertben ez a nyugalom ideje, hiszen tavaszig nincsenek elvégzendő munkák. Még az is megfordult a fejükben, hogy vakációzni mennek, de Ronnak kétségei voltak, elvégre olyan boldogok itt kettesben. Két évvel ezelőtt ki hitte volna, hogy ez lesz? Isten lenézett rájuk az égből, és Ron úgy gondolta, Allie szükségét érzi a viszonzásnak, ezért segít a múltjából felbukkant nőnek.

– Sajnálom – mondta Pru.

Ron kérdőn pillantott fel a pulykaszeletelés közben.

- Azt, hogy betörtem hozzátok karácsonykor. Nem kellett volna. Holnap elutazom, békén hagylak benneteket.

Ron egy szót sem szólt, tovább nyeste a pulykát, aztán levágott két szeletet a finom kenyérből, jó vastagon megkenste majonézzel, sejtette, hogy a nő így szereti; az egyik szeletre ráfektette a húst, egy kis szaftot lötytyintett rá, befedte a másik kenyérszelettel, az egészet lenyomta a tenyerével, végül keresztben elvágta, hogy jó nagy háromszögeket kapjon. Úgy csinálom, akár egy nyavalyás profi, gondolta azt az időt felidézve, amikor évekkal korábban, mielőtt még a hajdani nagykutya lett belőle, kemény volt az élet, s ő sihederként csemegeboltokban, nyári üdürlőhelyeken és tengerparti klubokban dolgozott - most pedig ott tart, hogy egy olyan nőnek készít szendvicset, akinek kétségtelenül nincs szüksége az ételre. A lelkének kell a táplálék.

Allie egy tálcával tért vissza, rajta poharak, a brandys üveg és egy diétás kóla, magának. A kék-fehér kockás vászoscserzőre tette, Ron pedig odament, és lerakta Pru elé a szendvicset. Szépség egy szempillantás alatt Pru térdére lendült, felkapta a tányérról az egyik szendvicsháromszöget, lenyelte, aztán máris elkapta a másikat, és iszkolt is, miközben Ron üvöltött, Allie nevetésben tört ki, Pru pedig döbbenet meredt uzsonnája maradékára.

- Jézusom! - mondta elképedve. - Ez aztán a gyors kutya.

- Pusztán szívességet tett neked, mert bekebelezte a szendvicседet. Ezt jól jegyezd meg - mondta Allie -, mert holnap kidolgozunk számodra egy teljesen új étrendet.

- De holnap elutazom. Nem maradhatok, nem akarok a terhetekre lenni, vagy bárki máséra. Magamnak kell rendbe hoznom az életemet.

- Ugyan! Elég legyen! - Allie elgyötörten nézett a barátnőjére.

Aztán Ron szólalt meg.

- Apropó, Allie, mialatt odakint voltatok, csörgött a telefon. Csak az üzenet végét kaptam el. Nem hallgattam le, de annyit tudok, hogy Sunny Alvarez keresett. És nekem úgy hangzott, bajban van.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Monte-Carlo, december 25., este

A szálloda bárja csöndes volt, csupán az indiai nő és elegáns vendégei, valamint Sunny és a jövődéli barátnője időzött odabenn, ez utóbbi élenkpiros frufruja titokzatos, apró kék szemébe lógott.

Kitty megfogta Sunny kezét.

- Magam is jártam már néhányszor ezen az úton - mondta azzal a leszegett állú, fölfelé pislogó, egérfogú mosolyával, amelyről Sunny úgy vélte, hogy a védjegye. Nem tudta, kedveli-e Kitty Ratte-et, nem tudta, akarja-e a nő vigasztalását, azt sem tudta, akar-e bárkinek is a „barátja” lenni pusztán azért, mert magányos, és kiborult Mac miatt, és mert pokolian érzi magát. És komolyan, igazán úgy gondolta, hogy a legszívesebben meghalna.

Ennek ellenére ösztönösen válaszolt.

- Szia, Sunny Alvarez vagyok - mondta, miközben mohón kortyolta a finom pezsgőt, hiszen örült, hogy egyáltalán beszélhet *valakivel*. Allie-t nem találta meg telefonon; Mesebeli Királyfi eltűnt Párizsban, Mac pedig... Nos, Mac alighanem Malibuban van, s a Csendes-óceánt bámulva azon tipródik, vajon merre járhat, és mi a csudáért hagyta el, amikor egyszerűen csak közölte vele, hogy nem tudja feleségül venni, ennyi. - Közölte, hogy nem vehet feleségül - bökte ki kertelés nélkül.

Kitty Ratte együtt érzőn, egyszersmind érdeklődően nézett. A pultos újratöltötte Sunny poharát, aki intett, hogy hozzon még egy pezsgőskelyhet a barátnőjének. A férfi nem nézett Kittyre, amikor lerakta elé a poharat, megtöltötte, majd visszaállította a palackot az ezüst jegesvödörbe.

Sunnynak feltűnt a férfi viselkedése.

- A mixer ismer téged?

- Hát, alkalmanként eljárók ide. Megfelelő, kellemes hely ez egy magányos nőnek. Itt minden további nélkül önmagad lehetsz, azt ihatsz, amit akarsz, arra gondolsz, amire akarsz.

- És pontosan mi az?

Kitty apró kék szeme még kisebbre keskenyedett, amikor nevetett.

- Amire gondolok? Vagy amit akarok?

- Mindkettő. - Sunny belekortyolt a pezsgőbe, hirtelenjében nagyon is érdekelte Kitty Ratte mondanivalója. Ahhoz képest, milyen jelentéktelen, fölöttébb el volt telve önmagától.

- Hát - felelte Kitty olyan lassan, mintha erősen gondolkodna Sunny kérdéseire -, szeretem a szabadságot. Sikeres vagyok a modellszakmában. Van egy lakásom Cannes-ban. Rengeteg a barátom, és jól érzem magam.

- Dolgozol? - A gyakorlatias Sunny azon tűnődött, vajon honnan jön a pénz egy cannes-i lakás fenntartásához és a szingli életmódhoz.

Kitty megvonta a vállát, és közelebb hajolt hozzá. Ruhája V alakú kivágása alaposan kitömött kék melltartót villantott fel. A Los Angeles-i Sunny nem értette, hogy ha Kitty Ratte annyira sikeres, miért nem csináltatja meg a mellét. És különben is, miért nem csináltatja meg az előreugró fogait, no meg a két középső fogán azokat a virítóan fehér,

förtelmesen gagyi koronákat? Nyilvánvaló volt, hogy bármivel foglalkozik is Kitty, annyit semmiképp sem keres, hogy felvegye a versenyt a montecarlói gazdagokkal.

- Van egy „partnerem” - magyarázkodott Kitty. - Nem férj, érted, csak valaki, akivel „megállapodtunk”.

- Úgy érted, kitartott vagy?

Kitty erőltetett nevetése kicsit mérgesre sikerült.

- Annak is nevezhetsz - felelte kimérten. - Én jobban szeretem rá a „megállapodás” kifejezést, ahogy az európaiak nevezik. A partnerem rengeteget utazik, de amikor itt van, sok mindent szeretünk együtt csinálni. Különleges dolgokat - tette hozzá beszédes mosollyal. - De számtalan dolog van, amit önállóan jobban szeretek csinálni. És te, Sunny Alvarez? Miért nem mondd el a történetedet? Itt vagyok, kizárólag miattad, azért, hogy téged hallgassalak.

- Jaj, istenem! - Sunny hirtelenjében oly nagyon hálás volt, amiért van valaki... bárki, akivel beszélhet, hogy egyszerűen kiáradt belőle a történet: Mac Reillyről, a televíziós sztárdetektívről. Az égvilágon minden. Az összes fájdalom, a sértettség, a szerelem.

- És mindez semmiért.

- Hiszen te olyan csodálatos vagy, olyan gyönyörű - suttogta elismeréssel Kitty. - Hihetetlen, hogy Mac nem akar téged.

Sunny visszanyelte a könnyeit. Tesoro már amúgy is nedves bundájába rejtette az arcát. Tisztában volt vele, hogy a csodaszép indiai nő szintén őt nézi.

- De most azt mondd meg nekem, Kitty - kérdezte, amint a gondolat megfogalmazódott a fejében -, ha ennyi barátod van, mit keresel egyedül karácsonyeste egy szálloda bárjában?

Kitty ismét titokzatosan nézett.

- Egy partira készülök Cannes-ba. Valójában már mennem is kell.

- Karácsonyi parti? - Sunny kicsit irigyelte az ismeretlen nőt.

- Mondtam, hogy sok barátom van. És talán téged is közénk sorolhatlak majd. Megértem, min mész keresztül. Mi lenne, ha holnap együtt ebédelnénk? Vásárolgatnánk? Tudod, csak a móka kedvéért. Csajos duma, meg minden.

A magányosság olyan, akár a betegség, gyöngye pillanatokban letaglózza az embert, és Sunny bizony kapva kapott a lehetőségen.

Kitty ismét megpaskolta a kezét, olyan együtt érzően, hogy Sunny hálás volt érte, aztán fogta a fekete Chanel táskáját, és pucér combját felvillantva lecsusszant a bárszékről.

- Akkor holnap. Délben érted jövök.

Sunny követte tekintetével, ahogy kísértelt a bárból, kicsit furcsán imbolyogva mozgott a túlon túl magas sarkú, piros talpú fekete Louboutin cipőben, amely egyáltalán nem illett az immár combközépig kigombolt, könnyű ingruhához. Sunny egy röpke pillanatig azon tűnődött, hogy Kitty talán kurva, de aztán elhessentette a gondolatot. Csak nagyon közönséges.

Maha a távozó Kittyt figyelte. Azt nem tudta, miben sántikál, azt viszont igen, hogy semmi jóban, és azt is érezte, hogy Sunny sebezhető. Felállt, odament hozzá. Az ölében szunyókáló kiskutyára pillantott.

- Franciának gondoltam - mondta édes, éneklő hangján. - A franciák mindig magukkal viszik a kutyájukat. De a tartásából látom, hogy nem az. Ön biztosan amerikai.

- Az vagyok - vallotta be Sunny.

- Elnézését kérem a zavarásért, engedje meg, hogy bemutatkozzam. A nevem Maha Mondragon.

- Sunny Alvarez.

Maha átható pillantást vetett Sunnyra, majd így szólt:

- Úgy éreztem, ide kell jönnöm, figyelmeztetni önt. Vigyázzon azzal a nővel.

Vajon Kitty Ratte-re gondol? Sunny értetlenül nézett vissza Mahára.

- Akadnak olyan emberek, akik megérik az erkölcsi romlottságot - folytatta Maha. - Sajátságos, összetéveszthetetlen aromája van. Átjárja a levegőt. Nekem eliheti.

A döbbenetében szóhoz sem jutó Sunny idegesen kortyolt a pezsgőbe.

- Egyéb fontos mondanivalóm is van a számára, kedvesem. Emlékezzen a szavaimra. Nem szabad félnie a jövőtől. Fogadja el, bármilyen lehetőséget kínál fel önnek az élet.

Maha könnyedén megérintette Sunny vállát.

- Bízson bennem - mondta. Meghajtotta gyönyörű fejét, majd visszatért az asztalához s az ott várakozó három barátjához. Aztán együtt távoztak, alighanem egy csodás közös vacsorára, Sunny legalábbis ezt gondolta, és úgy érezte, mintha a magány keserű pengéjét döfnék a mellébe. Végül is karácsony van, ő pedig egy szál magában ül egy hotel bárjában. És akkor belépett Mesebeli Királyfi.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Mintha óriási súlyt emeltek volna le Sunny melléről.

- Hogy került ide?

- Varázslat. - A férfi két kezébe fogta Sunny kezét, lehajolt, és megcsókolta. Napcsíkozta, sötétszőke haja a szemébe hullott, amikor fölemelte a fejét és ránézett.

- Mondtam már, milyen gyönyörű? Még ebben a förtelmes csizmában is?

- A vigasztaló csizmám.

- Már itt vagyok, nincs többé szüksége rá.

A férfi reményteljes tekintettel fürkészte. És Sunny jól gondolta, a szeme amolyan zöldbe hajlóan mogyoróbarna volt. Fura, hogy egyáltalán nem tudta, kicsoda-micsoda ez a férfi, honnan származik, mit csinál. De nem is izgatta. Eljött, megkereste, és itt van. Mac pedig, a híres-neves magándetektív, aki ötven lépésről felismer egy bűnözőt, nos, ő nincs itt, ámbár legalább két tucat nem fogadott hívás sorakozott már tőle a telefonján.

Akárhogy is, ez kimondottan nem az az idő, amikor arra a férfira kell gondolnia, aki ott hagyta az oltárnál. Illetve majdnem. Mellesleg mit is mondott

Maha Mondragon épp az imént: ne féljen elfogadni a lehetőségeket, amelyeket felkínál az élet? Mesebeli Királyfi határozottan egy ilyen „lehetőség” volt.

A férfi fekete kasmírzakót és nyitott nyakú fehér vászoninget viselt. A mandzsettát felhajtotta, és nem gombolta össze. Bőre barnán csillogott, ilyen színt csak a tengerparton megtörő hullámok közt szerezhethet az ember, és Sunny, a kaliforniai lány sápadt, téli lelencgyereknek érezte magát mellette. A legkisebb részlet sem kerülte el a figyelmét a férfin: mogyorószínű szeme, sötétszőke haja, határozott szája, erős álla, az a kis idegen akcentusa. Még mindig nem tudott róla semmit, és ez valahogy még sármosabbá tette.

- Jöjjön velem! - mondta Mesebeli Királyfi, Sunny pedig lecsusszant a bárshékről, hóna alá vette a kutyát, és ment.

Nem gondolt Macre, nem gondolt semmire. Mindössze annyit tudott, hogy Monte-Carlóban van, karácsonykor, késő este, és a vonzó idegen mellett ül egy lampionokkal megvilágított, félig üres étteremben, egy sötét antilopbőr lócán. Egyelőre nem kellett Macre gondolnia, és mindarra, amin keresztülmentek. Nem volt „Egyedül”. Semmi másra nem volt szüksége, csak Mesebeli Királyfira. Valakire, akivel pillanatnyilag együtt lehet.

- Maga biztosan varázsló. Megkeresett, visszájára fordította a napomat... az életemet.

A férfi szívfacsarón mosolygott.

- Sajnálom, de egyszerű halandó vagyok. Nincs ebben semmi „mágia”. Tudtam, hol találom, maga után jöttem Párizsból, nem bírtam egyedül maradni.

Sunny bólintott.

- A magány túlságosan fájdalmas.

- Akkor hát *kicsoda* ön pontosan, bűbájos hercegkisasszony? - kérdezte a férfi, miközben a pincér aranyló bort töltött tulipán alakú poharakba.

- Most el lehet mondani az igazat?

- Nekem mindenesetre igen. Íme, Eduardo Johanssen, közismerten Eddie, félig brazil, félig svéd. Válassza azt a felet, amelyik önnek jobban tetszik.

- Érdekes név - mondta Sunny. Egy hosszú, néma pillanatig egymást szemléltek.

- Szolgálatára, Sonora Sky Coto de Alvarez. - Sunnyéhoz koccantotta a poharát.

- Az én nevemet már ismeri.

- Képtelen vagyok elfelejteni, ahogy ott aludt a repülőgépen. Olyan sebezhető, annyira megbántott volt a könnyfoltos arcával. Nem tudom, én voltam-e annyira unalmas, vagy a sok pezsgő miatt aludt el... De mindenképpen ki kellett derítenem.

- Tudja, miért voltam magányos, miért sírtam?

- Ha elmondaná, örömmel végighallgatom. Ígérem, meg fogom érteni.

Valamikor beszélgetés közben rendeltek, s a pincér most lerakta eléjük a gőzölgő *soupe au pistoukat*. Feléjük lebegett a fokhagymás bazsalikom illata. Egyikük sem nyúlt a leveseskanalához.

- Azt azért tudta ugye, hogy elszöktem? - kérdezte Sunny.

- Abból, amennyit elmondott a gépen, ehhez nem fért kétség: az utolsó pillanatban vásárolt jegyet, bedobott néhány holmit egy táskába, összepakolta a kutyát, nem tudta, hová megy, amikor megérkezik Párizsba. És nyilvánvalóan szomorú volt.

- A vörösre sírt szemem.

- Vörös, de gyönyörű.

Ezúttal Sunny nevetett.

- Természetesen igaza van, menekültem. Még most is. Egy házasság elől futok, amelyre nem került sor.

- Faképnél hagyta az oltárnál?

Sunny megvonta a vállát, s ez alkalommal az ő ruhájának V alakú dekoltázsa engedett bepillantást, a Kitty Ratte-ével ellentétben kemény, kerek mellekre. Semmi közük sem volt a hollywoodi implantátumokhoz, Sunny maga növesztette őket, nagy bosszúságára, tizenhárom éves korában, amikor lóőrült volt, egy rakoncátlan kölyök, aki gyűlölte, hogy nőnek született. Azóta persze meggondolta magát, amióta felfedezte a női mell hatalmát, azt, hogy mit tesz a férfival, és főként mit tesz a nővel, egy férfi, különösképpen Mac érintése alatt.

- Macnek el kell végeznie egy fontos munkát, és lemondta az esküvőt. Nem ez volt az első alkalom, viszont az utolsó.

- Azért még mindig szereti.

- Nem tudom - felelte fojtott hangon Sunny.

- De igen, tudja. Ez hozzátartozik a történetekhez, a személyiségéhez, ahhoz, hogy milyen nő. Maga nem mond le ilyen könnyen a szerelemről, Sunny Alvarez, arra mérget veszek.

Sunny lehorgasztotta a fejét, hosszú, selymes fekete haja előrehullott, és eltakarta az arcát.

- Tudja, mit mondok? - Eddie gyöngéden Sunny füle mögé tolt a haját, egy elszabadult tincs fennakadt a gyémántfüggőben, abban, amelyet tavaly karácsonykor Mactól kapott. - Hasonló a történetünk.

Sunny lassan a férfira emelte a tekintetét. Visszafojtotta a könnyeit. Csak azért se.

- Stockholm a hazám, de a foglalkozásom révén beutazom a világot. A túl sok utazás túl sok különéléssel jár. Végül a feleségem nem bírta a magányt. Új életet keresett magának. Éppen a válás közepén tartunk.

- Még mindig szereti?

- Örökké szeretni fogom.

- Akkor miért engedi elmenni?

- Azért, édes Sunny, mert megérdemli a szabadságát egy olyan férfi oldalán, aki boldogabbá teheti, mint én valaha.

- Az elején biztosan boldogok voltak.

- A kezdet mindig boldogsággal jár. Szerelem, szenvedély, az egymás iránti őrült vágyakozás.

Összekulcsolódott a tekintetük. Sunny felismerte a pillantást, és azt a figyelmeztető, azt a veszélyes, csodálatos bizsergést érezte a gyomrában. Ne csináld, intette magát. *Ne csináld, Sunny, túlságosan sebezhető vagy, túlságosan „magányos”...*

A férfi megpaskolta a kezét, s a pincérhez fordult, aki egy tálka csirkehúst hozott Tesorónak. A kutyus békésen aludt. Sunny még mindig Eddie szavain rágódott. Tudta, jobban teszi, ha témát vált.

- Tehát mivel foglalkozik, Mr. Johanssen?
- Tengerhajózással. Tankerekkel, konténerekkel meg effélékkel. Meglehetősen unalmas annak, aki a hollywoodi szórakoztatóiparban dolgozik.

Sunny fölnevetett.

- Még soha senki nem mondta el magának az igazat Hollywoodról? Többnyire még a konténerek szállításánál is unalmasabb, és éppannyira e világi.

- De maga imádja.

- Bevallom, imádom. Szeretem Kaliforniát, szeretem Malibut és az otthonomat, kilátással az összes hajóra, amelyekről még álmodni is szoktam, hogy elvitorlázom velük.

A mobiltelefonja vibrálása rázta fel Sunnyt a révedezéséből. Allie kereste. Válaszolt a hívásra.

- Allie! Ó, Allie...

- Mi történt? *Komoly* baj van? Úgy értem, tényleg *elhagytad* Macet?

- Igen. Szükségem van rád. Holnap meglátogathatlak?

- Hol vagy?

Sunny megmondta.

- Én jövök el tehozód. Holnap este ott leszek. Nem hiszem, hogy előbb el tudnék szabadulni. Figyelj, foglalj nekem egy szobát, egy kétágyast.

- Ron is veled jön?

- Nem, egy régi iskolatársamat hozom. Évek óta nem láttam, aztán karácsony előtt egyszer csak felhívott, és bejelentette, hogy segítségre van szüksége. Amióta ideért, egyre csak bög, félek magára hagyni. Amikor nálad leszek, elmesélem a történetét. Csak tudd, hogy nem te vagy az egyetlen, akinek pillanatnyilag segítségre van szüksége.

- Jaj, az új Allie beszél belőled. Tudom, hogy mindannyiunk sorsát rendbe hozod.

Allie nevetését sok millió mozinéző ismerte.

- Hé, emlékszel arra, amikor megkérdeztem tőled, csak két évvel ezelőtt, hogy vézett-e már valaha a szíved? *Azt hiszem, nem*, ezt felelted. De az enyém igen, drága Sunny. És emlékszem még, milyen érzés volt. Bármi legyen is, számíthatsz rám.

Sunny szipogott. Eddie-re pillantott. A férfi igyekezett nem odafigyelni a beszélgetésre.

- Köszönöm, Allie. Tudtam, hogy rád számíthatok.

Megszakítani a beszélgetést Allie-vel olyan volt, mint elvágni egy életfonalat. Teljes erőből visszarágatta Sunnyt a „valóság”. Az idegenre pillantott, akivel együtt vacsorázott. A férfira, aki eljött és megkereste. A férfira, akinek varázslat ült a tekintetében, és bizony sejtette, hogy az érintése is varázslatos. Sunny tisztában volt vele, hogy jobb, ha távozik. Lefekszik. *Egyedül*. Ezzel a félelmetes szóval kell ma este szembenéznie. Elnézést kért, az időeltolódásra hivatkozott, arra, hogy hirtelen rátört a fáradtság, és le kell feküdnie.

Jaj, istenem, remélem, ez nem hangzott meghívásnak. Néhány perccel ezelőtt talán az lett volna. Végtére is nő vagyok, az életem egy sebezhető pillanatában, akinek érzései, érzelmei vannak.

Eddie Johanssen intett a pincérnek, aláírta a számlát, megfogta Sunny karját, és kivezette a gyönyörű, aranyszínnel megvilágított étteremből.

Sunny hihetetlennek találta a férfi kedvességét, a gondoskodását. Mennyire fess, és milyen szexis! Tessék, már megint ott van az a bizsergés a gyomrában.

- Sok mindent kell megköszönnöm magának. Kétszer is megmentett - mondta.

A férfi mosolygott.

- Talán majd egy más alkalommal újra megpróbáljuk. Holnap Párizsba kell utaznom.

- De visszajön? - Már megint az a meggondolatlan hang, ezúttal letört, már megint pontosan kimondta, amit gondolt.

- Igen, visszajövök.

A józan ész dacára Sunny odahajolt a férfihoz, hogy megcsókolja. Gyöngéd, hosszú, puha csók volt.

- Amint tudok, visszajövök - ígérte Eddie. Aztán átment az előcsarnokon, és ki az üvegajtón.

Nem sokkal később a mentazöld empire ágyban - Tesoro kimerülten a párnákon pihent - Sunny tüstént elaludt. Utolsó éber gondolatai Mac körül jártak. És Eddie Johanssen körül. Mégis furamód egyikükről sem álmodott. Kitty Ratte járt a fejében, valamint Maha Mondragon különös figyelmeztetése. És Maha mondata, mely szerint el kell fogadnia az élet felkínálta lehetőségeket.

TIZENHARMADIK FEJEZET

Ez volt életének legfontosabb „ügye”, és Mac Reilly, a szuperdetektív felsült. Lövése sem volt, hol lehet Sunny.

Az imént tette le a telefont, a lány elbűvölően hippy, gyönyörű édesanyjával beszélt, akit Florának hívtak, hibiszkuszt viselt szőke hajában, és a Santa Fé-i holdfényben egyesült a természettel. Gyakran csatangolt sivatagi kaktuszok között, a prérikuttyák és csörgőkígyók biztosan ártalmatlannak találták, és békén hagyták. Mac persze beszélt Sunny papájával is, a szemrevaló mexikói marhatenyésztővel, aki sűrű, ezüstös hajával, trimmelt bajuszával és olajos, napbarnított bőrével úgy festett, akár egy westernfilm latin sztárja.

Sunny és Mac mindig számíthatott rájuk: az elvarázsolt mamára, a józan gondolkodású, egyenes papára. Mindketten aggódtak, amikor Mac megkérdezte, tudják-e, merre van a lányuk.

- Úgy érted, nincs veled? - képedt el Flora. - Nekünk azt mondta, elutazik karácsonyra, valami különleges helyre. Azt is mondta, hogy titok.

- Azt hittük, kettőtökre gondolt - dörögte a papa.

- Persze, összevesztetek. - Az anyák mindig tudják.

- Olyasmi, de nem igazán veszekedés volt, nevezük inkább nézeteltérésnek.

Mac nem szokott kitérő válaszokat adni, de nem akarta nyugtalanítani a szülőket, azt meg végképp nem óhajtotta elmondani nekik, hogy a lányuknak nyoma veszett.

- Ne aggódjatok - mondta határozottan. - Tudom, hol lesz. Majd később jelentkezem.

- Most hozd rendbe. Hallod, amit mondok? - Florának élesebb lett a hangja. - Hadd mondjak neked valamit, Mac Reilly. Te és Sunny túl jók vagytok együtt, ne hagyd szétesni a dolgokat. Fogadd el, amit mondok. Ha tiéd ez a jó, sose ereszd el, mert a szerelemben létezik egy törvény, amely szerint sosem találod meg újra azt, amid most van.

Mac lerakta a kagylót. Malibuban még mindig karácsony első napja volt.

Az ablak túloldalán a tenger megtört a sziklákon, esőcseppek kenődtek el az üvegen. Kalóz kíváncsian hegyezte a fülét. A kandallóban tétován pislákol a tűz, kevés volt ahhoz, hogy bemelegítse a szobát, ahhoz pedig végképp nem elég, hogy karácsonyi izzást lopjon Mac szívébe.

Átkarolta Kalózt, a kutya közelebb bújt hozzá. Mac azt latolgatta, hová mehetett Sunny. Talán egy wellness-szállóba? De mi lehetne lehangolóbb egy wellness-szállónál karácsonykor, és Sunny imádja ezt az ünnepet. Egy karib-tengeri szigetre? Á, nem afféle St. Bart-típus, és annyi más sziget létezik. Esetleg Párizsba, ahol néhány hónappal ezelőtt olyan boldogok voltak? Nem, Párizs túl messze van, sokkal egyszerűbb lett volna Vegas vagy a Napa-völgy felé vennie az irányt, ha el akart szökni. Csakhogy Sunnynak arrafelé nincsenek barátai, viszont Franciaországban van, mégpedig egy nagyon is jó barátnője.

Mac a kilencórás időeltolódással mit sem törődve kapta a telefont, és Perrinék számát tárcsázta.

- Tessék! - Ron Perrin hangjában több volt fáradtságnál, és Mac azonnal bűntudatot érzett. - Tudhattam volna, hogy te vagy az - mondta Ron. - Mi tartott ilyen sokáig, nyomozó?

- Úgy érted, Sunny nálatok van?

Ron felsóhajtott.

- Nézd, én nem tudom, mi folyik itt, Allie csak annyit mondott, hogy Sunny elhagyott. Új nőd van, Mac, vagy mi történt? Oké, oké, nem kell elmondanod, hogy miért, te kicseszett idióta. Mi a gond veled? Mindenki másnak egyenesbe hozod a dolgát, a sajátodat meg nem tudod összetartani... *Plusz* történetesen a világ egyik legjobb és leggyönyörűbb csaja a tiéd. És ha már vonalban vagy, most közlöm veled, Mac Reilly, hogyha nem akarod feleségül venni, akkor a kurva életbe, mondd meg neki, és ne palizd be így. *Plusz* mondok még valamit, pajtás. Sunny nem fog sokáig várni, valaki más kapva kap rajta, és nem látod többé.

Ron igazat beszélt. Mac beletúrt a hajába, Kalóz megindítóan nyüszített mellette.

- Sajnálom - mondta.

- Ne nekem sajnálkozz, seggfej - dörrent rá Ron. - Neki mondd!

- De hogyan? Azt sem tudom, hol van.

Ron ismét felsóhajtott.

- Jól van, hapsikám. Nem kéne, de a barátságunk nevében, és mert ti ketten nagyon sokat jelentetek nekem és Allie-nek, meg mindazért, amit értünk tettetek...

- Megmentettük az életeteket - vágott közbe a nyomaték kedvéért Mac.

- Azt *is* beleértve, mégis megteszem. Szóval Sunny halálosan lesújtva hívta fel Allie-t. Egy monte-carlói szállodában van. Allie ott találkozik vele... *Plusz* magával viszi egy másik barátnőjét még gimnazista korából, aki szintén ki van bukva, és úgy néz ki, mint akire ráfér a „Nagy

átalakítás”. Szóval mindketten úton vannak, hogy megmentsek Prut és megmentsek Sunnyt.

Ron megmondta a szálloda nevét, majd azt kérdezte:

- A régi idők kedvéért, küldjem érted a gépemet?
- Kösz az ajánlatot, de valószínűleg kapok helyet a ma esti Air France gépre. Senki nem repül karácsonykor.
- És figyelj, te csirkefogó! Ezúttal ne cseszd el, rendben? - mondta vigyorogva Ron.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Karácsony másnapján Sunnyt a sötétítőfüggönyök közt beáramló napfény ébresztette. Az ablakot is nyitva hagyta, épp csak annyira, hogy beengedje a friss levegőt. A Csendes-óceánnal ellentétben a Földközi-tengernek nem bömböltek a hullámai. Úgyszólván nem is látott hullámokat, a víz olyan kék volt, akár az égbolt, néha kékebb is, főleg este, közvetlenül naplemente után, amikor egymásba olvadt a tenger meg az ég, s szinte neonkében ragyogott a levegő.

Sunny kilépett a kis teraszra, mely a kikötőben összezsúfolt fehér jachtok ármádiájára nézett; a tengerre, amelyen fénypontok ragyogtak, mint a gyémánt, a pálmákra és a platánfákra, meg a nyüzsgésre a híres kéttornyú kaszinó közelében. Tesoro nyüszítve billegett oda hozzá. Sunny felkapott egy tréningnadrágot meg egy pólót, kócos hajára baseballsapkát csapott, felnyalabolta a kutyát, és lement a lifttel az előcsarnokba.

A liftesfiú mosolygott, a portás pedig azt mondta: „*Bonjour, Madame, et ça va la petite?*” Sunny a tavalyi dél-franciaországi tartózkodásuk során megtanulta, hogy ez azt jelenti: „Hogy van a kicsi?” A kutya imádta a franciák figyelmességét, az egész hátsóját csóválta elragadtatásában.

Átkocogtak a téren, a jachtok mellett húzódó sétányra. Sunny azon tűnődött, vajon Mac miért nem találja meg. Keresi egyáltalán? A félelem, hogy elveszíti a férfit, éppúgy égette a bensejét, mint a harag. Szomorúan arra gondolt, hogy a „szívfájdalom” szó tényleg a szív fájdalmát jelenti: annyira nehéznek érezte a szívét, mintha ólomból lett volna.

Amikor kijött a szállodából, eszébe sem jutott megnézni, mennyi az idő, még órát sem vett fel, egyszerűen csak élvezte a téli nap melegét a hátán, miközben a kutya mellett futott. Aztán megpillantott egy órát. Negyed tizenkettőt mutatott, és Kitty Ratte tizenkettőre jön érte, hogy elvigye vásárolni.

Sunny lassított, és megbámult egy jachtot, a személyzet épp a fedélzeteket mosta, párnákat ráztak fel, kicsinosították a hajót a tulajdonos érkezésére. Azon morfondírozott, vajon Eddie Párizsban van-e, és mikor jön vissza. Mintegy végszóra megszólalt a BlackBerryje.

Ő volt az. Sunny a melléhez szorította a telefont. Nem kéne válaszolnia. Ez túlságosan bonyolult, és tudta, hogy túlságosan veszélyes is. Visszakocogott a szállodához.

Negyedórával később lezuhanyozva, még nyirkos hajjal, némi pirosítóval sápadt arcán, ajkán nappali rúzsának fényével - L'Oreal British Red -, fehér farmernadrágban, fekete pólóban és fekete papucsban, vállán,

amúgy francia módra, egy fehér kasmírkardigánnal, fülében aranykarikával és a pórázon Tesoróval végül megengedte magának, hogy visszahallgassa Eddie üzenetét. Rövid volt. „A bárban. Ma este. Fél kilenc.”

Sunny ismét a melléhez szorította a BlackBerryt. Menni vagy nem menni? Ez volt a kérdés, miközben beszállt a liftbe, hogy lemenjen és találkozzék Kittyvel.

Kitty a szálloda előtt várta egy kis fehér, spanyol rendszámú Fiatban.

A Côte d'Azur összes szállodáját, valamennyi bárját ismerte, ahol a céltárgyait kereste, legyenek férfiak, avagy nők. A zsarolás eddig nem volt elég sikeres ahhoz, hogy visszavonuljon abba a marbellai bárba, amelyre vágyott. Még a lakása sem volt az övé, és háromhavi bérleti díjjal tartozott. Mellesleg ráfért volna már némi botox és Restylane, meg ki kellett fizetnie a bőrgyógyászat is. Nem maradt vesztegetni való ideje.

Monte-Carlo messze esik Vilniustól, Litvánia fővárosától, ahol Kitty Ratte született, de ez már régen történt, régebben, mint amennyit hajlandó volt bevallani. Ifjúsága nagy részét a Balti-tenger partján töltötte, befagyott a feneké, miközben az anyja élettársa – a házasság sosem került szóba – a jeges vízű tengerből előkerülő, félig megfagyott halakat horgászta. Kitty első emléke az volt, hogy fázik. A második az, hogy gyűlöli a nőt, akit anyának szólított. A kedvenc emléke pedig az a nap, amelyen elhagyta a balti-tengeri kikötőt, és elindult új életet keresni egy fiatalemberrel, aki azt állította, hogy örülten szerelmes belé, és akinek tizenöt évesen odaadta a szüzességét, de az ártatlanságát nem, mivel Kitty sosem volt „egy ártatlanság”.

A „szerelmi aktus” – ahogyan a fiatalember nevezte, akinek már a nevére sem emlékezett – semmit sem jelentett Kittynek. Pusztán eszköz volt arra, hogy eljusson A-ból B-be, és amikor a fiatalember költségén elérte a B pontot, olyan gyorsan továbblépett, hogy még csak nem is tájékoztatta távozásáról a fiút.

Akkor már tizenhat éves volt. Pontosan annyi.

Férfiak fémjelezték Kitty előrejutásának ösvényét – fiatal, öreg, jóvágású és rajongó, vagy kövér és nő, mit sem számított – a balti államok vidéki klubjain és szexklubjain át, Lengyelországon, Ukrajnán, Magyarországon és Horvátországon keresztül egészen Párizsig, ahol egy kórházban – hazugságok és hamis ajánlólevelek révén – sikerült gyógyszerészasszisztensként munkát szereznie, ám minden érdeklődését egy orvosprofesszor kötötte le. Akkorra a haja már vörös volt, ámbár nem annyira élénk, mint manapság. Rózsás arca, egérmesolya – persze a két gagyi korona nélkül –, parasztosan vaskos karja és combja, no meg a szertelen fiatalossága és nyílt szexuális hajlandósága bizonyos csáberőt kölcsönzött neki.

Fél évig maradt együtt a professzorral, majd valami jobb fogást keresve átszökött Londonba. Jó néhány üvegcsét vitt magával a randidrog néven ismert készítményből, amelytől – mint azt a professzortól megtudta, aki jó tanárnak bizonyult – félkómás állapotba kerülhet az ember, és nagyon is alkalmassá válhat a szexuális kizsákmányolásra. Lényegében az „áldozat” képtelen lesz a konstruktív gondolkodásra és fizikai cselekvésre, hogy védekezzen, azaz sem mozogni, sem gondolkodni nem tud. Bármit megtehetsz velük ebben a szedált állapotukban.

Kitty sosem elégtől ki szexuálisan, ám ezeknek a gyógyszereknek az alkalmazása szédítő és félelmetes hatalomérzetet adott neki. Ilyen állapotban bárkit meg is ölhetne. Könnyen menne. Kitty senki más, kizárólag önmaga iránt táplált érzelmeket. Tudta, mi okoz neki örömet. Talán a gyilkolás is.

Most lelkesen mosolygott a feléje igyekvő Sunnyra, ösztönösen megérezte a nő sebezhetőségét. Egy ennyire sebezhető nővel bármi lehetséges.

- Sziiii! - Ikerkoronái fehéren ragyogtak ki behízalgó mosolyából.

Sunny azon tűnődött, miért nem csinál velük valamit.

- Szia! - kiáltotta, miközben lefelé szaladt a lépcsőn, majd bepattant a kocsiba Kitty mellé, aki rózsaszín átkötős ruhát viselt, amely összeráncolódtott fehér combján.

- Szerintem ma jobban festesz - mondta Kitty amikor elhúzott a járda mellől, s egy gyors pillantást vetett Sunnyra. - Remélem, jól aludtál.

- Voltaképp igen.

- És ő telefonált, a távolban maradt szerető?

- Sokszor hívott.

Kitty egy piros lámpánál a fékre taposott, csikorogtak a kerekek.

- De nem hívtad vissza?

Sunny megrázta a fejét.

- Dehogy.

- És jóképű a szeretőd?

- Azt hiszem, igen.

Kitty gyorsan Sunny felé fordította a fejét, miközben ügyesen szalamosozott a forgalomban.

- Más nők is vonzónak találják?

- Nem kérdezek meg másokat, hogy mit éreznek iránta.

Sunnynak nem tetszett a beszélgetés fonala. Esze ágában sem volt Macról beszélgetni ezzel a nővel, aki nagyon is céltudatos kérdéseket tett fel. Habár nem ezért van itt, hogy megpróbálja kibeszélni magából, hogy eltávolítsa Macet a testéből meg a lelkéből, hogy megpróbálja eldönteni, mitévő legyen, hogy hol tart, hogy a Mac társaságában töltött teljes négy év után ismét megbirkózzék az egyedülléttel?

- Azt hiszem, vonzónak találják - ismerte el. - Mac a tévéműsora miatt híresség. Olyan, amilyenek a regénybeli, gyűröten jóképű detektíveket elképzeli az ember: sötétkék szeme van, a bolondos fekete haja örökké égnek áll, mert szüntelenül beleszánt. És gyönyörű a keze, karcsú, napbarnított...

- Kemény, izmos testű? - tudakolta Kitty.

Meglepetésében Sunny elismerte, hogy igen, Mac bizony kemény és izmos testű.

- Akkor biztosan hiányzik neked. Úgy értem, hiányzik vele a szex. - Kitty oldalvást pillantott Sunnyra, miközben behajtott a Gray d'Albion parkolójába, Cannes-ban. Nevetett, és csintalanul hozzátette: - Ha nagyon hiányzik, én pontosan tudom, hogyan orvosoljuk. Úgy értem, egy nő nem lehet meg szex nélkül pusztán azért, mert elhagy egy férfit. Ennek igazán semmi oka. Jól mondom?

- Voltaképp erre nem is gondoltam. - Sunny szinte megdermedt zavarában. Alig ismeri ezt a nőt. Mégis mit akart azzal mondani, hogy tudja, hogyan orvosoljuk?

- Nos, meg is érkeztünk - jelentette Kitty. - Kezdjük Guccinál. Itt mindenkit megtalálsz. Vannak más üzletek is a körútról nyíló utcákban, az összesét megnézhetjük, és még egy ebédet is beszoríthatunk közéjük.

Fehér napszemüvegét igazgatva belekarolt Sunny-ba, és kísérték a napfényre. Egyik üzletből a másikba sodródtak, de Sunny gondolatai nem a bevásárláson jártak. A ma este érkező Allie-re gondolt, no meg Eddie-re, és arra, hogy miként oldja meg a helyzetet, ha mindketten ott lesznek. Allie sosem értené meg ezt az Eddie-ügyet. Nem is lesz mersze elmesélni neki.

Csörögni kezdett a BlackBerry, és Sunny választ kapott a kérdésére.

- Vacsoravendégek jönnek... Képtelen vagyok elszabadulni. Nem gond, ha csak holnap jövünk? - kérdezte Allie.

- Jövünk?

- Magammal hozom Pru Hilsont. Egy régi gimis barátnő. Már említettem neked. A tapasztalt hollywoodi „átváltoztató” segítségünkre van szüksége.

- És mi a helyzet az én szívem átváltoztatásával?

- Az a fő gondom. Holnap találkozunk, jó légy, szeretlek.

Sunny hamarosan a Hotel Martinez teraszán találta magát Kittyvel. Egy pohár rosét iszogatót, legyűrt egy nagy adag sült csirkét, aztán, mivel előző este alig evett valamit és hirtelen megéhezett, a süttet pazar sajtok követték; egy gesztenyelevelekbe csomagolt puha Bánon, egy Saint-André, a kedvence, és kemény, rozmaringgal ízesített juhsajt, mindez menyeeien ropogós, aranybarna baguette-tel tálalva, éppen olyan volt, amilyenről Mackel szoktak álmodozni a malibui teraszon, és néha azt kívánták, bárcsak

Franciaországban lennének. Ó, ó... mennyire vágyott rá, hogy Mac most ott legyen vele, és egyen ebből a Saint-André sajtból, meg a Banonból, amely állagában éppen az ellentétje, és bármilyen egyszerű, mégis kulináris kielégülést okoz.

Kitty égővörös haja ragyogott a napfényben, amikor sikkelenül beleharapott egy hamburgerbe. Kövér parasztkézével úgy fogta az ételt, mintha mancsok volnának, rágcsálás közben felmosolygott Sunnyra.

- Naaagyon finom - csámcsogta. - Fel se tűnt, hogy ennyire éhes vagyok.

A fehér szemüveg mögül fürkészte Sunnyt, melynek mindkét oldalán a Gucci egymásba fonódó, aranyszínű G-i virítottak. A Chanel retikül a mellette álló széken hevert, Dior fülbevalói jelzésértékűen hintáztak a fülében.

- Annyira sajnállak - mondta, szelíden megpaskolva Sunny térdét. - Oly sok mindenben mész keresztül, és abban reménykedtem, hogy ez a kis figyelemelterelés segít felejteni. Jól van, talán nem *felejteni*, de arra talán jó, hogy egy kis időre ne a történeteken járjon a fejed.

Kitty ezt olyan kedvesen mondta, hogy Sunny egészen elérzékenyült. Attól eltekintve, hogy a luxusüzletek a gyengéi és szeret a szexről beszélni, Kitty Ratte ártalmatlan volt. Sunny agyának hátsó fertályában azért ott motoszkált Maha Mondragon furcsa figyelmeztetése: *A romlottságnak sajátságos, összetéveszthetetlen aromája van.*

Kitty visszavitte a szállodához, búcsúzóul mindkét arcára puszit nyomott. Megadta a telefonszámát, és várt, amíg Sunny felírta a BlackBerryjébe, majd így szólt:

- Talán később még találkozunk. Lehet, hogy a szállodánál lesz dolgom. Sosem lehet tudni.

Sunny gondolatai azonban már az esti randevúja körül cikáztak. Találkozzék Eddie-vel vagy sem? És vajon Mac keresi majd egyáltalán? Azt kívánta, hogy érjen már ide Allie, és mentse meg.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Eddie Johanssen nem kapott üzenetet Sunnytól, hogy hajlandó-e találkozni vele. Persze maradhatott volna Párizsban is, elvégre dolgoznia kellett, de egy húzóerő, egy ismeretség visszavitte Monte-Carlóba.

Miközben Eddie aznap este a szálloda bárjában ült – negyedórával a remélt randevújuk előtt –, arra gondolt, hogy még sosem találkozott nővel, aki ilyen veszélyesen feltárta volna az érzéseit, mint Sunny. Legtöbbjük csak önmagával volt elfoglalva, a külsejével, azzal, hogy mit vegyen fel, a legapróbb részleten is aggodalmaskodva. Válfélben lévő feleségét is ebbe a kategóriába sorolta. Valamikor nagyon szerette Juttát, bizonyos tekintetben még mindig szereti, bár nem tudna többé együtt élni vele. A válás mocskosan alakult, vádaskodásokkal és követelésekkel Jutta részéről, de Eddie úgy döntött, nem dacol vele. Kapjon meg mindent, amit csak akar, ezt szajkózta a válóperes ügyvédeknek, jóllehet azok makacsul védelmezték őt. Pillanatnyilag igen robbanékony helyzet állt elő, mert Jutta elhatározta, hogy megkopasztja, és kéri a két gyerek felügyeleti jogát is.

Eddie szintén az élete egy sebzett szakaszánál tartott. Magányos volt, érzelmileg nyitott a szelíd tekintetre, a kecses, fekete hajú szépségre, a *bizalomra*, amelyet Sunny Alvarez az első pillanattól fogva a repülőgépen beléhelyezett. Jó érzés volt, hogy egy asszony így kezeli, egy olyan nő, aki egy férfi elől menekül... Ezt tüstént sejtette. Természetesen akadtak az életében mások is Juttán kívül. De egyikük sem volt olyan, mint Sunny.

Nagy volt a nyüzsgés a szálloda bárjában.

Már elkezdődtek a karácsony utáni kiárusítások, s bevásárlószatyrokkal körülbástyázott nők csoportokba verődve üdögéltek a sötétszürke antilopbőr székeken, halvány rózsaszín martinit ittak, hangosan dicsekedtek alkalmi vételeikkel, s azzal a lelkesültséggel nevettek, amit alighanem csak a vásárlás adhat meg a nőknek. Az elegánsan gyönyörű hindu nő, akit Eddie már előző este is észrevett, magányosan ült az egyik sarokasztalnál. Pezsgőt szolgáltak fel neki, La Grande Dame-ot. Jó márka. A férfi remélte, lesz majd valaki, akivel megoszthat az italon. A gyönyörű fekete szempár egy másodpercre összekapcsolódott az övével, aztán a nő másfelé nézett, s Eddie-nek az a bizonytalan érzése támadt, mintha képes lenne olvasni a gondolataiban. Sőt... mintha ez a nő ismerné őt.

Egy másik sarokban férfiak csoportosultak, leszegett fejjel, odaadón hallgatták az üzleti tervet, bármiről folyt is a szó. Ezen az estén két mixer dolgozott: az ezüsthajú tegnapról, meg egy magas, sovány fiatalember.

Csontos csuklója kilógott a kabátujjából, miközben újabb csajos martiniket kevert.

Eddie a vodkáját iszogatta. Nem annyira az alkohol miatt rendelte, inkább azért, hogy egyedül támaszthassa a bárpultot. Hiszen már a gondolattól is megrészegült, hogy Sunnyval lehet. Az órájára pillantott. Nyolc óra huszonötöt mutatott. Meglazította finom mintás, sötétsárga nyakkendőjét, kigombolta kék inge legfelső gombját. Ugyanazt a kasmírzakót viselte, mint tegnap, sötétszőke haja még nedves volt a zuhanyozástól. A szürke antilopbőr székeken ücsörgő nők érdeklődve kémlelték martinis poharaik karimája fölött – piszkosul jól nézett ki.

Most az egyszer Sunny odafönt hagyta a kimerülten szunyókáló csivavát, és egyedül jött le. Abban a pillanatban lépett a bárba, mikor a nagymutató a hatosra ért.

Eddie arca mosolyra derült, amikor meglátta az elbűvölő, hosszú lábú Sunnyt. Ám abban a pillanatban a szálloda előtt elszabadult a pokol. Rendőrszirányok, tűzoltóautók vijjogtak; majd még több járőrautó.

Egymás szavába vágta a rémüldöző nők.

- Terroristák? Bomba? Monte-Carlóban biztosan nem.

Sunny odaszaladt Eddie-hez, a férfi átkarolta, ő pedig idegesen hozzásimult. Nem erre a belépőre számított, azt gondolta, kettesben lesznek, és nyugodtan beszélgethetnek. Úgy tervezte, gyorsan megmondja Eddie-nek, hogy bár vonzódik hozzá, nem találkozhatnak többé. Elmondja, hogy ő volt a megmentője, az elmúlt két napban ő segítette megőriznie a józan eszét, és milyen szerencsés, hogy megismerte, és milyen szerencsés, hogy megízlelhette a csókját. Az egyetlen igazi csókjukat. El akarta mondani neki, hogy sosem felejt el, sem a csókot, sem őt.

Elhallgattak a szirányok. Megkönnyebbült sóhaj futott végig a helyiségen. A hindu nő intett a pincérnek, töltsön neki egy második pohár pezsgőt.

- Mit gondol, mi történt? – kérdezte Sunny. Elakadt a lélegzete Eddie bőrének illatától, amikor a férfi megpusztilta az arcát.

- Alighanem hamis riasztás volt.

A férfi nem akarta, hogy Sunny ma este terroristákra gondoljon, azt akarta, hogy ővele foglalkozzék. Mellette ült a magas, szürke széken a bárpultnál, gyönyörű volt egyszerű fekete ruhájában. Ma este csizma helyett magas sarkú szaténszandált viselt, az elején hetyke kis masnival. Bokája törékenynek tűnt, akár egy versenylóé, lábfeje csókolnivalóan szép volt. Megkérdezte, mit kér, s amikor Sunny azt válaszolta, pezsgőt, Grande Dame-ot rendelt.

- Extravagáns – mosolygott Sunny, miközben a pincér kinyitotta a palackot.

- A mai este az extravaganciáról szól. – Eddie fölemelte a poharát, és Sunny szemébe nézett. – Nem felejtettem el azt a tegnap esti csókot. Az igazat megvallva, Sonora Sky Coto de Alvarez, annak a csóknak az emléke hozott vissza ide.

Sunny mély lélegzetet vett. Kezdett túlságosan belemerülni abba, aminek még azelőtt szándékozott véget vetni, hogy igazából elkezdődött volna.

- Nem tudok több csókot garantálni – felelte gyorsan.

A férfi bólintott.

- Oké. Akkor hol szeretne vacsorázni? Tudok egy remek japán helyet Cannes-ban, vagy kipróbálhatjuk a parti halvendéglőt Golfe Juanban. De ha fáradt, maradhatunk a szálloda éttermében.

A férfi telefonja halkán csipogni kezdett. Eddie elnézést kért és félrefordult.

A fiatal pultos kitöltötte a pezsgőt, s közben Sunnyval csevegett.

- Rablás volt a La Fontaine ékszerüzletben - mondta. Aggodalmasan ráncolta a homlokát. - Én Monte-Carlóban nőttem fel, itt sosem történt ilyesmi. Hiszen ezért költöznek ide az emberek, itt nem félnek úgy, mint Mexico Cityben vagy Sao Paulóban.

Sunny hátrafordult, amikor Maha Mondragon ráköszönt.

- Emlékszik rám, Madame Alvarez? - kérdezte Maha. - Tegnap este váltottunk pár szót.

- Természetesen. - Hogy is felejtette volna el a nő titokzatos figyelmeztetését és a jövőre vonatkozó tanácsát.

- Lehet, hogy különösen hangzik, hölgyem, de engedje meg, hogy elmagyarazzam. Az vonz önhöz, hogy látom a szomorúságát. Sebezhetősége sok évvel ezelőtti magamra emlékeztet. Érzelmileg veszélyes helyzet, ki kell törnie belőle. Hadd mondjak valamit, *Madame Alvarez*. Ha segítségre van szüksége, én... mondhatni, az *idegen*, segíték önnek.

Sunny a csodaszép szempárba nézett, jóságot és titokzatosságot olvasott ki belőle. Maha Mondragon tökéletesen értelmezte a helyzetét; tudta, hogy bajban van, tudta, hogy ingoványos talajon jár Eddie-vel, ahogyan Kittyvel is.

- Nem tudom, mit mondhatnék... Köszönöm - motyogta.

- Noha nem ismerjük egymást, tekintsen a barátjának, akiben megbízhat. - Maha lágy hangon beszélt.

- De kicsoda ön? - kérdezte Sunny.

- Ékszertervező vagyok. - Maha a mesés nyakláncára mutatott. Súlyos darab volt, aranyba foglalt, gömbölyűre csiszolt rubinokkal és apró gyémántokkal díszített ékszer. Mutató. - Az én ékszereim különlegesek. Ez kiváló indiai kézművesek munkája, olyanoké, akiknek a családja egy évszázada vagy még régebben űzi a mesterségét, és igazi művészet, nekem elhiheti. Exkluzív európai boltokba szállítok, most azonban terjeszkedik az üzletem, és némi segítségre van szükségem. Emlékszik, tegnap este azt mondtam önnek, hogy fogadja el az élet felkínálta lehetőségeket. Nos, ma este, hölgyem, én felkínálom önnek a lehetőségeket.

Eddie még mindig telefonált, szabadkozón vont a szemöldökét, mintegy kimentve magát Sunny-nál, majd ismét elfordult.

- Amikor önre nézek, olyan nőt látok, aki bajban van - folytatta Maha -, egy szenvedő asszonyt látok. De egy megbízható embert is. Ezért ajánlok fel önnek egy munkát. Teljesen más lesz, mint amihez hozzászokott, viszont nagyon izgalmas, mert többször kell majd Indiába utaznia.

Sunny megdöbbsent.

- Már van munkám. Egy PR-cégem, amivel törődnöm kell. Muszáj visszatérnem Los Angelesbe...

- Ez a munka nem veszi el minden idejét. Bizonyára össze tudná egyeztetni a kettőt. Amennyiben szándékában áll elfogadni,

természetesen – tette hozzá Maha, s mosolya felvillantotta tökéletes fehér fogsorát. – Nekem hosszabb időszakokra Európában kell tartózkodnom, és egy megbízható kézre van szükségem, olyasvalakire, aki elhozza az ékszereimet Rádzasztánból... Ne aggódjék, mindent elvámoltatok, minden teljesen törvényes. Más darabokat pedig, amelyek nem tökéletesek vagy nem kerültek eladásra, visszaküldők, hogy a köveket új, más ékszerekbe lehessen felhasználni. Természetesen mindegyik nagyon értékes, bár talán nem annyira, mint azok a gyémántok, amelyeket az imént loptak el a La Fontaine-ből.

Maha a másik nő döbrent arca láttán felnevetett.

– Látom, túl sok volt ez egyszerre. És várja a társasága. Sajnálom, amiért megzavartam az estéjét, de annyit ígérjen meg, Madame Alvarez, hogy fontolóra veszi az ajánlatomat. Cserében pedig megígérem, hogy jövedelmező lesz, egyszerre mind izgalmas. – A nő csodaszép sötét szeme összekapcsolódott Sunnyéval. – Mellesleg – tette hozzá szelíden – tudom, hogy egy olyan nőt látok, aki izgalomra vágyik az életében. Bízson bennem. Mumbaiban megtalálja.

Selymes kezével végigsimítva Sunny csupasz karján, Maha visszament az asztalához. Káprázatosan festett az áttetsző gyöngyökkel szegélyezett sötétkék sifonszáriban. Maha Mondragon maga volt a szépség.

TIZENHATODIK FEJEZET

Allie-nek és Prunak mégiscsak sikerük az eredetileg tervbe vett napon Monte-Carlóba érkeznie, és meg akarták lepni Sunnyt.

– Figyelj ide, Pru! – mondta Allie, miközben barátnőjét kézen fogva maga után húzta a nizzai repülőtéren. – Dél-Franciaországban vagy. Nemsokára találkozol a legjobb barátnőmmel, aki nem is olyan régen megmentette az életemet, amikor egy gyilkos vadászott rám.

– Olvastam erről a *The New York Times*ban – felelte zihálva Pru. – Az isten szerelmére, Allie, lassíts már!

A színésznő rendes lépésre váltott a nyargalás helyett; ezt évekkorábban sajátította el, annak érdekében, hogy gyorsabban fusson a paparazzóknál. Ennek ellenére utolérték, most is, pedig nem volt többé filmsztár, illetve itt, Franciaországban igen, ahol eljátszott néhány szerepet kis francia filmekben, amelyeknek csakugyan tetszett a forgatókönyve és csodálta a rendezőt. Bármilyen furcsa, ezek voltak pályafutása legeredményesebb filmjei, ámbár manapság az igazi szerelme a szőlője. És természetesen Ronnie.

A drága Ron Perrin, a férje, aki készen állt csapat-papot otthagyni azért, hogy őt boldoggá tegye, gondoskodjék róla és szeresse. Ronnie volt az egyetlen férfi, aki mellett ismét fiatal lánynak érezhette magát, annak a lánynak, akivel a férfi húsz esztendeje találkozott, akinek segített fölkapaszkodni a hírnév létráján. Ronnie egy csirkefogó, Allie mégis szerette.

Ma este, amikor szólt neki, Ronnie azonnal bérbe vett egy kis gépet – az ő Cessnája ugyanis szervizben volt –, és közvetlenül Nizzába repítette őket. Azt mondta, nem érdemes ilyen rövid útra a nagy gépet elvinni, de

ha akarja, nyugodtan elviheti. Allie nem akarta. Mindössze annyit akart, hogy amilyen gyorsan csak lehet, Sunny mellett legyen. És most itt voltak, korábban, mint Sunny számított rá.

Allie váltig arról győzködte magát, hogy nem lehet igaz, ami történt. Sunny sosem hagyná el Macet. Mac és Sunny egy pár, igazi szeretők a szó legjobb értelmében. Sunny belevaló, okos és vicces, Harleyn jár, üzleti diplomát szerzett a Whartonon, a saját sikeres PR-cégét vezeti. És halálosan imádja Mac Reillyt, mégpedig az első perctől kezdve, amikor egy malibui partin megismerték egymást. És Mac attól a pillanattól fogva elveszett. Még a kutyájánál, Kalóznál is jobban szerette Sunnyt, ami pedig nagy szó. Az életét adta volna Sunnyért, de a „nyomozósdit”, vagy nevezze bárminek is, nem volt hajlandó feladni, segített az áldozatokon, gyilkosokat talált meg, elveszett lelkeket hozott össze a tévéműsorában... olyan bűnügyeket oldott meg, amelyekről mások már lemondtak, sok esetben a rendőrséget is beleértve. Mac életében ez volt a legelső, ahogyan mindig.

- Szerintem a pasas fél az elkötelezettségtől - mondta Prunak, amikor kimentek az előcsarnokba, ahol számos sofőr állt, kezükben magasra tartott táblákon az ügyfelek neve.

- Kicsoda? - kérdezte Pru, és hálás volt, amiért megálltak egy pillanatra. Olyan sokat szedett fel magára az elmúlt hónapok alatt, hogy úgy érezte, mintha valaki más testébe bújt volna. Már a haja sem volt a régi. Az arca pedig akár a telihold, ha kikukkantana az üvegajtón, bevilágítaná a Riviérát.

Egyáltalán, mit keres ő itt, a Riviérán, a bikinik és csajok, a klassz nők és még klasszabb pasik földjén? Miért is nem mondta egyszerűen Allie-nek, hogy otthon marad, hogy nem bűvészkedi végig magát az elegáns Monte-Carlón, amikor csak gyapjúkaftánt tud felvenni? Még akkor is, ha nem gyapjúkaftán, hanem puha és bársonyos, netán vékony, leomló, habkönnyű selyemtüll vagy hasonló volna, nos, akkor is csak kaftán lenne. Ő pedig a káprázatos filmcsillag túlsúlyos, dagadt barátnője.

Végtére is ezért hívta fel Allie-t. Ösztönösen tudta, hogy ő az egyetlen, aki talán segíthet rajta. Allie mindig is gyönyörű volt, már kamaszként a középiskolában igazi bombázó. És mennyire utálta azokat a szemét kisvárosi srácokat, akik rászálltak, beszéltek róla, ocsmányságokat hordtak össze, de Pru tudta, hogy mindez hazugság. Allie, ahogyan a szállóige mondja, fehér volt, mint a frissen hullott hó. Ám aztán rossz házasságot kötött egy gazdag, idősebb férfival, mígnem szomorúan és megbántottan elvált, aztán továbblépett. „Remélhetőleg - mondta akkor Pru - egy jövedelmezőbbbe és jobba.” Allie esetében ez nem kevés szakmai és magánéleti pech után vált csak valóra, még Ronnal is. Prunak azonban nem sikerült.

- Megvan! Ő az! - Allie integetett a PERRIN feliratú táblát tartó sofőrnek, aki már rohant is feléjük, hogy elvegye a csomagjaikat. Allie-é kisebb volt, Prué nagyobb. Paparazzók vakui villantak az arcukba, mire Allie ismét megragadta Pru kezét, és futásnak eredt.

Pru hálásan szállt be az autóba, lábszára alá tűrte hosszú szoknyáját - furamód a lába volt az egyetlen része, amely karcsú maradt. A lába még mindig jó volt, ámbár azt is éppúgy eltakarta, mint a teste többi részét. Gyűlölte a piros kaftánt - karácsonyi színnek szánta, most azonban csak az

áfonyamártásra emlékeztette. És nem illett a mostanság túlságosan piros arcszínéhez.

- Holnap lemegyünk, veszünk neked új ruhákat - mondta feléje fordulva Allie.

- Ugyan! Egy lópokróc éppen megteszi.

- Legalább sikkes lópokróc lesz - nevetett Allie, Pru pedig, aki megint az önsajnálattal könnyeivel küszködött, óhatatlanul vele nevetett.

Letekerte az ablakot, majd beleszipantott a levegőbe.

- Esküdni mernék rá, hogy jázminillatot érzek.

- Jól érzed - bólintott Allie.

Pru ismét szaglászott.

- Hiszen december van.

- Csakhogy Nizzában vagy, a világ egyik legnagyobb virágfővárosában. Itt olyan virágok teremnek, amelyeket az évnek ebben a szakában sehol nem találsz az Államokban. Tudod, Pru, ez a hely, a Riviéra, a Côte d'Azur, vagy nevezd bárhogyan is, különleges. A varázslata minden betegséget kikúrál. Esküszöm neked, ahogy a Bibliában áll, képes *megmenteni a lelket*. Bízz bennem, Pru, és bízzál önmagadban, mert új nőként fogsz elmenni innen.

Pru csak a fejét rázta. Immár óvatos volt. Számára nem lesz több rajongás. A férje megcsalta, ejtette egy másik nőért, neki pedig semmi reménye rá, hogy bárkit is találjon, aki szeresse, mert kövér és nem szeretetre méltó. Jaj, istenem, sosem fogják újra szeretni! Nem öleli többé magához férfi, soha többé nem érzi egy izmos férfitest melegét a testén.

- Ugyan, dehogy - mondta kedvetlenül.

- Bízz bennem. - Allie a barátnőjére nézett, de nem érintette meg. Nem akarta, hogy megint kitörjön belőle a zokogás. Most nem, mikor a kocsi éppen a szálloda elé húzott, és fiatal, fehér egyenruhás férfiak siettek kinyitni az ajtókat.

- Üdvözlöm Monte-Carlóban - mondta a portás. - Isten hozta ismét, Miss Ray.

- Madame Perrin. - Allie mosolyogva javította ki a férfit. - És köszönöm.

Nem kellett bejelentkezniük. Maga a fekete öltönyös, csokornyakkendő igazgató jött Allie üdvözlésére.

- A penthouse lakosztályt biztosítottuk önnek, Madame Perrin. Elbűvölő. Azt hiszem, tetszeni fog önnek.

- Ez igen kedves - mosolygott köszönetképpen Allie. Hollywoodi „visszavonulása” ide vagy oda, itt még mindig filmsztárként kezelték.

- Láttam a legújabb filmjét, a *Les Etrangers sur la Plage-t*. Nagyon megindító volt a játéka.

Allie most köszönetképpen bólintott.

- Örülök, hogy tetszett.

A fényűző Napkirály penthouse lakosztály Pru szavaival élve főbekólintó volt, és fenséges.

- Többször kéne veled utaznom - jegyezte meg, a saroklakosztályt körülölelő teraszra lépve.

A rendőrségi és mentőautók szirénái újra széttörték a csendet. A szállodaigazgató szabadkozott.

- Kellemetlenség történt ma este Monte-Carlóban, kiraboltak egy ékszerüzletet. Szörnyen sajnálom, itt sosem történik ilyesmi.

- New Yorkban éltem - felelte Pru -, hozzászoktam.

Allie azonban nem. Ő most vidéki lány volt, vérbeli vidéki lány, aki mindig is lenni akart. Imádta a falusi éjszaka tökéletes csendjét, azt a csendet, amely, ha az ember mozdulatlanul megáll és fülel, megtelik zajokkal: zörrenések a fűben, galambturbékolás, szél suhogása a fák közt, a földre hulló levelek zizzenése. Mint kiderült, „a vidék” valójában sohasem néma.

Allie megtudakolta az igazgatótól Sunny szobaszámát, aki még azt is elárulta neki, hogy tudomása szerint Madame Alvarez a bárban tartózkodik.

- Társasággal van.

Allie azon tűnődött, ki lehet a *társasága*. Mac megelőzte talán? Ha így van, csakis Rontól tudhatta meg. A francba, miért nem képes tartani a száját? Neki kellett volna először beszélnie Sunnyval. Most minden esélye odalett, hogy kiderítse az igazságot.

Megfordult és Prura nézett. Barátnője még mindig odakint állt a teraszon, még mindig azt a förtelmes vörös áfonyaszínű ruhát viselte, amely valójában egy nálánál kétszer természetesebb nőre illett volna. Allie sejtette, hogy Pru bőröndje legalább egy hónapra való ilyesféle holmit rejt.

Vállat vont. Most nem volt ideje ruhákról vitatkozni.

- Gyere, Pru - szólt ki neki. - Púderezd be az orrod, fésülködj meg, és vedd ezt magadra. - Vékony fátýolszövet stólát nyújtott felé. Olyan finom kasmírból szótték, hogy csakis a legkisebb mongol bábikecskék prémjéből készülhetett, s abban a halványszürke árnyalatban, amely Allie reményei szerint valamelyest tompítja a piros kaftán és Pru kicsattanó arcszínét.

- Hová megyünk? - Pru kétkedve kémlelte a szürke stólát. Ő ugyanis zuhanyozást és szobaszervizt remélt.

- Vitatkozásra nincs idő - jelentette ki Allie. Fekete kardigánt kapott fel a pólójára, és nyakig begombolta. Lófarokba fésült szőke hajával, a fekete nadrágban és papucscipőben úgy festett, akár egy tizennyolc éves lány.

- A bárba megyünk.

TIZENHETEDIK FEJEZET

Az asztalához visszatért Maha a karórájára nézett, majd a bejárat felé pillantott. Rosszallás ráncocskái jelentek meg tökéletes homlokán. Az asztalától láthatta a hotel előcsarnokának egy részét, az étterem ajtaját, és Sunnyn is rajta tarthatta a szemét, aki a bárpultnál ült azzal az igencsak vonzó férfival, akiről Maha kiderítette, hogy Eduardo Johanssen a neve.

Tökéletesen olvasott a férfihoz hajoló Sunny testbeszédéből. Érdeklődő, mégis visszafogott. Azon tűnődött, vajon miért fogja vissza magát egy ilyen vonzó férfi mellett. Eduardo talán házasember, s ez egy titkos találka, egy téli randevú Dél-Franciaországban? Maha érdekesnek találta a helyzetet, de, reményei szerint, mégsem annyira izgalmasnak, hogy romba döntse a Sunnyról szótt terveit.

Az asszisztense, Sharon Barnes vonult be a bárba. Ausztrál volt, túsarkakon száznyolcvan centinél is magasabb, amolyan lenyűgöző modell megjelenésű nő. Régebben csakugyan modellkedett, most viszont már a

negyvenes éveit taposta, és bár nem látszott meg rajta, ahhoz bizony eljárt felette az idő, hogy a kifutón parádézzon. Valójában sosem volt igazi divatmodell, egyetlen szezont kivéve. Azóta Sharon rengeteget utazott, a kelet-európai országok számára szervezett modelleket, kis ügynökségét Prágában működtette. De nem volt túlságosan sikeres, mígnem három évvel ezelőtt össze nem találkozott Mahával.

Sharont sosem lehetett gyönyörűnek nevezni, ahhoz markánsak voltak a vonásai, túlságosan hosszúak a végtagjai, és egészen rövidre vágatta a haját, mindazonáltal a szeme gyönyörű volt, sötétzöld, a szemöldöke pedig szépen ívelt.

Egyetlen pillantást vetett Mahára, majd se bú, se bá, belevetette magát az egyik karosszékbe, és intett a pincérnek.

- Scotcot - vakkantotta -, jéggel. És dupla legyen!

Maha egy szót sem szólt.

Sharon idegesen ütögette a fotel karfáját.

Maha még mindig nem szólt.

- Na? - kérdezte végül, egyik szemöldökét felvonva Sharon.

A pincér kihozta a whiskyt, és töltött még pezsgőt. A pezsgő volt Maha egyetlen szenvedélye. Természetesen a pénzen kívül.

- Na. Minden rendben.

- Megdöglök egy istenverte cigarettáért. - Sharon gyötrődő ábrázattal vetette hátra a fejét. Az ő szenvedélye nagyon is nyilvánvaló volt.

- Odakint füstölhetsz, menj ki.

- Biztosan ugratsz. - Sharon belekortyolt a whiskybe. - Ácsorogjak odakint, mint az orosz szajhák, akiknek kilóg a fenekük a szoknyából, nem viselnek bugyit, bagóznak és a pasikat fixírozzák? Inkább nem.

Maha nevetett a szemléletes leírásán és Sharon ausztrál akcentusán.

- Te mindig kurvára nyugodt és boldog vagy - morgolódott Sharon.

Maha megigazította olajbarna vállán kék szaríját.

- Semmi okom rá, hogy boldogtalan legyek.

Sharon az egyik szomszédos székre rakta öléből a retiküljét meg a bevásárlótáskát, melyen ez állt: JOSEPH.

- Nézd, mit vettem - mondta, s egy sima kasmírkardigánt halászott elő.

- Olyan szürke, mint ezek a fotelek.

- Különleges - felelte Maha, de nem gondolta komolyan, mire Sharon elvigyorodott. Maha a szépítő körülírás mestere volt.

- Kiárusításon vettem - folytatta Sharon -, negyvenszázalékos engedménnyel.

Maha bólintott, s közben üdvözlésre emelte a kezét, az előző esti két férfinak köszönt. Alacsony, barna hajú nő kísérte őket, drága ruhát viselt, kezében narancsszínű Hermès Birkin táska. A két férfi a többi bevásárlószatyrot vitte.

- Látom, magukat is elragadták a kiárusítások. - Maha gyors puszit nyomott a nő púderezett orcájára. Érezte frissen magára fújt parfümjé illatát.

- A kiárusítás mindig jó időtöltés. - A nő megölelte Sharont.

A két férfi közben kezét rázott Mahával. Nem csókolták meg, a munkaadójuk volt, megadták neki a tiszteletet.

- Hol parkoltak le? - kérdezte Maha.

- A kaszinónál - felelte a magas férfi.

Maha tekintete Sharont figyelte, aki megadta magát cigarettafüggőségének. Elővett egy paklit a táskájából, meg egy öngyújtót is, majd az ajtó felé indult.

- Csatlakozom a kurvabrigádhoz - szólt vissza a válla fölött. Maha nevetett, a többiek döbbenetesen néztek.

Aztán, akárcsak a bárban tartózkodó üzletemberek, ők is közel hajoltak egymáshoz, hogy az ékszerüzletről beszéljenek - a szomszédban történeteket figyelembe véve ez elég ironikus volt, ámbár Maha ékszereit nem árulták olyan klasszikus üzletekben, mint a La Fontaine.

Odakint, ahol Sharon cigarettázva, idegesen föl-alá sétált a téren, még mindig rendőrségi kocsik szirénái és mentőautók éles vijjogása zavarta meg az estét. Kisvártatva a csikkról egy második szál cigarettára gyújtott, s közben arra gondolt, hogy dohányzás okozta tüdőrákban fog meghalni, hozzátéve, hogy ki a szart érdekel, aztán lehunyta a szemét és betapasztotta a fülét, nem akarta hallani a szirénák vijjogását.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

Rendőrkordont vontak a nizzai repülőtér köré, amikor Mac megérkezett. Fegyveres katonák vizsgálták át minden egyes utast. A távolban szirénák vijjogtak, és helikopterek köröztek odafent. Kétségtelenül valami komoly dolog történt.

Bankrablás?, tűnődött Mac. De hiszen ez a világ egyik legbiztonságosabb régiója. Ilyesmivel itt biztosan nem próbálkozik meg senki. Ezen törte a fejét, miközben az útlevel-ellenőrzésre várt. Karácsony van, ilyenkor kevésbé körültekintők, elvégre ünnepelnek, mindenkinek jóindulat lakozik a szívében. A rosszfiúkat kivéve, akik bizony tudják, hogyan használjanak ki egy laza helyzetet.

- Ékszerrablás - mondta valaki előtte a sorban. A hír gyorsan terjedt. - Monte-Carlóban. Az egyik drága üzletben, a Carrier vagy a Fontaine...

Ékszerrablás karácsonykor. Valaki szép ajándékot kap, gondolta Mac. Ő azonban nem fog belekeveredni semmiféle rablásba, legyen az bank vagy ékszerüzlet. Csakis azért jött ide, hogy Sunnyval legyen.

Amikor keresztülment a zöld vámfolyosón, kezében a kis táskával, amelyet sebtében pakolt össze, mielőtt kiviharzott a reptérre, elvégre karácsony lévén alig volt forgalom, megállították, mint mindenki mást, és ki kellett várnia a tíz bosszantó percet, amíg átkutatták, majd intettek, hogy mehet.

Átsietett az érkezési csarnokon, éppen a taxidroszt felé igyekezett, amikor kiszúrta a rendőrfelügyelőt, akit tavalyról ismert, amikor együtt dolgoztak egy műkincsrablás-sorozaton a Riviérán. A felügyelő zaklatottnak és feszültnek tűnt. Bármilyen történet is, Mac tudta, hogy kétségtelenül súlyos és valószínűleg veszélyes az ügy.

Odaköszönt neki, mire a felügyelő megpördült, s az égre emelte a kezét.

- Tudhattam volna, hogy megjelenik. Visszajön, mint a rossz pénz, hogy megint kísértsen engem.

- Nincs több kísértés - vigyorgott Mac, a Chez La Violette-re utalva, a villára, amelyet előző nyáron kibérelt. - Ez nagyobb zúrnek tűnik, mint az volt.

- Az is, *mon vieux*. Nekem eliheti. - A főfelügyelő szúrós tekintetet vetett Macre, de nem kérdezte meg, miért nincs vele Sunny. Végül is francia volt, és túl diszkrét ehhez. - Az összes utat lezártuk, sehová nem jut el - mondta inkább.

Mac közölte vele, hová igyekszik.

- Akkor jöjjön velem. Éppen oda készülök visszamenni. Ismét egy La Fontaine. Mostanra már semmijük nem maradt, karácsonyeste a párizsi üzletet rabolták ki. Jöjjön, Mac, elviszem, majd kiteszem a szállodánál.

Miközben elhúztak a rendőrautók mellett, és továbbintették őket a piros lámpás kereszteződésekben, a főfelügyelő képbe hozta Macet a rablásokkal kapcsolatban.

- Kettő itt, Franciaországban - mondta -, egy Londonban, egy Rómában, aztán Berlinben, Milánóban...

- Jó nagy zsákmánytól kell megszabadulniuk - jegyezte meg Mac. - Van valami ötlete, hogy kivel dolgoznak?

- Az égvilágon semmi. - A rendőrfőnök vállat vont, majd lesimította csinos egyenruhájának zakóját. Aztán a sapkáját is előnyösebb szögbe állította, s az ablakon kibámulva a partvonalat pásztázó helikopterek reflektorfényeit követte. - Senki nem tudja, hogyan adhatnak túl a gyémántokon anélkül, hogy átcsiszolnák a köveket, ami a felére csökkenti az értéküket. A többi cucctól, smaragdtól, rubintól elég könnyen meg fognak szabadulni, ahhoz már megvannak az embereik. A brill azonban más tésza.

- Mennyire saccolja az értéküket?

A rendőrfőnök nagy lélegzetet vett.

- Párizsban egyetlen nyaklánc több mint húszmilliót ért. Gyűrűket vittek el, darabonként több száz ezret érnek. És foglalát nélküli drágaköveket. - Újra megvonta a vállát. - A La Fontaine még nekünk sem adta meg eddig a valós értéküket, alighanem azért, mert többet érnek, mint amennyiről az adóhivatal tud. Nekem eliheti, Mac Reilly, hogy százmilliókról beszélünk.

- De *itt*, Monte-Carlóban? - kérdezte ösztönösen Mac. - A világ egyik legbiztonságosabb helyén?

- Zürich mellett csakugyan ez a hely az egyik legbiztonságosabb Európában. Nem tudjuk, mi történt pontosan ma este. Ugyanazt a sémát használták: elegáns női vásárlók. Ha hiszi, ha nem, Marilyn Monroe-maszkokat viseltek. Lekapcsolták az ajtóban álló őrt, kilőtték a biztonsági kamerát, elkobozták az összes mobiltelefont, elvágták a telefonvonalakat, és kulcsra zárták maguk mögött az ajtót. Nem volt riasztás, semmi jel nem mutatta, hogy bármi gond lenne, mígnem egy arra járó meglátta, hogy emberek fekszenek odabent a földön. Akkor hívott fel bennünket a nő.

- Nő? - Mac kíváncsian pillantott a felügyelőre.

- Nő volt, névtelen. Azt mondta, nem akar belekeveredni, de valami gond van a La Fontaine-ben. Az embereim körülvették a helyet, kordonnal zárták el a területet, és küldtünk mentőautókat.

Mac felvonta a szemöldökét.

- Sebesültek is vannak?

- Úgy tűnik. - A főfelügyelő hangja keserűen csengett. - Meg is érkezünk - mondta, mikor a hatalmas kocsi elsöpört a tér mellett, és oda tartott a körúton, ahol sárga rendőrségi szalaggal elkerítették egy területet. Mentőjárművek álltak ott, meg több tucat rendőrautó, villogó kék lámpákkal. Az utca túloldalán két tűzoltókocsi várakozott, és rendőrségi fényképezések szorgosan fotózták az üzlethelyiség kirakatát. A boltban égtek a lámpák, Mac egyenruhás férfiakat látott odabent.

- Sajnálom, de nem vihetem a szállodáig - mondta a főfelügyelő, miközben a mobilján is beszélt valakihez, aki az üzletben tartózkodott. - Itt van szükség rám.

Mac megköszönte, hogy idáig is elhozta, és kiszállt a kocsiból. Halogénlámpák fehér ipari fényvel árasztották el hirtelen a bűntény helyszínét. Fekete hullazsákot cipeltek ki a boltból, és betették egy fekete furgonba, amelyről Mac tudta, hogy csakis a halottkém kocsija lehet. A harag ismerős szorítását érezte a gyomrában. A rohadékok megöltek valakit, alighanem a biztonsági őrt, vagy valamelyik ártatlan eladót. Istenem, mit meg nem tesznek a pénzért! Egyeseknek az emberélet semmit nem jelent, ha dollármilliókról van szó.

Megfordult, és gyorsan elhúzott onnan, a rendőrök, akik látták, hogy a főnökkel érkezett, átengedték. Újabb szirénák hangját hallotta.

A hideg fehér fényeket maga mögött hagyva, a Côte d'Azur puha, andalító sötétségében meggyorsítva lépteit Mac csak Sunnyra gondolt. Sunny ott van. Újra egymásra találnak, elmondja neki, mennyire szereti, hogy mi mindent jelent neki. Feleségül veszi, ahol csak akarja. *Kérlek, istenem, engedd, hogy még mindig szeressen! Ne hagyj, hogy ez legyen a vége!*

Sharon, aki a téren föl-alá járkálva immár a második cigarettáját szívta, a bár és a dupla whisky, valamint egy újabb szál cigaretta között vergődött. A szirénák hallatán megborzongott. Jobb felől látta a halogénlámpák fényét. Vonzották, egyszersmind taszították is. És a jóvágású férfit is látta, aki táskával kezében a szálloda felé igyekezett. Szinte reflexszerű mozdulattal lesimította a szoknyáját, összehúzta arca körül a kis fekete szőrmedzsekijét. Kezén nem viselt ékszert. Hatalmas gyémánt gomb fülbevalója ragyogott a lámpafényben. Követte tekintetével a férfit. Az ügyet sem vetett rá.

Sharon hunyorogva nézte, amint könnyed léptekkel felsiet a hotel lépcsőjén. Megesküdött volna rá, hogy valahonnan ismeri ezt a férfit.

Kitty Ratte a rendőrségi kordon miatt kénytelen volt két háztömbbel odébb leparkolni, s most a hotel felé gyalogolt. Ő is látta a férfit, és Sunny leírásából tüstént gyanította, hogy Mac Reilly az. Elismerően fürkészte Macet. Túl jó ahhoz, hogy hiányozzon; éppen olyan jó, mint Sunny tegnap esti „társasága”. Sőt, talán még jobb. Remek. Két férfi mindig jobb egynél. És mivel Sunny vagy túlságosan ártatlan, vagy túl ostoba, szabad a terep egy kis játszadozásra. És Kitty a „játszadozást” szerette igazán, valójában ezzel kereste a kenyerét.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Pru halálosan éhes volt, mint mindig, és Allie tudta, hogy jobban teszi, ha megvacsoráztatja, egyúttal Sunnyba is belediktál némi ételt, aki minden bizonnal szintén éhezik, csakhogy Pruval ellentétben nemhogy sóvárog az ennivalóért, hanem még csak meg sem fordul a fejében.

Allie nem hitt a szemének, amikor meglátta a hotel előcsarnokán átvonuló Macet.

- *Uramatyám!* - Pru kövér vállába kapaszkodott. - Megelőzött.

- Kicsoda? - Pru abbeli erőfeszítésében, hogy karcsúbbnak tűnjék, áthajtotta melle előtt az áttetsző szürke stólat.

- Természetesen Mac Reilly.

- Te viccelsz velem. - Pru rövidlátó hunyorgással pásztázta a tágas márvány előcsarnokot. - Mindig megnézem a műsorát. Olyan édes... ezt a lehető legjobb értelemben mondom, ő nem olyan... megjátszós, nem adja elő magát... Egyszerűen olyan *helyes*.

- Igen, az - helyeselt Allie. - Kivéve, mikor a nősülésről van szó. És most mitévő legyenek? Nézd, odaadja a táskáját a boynak, föl se megy a szobájába, hanem egyenesen a bár felé indul.

- Hiszen ott van Sunny.

Pru olyannyira izgatott volt, hogy puha barna haja, amelyet kivételesen nem fésült hátra és lakkozott le, szó szerint égnek meredt. Immár két évtizede hátrafésülve viselte a haját, és még mindig nem fogadta el a tényt, hogy agyongyötört hajzata, elvégre az utóbbi időben nemigen törődött vele, szárazon és töredezetten hullik a vállára.

Allie és Pru, mindketten a bár felé igyekvő Macet nézték. Előtte egy fiatal nő lépkedett, karcsú, szőke lány, rövid fehér ruhát viselt, kezében egy csokor gyöngyvirágot tartott. Hajában egy szál jázmin díszelgett, gyémánt félholddal rögzítette a füle mögé. Pru ötven lépésről is megérezte a virág illatát.

Mac mögött egy másik nő szaporázta a lépteit, fölöttébb magas cipősarkakon, égővörös haja szemkápráztatóan verte vissza a fényt. Csámpásan szedte a lábát, narancsszínű ingruhája fel-felcsúszott vaskos combján. Himbálózó karján Chanel retikült lóbált, fülében Dior karika táncolt.

A vörös hajú mögött egy magas nő haladt: óvatosan lépkedett elképesztő túsarkain, fekete, rövid szőrmedzsekijét összefogta a torkánál, s az erős dohányosokra jellemzően köhögött.

- Na, mit szólsz ehhez? - jegyezte meg Allie. - Macnek egész női kísérete van.

- Mihez kezdjünk? - kérdezte Pru, aki el volt ragadtatva a gondolattól, hogy találkozik Mac Reillyvel.

Allie eltűnődött. Hagyja, hogy találkozzanak, beszéljenek egymással, és oldódjon meg magától az ügy? Mindazonáltal aggódott. Sunny azt mondta, vége. Kész. Zaklatott volt, mint aki nincsen ép eszénél, és Allie tudta: amikor egy nőnek összetörik a szívét, képtelen helyesen gondolkodni. Abban az állapotban csak kavarnak fejében a gondolatok... *Ő ezt mondta... Ő azt mondta... Én ezt mondtam neki... Ő azt mondta nekem... Ezt kellett volna tennem... Inkább azt... Akármilyen... Egyszerűen nem hagyhatja egyedül Sunnyt, amikor így érez. Segítenie kell neki.*

- Figyelj! - mondta Prunak. - Beosonunk a bárba, és egy sarokasztalhoz ülünk, ahol ők nem látnak bennünket. Ha bajt szimatolok, segíteni fogunk.

HUSZADIK FEJEZET

Sunny alig hitt a szemének, amikor „a menyasszony” berobogott a bárba, még mindig hófehér zsákruhában, még mindig az immár hervadozó gyöngyvirágcsokrát szorongatva. Ismét felkapaszkodott egy bárszékre, és ugyanazt kérte: - Martinit! Jéggel! *Legyen szíves.* A fiatal csapos fürkésző tekintetet vetett rá, majd vállat vont. Mindenféle típus megfordult a bárban, még ilyen klasszis csaj is. A menyasszony egyetlen hosszú korttyal ledöntötte az italt, mély lélegzetet vett, fölvetette a fejét, és ismét kivonult a bárból. A bejáratnál elhaladt Mac Reilly mellett.

A férfi meglepetten fordult utána, csodálkozott, mit keres egy menyasszony egyedül a bárban. Tekintete megakadt a mögötte lévő égővörös hajú, középkorú nőn. Az végigmérte, és rávillantotta kihívó mosolyát.

Eddie Johanssen alaposan belezúgott Sunnyba. Nehéz lett volna nem beleszeretnie. A szépségén túl volt egy természetes sármja, amolyan könnyed, kacérkodó, lányos kisugárzása, ami kiemelte Eddie-t a válása gondjaiból, egy olyan világba, ahol vidám az élet. Át akarta ölelni Sunnyt, megcsókolni telt ajkát, hiszen tudta már, mily édes a csókja íze. Egy örökkévalóság óta nem érzett így nő iránt. Bárcsak el tudná hitetni vele, hogy a nyomozó vőlegénye után is van élet, és talán egy közös jövő...

Sunny közelebb hajolt, arról beszélt, milyen jól érzi magát vele.

- De... - tétovázva, szomorúan nézett rá.

Eddie gyűlölte a *de* szócskát.

- De mi? - Sunny kezére fektette a tenyerét. - De mi, Sunny? Azt mondtad, elhagytad Macet, hogy vége. Láttam, milyen boldogtalan voltál. Nem lehetek én az, aki megvigasztal?

- Hidd el, te vagy az egyetlen férfi, aki meg tudna vigasztalni. - Sunny érezte, hogy Eddie megszorítja a kezét. Ez nem mehet így tovább. Nem engedheti meg. Elfordította a tekintetét, és megdöbbsent: Mac lépett be a szálloda bárjába.

Ki más lehetett volna a kifakult pólóban, a régi fekete bőrdzsekiben? Álla borostától sötétlett, haja kócos volt, a szeme fáradt.

Eddie rögtön felfogta, ki ez az ember. Elengedte Sunny kezét, de a lány észre sem vette. Macet nézte. Olyan volt, mintha Eddie ott sem lett volna.

Sunny tekintete éppúgy kulcsolódott össze a férfiével, mint azon az estén, mikor a malibui koktélpartin találkoztak. Abban a pillanatban megállt az idő, ahogyan most is. Csak ők ketten voltak ebben a helyiségben, a szállodában, a világon.

Kitty Ratte figyelte őket. Gyorsan leesett nála a tantusz, felismerte a játszma lehetőségeit. Kígyótekinete megkeményedett.

- Nahát! - suttogta maga elé. - Ez egyszerűen tökéletes.

Eddie felállt, a bár túlsó végébe ment. Kitty utána viharzott. A sötét sarokból Allie és Pru lélegzetvisszafojtva figyelt, tartottak attól, ami esetleg történhet.

Maha, akinek asztalánál ott ültek a munkatársai, Sharont is beleértve, ugyancsak a jelenetet szemlélte; az érzékiség szinte tapintható volt a levegőben, mintha a főszereplők aurája lett volna.

Mac odament Sunnyhoz. A kezét nyújtotta felé, és Sunny elfogadta. Lecsúszott a székről, megigazította a szoknyáját, majd a pulton heverő táskájáról és Eddie-ről is teljesen megfélemedkezve, akiért néhány perccel korábban még annyira odavolt, kéz a kézben kísértált a bárból Mac Reillyvel, át a márvány előcsarnokon, a lifthez.

Ott megálltak, egymásra néztek.

- Ezeregyes szoba - suttogta Sunny, és megnyomta a gombot.

Mac kitárta a karját, s ő belesimult az ölelésébe.

- Mi tartott ilyen soká? - kérdezte.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

Allie utánuk szaladt. Pompás, akár egy versenyagár, gondolta Pru. És még ilyen egyszerű cuccokban is kétszer olyan gyönyörű. Csillogó-villogó ékszerek nélkül, a „nézzetek rám, a csúcson vagyok” rongyázása nélkül. A felnőtt Allie Ray megmaradt olyannak, amilyen a gimiben volt: szerény, igénytelen, és szinte fel sem fogta, mennyire jól néz ki.

Ő pedig, természetesen, most egy kövér, szemernyit sem bájos, negyvenes nő, ebben a förtelmes piros kaftánban és Allie méregdrága kasmírstólájával, amelybe akár egy gyermeket is be lehetne pólyázni, már amennyiben volna gyereke. Nem lesz. Soha. Neki most már nem lesznek gyerekei.

Pru sóhaja elég erős volt ahhoz, hogy kisöpörje az ágyból a hűtlen férjet meg a szeretőjét, az új nőt, bárki legyen is az. Mindössze annyit tudott róla, hogy egyazon irodában dolgoznak. Így ismerkedtek össze. Az egész helyzet annyira sablonos. Hát nem mindig azt mondják, hogy a munkatárs, a szomszéd, a legjobb barát volt az? Most már Pru is nagyon jól tudta, hogy igazuk van. Közelség, elérhetőség, lehetőség. A következmények nélküli megcsalás. Csakhogy most voltak következmények. Az egyik éppenséggel az, hogy rázabálta magát egy lejtős útra, és nem tudja, hogyan evickéljen le róla.

Az előcsarnokban, az óriási kerek asztalra állított impozáns virágkompozíció mögött rejtőzködő Allie látta, ahogy barátnője Mac ölelésébe simulva a lifteknél áll. Aztán Sunny hirtelen hátralépett, és kirohant az utcára, Mac pedig utána.

A drukkoló Allie úgy döntött, hogy pillanatnyilag úgysem segíthet. Majd később felhívja Sunnyt, elmondja neki, hogy korábban ért ide, látta őt Mackel, és könyörögve kéri, hívja vissza, és mesélje el, mi történik.

Addig pedig jó lesz, ha visszamegy Pru Hilsonghoz, különben a barátnője elalél. Ha valaha is helyre kellett billenteni egy nőszemélyt, akkor az Pru. Bármilyen okból is, de elvesztette a férjét, és Allie kételkedett benne, hogy ebben Pru volt a ludas. Abból, amennyit össze tudott kaparni (sosem találkozott a férjjel, mindössze egy fényképét látta, amelyet Pru még mindig a pénztárcájában hordott, úgy nézett rá, mint a Szent Grálra, és szemlátomást még mindig szerelemmel cirógatta a kinyomtatott arcot), a

pasas egy szar alak. Akárhogy is, Allie látta azt a fényképet, és nem tetszett neki, amit látott. Arrogáns, vörös képű fickó, az a fajta, aki mindig sötét szemüveget visel, hogy ne lehessen olvasni a tekintetéből, húsos szája mosolyra húzódik, egy sötétzöld Jaguar sportkocsira támaszkodik, de Allie lefogadta volna, hogy egy Bentleyre vágyik.

- Menjünk, Pru - mondta a bárban. - Együnk valamit. - Gyorsan kiterelte maga előtt a barátnőjét, és elmesélte neki, amit látott.

Maha utánuk nézett.

- Ez Allie Ray - mondta, s a többiek tüstént arrafelé fordították a fejüket.
- Még mindig gyönyörű - jegyezte meg Maha.

A bárbeli kis jelenet járt a fejében. Tapinthatóak voltak az érzelmek Sunny meg a férfi között, aki váratlanul elvitte a lányt. Eddie Johanssen hoppon maradt. Sunny még csak nem is mentette ki magát, annyit sem mondott, hogy viszlát és minden jót. Ámbár sosem lehet tudni, talán még nem végzett Johanssennel, még folytatódhat a játszma. Maha bízott benne, hogy bármi történjék is, az nem fogja eltántorítani Sunnyt a tervtől, amit ő forgat számára a fejében. Sunny Alvareznek új életre volt szüksége, és Maha pontosan tudta, miként adja meg neki. Mellesleg, érdekes módon, Kitty Ratte máris ráhajtott Eddie-re.

Ugyanazzal a negédes, együtt érző pillantással nézett a férfira, mint tegnap este Sunnyra, azzal a kemény szemével, amely olyan fényes és kék, akár az üveg. A romlottság a bűn egyik megnyilvánulása, és Maha ösztönösen tudta, hogy Kitty Ratte profi volt ebben.

Hirtelenjében túlságosan fülledtnek érezte a bárt, nehéz parfümillat töltötte be, túl sok idegvégződés vibrált. És amikor a menyasszony bezárguldott a martinijáért, majd távozott, ismét feszélyezettség érződött a levegőben.

Nem sokan tartózkodtak a bárban, a rablás miatt kordonnal zárták le az összes közutat.

- Menjünk fel inkább a lakosztályomba - javasolta asztaltársainak Maha.
- Majd felhozatunk vacsorát, és beszélgetünk.

A bárpultra támaszkodó Eddie hideg tenyerében dédelgette a poharát. Csak akkor értette meg, milyen erős érzelmeket táplál Sunny iránt, amikor a lány faképnél hagyta, s még csak hátra sem pillantott. Annyit sem mondott, bocsáss meg, annyit sem, hogy amúgy ő az exvőlegényem, annyit sem, várj meg itt, visszajövök. Nem tett rá ígéretet, hogy lesz-e még valami kettejük között. Pedig Eddie tudta, hogy Sunny is erősen vonzódik őhöz.

Fogalma sem volt róla, mitévő legyen. Legjobbnak látta, ha ott marad, és reménykedik Sunny visszatérésében.

- Biztosan dühös - szólította meg egy nő, aki melléje készült letelepedni.
- Sunnynak nem kellett volna így otthagynia magát.

Eddie gyorsan a nőre pillantott, majd elfordította a tekintetét. Nem válaszolt.

A férfit fürkésző Kitty pontosan tudta, mivel áll szemben, és azt is, hogy pontosan ez a férfi neki. Gazdag. Megvan a maga múltja; egy új szerelem fájdalmával s a szenvedélyes vággyal viaskodik; olyan férfi, akit elvakítanak az új lehetőségek; egy *sebezhető* férfi.

- Sunny barátja vagyok - mondta, és letelepedett a bárszékre. Narancsszínű ingruhája a combja közepéig nyitva volt. Észrevette a férfi

oldalvást vetett pillantását, és elmosolyodott. – Nagyon is jól ismerem Sunnyt – folytatta halkan Kitty. – Hangulatember, és nem vállal felelősséget a tetteiért. Úgy értem, hogyan hagyhatta magát csak így faképnél? Elmesélte, hogy egy ideje együtt vannak, elég régen ahhoz, hogy tudja, maga szereti őt. Ugyan, ne aggódjon – tette hozzá gyorsan, és szelíden megszorította Eddie karját. – Sunny mindent elmondott nekem. De természetesen soha nem fogom továbbadni.

Eddie azon tűnődött, mi az, amit Sunny elmondhatott a nőnek.

Kitty leszegte az állát, s a rá jellemző negédes, együtt érző mosolyát villantotta rá, a szemében is rokonszenv csillogott.

– Hadd hívjam meg egy italra. Elmondja nekem a bánatát? Ígérem, nagyon jó hallgatóság leszek. – Intett a pultosnak. Önmagának Red Bull meg egy pohár vörösbort rendelt, és még egy vodkát Eddie-nek.

Az idősebbik dolgozott a két pultos közül, az ezüstös hajú. Tudatosan kerülte Kittyvel a szemkontaktust, amikor letette elé az italokat. Tudta, miféle, és nem tetszett neki, hogy a Kitty-félék rontják a bár színvonalát.

Eddie nem vette észre, hogy a nő egy tablettát ejtett az italába. Megfordult és ránézett.

– Magára! – Kitty fölemelte a poharát.

Eddie megpróbálta a maga valójában nézni a nőt: a puffedt szemhéját és a kék szemébe hulló vörös haját, a fejőslány-ábrázatát, a kiugró fogait, a közönséges Dior fülbevalót, húsos, pucér combját. De mindenekelőtt a rokonszenvet, ami szemlátomást áradt belőle. És ebben a pillanatban Eddie vigasztalásra szoruló, magányos férfi volt.

Kitty még szélesebb mosolyt villantott rá.

– Ezt a jó szerencsére – mondta, ismét megemelve a poharát. Ezúttal Eddie is ráemelte az övét.

Hirtelen úgy érezte, beszélnie kell, és Kitty jó hallgatóságnak bizonyult. Tudta, hogyan veregesse meg egy férfi kezét, hogyan mutassa ki az együttérzését, miközben azt is az értésére adta, hogy rendkívül vonzónak találja az illetőt.

Eltelt egy óra, talán kettő is. Még mindig a bárban ültek, és Sunny nem ment vissza.

– Hihetetlen, hogy nem akarja magát – mondta Eddie karját simogatva Kitty. – Hiszen olyan csinos, annyira... – Apró, titokzatos kék szemével fölmosolygott a férfira. – Annyira szexi.

A vodkába ejtett tablettá megtette a hatását. Eddie szinte hipnotizáltan nézett a nőre, pontosan úgy, ahogyan Kitty akarta.

– Higgyen nekem, Eddie Johanssen – folytatta halkan én tudom, miről beszélek. Maga nem tudja, mire van szüksége. Sunny tapasztalatlan. Egy olyan nő, mint én vagyok, meglepő dolgokat művelhet magával. Végül is mindketten szeretjük a szexet, nem igaz? Ugyan már, vallja be. Sunny sosem csinál magával olyan dolgokat, amiket én tudok.

Sunny nevének említése visszahozta Eddie-t a valóságba, és elfordult Kitty gombostűszemétől. Bizonytalanul talpra állt.

– Mennem kell. – Nagyon részegnek érezte magát, bár csak két vodkát ivott. – Köszönöm a társaságát, Kitty. – Nem tudta, mi mást mondhatna. – Nagyon jólesett, hogy meghallgatta az én... az én...

– Az érzelmi problémáit – mondta Kitty, megint olyan halkán, hogy a férfinak közel kellett hajolnia hozzá, hogy hallja. Akkor villámgyorsan

megcsókolta a férfit, nyitott ajka épp csak megremegett az övén, mintha a nyelvét érezte volna. Erezhette is, meg nem is. Ez volt Kitty stílusa. Profiként értette a dolgát, pontosan tudta, hogyan játsszon a férfival.

- Holnap találkozunk - szólt utána, amikor Eddie megfordult és a kijárat felé indult. - Én itt leszek. - Azt már nem tette hozzá: „ha Sunny nem is”, de tudta, hogy Eddie vette a lapot. Zsarolás motoszkált Kitty fejében, és az utolsó fillérjét is rátette volna, hogy megcsípheti Eddie-t.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

Amikor Sunny otthagya Macet a liftnél és kirohant az utcára, reszketett a vékony fekete ruhában.

Lámpák tündököltek a hajókon meg a kaszinóban, a várkastély vörösen ragyogott a sziklán, akár egy tündérmesében. Az öböl drágakövekkel kirakott nyakláncként ívelt nyugat felé a végtelenbe, keletnek fokozatosan enyésztek el a fények a hegyek közt.

Mac csak állt, és őt nézte. Noha legfeljebb egyméternyire lehetek egymástól - mély árok volt ez, és a férfi nem tudta, vajon Sunny leengedi-e a vonóhidat, hogy ő átkelhessen a túloldalra.

- Azt kérdezted, mi tartott olyan soká - mondta.

Sunny nem felelt. Még csak hátra sem fordult, hogy ránézzen. Mac nyugtalanul túrt bele már amúgy is kócos, sötét hajába.

- Menjünk be, Sunny. Felmehetünk a szobámba, és beszélgethetünk. Halálra fázol idekint.

A vállára tette a kezét, és Sunny beleremegett. Mac érintése akár egy áramütés, olyan volt a ruha selymes szövetén keresztül. Mintha a férfi ismét megbillogozta volna. Ezt már akkor megtette, amikor először szeretkeztek, amikor olyan volt körülöttük a levegő, mintha megvilágította volna csókjaik elektromos töltése.

Sunny sarkon fordult és elindult. Mac utánament. Még mindig vijjogtak a rendőrségi szirénák, és fehérén ragyogtak a halogénlámpák. A fejük felett hangosan dübörögtek a helikopterek, befogták őket fénycsóváikba.

Sunny egy lopott pillantással felmérte, vajon a férfi követi-e fél szemmel a rendőri tevékenységet, ami nagyon is az élete részét képezte, Mac azonban leszegte a fejét, most az egyszer szemlátomást nem is gondolt ezzel. Milyen csinos volt a maga markáns, borzas módján, ahogyan Sunny szerette. De jó okkal hagyta faképnél, és muszáj tartania magát a szándékához. Éppen ideje, hogy a maga ura legyen, nem pedig örökös menyasszony. Bármennyire is akarta, nem omolhatott egyszerűen Mac karjába, mint a liftnél, és nem mondhatta ki, mint mindig, azt, amire gondolt. Például: *Mi tartott ilyen soká? Pedig azt kellett volna mondania: Menj, és vegyél el valaki mást, te piszok. Én befejeztem.*

De tudta, hogy Mac nem fog másik nőt feleségül venni. Ő ugyanis a munkájával „házasodott össze”.

Mac látta, hogy Sunny megborzong, és levette a bőrdzsekijét. Maga felé perdítette a nőt, ráadta a kabátot, feltúrta a mandzsettákat, majd a vállára tette a kezét. Fogása megfeszült, amikor így szólt:

- Te vagy életem szerelme, Sunny. Sosem hagylak elmenni. Nagyon sajnálom. Végtelenül sajnálom. Önző voltam, nem gondoltam rád, magamat helyeztem az első helyre.

A szél Sunny arcába fújta hosszú, sötét haját, ő pedig felemelte a kezét, hogy kifésülje, s közben letörölte a könnyeit is.

Macnek az járt a fejében, hogy csak percekkel ezelőtt Sunny a karjaiba omlott a liftnél. „Mi tartott olyan soká?“, kérdezte. Mikor a karjába zárta a lányt, megkönnyebbülten arra gondolt, hogy nem is szökött el igazán, csupán kiborult, mert elutasítva érezte magát. És ő volt az, aki elutasította, amikor ismét elnapolta az esküvőt.

Igazából nem gondolta, hogy a házasság ilyen sokat jelent Sunnynak. Az esküvő gondolata mindig amolyan játék volt közöttük. Tavaly, miután a saint-tropez-i gyilkosságok és zűrök után hazatértek, megkérte Sunny kezét. „Itt és most gyere feleségül hozzám!“, mondta. Sunny azonban rossznak tartotta az időzítést, vagy hasonló. Sosem lehet tudni a nőknél. És folytatódott a csodás Sunny-Mac-játékuk, mígnem Sunnynak a rögeszméjévé vált, hogy szilveszterkor házasodjanak össze. Természetesen beleegyezett. Örökké Sunnyval akart maradni, bármilyen hosszú élet adatik is neki, ám amikor ki kellett volna tűzni a dátumot, folyton közbejött valami. „Valakinek mindig nagyobb szüksége van rád“, mondta Sunny olyan keserű éllel a hangjában, amelyet Mac addig még sosem hallott.

Rendes körülmények között Sunny olyan volt, akár a neve: ragyogó és derűs, olyan nő, akiből sugárzott az életöröm, értette a szerelmet, megértette Macet, aki szerette. Ám ebben a pillanatban olyan nő volt, akiből közönyösség áradt, és Mac most nem hibáztathatta ezért.

- Sunny! - könyörgött.

A lány az ismerős arcba tekintve azon tűnődött, igaz-e vajon, amit az imént mondott neki a férfi. Ha most beleegyezik, hogy visszatér Los Angelesbe, az életükhöz, a munkájához, a kutyáikhoz, a malibui tengerparti házacskához, megint ugyanolyan lesz minden, mint azelőtt? Eszébe jutott, amit Maha Mondragon mondott, hogy fogadja el az élet felkínálta lehetőségeket, és nem kell félnie a jövőtől. Volt valami titokzatosság Mahában, ami vonzotta. Talán a hindu nő csakugyan látja a jövőt. És ha igen, vajon Mackel értette a jövőjét? Hiszen olyan nagyon szereti a férfit.

Sunny szemében visszatükröződött a lámpafény, ahogy Macre nézett.

- Te piszok! - mondta.

Mac vétke elismeréseként leszegte a fejét.

- De attól még szeretlek.

- Mégsem akarsz feleségül venni?

- Csak azt tudom elismételni, hogy szeretlek, Sunny, mindig is szeretni foglak.

- Már megvettem az esküvői ruhát. Csipke.

- De nem vagy egy „csipkés csaj” típus.

Sunny elmosolyodott. A fenébe is, Mac túlságosan jól ismeri. Legalábbis jól *ismerte*. Most van valami, amit nem tud róla, és azt a valamit Eddie Johanssennek hívják.

Sunny most döbbsent rá, hogy egyetlen szó nélkül hagyta ott Eddie-t, se egy „bocsáss meg, mennem kell”, se egy „sajnálom”. Azon tűnődött, hogy a férfi még mindig vár-e rá, és hogy sejt-e, kivel ment el.

Valószínűleg, gondolta árnyalatnyi sajnálkozással, hiszen Eddie-vel minden olyan egyszerű volt, annyira kívül esett a mindennapi élet birodalmán, a párizsi repülőútról kezdve, amikor oly sok órán keresztül kettesben voltak. Megkönnyebbülést jelentett, hogy egy férfi abszolút figyelmét és érdeklődését élvezzi. Utóvégre magányos nő volt, és sebezhető.

Mac azonban semmit nem tudott Sunny „románcáról” új lovagjával; mindig is ő volt a mesebeli királyfija. Mac töltötte be az egész életét. Szinte egyik volt. Együtt, örökre. Legalábbis Sunny így gondolta.

- Már tudok a ruháról - mondta mintegy félméternyi távolságból Mac, ámbár ezzel az erővel akár ezermérföldnyi messzeségben is állhatott volna. - A lakásodon kerestelek. Láttam, hogy ott lóg a szekrényben. Hát, magammal hoztam.

A megdöbbsent Sunny átnyújtotta karját azon az ezermérföldes szakadékon, megérintette a férfi arcát, szúrós borostát érzett az ujjai alatt.

- Elhoztad a ruhámat?

- Az esküvői ruhádat - felelte halkán a férfi.

- Tulajdonképpen nem is tetszik.

Mac megfogta a lány kezét, belecsókolt a tenyerébe.

- Ó, istenem! - Sunny a fejét csóválta. - Túlágosan jól ismersz, Mac Reilly. - És akkor keresztüllépett a kettejük közt tátongó szakadékon, egyenesen a férfi karjai közé.

„Ezer csók mélységű” volt a csókjuk, ahogyan azt Leonard Cohen oly gyakran megénekelte arról az érzelemről, amit most ők is éreztek. Ezer csók mélységét, ezer érintést, ezer szerelmes szót - amikor összeért az ajkuk.

Sunny úgy érezte, ez a csók volt a kapcsolat a való élethez, amelyet elképzelt maguknak, az élethez, amelyet olyannyira élveztek, az együttléthez, az örökös nevetéshez, ahhoz, hogy Tesoro ne marakodjék Kalózzal, a vacsorához a kis malibui bungaló teraszán bikiniben, avagy a szél, netán a nyári köd ellen betakarózva, amikor eljátssza a nyomozónőt Macnek.

Elhúzódott a férfitől, végighúzta kezét szúrós arcán, és szomorúan tekintett rá.

- Mi baj? - kérdezte Mac.

Sunnynak az ifjú „ara” jutott eszébe, aki beviharzott a bárba, és martinit követelt. Vajon ez a menyasszony is bátran szembeszegült? Nem is egyszer, hanem kétszer? Ő képtelen lenne ilyen helyzetbe hozni magát. Tudta, hogy Mac számára mindig a munkája az első. Meg is értette, de ezúttal úgy döntött, tesz valamit ellene.

- Teljesen előlről kell kezdenünk - mondta. - Ez az egész nem a szerelemről szól. Komolyan kell beszélünk, hogy csakugyan értsük egymást, és kiértékeljük a szerelmünket.

- Kiértékeljük a szerelmünket? - kérdezett vissza értetlenül Mac. - Megmondtam, Sunny, te vagy életem szerelme.

Sunny lerázta magáról a bőrdzsekit, és visszaadta Macnek.

- Az attól függ, Mac Reilly... - mondta, majd sarkon fordult, és gyors léptekkel átvágott a téren.

- Sunny! - kiáltott utána a dzsekit szorongatva Mac.

- Holnap beszélünk.

Sunny hangját túlharsogta a fák lombjai közt susogó szél, no meg a rendőrségi kocsik és mentőautók szirénái.

A felügyelő kocsija csikorgó kerekekkel fékezett le Mac mellett.

- Szálljon be! - mondta. - Visszaviszem a szállodájához.

Mac vállat vont.

- Kösz, de sürgős. Itt van az utca túloldalán.

A felügyelő a Mac mögött zajló munka felé intett.

- Egy nőt megöltek - mondta. - Nem szép jelenet, barátom. Holnap hívjon fel, talán a segítségünkre lehet.

- Majd meggondolom - felelte Mac, miközben elindult a szálloda felé.

HUSZONHARMADIK FEJEZET

Maha Mondragon barátai egy kicsit lankadtnak tűntek. A nő lakosztályában voltak. Keveset ettek, annál többet ittak, ám bár Maha mindig is óvatos duhaj volt, és kizárólag pezsgőt ivott. Különben is azért voltak itt, hogy dolgozzanak.

Az ablakok tárva-nyitva álltak, de most csak a város megszokott hangjai szűrődtek be: autóké, beszédfoszlányok, nevetés, a tenger halk mormolása. Maha fölhívta a szobaszervizt, két pincér éppen az asztalt szedte le. Sharon a teraszon dohányzott, mivel Maha ki nem állta a cigarettafüstöt a szobájában. A barna hajú, kerek arcú, rövid állú nőt nézte, aki nyugodtan üldögélt, félig fennakadt szemmel úgy festett, mintha aludna. Szimpla nő volt, de ha összeszedte magát, tudott előkelőnek is látszani, s ez mindig jól jött.

Giorgio, a két férfi közül az idősebbik, mindig jól nézett ki: magas volt, keskeny csípőjű, végtelenül jól öltözött, az a típus, aki bárhol megjelenhet. Természetesen olasz. Csak az olaszok képesek így kinézni. És ott volt még Ferdie, az argentin expólójátékos, akire nehéz idők jártak. Ferdie-nek nem járt több pólópóni, sem királyi meghívások; nem álltak többé sorban a szőkeségek, egyik kezükben pezsgőspohárral, a másikat meg Carrier csecsebecsékért, a fekete színű American Express kártyáért vagy bármi egyébért kinyújtva, amit csak kaphattak.

Maha nagyon sajnálta Ferdie-t, aki a legjobbak közül csúszott le, és most sokkal kevesebbel kellett beélnie. Viszont hasznos volt. Az ő helyzetében lévő férfiak mindig hasznosak. Bármit hajlandók megtenni az azonnali ellenszolgáltatás fejében.

A pincérek udvarias meghajlással kívántak jó éjszakát, Maha pedig bement a hálószobájába, megfogott egy nagy, bőrrel szegélyezett vászon útitáskát, majd visszatért a nappaliba, és az ebédlőasztalra tette.

Kinyitotta az alsó rész cipzárját - mintegy ötvenszer ötven centiméteres volt a táska, a fedélzetre vihető szabványméret -, lecsatolta, majd kirakta belőle bársonyba burkolt tartalmának javát.

Kicsomagolta s az asztalra rakosgatta a holmikát. Vagy egy tucat drágakővel díszített arany nyaklánc volt, melyeket a híres rádzsasztáni kundan stílusban készítettek, ahol „karmok” vagy „fogak” helyett az aranyat tekerték szorosán a drágakövek köré, hogy úgy nézzenek ki, mintha belefoglalták volna őket. Fülbevalók, karkötők, brossok ragyogtak a csillár fényében, akár egy üzlet kirakatában. Az egyik nyakláncot hatalmas rubinok tették különlegessé, ezt a színt „galambvérnek” szokták nevezni, ám bár Maha szerint sokkal inkább a naplemente halványuló rózsás pírjához hasonlított. Voltak smaragdok is, Rádzsasztán ezekről híres, melyek még a rubinoknál is értékesebbek, és persze zafírok, olyan kékek, mint Maha szárijája, olyan kékek, mint késő nyári estén a Földközi-tenger, és kékebbek, mint annak a férfinak a szeme, aki bejött a bárba, és úgy elvitte Sunny Alvarezt, mintha senki más nem létezne a világon.

Maha riadtan döbbsent rá, ki ez a férfi. Látta a televízióban. A műsora nem az a fajta dokudráma, mint amiket ő szokott megnézni – őt inkább a romantika érdekelte, a társasági romantika, amelyben mindenki jól öltözött és „civilizáltak” a küzdelmek. A való élethez természetesen semmi közük, de neki csak az számított, hogy egy időre elvonják a figyelmét a valóságtól, nem is akart többet. Mahát az aggasztotta, hogy Mac Reilly a való élettel foglalkozott, meg a halállal, és nagyon is értett ahhoz, amit csinált.

- Istenem, Maha! - kiáltotta Sharon a teraszról visszatérve, ahol hanyagul elnyomta a cigarettáját. A világ Sharonjainak minden felület, legyen az fövény, balkon, avagy utca, hamutartó volt. - Azt akarod mondani, hogy ezeket a drága ékszereket ebben a *táskában* hurcolod? Ezeknek a széfben volna a helye.

- Nem bízom a széfeben - felelte Maha. - Sokkal jobb, ha szem előtt vannak. Mellesleg ebben a szállodában nem lopnak, legfeljebb talán iPodokat és mobiltelefont, ráadásul az én ékszereim túlságosan egyediek ahhoz, hogy egy piti szélhámos eladhassa őket. Nem. Szerintem egy táskában, természetesen egy becipzárzott és lelakatolt táskában van a lehető legjobb helyen bármi, ami csakugyan értékes.

Elrendezte a politúrozott asztallapon az ékszereket, s mialatt rajzokat szedett elő, az alkalmazottai körbeállták.

Maha a négy embert fürkészve azt latolgatta, vajon mennyit érnek most a számára.

- Gratulálok - mondta. - Ez volt életük legfontosabb estéje. Maguk már győztesek. Most munkához kell látnunk. Ezek az ékszerek jelentik a jövőjük kulcsát. Ezek nélkül önök nem léteznek.

Sharon elkapta Maha kemény, értékelő pillantását, és rögzítette agyában, hogy később elővegye. Jóval később, amikor végre rendezni kell köztük a dolgokat. Most azonban, akár csak a többiek, minden figyelmét Maha mondandójára fordította.

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

A Napkirály lakosztályban Allie türelmesen várta, hogy Pru kijöjjön a fürdőszobából. Fel-alá járkálva ismét a karójára pillantott, és

gondolatban köszönetet mondott az igazgatóságnak a lakosztályért, mert egy kétágyas szobában nem lett volna egyszerű kettejük élete. A legnagyobb kincs az volt, hogy a lakosztály két fürdőszobával rendelkezett, Pru ugyanis legalább egy órája tartózkodott a sajátjában, a kádban lubickolt, majd a hajszárítót berregtette, ám azért Allie hallhatta, hogy felváltva szipog, és a férjét szidja. A pasast egyébként Byronnak hívták.

- Mint a Lord - mondta Pru.

- Egy igazi lord? - kérdezte döbbenten Allie.

- Dehogy! Lord Byronra, a költőre gondolok, te buta. - Bánata ellenére Pru fölnevetett, s ettől az arca olyan lett, mint azé a kisördögé, akire Allie a gimiből emlékezett. - Már elfelejtetted az irodalomórákat? - tette hozzá Pru. - A romantikusok. Ajaj! Vajmi keveset tudtunk.

Allie sejtette, hogy a vajmi kevés tudás arra vonatkozott, amit „a romantikusok” hatása okozhatott az életükben.

- Én megtanultam hinni a romantikában - mondta Prunak, aki ismét ajajozott, majd eltűnt a fürdőszobában. Ennek már több mint egy órája.

Allie aggódott miatta, de Sunny miatt még annál is jobban. Nem akart mást, mint ágyba dugni Prut egy Ambien tablettával, abban a reményben, hogy jól fog aludni tőle, és aztán felhívja Sunnyt. Tudnia kellett, hogy jól van-e a barátnője, miként azt is, hogy pontosan mi zajlott közte és Mac között ma este. Arról már nem is beszélve, ami korábban történt, hogy mi készítette Sunnyt arra a drasztikus lépésre, hogy otthagyja a férfit.

Túl sok minden járt a fejében ahhoz, hogy Ron akárcsak az eszébe jusson, amikor megszólalt a BlackBerry.

- Szia, mi újság? - hallatszott Ron hangja.

- Á, te vagy az!

- Már megbocsáss, de azt hittem, legalább egy „Szia, szívem, hiányzol” kijár nekem - mondta Ron.

- Szia, szívem, hiányzol. - Allie-nek kuncogás bujkált a hangjában, s ezt Ron nagyon szerette.

- Kurvára remélem - mondta a férfi, és nevetés csendült az ő hangjában is.

- Légy szíves, ne káromkodj - róttá meg hűvösen Allie.

- Hé! Ha jól emlékszem, te vagy az a nő, aki szereti, ha káromkodom. Persze más, „különleges” körülmények között.

Allie nevetett.

- Jaj, fogd már be, Ron! Bajban vagyok. Semmi nem úgy történik, ahogyan szeretném.

- Hm. Ez az én elkényeztetett kis filmcsillagom - mondta szeretetteljesen Ron.

- Pru egy öröklét óta a fürdőszobában van. Nem fulladt bele, mert hallom, hogy átkozódik, de a férjét szidja, és azt lehet.

- Akkor jó lesz, ha vigyázok - mondta eltűnődve Ron Perrin.

- Rádadásul Sunny a szemem előtt lépett meg Mackel a szállodából. Pontosabban mondva, láttam, amikor Mac megérkezett, és olyan izzó jelenet zajlott kettejük között a hotel bárjában, hogy el se hinnéd. Sunny egy másik pasival volt, de amikor Mac besétált és a kezét nyújtotta, tüstént fölállt, elfogadta, és kiment vele, még csak annyit se mondott, hogy szíves engedelmeivel.

- Jézusom! - így Ron.
- Azt hittem, beszállnak a liftbe, és felmennek Sunny szobájába... vagy Macébe... de aztán hirtelen Sunny sarkon fordult és kísértelt az ajtón.
- Mac természetesen utána.
- Naná. Azóta nem láttam őket, de ha még mindig odakint vannak, Sunnynak be fog fagyni a fenéke. A decemberi esték elég hűvösek itt Monte-Carlóban.
- Akarod, hogy odamenjek?
- Tessék?
- Akarod, hogy csatlakozzam hozzád, és segítek ezekben a bugyuta romantikus ügyekben?
- Szerintem már épp elég kárt okoztál - nevetett Allie. - Ó, Ronnie Perrin! A szőke herceg, aki a szépséges leánykák megmentésére siet. Már tudom, miért szeretlek, hiába vagy börtöntöltelék.
- Ugyan, szívem, tudod, hogy az tévedés volt.
Allie megrázta a fejét.
- Hazudós!
- Hát, majdnem tévedés. Ez bárkivel megeshetett volna. Megcsúszott a könyvelő tolla. Az adócsalás mindig a könyvelő hibája.
- Arra mérget vehetsz - felelte mosolyogva Allie.
- És mindig a nagykutyaéknak kell megfizetniük az árát.
Ron sóhajtása nevetésre készítette Allie-t.
- Fölösleges idejőnnöd, legalábbis egyelőre - mondta. - Nekem viszont mennem kell, mert akár hiszed, akár nem, az egyik bajban lévő leányka végre kikászálódik a fürdőszobából, s olyan piros, akár egy virágzó babarózsa.
- Azzal inkább holnap foglalkozz - mondta Ron.
- Nem helyénvaló.
- Bízz bennem, ez a szándékom. Addig is dolgom van. Majd holnap beszélünk, Ronnie Perrin.
- Holnap beszélünk - mondta a férfi. - És Szépség nagy pusztit küld. - A kutya olyan volt számukra, mintha a gyermekük lett volna.
- Adj neki egy pusztit a nevemben. - Allie kikapcsolta a telefont, s amikor megfordult, Prura nézett, aki kockás műselyem pizsamát viselt, ami jól illett volna egy bentlakásos fiúiskolába. Töredezett haját gumival fogta hátra, képe úgy fénylett, akár Hófehérke almája. Allie tudta, lesz elég dolga, ha ezt a Hófehérkét Évává szeretné változtatni, egy sokkal ízletesebb és nem mérgezett almává.
Pru a hatalmas franciaágy szélére huppant, és automatikusan a párnáján lévő csokoládé után nyúlt.
- Jaj, Pru! Mikor fogod végre megtanulni? Attól még, hogy ott van, nem kell feltétlenül megenned.
- Allie felkapta a csokoládét, azt is, amelyik a saját párnáján hevert, aztán a minibárhoz ment, és kivette belőle az összes mogyorót, cukorkát, meg az édes italokat is. - Csak vizet kaphatsz - mondta, majd leszólt a szobaszerviznek, hogy jöjjenek fel, és távolítsák el a kísértést.
Pru felrakta lábát az ágyra, magára húzta a takarót.
- Sajnálom - mondta jámboran. - Azt hiszem, ez csak a szokás hatalma.
- Semmi gond. Majd holnap beszélünk róla. Ja, és elmegyünk neked cipőt venni.

Egy pohár vizet adott Prunak, nézte, ahogy lenyeli a fehér tablettát, amely remélhetőleg jó éjszakai álmot ígért, és barátnője nem a férjére fog gondolni a „másik nővel”.

- Miért éppen cipőt?

- Azért, mert remek lábad van, és szép a lábfejed. Egy nőnek mindig az előnyeiket kell hangsúlyoznia.

- Bárcsak a cicim lenne előnyös. - Pru bánatosan pillantott kibuggyanó mellére.

- Formásabb cickókat súlycsökkenéssel és tornával tudsz elérni. Jelenleg csak zsír van rajtad, Pru Hilson. Emlékszem rád, a suliban nagyon szép melled volt. Azt hiszem, a hercig a megfelelő szó rá.

- Ezt Teddy Masters mondta neked?

Teddy Masters a gimnázium szívtiprója volt, és természetesen a bajnok focicsapat tagja, az ezzel járó előjogokkal és bejárással a szép lányokhoz.

- Naná, hogy Teddy mondta. - Allie keresztbe tette az ujjait a háta mögött. Az ő játéknak bátorítás a neve, és remélte, hogy Isten megbocsátja a hazugságát.

- Nahát, Teddy Masters! - Pru lefeküdt. A szeme már le-lecsukódott a fáradtságtól, az érzelmeiktől, no meg az altatótól.

Allie látta, ahogy barátnője arca a stressz, a fájdalom és a harag feszültségétől megszabadulva ellazul. Valahol ott rejtőzött benne egy elveszett kislány, egy szükségét szenvedő asszony - és ő meg fogja találni. Most azonban Sunny ideje érkezett el.

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

Sunny az első csengetésre válaszolt.

- Allie! - mondta elakadó lélegzettel.

- Melyik szobában vagy? - kérdezte Allie.

- Az ezeregyesben.

- Máris ott leszek.

Sunny az ajtóban várta. Megragadta Allie kezét, és behúzta a szobába. Odabent a szokásos káosz uralkodott: Sunny soha nem csomagolt ki, pusztán előszedte a holmikat, aztán a székeken, sőt a padlón hagyta.

- Jaj, Allie!

- Ó, Sunny!

Összeölelkeztek, egymás karját szorongatták, patakzottak a könnyek.

- Akarod, hogy ráuszítsam a kutyát Macre, vagy mi legyen? - kérdezte Allie, mire Sunny nevetni próbált.

- A labradorra gondolsz? Halálra nyalná.

- Nem is rossz halál - felelte Allie, és mindketten az ágyra zuhantak. Összekulcsolt kézzel, hisztérikusan nevettek. Tesoro izgatottan csaholva körbe-körbe szaladgált rajtuk.

Elsőként Allie szedte össze magát. Végére is komoly az ügy.

- Tudod, hogy bármit megtennék - mondta -, csak meséld el, mi folyik itt.

- Mac igyekszik kihátrálni a házasságból.

- Ejtett téged?

- Hát... az esküvőt.

- Aha. Az *esküvőt*. - Allie már legalább kétszer hallotta Sunny és Mac „esküvő” történeteit, és óhatatlanul szkeptikus volt egy kicsit.

- Azt mondta, túlságosan elfoglalt, másik időpontot kell választanunk.

- Ez minden? Megváltoztatni *az időpontot*?

- A fenébe is, Allie, megvettem a *ruhát*.

- Nos, akkor csakugyan az utolsó pillanatban történt - ismerte be Allie. Tűnődve pillantott a barátnőjére. - Egyébként, ha esküvőt terveztetek, én miért nem kaptam meghívót?

- Senkit nem hívtunk meg. Se család, se barátok. Csak mi, a kutyák meg a lelkész. Egy nő.

- Csak azt ne mondd, hogy Mac lelépett a lelkésznővel.

- Ugyan már. - Most Sunnyn volt a tűnődés sora. - Mindazonáltal nem rossz nő. Tudod, abban a nyakig begombolt reverenda stílusban.

Mindketten kuncogtak, és újra megfogták egymás kezét.

- Kérsz egy italt? - kérdezte Sunny.

- De még mennyire.

Sunny a minibárhoz ment, féldecis üvegekben vodkát, whisky, rumot és gint varázsolt elő.

- Melyiket? - Meglóbálta a vodkát, amely szemlátomást mindenki kedvenc itala volt mostanában.

- Van áfonyalé? - tudakolta Allie.

Sunny a minibár elé térdelt, ismét átböngészte a tartalmát. Még mindig a kis fekete ruhát viselte, bár most mezítláb volt, de duzzadt szemhéja és kócos haja ellenére szexisen festett.

- Emlékszel rá, amikor én szöktem meg Rontól, és meglátogattál? - kérdezte Allie.

- Eredetileg Machez jöttél - felelte Sunny.

- Hát igen. Ron szeretőjéről volt szó - mondta elgondolkozva Allie. - Arról, akit meggyilkoltak.

Sunny beleborzongott, amikor eszébe jutott, ahogy Mackel felforgatták Olaszországot, a gyilkost keresve.

- De akkor eljöttél hozzám - folytatta Allie -, és én feltettem neked a kérdést, hogy volt-e már összetörve a szíved, mert az enyém annyira összetört, mintha ledobták volna az emeletről, és megtaposták volna.

- Bizonyos értelemben így is történt. - Sunny a barátnője kezébe nyomta a vodkát, áfonyalét öntött a pohárba, és egy kanálnyi jeget is tett bele. Aztán megtöltötte Tesoro vizestálcáját, és adott neki kutyaeledelt.

- Úgy állt a helyzet. - Allie ivott egy kortyot. - Mindig is szerettem a csirkefogót.

- Még mindig szereted - jegyezte meg Sunny.

- Örökké fogom szeretni. - Allie ismét ivott. - És mi van veled?

Sunny a lábát kinyújtva a párnán könyökölt, s a rózsaszín italt szemlélve azokra a Cosmopolitan koktélokra gondolt, amelyeket tavaly nyáron az elbűvölő kis rejtekhelyen ittak Saint-Tropez-ban, amely menedéket nyújtott neki és Macnek, valamint egy csapat „csellengőnek”, két magányos gyereket is beleértve, akik túl idősek voltak ahhoz, hogy tudják, mit jelent a szívfájdalom, viszont túl fiatalok ahhoz, hogy felismerjék a veszélyt.

- Milyen gyorsan múlik az idő - mondta. - Milyen gyorsan változnak a dolgok.

- Nem kell megváltozniuk, Sunny. Nekem elhiheted, csak mindkettőtöknek dolgoznotok kell rajta.

Állát a tenyerében egyensúlyozva Sunny még mindig a rózsaszín koktélba meredt.

- Mac összetörte a szívemet - mondta. - Megvettem azt a ruhát. Krémszínű csipke.

- Te utálsz a csipkét!

- Akkor tetszett. Egyébként a fehér nem illik a télhez. Túl erősek a fények.

- Úgy beszélsz, mint egy igazi sajtófőnök. Csakhogy jelen esetben, Sunny Alvarez, önmagadról beszélsz. Egyébként mi olyan rohadtul fantasztikus egy esküvőben? És javíts ki, ha tévedek, de múlt nyáron nem te voltál az, aki visszautasította Mac Reillyt, amikor feleségül kért? És szólj, ha tévedek, de amikor nemet mondtál, Mac nem fakadt sírva és nem mondta azt, hogy elutasítottad? És Mac sose mondta nekem: „Sunny kikoszarozott, pedig tudta, hogy vettem egy fehér vászonöltönyt, és ott azonnal összeházashattunk volna a parton. Felhívhattuk volna Allie-t és Ront, ők pedig egy órán belül ott lehettek volna. És egy kis fehér tüllszoknyát adhattunk volna Tesoróra, egy szál virággal a piros pórázába tűzve, Kalóz pedig egy kutya-csokornyakkendőt kapott volna, meg fehér gallért.” Semmi ilyesmit nem mondott neked Mac, amikor tavaly nyáron Saint-Tropez-ban kikoszaroztad, Ms. Sunny Alvarez?

- Önző kurva vagyok - bólogatott bánatosan Sunny. - Miért tettem?

Allie a saját rózsaszín italába merengve felsóhajtott.

- Ki tudja, miért tesznek bármit is a nők? A férfiak mindig azt hiszik, pontosan tudjuk, mit cselekszünk, az igazság viszont az, hogy alig néhányunknak van fogalma róla.

- Minden ösztönös - értett egyet Sunny. - A körülményekre reagálunk.

- Nem kellett volna már túlhaladnunk ezen? Nem emancipálódtunk a hatvanas években?

- A hetvenes években, azt hiszem.

Vagy egy percig némán ültek, majd Sunny szólalt meg.

- Van még valaki.

- Tessék? - Allie úgy ült fel, hogy a vodka kilötytyent a poharából. - Macnek van valakije?

Sunny büntudatosan nézett rá.

- Nem. Nekem van egy másik pasim.

- Uramatyám! - Egy hosszú percig egymásra meredtek. - Ez mindent megváltoztat - mondta Allie. - Miért hagyta el beszélni, amikor tudta?

- Én nem... Úgy értem, igazából nem tudom. Csak valaki, akivel találkoztam a párizsi repülőjáraton. Rokonszenves volt, még csak be sem mutatkoztunk. Engedte, hogy kisírom magam a vállán, ez minden. Aztán ő keresett nekem szállodaszobát itt, Párizs helyett, mert nem tudtam, hová menjek, ott meg havazott, és aztán a pasi megjelent itt.

- Naná - jegyezte meg Allie. Aztán leesett nála a tantusz. - Uramatyám! A férfi a bárban. Az, akit otthagytál, és csak bámult utánad, amikor leléptél Mackel.

- Olyan volt, mintha hipnotizáltak volna.

- Mintha őt hipnotizálták volna.
- Most mit csináljak, Allie?
- A pokolba is, Sun. Aludjunk. - Allie túlságosan kimerült volt ahhoz, hogy megbirkózzék az események új fordulatával. - Majd holnap beszélünk. Te meg én, ja, és Pru.
- Ki az a Pru?
- Emlékszel, az osztálytársam, akiről meséltem neked. Holnap délelőtt vásárolni megyünk. Cipőt.
- Ma reggel voltam vásárolni - felelte Sunny. - Kitty Ratte-tel.
Allie elgondolkodott.
- Lefogadom, hogy az a vörös, aki felvette a fonalat a titokzatos férfival, amikor leléptél.
- Eddie Johanssen a neve. Válófélben van. És igen, ő Kitty. Egy kicsit furán néz ki, de nagyon rendes.
„Nagyon rendes” - ezt a kifejezést Allie még sosem hallotta Sunny szájából, és úgy vélte, hogy Kitty Ratte esetében biztosan nem igaz.
- Menjünk csak mi hárman, én, te és Pru - mondta. - Ez minden, amivel képes vagyok megbirkózni. Mellesleg még beszélünk kell négyszemközt.
- Maradj itt velem - könyörgött Sunny. - Reggel hozatunk fel reggelit, áthívjuk Prut is.
Allie megölelte.
- Ideje pihened. Szerintem egy darabig egyedül kell lenned, hogy végiggondold a dolgokat.
Miközben az ajtóhoz ment, Sunny könyörgő tekintete láttán még hozzátette:
- És föl ne vedd a telefont, ha Mac hív. Ebben az állapotban semmiképp. Majd reggel beszélünk róla. Oké?
- Oké.
Becsukódott az ajtó, Sunny pedig visszadőlt az ágyra. A mennyezetet bámulta, válaszokat keresett egy dilemmára, amelyet ő maga okozott.
Becsukta a szemét, és Maha Mondragon arca jelent meg előtte... amint azt mondja, hogy fogadja el az élet által felkínált lehetőségeket, és óvakodjék Kitty Ratte-től.

HUSZONHATODIK FEJEZET

Mac sokáig ácsorgott az erős fokozatra állított zuhany alatt, fejét leszegve fogadta büntetését, víz ömlött az ágyékáról, hideg, frissítő, mégsem mosta el a hosszú út merevségét és fáradtságát, a türelmetlenséget, amiért hűvössé vált a viszony Sunnyval, és egy szoba némaságát, amely, ha ő vele volna, most teli lenne a „cuccaival” és zszizsegne az élettől.

Mac tévéműsora nem pusztán „munka” volt. Az ő olvasatában olyan szükségletet elégített ki, amit a kétségbeesett emberek sehol másutt nem találhattak meg, mivel elvesztek a régi rendőrségi akták szövevényében, vagy a nem is olyan régiekben, de mindig veszítettek, a szeretteiket pszichopaták, hidegvérű gyilkosok pusztították el.

Igaz, a munkája megzavarta az életét, ahogyan az elképzelései szerint egy odaadó orvosét is, hiszen amikor egy beteget nem érzi jól magát és

szüksége van rá, neki ott kell lennie. A saját szeretteiktől távol töltött hosszú órák bizony hozzátartoznak ehhez a játékhoz. És igen, szereti, amit csinál, és hisz benne, hogy sikerült visszahoznia az élet esélyét olyan embereknek, akik már feladták a reményt. Az *ügy lezárva* mondat főszerepet játszott Mac műsorában.

Volt egy „alkalmi munkája” is, ahogyan Sunny nevezte, amikor bajban lévő emberek adtak neki megbízást, például Ron Perrin, aki akkor hívta Macet, amikor gyilkossággal vádolták meg. Mac felkutatta a szőkevény filmsztárt, Allie-t, aki szőke haját rövidre vágatta és barnára festette, türkizkék szemét sötét szemüveg mögé rejtette el; Mac kiderítette, hogy a nő veszélyben van, és az igazi gyilkos személyére is fényt derített. Sokan tartoztak neki köszönettel, és a műsora meg a hírverés miatt a hollywoodi sztárok magánnyomozójaként vált ismertté.

Mac mindig megmosolyogta ezt az elnevezést. Számára a magánhekus a *film noirokat*, Raymond Chandlert meg a Fekete Dália gyilkosságot jelentette, a harmincas-negyvenes, sőt az ötvenes évekből való anyagot, mikor a detektívek széles karimájú puhakalapot viseltek, és válltöméses öltönyt. Igencsak távol estek a kifakult pólóban, farmernadrágban és puha fekete bőrdzsekiben járó Mactól. A dzsekit Sunny vette neki, mondván, Dolce & Gabbana, és jót nevetett rajta, amikor elárulta, hogy eddig valamiféle olasz fagyaltmárkának hitte. Nos, ennyit tudott Mac a divatmárkáról.

A siker csapdáival mit sem törődött, még mindig a Csendes-óceánra néző, egy hálószobás kis faházban lakott, a mintegy fél négyzetméteres „előcsarnokkal”. A kis nappali elhúzó üvegajtaja a fateraszra nyílt, néhanapján az óceán zúgott a pillérek alatt; a régi díványra, amelyen többnyire legkedvesebb barátja, Kalóz terpeszkedett, amikor éppen nem az ágyon feküdt, természetesen a szőrét hullatva és horkolva, de Mac imádta a kutyáját. Kalóz természetesen nem csinálhatott semmi rosszat. Ámbár néha Mac azt kívánta, bárcsak elfogadná Tesorót. Arra a csivavára csakugyan ráférne, hogy belecsípjenek a másfél kilós hátsójába, csak hogy tudja, hol a helye. Semmiképp sem kinyújtott karmokkal Mac hátán, amikor Sunnyval szeretkezik.

Mac elzárta a zuhanyt, kilépett a fürkéből, alaposan megtörülközött, majd belebújt a szálloda hatalmas frottírköpenyébe. Rá sem nézett az éjjeliszekrényen álló órára. Valahol Malibu és Monte-Carlo között elveszett az idő. Már mit sem számított.

Kinyitotta a balkonra vezető üvegajtót, és kiment. Ugyanaz a szél, amely megborzongatta Sunnyt, most az ő karján borzolta fel a szőrt. A korbátra támaszkodott, s a halogénlámpákkal megvilágított tetthelyet nézte a távolban. Sajnálta a nőt, akit agyonlőttek. Egy életet vettek el egy zacskó gyémántért.

A negyvenes-ötvenes évekbeli detektívregényben a magánhekus most alighanem cigarettára gyújtana, mélyen leszívna a füstöt, s azon morfondírozna, hogy ki követte el az ördögi tettet. Persze a válasz egy szemvillanás alatt beugrana neki, és felsorakozna az összes konspirátor, célra tartott pisztollyal, miközben ő elmondaná nekik, hogy pontosan ki követte el a rablást vagy az ördögi tettet. És mindig a magánhekus győz.

Ez az egy azonban nem. Noha barátságban volt a felügyelővel és részvétet érzett az áldozat iránt, Macet nem izgatta ez a rablás.

Minden figyelme, minden érzelme, az egész... *élete*... arra irányult, hogy visszaszerezze Sunnyt. És Kalóz is hiányzott neki.

HUSZONHETEDIK FEJEZET

Későre járt, amikor Kitty távozott a cannes-i szexklubból, ahol gyakran megfordult. Amolyan swingerklub volt, ahol férfiak és nők, néha férfiak férfiakkal, vagy nők nőekkel, vagy mindnyájan bármiféle módon, a szex miatt gyűltek össze, avagy pusztán csak azért, hogy nézzék. Mindenki a maga öröme szerint.

A „klub” egy hatalmas teremből állt, közepén zsúfolt táncparkettel, a zene retródiskó volt. A falak többségét, valamint az ablakokat fekete bársonyfüggönyök borították. A helyiséget bőrdíványok szegélyezték, némelyiket szerelmeskedő párok foglalták el. Voltak persze „privát” szobák is, hatalmas, baldachinos, vörösréz ágyakkal, akadt köztük kerek és hatszögletű is, ahol egy pár – vagy több pár csoportosan – adta át magát a szenvedélynek, ámbár az ajtókat sosem zárták, hogy a kukkoló vendégek is átadhassák magukat egyszemélyes álmaiknak. Az asztalokon óvszerek heverték hatalmas tálakban, a bár pedig mindenféle itallal szolgált, miközben a vendégek – a külvárosi állattenyésztőtől, aki estére beugrott a városba, a komoly szexfüggőkön és kukkolókon át a szadomazósokig – a jól öltözött tömegben keresték kedvtelésüket. Ide farmerban nem lehetett belépni, a koktéluhát részesítették előnyben, kötelezően bugyi nélkül a nőknek, a férfiaknak azonban, ahogy azt a szórólap oly frappánsan megfogalmazta: „semmi korlátozás”.

Egyedülálló férfiakat hetente csak egyszer engedtek be, péntek esténként, a magányos nőket azonban mindig örömmel fogadták. A belépődíjnál alig magasabb összegért már vacsorázni is lehetett, s közben megfigyelni a bolondozást, választani, és talán csatlakozni is egy kicsit.

Stroboszkóp lámpák fénye nyaldosta a félmeztelen testeket, időnként valaki parfümöt spriccelt a levegőbe.

Kitty igényelte a szexuális kapcsolatot idegenekkel, s ezt a klubokban találta meg. Különös kielégülést nyújtott neki, hogy olyan férfiak tették magukévá, akik éppolyan érzéketlenek voltak, mint ő, ámbár velük ellentétben ő sosem találta meg a szexuális kielégülést. A hatalom volt az, amit érzett, még akkor is, ha gyakran őt alázták meg egy szadomazo buliban, kéz- és nyakbilincset tettek rá, férfiak állták körül, nézték, ahogy nyög és sikoltozik a megjátszott eksztázisban, amit sosem érzett. Ez volt az ő hatalma. A férfiak azt hitték, a szex révén birtokolják. Kitty azonban tudta, hogy nem így van. Érthetetlen, mégis rákapott, mint mások a kokainra. Persze egy-két csíkra ő sem mondott nemet.

Az összes klubban jól ismerték Kittyt, de a „músora” és a teste kezdett kifáradni. Már nem vetkőzhetett le teljesen. Turistákra vagy üzletemberekre számíthatott, akik nem jártak ott azelőtt, akik még sosem látták, amint vendégekre vadászik, egyre vagy egyszerre kettőre, megoldva a ruháját, hogy közszemlére tegye önmagát. Most már szégyellte körte alakú, középkorú testét, a megereszkedett, lapos mellét. Mindig magán hagyta a kitömött melltartót meg egy kombinát, amely

elfedte a hurkákat a hasán, a privát részeket azonban nem, a *chatonját*, ahogyan franciául nevezte, egy kis szójátékot faragva a saját nevével: *chaton* - Kitty - cicus.

Természetesen bugyi nélkül, az csak útban volna. „A felállítás” volt a dolga, és igazság szerint kezdett kicsit öreg lenni ehhez. A fején vörösre festhette a haját, de a punciját gyantázta, és kövér, narancsbőrös combjával, mezítelenül úgy festett, akár egy kopasztott csirke.

Halálosan jó testű tizenévesek vették át a helyét. És melyik férfi ne választaná inkább a fiatal húst? Kittynek most a hízelgésre, az elbűvölésre, a szexi dumára kellett támaszkodnia, no meg a durva dolgokra, és az ígéreteire, hogy bármit megtesz férfinak, nőnek vagy mindkettőnek együtt, amit csak kívánnak.

És persze ott voltak a hirdetései a Craigslisten meg az eros.comon, fotókkal, amelyek egzotikus pózokban ábrázolták, mindig a kitömött melltartóban és kombinében, de mágikusan fiatalabbnak tűnt, és a szexuális szakértelmét dicsőítette. Aztán ott voltak még a helyi lapokban a felnőtt hirdetések: *„Érett, külföldi asszony, a masszázs valamennyi formájához értő, természetes vörös hajú, aki mindent hajlandó kipróbálni, amit szeretnél, hogy boldoggá tegyen.”* A „természetes” persze rátett egy lapáttal.

És aztán ott volt még a kísérszolgálat, ahonnan a gyengébb szállodákba küldték. Ő sosem tartozott a drága „klasszis” call-girl kategóriába; csupán csak „kísérő” volt. Szerény összegért jelentéktelen üzletemberekkel találkozott a szállodákban, leszegett fejjel osont be, így próbált diszkrét lenni, persze mindenütt, a szálloda halljában, a folyosókon működtek a biztonsági kamerák, amelyek rögzítették, hogy ki jött be és mikor távozott, hová ment, bármely adott pillanatban. Ezeket a felvételeket, rajtuk Kittyvel, eltárolták a szállodában, mégpedig az egyszerű azonosítás végett, ha netán később bármilyen rendőrségi ügyhöz kellenének.

Eddig azonban Kitty kerülte az efféle bajokat. Soha nem lopott az üzletembereitől, és nem verte át őket az árait illetően, ámbár megpróbált „extra” szolgáltatásokért többet felszámolni, amelyekről mindig a fülükbe suttogott, miközben egy pár bilincset lóbált meg előttük. „Ugyan már, mindenki csinálja. Jó móka.” Két kezét a testén föl-alá csúsztatva, miközben illatos olajjal kente be magát, mindig azt kérdezte: „Felizgat, amikor ezt csinálom?” És: „Meg akarsz ütni? Bárhol, csak az arcomon ne.” És a kis neszesszertáskájában mindig magánál hordta a különleges „szexuccot”: a leopárdmintás bikinibugyit, a kipárnázott push-up melltartót, az olcsó, kék selyemkombinét. Valamennyi szexuális találkáján ezeket viselte, és természetesen a becses Louboutin túsarkút a jellegzetes piros talppal, amelyről azt képzelte, hogy luxuskategóriát kölcsönöz neki. A kis neszesszertáskájában akadtak még lemosók, síkosítók, egy vibrátor, kézi bilincsek és fémtüskével kivert bőr nyakörvek is. No meg szexjátékok, maszkok és egy hercig kis ostor, valamint egy súlykoló az afféle szolgáltatásokhoz. Kittynek mindegy volt. Úgysem érzett szexuálisan semmit. Az égvilágon semmit. Persze mindig rengeteget nyögött, hogy a férfiak azt higgyék, élvezi.

Kitty „partnere” James Franklyn volt, angol és nős ember, akit Jimmynek szólított, s akivel folyamatos kapcsolatot tartott fenn. Amikor Jimmy

begurult rá, azt mondta, igazi nimfomániás. „Több partnerrel!”, üvöltötte, s az ujján számolta a listát. „Állandó késztetés a maszturbációra. És soha, de soha semmilyen kielégülés.”

Így igaz. Kitty sosem jutott fel a csúcsra. Voltaképp egyáltalán nem érdekelte a szex, ám bár minden reggel megpróbálkozott kielégíteni magát a vibrátorával. Sosem sikerült. Kitty a figyelmet szerette. Szexuális ragadozó volt, aki olyan férfiakat keresett, akik vevők voltak a hízelgésére. Szeretett beindítani egy férfit pusztán azzal, hogy a szexről beszél, hogy felajánlja azt, de a szíve mélyén kukkoló volt. Kitty Ratte olyan hideg volt, mint egy darab nyers hús, és olyan manipulatív és ármánykodó, akár egy bűnöző. Kitty még mindig tagadta, hogy nimfomán lenne, ám amikor Jimmy Franklyn – Martha Franklyn sikertelen könyvelő férje Surrey kertvárosából, Angliából – pszichopátának nevezte, olyan érzése támadt, hogy legszívesebben kinyírná a pasast. De inkább felkeresett egy terapeutát.

De csak egyet, mert a doktornő belenézett Kitty szemébe, feltett néhány tovakodó kérdést az életstílusáról, arról, hogy mit érez, amikor együtt van egy férfival, továbbá megkérdezte, mit gondol önmagáról, majd elküldte.

- Még önmagának is hazudik. Több segítségre van szüksége, mint amit én felkínálhatok – mondta a doktornő olyan ridegen, amennyire a szakmai magatartás megengedte.

Kitty kiborult, amiért lefitymálta egy terapeuta. Azért fizetett olyan sokat, hogy inzultálják? Távozóban megállt az ajtónál.

- Akkor – kérdezte azzal a közép-európai kiejtésével – nimfomániás vagyok?

A terapeuta ránézett az íróasztala mögül, hűvösen, háztető alakban összetámasztott kézzel.

- Teljes mértékben – felelte.

- És pszichopata?

- Ezt önmagától kérdezze – felelte a doktornő.

- Majd meglátja, milyen választ kap. De addig is, van egy hely Svájcban. Javasolom, hogy az ottani pszichiáterekkel konzultáljon. Talán ők segíthetnek magán.

- Aztán egy darab papírra leírta a nevet és a címet, odavitte, és Kitty kezébe adta.

Ő a Chanel táskájába hajította, miközben keményen a terapeuta szemébe nézett, kék gombostűtekintete dühöt sugárzott a vörös frufu alól.

- Ringyó – mondta távozóban, becsapva maga után az ajtót.

HUSZONNYOLCADIK FEJEZET

Aznap este, amikor Kitty hazaért a klubból, Jimmy ott volt a lakásán. Feltápáskodott a kanapéről, amelyen addig terpeszkedett: magas volt és girhes, sötét szeme beesett, arca simára borotvált, gyér haja barna, és az egész ember éppannyira jelentéktelen, mint Kitty. A szex iránti érdeklődés hozta össze őket. A nő előadta neki a szexcsevejt a szálloda bárjában, arról beszélt, hogy mennyire szereti a szexet, hogy Jimmy mennyire szexi, milyen vonzó, és hogy mennyire kívánja őt. Jimmy bevette a szövegét, mert Kittyhez hasonlóan ő is kukkoló volt. Szerette nézni, ahogyan Kitty előadja magát: provokatív pózokat vesz fel leopárd-mintás bikinibugyijában, szétvetett lábbal, kövér fenekét riszálva, a vibrátort használva, és azt kérdezi, beindul-e tőle. A kombiné persze sosem került le róla, no meg a melltartó sem.

- Szégyellem a testemet - vallotta be Kitty a kapcsolatuk előrehaladtával Jimmynek. - Öregszem. Bár a másik, a régi szeretőm azt mondja, gyönyörű vagyok. És óriási együtt a szex. - Persze nem volt másik „szerető”, de Jimmy akkor ezt nem tudta.

A férfi nem találta gyönyörűnek Kittyt, de tetszett neki a „műsora” meg a sztorik, amelyeket egyéb szexuális hőstetteiről előadott neki. Az elmúlt két évben közel kerültek egymáshoz, és Jimmy egyre többet hagyta ott a külvárosi életet Angliában, hogy az új „üzlettel” foglalkozzék, a zsarolással, amit Kittyvel közösen eszeltek ki. Jól csinálták, ámbár csak kicsiben, kisszerű célpontokkal, nős férfiakkal, akik attól féltek, hogy rajtakapja őket a feleségük, így aztán fizettek és továbbálltak. Kitty azonban túlságosan félt fölverni az árakat, úgyhogy hamarosan elfogyott a pénzük, ámbár semmiképp sem volt elegendő ahhoz, hogy megvegye magának az áhított ékszereket és órákat, vagy a lakását, esetleg azt a bárt Marbellában.

- Késtél - szólalt meg Jimmy, de nem érintette meg a nőt.

- A klubban voltam.

Kitty levette válláról és a székre dobta a táskáját. Földszinti lakása az átalakított régi házban kisebb volt, mint szerette volna, az üvegajtók apró kertbe vezettek, melynek kapuja a tulsó végén egy sövényben bújt meg. A lakás berendezése mediterrán akart lenni: kagyló alakú párnák, kék-fehér pamutfüggönyök, ezüstös csecsebecsék, halakat, sirályokat meg hasonlókat ábrázoló kristály figurák. Kitty „gyűjtötte” ezeket az utazásai során. De már nem utazgatott. Nem engedhette meg magának.

Volt egy kis nappalija, az üveg dohányzóasztalt bézs színű szófák és ugyanolyan fotelok vették körül, volt benne néhány Szíriában készült festmény, meg egy ragyogó napot formáló tükör a műkandalló fölött, amelyben vörös fényt árasztottak az elektromos fahasábok. És a „látogatók” szeme elől rejtve, egyenesen az egyik szófára irányítva rejtőzködött a mennyezetben a szög fejénél nem nagyobb profi videokamera. Olyan, akár egy bébiőr, de nagy teljesítményű. A legapróbb részleteket is megörökítette.

A lakás bérleti díját Kitty havonta fizette, s bizony meg kellett dolgoznia érte. Kiborította, hogy nem az övé a lakás. Majd' beleőrült, annyit

vesződött, hogy minden hónapban előteremtse az összeget. Még egy másik pár Louboutint sem engedhetett meg magának, a Hermès táskáról nem is beszélve, amely után sóvárgott. Most végre azon volt, hogy tegyen valamit ez ellen.

A hálósobába ment, lerúgta a gyilkos túsarkú cipőt, lerántotta magáról a ruhát, a kombinét meg a melltartót, köntöst vett fel, és visszament a nappaliba, ahol Jimmy éppen vodka-szódát töltött magának. Kitty csak az ő jelenlétében meztelenkedhetett, Jimmy ismerte és megértette.

- Gyere velem - mondta a férfinak, és elindult a konyhába, ahol a konyhaszekrények alatti pulton egy számítógép állt.

Jimmy utánament.

- Italt? - Fölemelte a poharát.

- Red Bilit. - Kitty elhelyezkedett a fémszéken a Skype-ra kapcsolt komputer előtt. Amikor Jimmy Angliában tartózkodott, ez tartotta köztük a szexuális kapcsolatot. Mindketten meztelenül látszottak a képernyőn, ám Kitty másokkal is ugyanígy tartott szexuális kapcsolatot. Most azonban nem a szexen járt az esze. Ledöntötte a Red Bilit, nem kellett sokáig várnia a koffein hatására, mivel ma este ez volt a hatodik. - Ezt nézd meg! - mondta aztán, odaintve Jimmyt.

Bepötyögte a Google keresőbe Eduardo Johanssen nevét, és rengeteg információ jelent meg a férfiről, jóval több annál, mint amiről nekik vagy másoknak, akik Eddie után érdeklődtek, tudniuk kellett. Kitty számára azonban mindez fontos volt, és belefogott, hogy elmesélje Jimmynek, miért.

- Ma este Eddie-vel voltam - mondta. - Vagy két órát töltöttem vele. Magányos. Az új csaja otthagya valaki másért. Sunnynak hívják. Ismerem. Ne aggódj, könnyű eset, naiv vagy ostoba, esetleg mindkettő. Akárhogy is, a legjobb új barátnője lettem, és a kezemben tartom. Szóval, most Eddie-nek is a barátja vagyok. Megbabonáztam a pasast. Elmesélte, hogy válik tőle az asszony, és nagyon mocskos a válóper. A nej meg akarja tartani a gyerekeket, Eddie viszont ezt nem fogja hagyni. Gazdag és magányos. - Kitty a férfi felé fordult, és rávillantotta kiálló fogú mosolyát. - A legcsekélyebb bizonyíték arra vonatkozóan, hogy Eddie-nek nincs erkölcsi tartása, elég, és máris elveszíti a kölykeit. Plusz a vagyona jelentős részét. Megérett rá, hogy leszakítsuk.

Jimmy bólintott, majd kiürítette a poharát.

- Én majd minden egyebet kideríték, amit tudni kell róla. Holnapra meglesz az összes szükséges infód.

- Ahogyan ezek is. - Kitty egy üveg tablettát vett elő a konyhapultból, és a férfi elé tartotta. - A titkos fegyverem.

A randidrogok meg az Ecstasy pusztán csak kettő volt Kitty zsarolási játszmájának titkos fegyvertárában.

HUSZONKILENCEDIK FEJEZET

Sunny zakatoló szívvel ébredt. Fény szűrődött be a fürdőszobából, ugyanis képtelen volt koromsötétben aludni. Amikor először aludtak együtt, és bevallotta Macnek, hogy mindig is félt a sötétben, a férfi kinevette.

- Sunny Alvarez fél a sötétől? - kérdezte a nyakát csókolgatva, s ajka alatt gyorsabban vert Sunny ütőere.

- Egy lány nem lehet mindenben bátor - vágott vissza neki.

- De nem ez a csaj - felelte Mac. - Nem az a csaj, aki úgy üli meg a Harleyt, akár egy férfi, profi autóversenyzőként vezeti a kocsiját, aki szörfözik, és úgy úszik, mint egy delfin, és aki szembenézett velem együtt a veszéllyel. Az a nő nem fél, aki Toscanában holttestre bukkant egy hűtőben, egy másikra pedig a kaliforniai sivatagban egy kaktusz alatt, aki besétált egy Halloween-partira, amelyről kiderült, hogy nem is annyira Halloween-buli, és ő volt az egyetlen, aki jelmezt viselt.

Sunny vámpírhölgynek öltözött arra a partira, bár vámpírfogakkal, neccharisnyában meg túsarkú cipőben nem tűnt igazán úrinőnek. Mac szintén kényelmetlenül érezte magát a vámpíroltözékben, ámbár az ő szerelése nem volt annyira feltűnő, mint Sunnyé. A lányt zavarba hozta a countryklub-beli hölgyek pillantása, akik St. John kiskosztümöt viseltek, és martinit tartottak a kezükben. Így kénytelen volt felvetni a fejét, s legszebb vámpírmosolyával egyenesen kivonulni onnan - egy nagyobb veszélybe, mint amire valaha is számított. De ez egy másik történet.

Ebben a pillanatban azonban, a monte-carlói szállodaszobájában Sunny a sötétségtől félt.

Felkapcsolta az éjjeli lámpát, és Tesoro morogni kezdett, rosszkedvűen pislogott a párnán, amiért megzavarták.

Szürkés fény derengett be a függönyök közti résen. Rápillantott az órára - fél hat volt. Túl korán még a napsütéshez, túl késő a holdfényhez. Távozóban volt már az éjszaka meg a sötétség, és Sunny ismét levegőhöz jutott.

A fürdőszobában hunyorgott az éles fényben. Gyorsan lezuhanyozott, farmernadrágot, blúzt meg egy bő kapucnis dzsekit kapott magára, hosszú haját lófarokba fésülte, és baseballsapkát biggyesztett a fejére.

- Gyere, Tesoro! - mondta fürgén. - Sétálni megyünk.

A kutya, szemét becsukva, még mélyebbre fúrta orrát a párnába.

Sunny ráadta a pórázt, felkapta a kutyust, és kiment a lifthez.

Amikor becsukódott az ajtó, hirtelen elárasztotta egy másik liftezés emléke, amikor ugyanebben a városban, Monte-Carlóban Mackel együtt utazott tavaly nyáron. Rövid, fekete, pliszírozott selyemruhát viselt, a derekán keskeny szaténövvel, hátul három finom kristálygomb tartotta össze.

- Szeretkeztél már liftben? - kérdezte Mactól, miközben kigombolta a három apró kristálygombot, és lecsúsztatta a ruhát csupasz mellén. A férfi döbönt arcába nevetett. Sunnyt semmi sem vidította fel jobban a rakoncátlankodásnál.

Mac rémulten visszarántotta a ruhát, éppen amikor a lift megállt, s egy hökkent tekintetű pár szállt be, akik gyanakodva néztek utánuk, mikor kiszálltak a felvonóból, és nevetve futni kezdtek a folyosón.

- Rossz vagy - mondta Mac, amikor utolérte a lányt.

- Hát nem jó móka? - felelte még mindig nevetve Sunny, s az ágyukra zuhanva kibújt a fekete selyemruhából, és szeretkeztek.

Ma reggel Monte-Carlóban szelíden, szinte tavasziasan fújt a szél. Még ahhoz is túlságosan korán volt, hogy a flancos jachtok legénysége a fedélzetet takarítsa. Impozáns szuperjachtok, amelyek túl nagyok voltak

ahhoz, hogy elférjenek a marinában, a kikötő mögött horgonyoztak lobogó zászlókkal, s óriási albatrosznak tűnő, csupa acél és fehér helikopterek pihentek rajtuk. A távol lévő tulajdonosok májusban bukkannak fel újra a Cannes-i Filmfesztivál idején, amikor a hollywoodi hatalmasságokat szórakoztatják, oly módon, amihez szerintük ezek a hollywoodi hatalmasságok hozzászoktak, pedig minden valószínűség szerint a legtöbbjük, Allie Rayhez hasonlóan, egyszerűbb életre vágyik.

Sunny tudta, hogy sokkolta Allie-t az Eddie-vel kapcsolatos vallomásával, miközben nagyon is ártatlan. Legalábbis majdnem. Hiszen még csak nem is csókolóztak Eddie-vel. Mindössze két puszi volt a párizsi repülőtéren, meg egy „baráti”, és persze az a puha, hosszú csók, amikor elbúcsúztak a szálloda előcsarnokában.

Aztán eszébe jutott, amit Allie mondott, hogy Kitty Ratte rámozdult Eddie-re. Sunny összeráncolta a homlokát. Ez nem lehet igaz. Kitty a barátnője.

A kikötő mentén sétált, maga után húzva a vonakodó Tesorót. A kutyus félméterenként megállt, hogy hosszan szaglásszon imitt-amott.

Kitty annyira nyárspolgár, olyan ártalmatlan, szinte unalmas, és mindig meg akar felelni. De álljon csak meg a menet! Nem a szexről beszélt neki? Azt kérdezte, hiányzik-e a szex Mackel, mert ha igen, akkor ő, Kitty, pontosan tudja, hogyan kell orvosolni ezt. Sunny akkor amolyan ostoba „női fecsegésnek” vélte a dolgot, most azonban eltűnődött rajta.

Amikor látta, hogy a rendőrségi kordonok meg a járőrautók még mindig az előző esti bűntény helyszínén vannak, befordult egy mellékutcába, és talált egy korán nyitó kis kávéházat. Csábító volt a kávéillat. A pult mellé telepedve Sunny leveles croissant-t tunkolt egy *café creme*-be. Megrohanták a tavalyi saint-tropez-i nyár emlékei, és megnyílt a könnyek csatornája, a cseppek végiggördültek az arcán, s belecsöppentek a forró kávéba.

A pincér – feltűrt ujjú fehér ingben, derekán fehér köténnyel, mellette egy kistányéron égő cigaretta, bár Franciaországban nyilvános helyeken tilos a dohányzás – egy ideig a lányt tanulmányozta, majd áthajolt a pult fölé.

– Madame? Szüksége van segítségre?

Sunny megrázta a fejét.

– Jól vagyok.

A pincér ismét beleszívott a Gauloise Bleu-be, elnyomta a csikket a kistányéron, majd a horganyzott pult alatt lévő szemeteskannába ürítette a tányér tartalmát.

– Biztosan férfi van a dologban – mondta tüstént megértően. – De a madame túlságosan szép ahhoz, hogy sírjon egy férfi miatt.

Egy kupica konyakot tett Sunny elé, és presszókávéét főzött a sziszegő gépben. Sunny szerint elég erős volt ahhoz, hogy a leggyengébb idegeket is felvértezze, föltéve, ha nem teszi tönkre az ember máját. A konyaktól elakadt a lélegzete.

– Ön nagyon megértő – mondta, megeresztve egy mosolyt.

– Menjen vissza, mondja meg neki, hogy egy idióta – javasolta a pincér. Aztán azzal a tipikus gall vállrándítással, amelyről Sunny tudta, hogy azt jelenti: marhaság, még hozzáfűzte: – Minden férfi ostoba.

Sunny euróérméket csúsztatott a pincér felé. Az visszacsúsztatta, és azt mondta, a vendége volt.

- A baj az - fordult vissza az ajtóból Sunny -, hogy két férfi van.

- *Mon Dieu!* - A pincér arca megdöbbenésről árulkodott. - *Eh bien, madame. Bonne chance.* Sok szerencsét! - szólt Sunny után.

HARMINCADIK FEJEZET

A felügyelő nem aludt. Az íróasztalánál ült, a jobbára békés prefektúrán, legalábbis ilyen kora reggeli órában, mielőtt a gazfickók legújabb csoportját átküldik egy bíró elé, onnan pedig a börtönbe, ahol nem zavarhatják többé az előkelő népeket ezen a francia Riviérától néhány kilométerre eső elegáns kis helyen, amely időnként a világ leggazdagabb és legelőkelőbb embereinek otthona.

A gazfickók rendszerint piti bűnözők voltak: zsebmetszők, hitelkártyacsалók, bolti tolvajok, de komoly volt a rendőri biztosítás, ezért ritkán sikerült bármit is megúszniuk.

A húszas-harmincas években persze dolgoztak a merész besurranó tolvajok, akkor ékszereket loptak egy impozáns rózsaszínű villa hálósobájának széfjéből; és persze volt az az idő, amikor tűz ütött ki egy igen gazdag ember penthouse lakásában, s az illető a lángok közt lelte halálát, de némelyek gyanús körülményeket rebesgettek. Végül nekik lett igazuk, és a tettest letartóztatták. Mindenesetre súlyos büntény ritkaságszámba ment errefelé. A La Fontaine-féle rabláshoz hasonló munka pedig egyszerűen elképzelhetetlen volt. Éppannyira hihetetlen, mint a párizsi, milánói, berlini, londoni és a római üzletek kirablása. És talán más városokban is megtörtént. A felügyelő túlságosan fáradt volt ahhoz, hogy ezen morfondírozzék.

Ő csak annyit tudott, hogy gyilkossági ügyel van dolga. Egy fiatal nő halott, és egy kisgyerek, egy kétéves kisfiú anya nélkül maradt. Abból, amit a zavart eladóktól a kikérdezésük során összeszedett, a rablóknak semmi okuk nem volt megölni a nőt. Engedelmeskedtek az utasításoknak, átadták a kulcsokat, a telefonokat, a gyémántokat. Azt mondták, nem volt semmi értelme, ámbár valamennyien sokkot kaptak, be is vitték őket a kórházba. Kivéve azt az egyet, akit a fekete hullazsákban szállítottak el.

A felügyelő kimerülten süppedt a karosszékbe. Lábát az íróasztalon pihentette, ott hevert a sapkája is, jó szabású zakója a fotel támláján lógott. Két kezét a tarkóján összekulcsolva elmélkedett. Felnézett a kopogtatásra, s egy rendőr lépett be.

- A helyszíni fotók, uram. - Átadta a felvételek nagyításait, melyeket a felügyelő a számítógépen már megnézett.

Ebben a pillanatban azonban nem akarta újra látni azokat a képeket. Inkább betette a kék dossziéba, melyen a fiatal nő neve állt: *Madame Yvonne Elman*. És: *Elhalálozott*. Fölállt, belebújt a zakójába, feltette a sapkáját, s hóna alá csapva a dossziét szólta a rendőrnek, hogy kimegy kávézni, és ha szükség van rá, elérhetik a mobilján, aztán kiment, bekanyarodott a sarkon a legközelebbi kávéházhoz. Reggel nyolc óra volt, és több mint tizenkét órája egyfolytában Yvonne Elman járt a fejében.

A szokásos asztalához ült, és megrendelte szokásos reggelijét: egy kemény tojás, két croissant meg egy dupla presszókávé. Szívesen ivott volna egy konyakot is, de még szolgálatban volt. Elővette a telefonját, felhívta a feleségét, mondta neki, hogy hazaugrik tíz percre lezuhanyozni és átöltözni, aztán máris megy vissza a dolgára.

A neje, kinek az éjszaka során többször is beszámolt telefonon, megértő volt. A súlyos szó nem adta vissza kellőképpen a helyzet komolyságát, s a felügyelőnek vérzett a szíve a fiatal anyáért, akit ilyen indokolatlanul és váratlanul ért a halál.

Feltörte, meghámozta és felszeletelte a tojást, lassan falatozott, két korty erős feketekávé között. Aztán intett a pincérnek, egy dupla *café crème*-et kért, beletunkolta a croissant-okat a krémes habba. Hosszú, barázdált arcával, hatalmas fülével és petyhüdt barna szemével úgy festett, akár egy öregedő rendőrkapó.

Azon tépelődött, nincs-e még túl korán felhívni Mac Reillyt. Úgy döntött, nincs, így aztán odatelefonált a szállodába.

Közölték vele, hogy Monsieur Reilly még nem fogad telefonhívásokat. Kinyitotta hát a dossziét, és még egyszer szemügyre vette Madame Yvonne Elman összezúzott arcát.

HARMINCEGYEDIK FEJEZET

A szikla, melyen a Grimaldi-palota több mint hét évszázada áll - akadtak köztük jó és rossz évek, mind gazdasági, mind pedig botrányos értelemben -, magasan tornyosul a kis Monacói Hercegség felett. Mintegy kétszáz hektárja többnyire feltöltött földre épült, így bővítették ki a területét, és nagyobbították meg egyszersmind a kikötőt is a föld óceánjáróinak lelegegánsabb kikötőjévé. A görög Aristotle Onassis - még mielőtt összerúgta a port az akkori monacói herceggel - állt elő a bővítés ötletével, ő pontosan tudta, hogyan kell ezt kivitelezni, és hogyan alakítható át a csőd közeli helyzetben lévő hercegség adóparadicsom státusszal rendelkező jóléti társadalommá, amelynek nem akad párja.

A milliomosok megszokottak voltak Monte-Carlóban, de az újabb, divatosabb *milliárdosoknak* is garantált bejárásuk volt mindegyik pompás partira, habár mindenki mást is beengedtek, aki számított, legyen a parti egy jachton, esetleg a sportkikötőre néző egyik penthouse-ban, vagy a hegyek lábánál megbúvó valamelyik villában, noha sokaknak Saint-Rémy közelében vagy Saint-Tropez-ban szintén volt villája, ahová megszökhettek Monaco bizonyos mértékben klausztrófóbiás légköréből, és az állandó veszélytől, hogy ugyanazokon az eseményeken ugyanazokba az emberekbe botlanak.

A helyiek, Monaco polgárai igazi életet éltek a pompa, a tumultus, a városnézők meg a turisták áradata közepette, uralkodók úgy védték és oltalmazták őket, ahogyan talán egyetlen más ország polgárait sem, biztosították a foglalkoztatást, nem voltak adók, továbbá majdnem minden jeles alkalmat megünnepeltek.

Monte-Carlo jó néhány évtizede nem csupán a kaszinója miatt volt híres, hanem a méregdrága üzletei miatt is, no meg a La Fontaine ékszerüzlet

miatt, amelynek történelmi helye volt az egyik legelőkelőbb körúton. Azóta működött ott, amióta a kaszinó, sikerét a békebeli időknek köszönhetette, továbbá a húszas-harmincas éveknek, és a férfiaknak, akik hajlamosak voltak eltapsolni a kaszinóban szerzett nyereményüket egy kurtizánnak vagy egy új barátnőnek vásárolt extravagáns ékszerre.

Noha a párizsi üzletet kirabolták, és szadista módon bántalmazták az egyik fiatal eladónőt, soha senki nem gondolta volna, hogy ez Monte-Carlóban, a rózsás álmok városában is megeshet.

- Pontosán ezért történt - mondta Mac, amikor kilenc óra után tíz perccel végre válaszolt a felügyelő harmadik hívására, a rablást és Yvonne Elman meggyilkolását követő napon, és egy nappal azután, hogy Mac megérkezett Monte-Carlóba, Sunny pedig közölte vele, hogy újra kell értékelniük a kapcsolatukat.

- Közvetlenül karácsony után - folytatta Mac. - Mindenki lazít, mindenki bevásárolt, és az olyan előkelő ékszerüzletek, mint a La Fontaine, nem tartanak „kiárusítást”, tehát ott nem volt tömeg. A fejemet rá, hogy tegnap nem nagyon ment a bolt, legfeljebb ajándékba kapott ékszereket vittek vissza kicserélni azokra, amelyeket a megajándékozottak voltaképpen szerettek volna.

- Úgy érti, azokra, amelyekre hónapokon keresztül célozhattak a férjüknek, aki viszont túl ostoba volt ahhoz, hogy értse a célzást.

Mac nevetett. Ő nem látta a halott Yvonne-ról készült fotókat.

- Alighanem igaza van - mondta, és arra gondolt, hogy Sunny már azelőtt megvette a piros ruhát és a csizmát, mielőtt ő eljutott az üzletbe.

- Ez egy drága utca - magyarázta a felügyelő. - Mindegyik butikban borsosak az árak. Ezekbe a boltokba a vevők... „kliensnek” szeretik szólítani őket, csak tökéletesen felöltözve lépnek be.

Mac feltételezte, hogy a felügyelő Dior ruhákat és szőrmét viselő nőkre gondolt. Monte-Carlo más, mint Los Angeles, ahol senki nem visel bundát, és akinek pénze van, sortban vagy farmerban, pólóban és papucsban klaffogva is beszélhet a legjobb üzletekbe, ha éppen úgy tetszik neki.

- Tehát minek köszönhetem ezt a telefonhívást, felügyelő? - kérdezte Mac, holott sejtette a választ.

- Egy fiatal nőt meggyilkoltak tegnap este, egy kétéves kisfiú édesanyját, a férje az egyik jacht legénységéhez tartozik. Szép és fiatal házaspár, Mac. A kicsi anya nélkül maradt.

- Együtt érzek velük - jegyezte meg Mac, és komolyan gondolta. - Már találkoztam hasonló helyzettel - fűzte hozzá. - Sohasem könnyű. Valójában senkinek nem kéne megjárnia ezt a poklot.

- Tudtam, hogy ha valaki, akkor maga megérti. És azért, amit az imént mondott, és mert van tapasztalata az effajta furcsa gyilkosságban, nos... ezért kérem a segítségét. Természetesen nem hivatalosan.

Mac kávéscsészével a kezében kibámult az ablakon, s az ismeretlen Yvonne Elmanra gondolt.

- Miért használja a furcsa szót a gyilkosság leírására, felügyelő?

- Azért, barátom, mert teljes mértékben sürgősségi volt. Nem kellett lelőni azt a fiatal nőt. Ő és a másik négy eladó, a boltvezetőt is beleértve, átadták az ékszereket, a kulcsokat, a telefonokat. A biztonsági kamerákat kilőtték, a riasztórendszert hatástalanították, az őrt lefegyverezték. Mindhárom rabló mütöskesztyűt, maszkot és szőke parókát viselt, vagyis

nem lehet őket azonosítani. Megkapták, amit akartak. Nem volt más dolguk, mint kíséálni onnan, kulcsra zárni maguk mögött az ajtót, és elhajtani a kocsival, ami nyilvánvalóan várta őket. Tudták, hogy jó ideg nem fogják felfedezni a boltban történt rablást, és akkorra ők már hegyenvölgyön túl járnak. Pontosan ez történt. A személyzetet bezárták a halott lánnyal, ők nem tudtak kimenni, és nem jött arra járókelő sem, hogy segítséget hívjon.

Mac a párizsi rablásra gondolt, a másik ártatlan eladónő bántalmazására, és tudta, hogy több van ebben az ügyben az ellopott ékszereknél, noha természetesen az állt a középpontban. Végül is mindig pénzről van szó, ebben a legalább öt országra kiterjedő ügyben óriási összegekről, és olyan tolvajok hálózatáról, akik tudják, hogyan kell játszani ezt a játékot. De vége. Mac gyanította, hogy ez volt az utolsó dobásuk. Seholy a világon nem fognak szőrmébe öltözött, elegáns nőket beengedni az ajtón többszörös ellenőrzés nélkül. Igazán sajnálta a fiatal nő családját, és szomorúan érintette a felügyelő gondja, de Sunny miatt nem folyhatott bele.

- Meg kell értenie, *mon vieux* - mondta, „öregemnek” szólítva a felügyelőt. Ismeretségük az előző nyárra nyúlt vissza, de mivel a felügyelő segített neki, Mac most kénytelen volt tapintatosan elutasítani a kérését -, nem avatkozhatok bele. Magánügyben vagyok itt. Személyes ügyben. - Habozott, majd csendesen hozzátette: - Nagyon is személyes. Számomra most nincs fontosabb ennél. Sajnálom.

A felügyelő akkorát sóhajtott, hogy Mac is hallotta.

- Sajnálom, Mac - mondta. - Természetesen megértem.

Mac arra gondolt, hogy a felügyelő csakugyan megértette. Szívügyekben kevesen olyan megértők, mint a franciák.

A felügyelő azonban nem adta fel.

- Legalább ugorjon be, és vessen egy pillantást a helyszínelők fotóira - fogta könyörgőre. - Legalább annyit mondjon el, hogy mi történt, és miért.

- Visszahívom - mondta Mac, amikor megcsörrent a szobai telefon. Kikapcsolta a mobilját, felemelte a kagylót, és köszönt.

- Ah! Helló! - mondta egy kicsit lihegő női hang. - Monsieur Mac Reillyvel beszélek?

A nő hangja nem volt ismerős, és olyan akcentussal beszélt, amit Mac nem tudott hová tenni.

- Igen.

- Ó, Mr. Reilly! A nevem Kitty Ratte. Sunny barátja vagyok. És Mr. Reilly, beszélnem kell önnel. Sürgősen.

Mac már megtanulta, hogy az ilyen súlyos kijelentésekre némi késéssel válaszoljon.

- Mr. Reilly! - A nő hangja most aggodalmasnak tűnt. - Ott van még?

- Itt vagyok, és mivel nem ismerem önt, kíváncsi vagyok, hogy mi az, amit olyan sürgősen közölnie kell velem.

- Rendben, Mac Reilly. - A nő az erős torokhangja dacára, mondhatni, dorombolt. - Sunnyról van szó. A teraszon leszek, bal felé esik, amikor kilép az ajtón. Vörös hajam van. Nem téveszthet el.

- Vörös haj - mondta Mac.

- Várom - így Kitty.

HARMINCKETEDIK FEJEZET

Miután Kitty visszatért a klubból, ő és a partnere, Jimmy, az éjszaka hátralévő részében nem csupán Eddie-ről, hanem Mac Reillyről is beszélgettek.

Az internetes keresés többet árult el a világhírű nyomozóról. Jimmyvel megtárgyalták, milyen hatással lehet Mac jelenléte a zsarolási terveikre, és úgy döntöttek, kárfelmérést kell végezniük. Kitty most lépett akcióba. Eddie-hez hasonlóan Mac Reilly szintén sebezhető volt. Ejtette a nője. Vigasztalásra volt szüksége, s ehhez Kitty értett a legjobban. Egy detektív nem immúnis a szex csábításával vagy a zsarolással szemben, és Kitty tudta, hogy a szeretett nő ismét ejteni fogja, ha rájön, hogy lefeküdt vele.

Kitty pszichopata elméjében okosabbnak tartotta magát minden detektívnél, és eddig ez igaznak is bizonyult. Jobban mondva, kis időt eltöltött egy spanyol börtönben, kényszerítés vádjával, de az jelentéktelen ügy volt, régen feledésbe merült. Legalábbis ő elfelejtette.

Mellesleg egy kis tiltott borzongást adott Kittynek a tudat, hogy ráhajt Sunny vőlegényére. Az ő élete messze esett a Sunny- vagy az Allie Ray-féle nők életétől. Gyönyörű, vonzó és tehetséges nők, akik az agyukat használták, hogy eljussanak oda, ahol tartanak, olyan nők, akik tesznek is valamit. Igazi életet élnek. *Igazi nők*, miközben ő csak egy megtévesztő külső, olyan nő, aki vajmi keveset nyújt, és azt ingyen adja. A „becsület” pedig olyasvalami, amivel Kitty soha nem rendelkezett, és nem is törekedett rá.

Kitty látta meg előbb Macet. Kétségtelenül vonzó, gondolta. A szerencsés Sunny, ő minden férfit megkap, mindnyájan beveszik azt az ostoba sármját, ugyanis Kitty biztos volt benne, hogy Sunny ostoba. Túlságosan buta ahhoz, hogy lássa, mi folyik a szeme előtt. A férfi egyenesen Kitty asztalához ment, egy csésze kávé állt előtte. Még csak háromnegyed tíz volt, és néhány hajósnak tűnő, bőséges reggelit fogyasztó férfin kívül kevesen ültek a teraszon.

Kitty gondosan öltözködött aznap reggel. Virágmintás ruhát választott, V nyakkivágása majdnem a derekáig ért, alá egy illedelmes fehér kombinét. Barnítóval fújta le magát, és ahol kinyílt a szoknyája, aranyosan napbarnított volt a combja. A becses fekete Louboutin cipőt viselte, s egy fekete nejlon Prada táska volt nála, a háromszögű jelvény természetesen közszemlére téve, s a fehér DIOR feliratú fülbevalóját viselte. A haját meglepő módon két varkocsba fogta, úgy álltak ki a füle mögött, mint két kis vörös rakéta, s a frufruját egészen a szemére fésülte, abban a hiszemben, hogy az lányosabb és megnyerőbb külsőt kölcsönöz neki.

Üdvözlés gyanánt a tőle telhető legnyájasabb és legnyíltabb egérfogú mosolyát villantotta Macre. Kecsesen intett is felé.

- Ms. Ratte? - Mac egyetlen átfogó pillantással felmérte a nőt.

- Az vagyok. És örülök, hogy megismerhetem, Mr. Reilly. *Mac*, ahogyan Sunny szokta nevezni.

Mac egy szót sem szólt.

- Kérem - Kitty ismét a tőle telhető legkecsesebb kézmozdulattal intett, s a mellette lévő székre mutatott. - Nem foglalna helyet, Mac? Ide, mellém, így egészen bizalmasan beszélhetünk.

- Nem hinném, hogy bármi okom volna bizalmasan beszélni önnel.

- Ó, hiszen látja, hogy ismerem *Sunnyt*. - Kitty ismét megpaskolta a székét. - *Kérem, Mac* - mondta, ezúttal szomorkás mosollyal. - Sunny mesélte, hogy maga nagyon rendes ember. Látom, hogy jó ember. Nem volna kedves énhozzám is, nem áldozna énrám is egy kis időt? Ki tudja, talán még barátok is lehetnénk.

Mac kíváncsi volt a nő mondandójára, így hát leült.

Kitty szólt a pincérnek, és rendelt neki egy presszókávét.

- Hozzon kettőt! - gondolta meg magát. - Szívesen iszom még egyet. - A szeme sarkából Macre sandított, aki őt nézte.

- Miért nem mondja el, amit akar? - Mac határozottan az órájára pillantott. - Találkozóm van.

- Lefogadom, hogy nem Sunnyval - mondta a férfi reakcióját leső Kitty. Mac nem felelt. - Maga nagyon vonzó - folytatta suttogva a nő. - Biztosan nem tőlem hallja ezt először.

Mac nyűgösen sóhajtott fel. Nem volt ideje erre az idegen nőre, aki mindössze azzal hívta fel a figyelmét, hogy Sunny barátnőjének mondta magát, és azt állította, hogy Sunny mesélt neki. A kételyei ellenére sebezhető volt, tudnia kellett, miről beszélt Sunny, főleg, ha azt mondta, hogy még mindig szereti őt, bár erre vajmi kevés az esély.

Haragoszöld bisztrócsészékben, apró arany színű kanalakkal kihozták a kávét, a sötétbarna főzet tetején dús krémes habbal. Kitty két cukrot tett a magáéba, s elgondolkodva kavargatta. Mac hozzá se nyúlt az övéhez. Nem akart ezzel a nővel kávézgatni délelőtt tíz órakor, de máskor sem.

- Sunny elmesélte, hogy elhagyta magát - mondta végül Kitty. - Megértem, mennyire megbántott lehet, és most, hogy találkoztunk, azt kérdezem: hogyan tehette ezt? Hihetetlen, hogy nem akarja magát, hiszen annyira vonzó férfi. Mindent tudok magáról - fűzte hozzá, s kezét könnyedén Mac térdére tette.

- Tulajdonképpen azt akarom mondani, hogy maga végtelenül *érzéki*, Mac Reilly. Tudja, mit mondok? Magát és engem egy fából faragtak. Természetesen Sunny elmesélte, hogy milyen „szexi”. Azt mondta: „Jó az ágyban.” Azt mondta, magában megvan minden, amit akart, *kivéve*, hogy nem óhajtja feleségül venni. Most, ahogy elnézem, Mac, azt kérdelem magamtól, miért is akarna megházasodni, ha az ostoba papír és a karikagyűrű nélkül is megkaphatja azt, amit akar.

A döbbsen Mac azon tűnődött, vajon Sunny csakugyan beszélt-e őrá, a magánéletükről. Kitty Rátte kígyószemébe nézett. Sunny valóban beengedte ezt a nőt a magánéletükbe?

Volt valami a férfi tekintetében, ami arra készítette Kittyt, hogy villámgyorsan levegye a kezét a térdéről.

Rögtön tudta, hogy Mac annak látja őt, ami: egy kicsípett, piti, külvárosi kurvának, és ettől dühbe gurult.

- Persze Sunny mesélt Eddie-ről is. - Kitty gonoszul döfött a verbális késsel. Úgy keverte a csésze alján még fel nem olvadt cukrot, mintha tealevelekből olvasna. - Eddie Johanssenre gondolok - tette hozzá, és

felpillantott. – A férfi, akit Sunny a repülőgépen ismert meg, aki lefoglalta neki itt a hotelszobát. A férfi, aki idejött, hogy vele legyen.

Mac fölállt.

Kitty rámosolygott.

– Bízzon bennem, én a maga oldalán állok – mondta, immár idegesen. Talán túl messzire ment? – Mindent megteszek, hogy ismét összehozzam kettejüket. Beszélni fogok Sunnyval, elmondom neki, mennyire szereti.

Mac leállította a nőt.

– Hadd kérdezzek valamit, Ms. Ratte. Honnan tudja, hogy *én* mennyire szeretem Sunnyt?

Kitty tágra meredt, ártatlan tekintettel felelt.

– Ó, Sunny természetesen elmondott nekem mindent.

Mac szó nélkül sarkon fordult, és otthagyta a nőt.

Kitty követte a tekintetével, figyelte rugalmas, könnyed lépteit, amelyek garantálták, hogy remek test feszül a farmernadrág meg a bőrdzseki alatt. Egy ilyen pasas túl jó ahhoz, hogy elengedje. Ezúttal a zsaroláson kívül a féltékenység is motiválta Kittyt, hogy elorozza valaki más emberét.

HARMINCHARMADIK FEJEZET

Aznap reggel fél tizenegykor Sunny végre megnézte a BlackBerryjét. Természetesen Mac. Fél kilenc óta kétszer is.

Az első üzenet így szólt: „Szeretlek, légy szíves, hívj vissza.” A második: „Szeretlek, kérlek, gyere hozzám feleségül.”

Hűvös önbizalom volt a hangjában, és Sunny nem tudta eldönteni, vajon az iránta érzett szerelme bizonyosságából eredt-e, vagy Mac holtbiztos abban, hogy ő szerelmes *belé*. Avagy csak biztosra veszi, hogy ő ismét a karjaiba omlik. Ámbár tegnap este pontosan ez történt.

Egy harmadik üzenetet is kapott, Allie-től. „Hogy s mint vagy ma reggel, Miss szerelmében csalódott, szökött, csalárd hölgyemény? Remélem, van kedved a vásárláshoz. Elvégre nem azt szokták mondani, hogy egy kis cipővásárlás minden női bajra jó? Gyakran eltűnődöm, kik beszélnek ekkora sületlenségeket, ma azonban beléjük vetem a bizalmamat, meg a tiédet és Prurót is. Nem feledkeztél meg Pruróról? Hát, miután találkozol vele, nem fogod elfelejteni, és ez az, amin dolgoznom kell. Addig is, tizenegykor találkozunk a teraszon. Rendeltem egy kocsit. És ne, megismétlem, Sunny Alvarez, *ne* bújj könnyfátyol mögé, és *ne* hagyj cserben. Emlékszel, tudok a másik pasiról, úgyhogy jó lesz, ha töredelmesen bevallasz mindent. Tizenegykor találkozunk.”

Sunnynak egyáltalán nem fűlt a foga a vásárolgatáshoz, de Allie volt a parancsnok, úgyhogy természetesen ott lesz.

Két napilapot is felküldtek a szobájába, egy kancsó kávé meg egy kosárka croissant kíséretében, de Sunny már reggelizett a kis kávézóban, ott a melléktucában, a megértő pincérrel. A nyitott ablak mellett álló kanapéra dobta hát az újságokat, ahol melengette őt a napsugár, és átfutotta a főcímekeket. Bár franciául írták, nem érthette félre a szavakat, *ASSASSINAT... TUÉ* és *MORTE...* Gyilkosság... meghalt és halál. Csinos,

sötét hajú, fiatal nő esküvői fényképét hozták le, boldogan mosolygott a vőlegénye oldalán, meg egy bús képű kisgyerek fotóját.

Aztán az angol nyelvű újságot, az *International Herald Tribune*-t vette kézbe, és elolvasta, hogy egy fiatal eladónőt lőttek le az exkluzív ékszerüzletben. „Megdöbbszentően könyörtelen” gyilkosságról számolt be a riport. Az eladók engedelmessé váltak a rablók utasításainak, átadtak mindent, céltalan volt megölniük a kisgyermekes édesanyát, aki a megélhetéséért dolgozott. Miért? Ez a nagy kérdés merült fel a riporterek agyában. És szemlátomást senki nem tudta a választ e kérdésre.

Sunny felidézte a halogénlámpákkal megvilágított helyszínt, a helikopterek reflektorcsóváit, a tengertől a hegyekig hosszan elnyúló sötét sávokat, a több tucat francia rendőrségi sziréna vijjogását. Egy asszonyt megöltek, neki pedig csak önmagán és Macen, no meg az úgynevezett házasság-is-meg-nem-is kapcsolatukon jár az esze. Azonkívül, ezt most beismerte, Eddie-n, a lehetséges szeretőn.

Nem mondta ki hangosan Eddie nevét, még akkor sem, amikor egyedül volt a szobájában. Tőle nem volt üzenet a BlackBerry-n, nem kereste őt, és Sunny nem is hibáztathatta ezért. Nyilvánosan zavarba hozta, mikor egy „kérlek, bocsáss meg, majd hívlak” nélkül kísértált Mackel.

De csakugyan felhívta volna később Eddie-t? Felhívja most? Rohant átöltözni, hogy elkészüljön az Allie-féle bevásárlóexpedícióra. Most biztosan nem hív fel senkit. Csak a cipők jártak az eszébe.

Berregni kezdett a telefonja. A névre pillantott, és felsóhajtott. Kitty Ratte. Az utolsó, akire most szüksége volt. De aztán büntudatosan arra gondolt, hogy Kitty karácsony napján barátkozott össze vele, amikor egyedül volt, és kellett valaki, akihez beszélhet. Kitty nagyon rendes nő, ámbár Allie nem azt mondta, hogy rámozdult Eddie-re?

A telefon elhallgatott, majd újra csörögni kezdett.

Sunny sóhajtva felvette a készüléket.

- Óóóó, Sunny... - Kitty mindig zihált, mintha váratlanul valami csintalankodáson kapták volna. - Idekint vagyok a hotel teraszán, és eszembe jutottál. Kávézom. Volna kedved csatlakozni hozzám? A tegnap este után, arra gondoltam, talán szeretnél beszélgetni.

Sunny nem felejtette el, hogy Kittyre számíthatott. Jó hallgatóság volt, segítőkész, helyre akarta billenteni őt azzal a kis bevásárlótúrával, a csajos ebéddel. És bizonyos fokig sikerült is neki. Ahogyan Eddie-nek is megpróbált segíteni, amikor ő nyilvánosan faképnél hagyta. Mellesleg tudni akarta, hogy mit mondott neki Eddie.

Akárhogy is, az adósa Kittynek.

- Csak egy félórára - mondta. - Aztán vásárolni megyek.

- Óóó! - mondta ismét Kitty, és csalódottnak hangzott. - Feltételezem, Allie Rayjel. Szerencsés vagy, hogy ilyen jó barátnőd van. Oké, itt vagyok, és várlak, Sunny kedves. És akkor mindent elmondok neked Eddie-ről.

Kitty mindig tudta, hogyan dobja be a csalit.

HARMINCNEGYEDIK FEJEZET

Amikor Maha Mondragon pazar, fehér műmárvánnyal burkolt, sokszlopos otthonában tartózkodott Mumbaiban, India nyugati partvidékén, egy több

mint tizennyolcmillió lelket számláló városban, sürgölődő cselédség gondoskodott az alantas feladatokról. Most azonban ő maga rakott rendet a szállodai lakosztályában, még mielőtt a szobalányok bejöttek volna takarítani.

A kedvenc otthona Mumbai volt, itt élt a születése óta, immár harmincnyolc esztendeje – a várost akkor még Bombayként ismerték, számos lakója mindmáig így nevezi –, de nemrégiben vásárolt egy házacskát a londoni Kensingtonban, nem túl messze a Harrodstól, bár ami a vásárlást illeti, Mahának inkább a szomszédos Harvey Nichols nyerte el a tetszését. Persze az élelmiszertől eltekintve. Véleménye szerint semmi nem vehette fel a versenyt a Harrods's Food Hall-lal, még a Fortnum's sem, főleg a süteményeivel, az apró, művészi csokoládé *mélange*-okkal meg a krémes epersodóval. Maha veszte a csoki volt, mindazonáltal komolyan féken tartotta magát. Tény, hogy inkább evett csokoládét, mint kaviárt, a pezsgőt azonban mindennel szerette.

Gyönyörű ékszerei még mindig az ebédlőasztalon heverték. Most visszacsomagolta őket a fekete bársonyzacskókba, majd berakta a vászon útitáskába, a szintén fekete bársonyba csomagolt számos egyéb tárgy tetejére. Visszacipzárta a táskát, rákattintotta a lakatot, majd leemelte az asztalról. Grimaszt vágott, mert nehéz volt.

Bárhová utazott is, New Yorktól Tokióig, Maha mindig a legjobb hotelokban szállt meg. Egy olyan asszonyt, aki minőségi árut ad el, nem láthatnak rosszabb helyeken. Maha véleménye szerint a minőség mindig a minőségről szól, vagyis azért lakik a legjobb szállodákban, mert csúcsmínőségű ékszerei vannak. Ám remélte, hogy hamarosan állandó jelleggel New Yorkba költözik. Valójában már a lakást is kiválasztotta, a felső nyolcvanas utcák környékén, ahol a „minőségi” emberek élnek, vagy szeretnének ott élni. Éveken keresztül törte a fejét, hogyan érhetné el ezt a törekvését. Minden egyes fordulónál megszívatták a gondatlan alkalmazottak, akiknek nem volt elég agyuk vagy elég erős idegzetük ahhoz, hogy véghezvigyék, amit kért tőlük.

Már régen amellet fogalt állást, hogy az ő munkatervében a természetes naivitás a legjobb tulajdonság, amivel egy nő rendelkezhet. És Sunny Alvareznek pontosan ez a fajta természetes naivitás volt a sajátja.

Maha egzotikus ékszereit már a legjobb áruházakban és butikokban árusították Tokiótól Párizsig. A Harrods elutasította, mondván, a vásárlókörének túlságosan cifrák, ami meglepte Mahát, hiszen rengeteg indiai él Londonban, az ő egyedi tervei alapján rádzsasztáni kézművesek készítik az ékszereket, és mindenütt árulják, ahol pénzes turisták megfordulnak. De bármilyen sokat keresett is, valahogy sosem volt elég.

Most fogta és a szemétkosarakba gyömöszölte a kiselejtezett bevásárlószatyrokat Sharon meg a bolgár nő tegnapi kiárulásportyájáról. Undorodó fintorral dobta ki Sharon rúzsos cigarettacsikkjeit meg a bolgár nő zsebkendőit. A nő szörnyen megfázott, és Maha szerint húsz méternél közelebb nem lett volna szabad engednie őt a szállodai lakosztályához, de semmit nem tehetett.

Aztán a szekrényét ellenőrizte. Konstatálta, hogy a hatalmas ruhazsákjai meg az ikerbőröndök is le vannak lakatolva, a ruhái pedig, amelyeket Dél-Franciaországban szándékozott viselni, frissen vasalva lógnak a

fogasokon, a szárikat szépen behajtogatták a polcokra, a szekrény alján lévő állványon pedig ott sorakoztak a finom cipők. Maha már nem viselt Louboutint. A cipőit saját kaptafára készítette egy exkluzív milánói cipésmester, kétszer egy évben utazott a városba, hogy kiválasszon egy új kollekciót. Neki Louboutin kommersznek számított.

A tágas márvány fürdőszobában elrendezgette a kozmetikai szereket meg a parfümjeit – pontosabban mondva illatosított olajakat hozott Indiából, melyeket személyre szabottan keverték ki az ő választékos ízlése szerint. Szépen sorba rakta őket egy tiszta kis törülközőn – ez rendszerint a szobalány dolga volt, de Maha közölte velük, hogy inkább maga csinálja. Nem akarta, hogy hozzányúljanak a személyes dolgaihoz.

Ott volt a fekete szén, mellyel a szemét emelte ki, a bronzsínű púder, ebből épp csak egy csöppet használt az arcára, a semleges színes hidratáló, valamint a cseresznyepiros és a szinte natúr, bézs színű rúzs, ezeket a szárija színétől függően váltogatta.

Maha csak estéknél viselt szárit, vagy üzleti ebédek alkalmával, amikor elvárták tőle, hogy vonzón egzotikus legyen. Máskor fehér lenvászon blúzt, fekete nadrágot és rövid fekete zakót hordott, a gyönyörű cipőkkel, amelyeknek nem volt eltúlzottan hegyes az orruk, és éppen csak akkora a sarkuk, hogy elegánsan járhasson bennük, de ne törje ki a nyakát a túsarkakon. Melegebb napokon türkizzel vagy egyéb kövekkel díszített szandált vett fel, télen pedig elegáns, lábszárközépig érő csizmát. Szoknyát szinte sosem viselt, hiszen egy olyan társadalomban nőtt fel, ahol az a helyes, ha egy nő eltakarja a lábát.

Maha nem törődött többé ezekkel a szabályokkal, csak szeretett a maga stílusában öltözködni, és a fekete-fehér összeállítás egyszerűbb az utazáshoz, nem kellett aggódnia, mit vegyen fel, hiszen gyakorlatilag „csereszabatos” volt a holmija. Estére pedig ott voltak a lélegzetelállító színek, a selyemsifon halk suhogása, az egyedi ékszer tündöklése, néha egy szál orchidea vagy hibiszkusz is, melyek színe tündökölt Maha szorosán hátrafésült, fényes fekete hajában.

Maha Mondragon különleges volt, és tudta ezt. Gyönyörű volt. Egy sikeres nő, aki Mumbai szemetes nyomornegyedéből, az iszonyatos szegénységből küzdötte fel magát, azon igyekezett, hogy még sikeresebb legyen, és beteljesítse az álmát, ugyanis a felső társadalmi réteghez akart csatlakozni, amelynek mostanáig sikerült meglennie nélküle. És tudta, hogy Sunny Alvarez a segítségére lehet az álma elérésében. Egyszerű volt a képlet: Sunnynak szüksége van órá, neki pedig Sunnyra. Hogy is hiúsulhatna meg a terve?

HARMINCÖTÖDIK FEJEZET

Sunny farmernadrágot, fehér pólót és piros szövetkardigánt viselt, ugyanolyan színű volt, mint a nappal használt rúzs, no meg a kényelmes fekete irhacsizmát. Fülében közepes méretű gyémánt gomb fülbevaló csillogott, évekkal ezelőtt önmagát lepte meg vele, a csuklóján nagy Carrier órát viselt, fehér aligátorbőr szíjjal. Se gyűrű, se egyéb ékszer. Tesoro vele volt, pórázon húzta maga után.

Egyszerű, jó ízlés, gondolta, a saját Dior fülbevalóját birizgálva Kitty, s miközben irigykedve fürkészte Sunnyt, azon tűnődött, neki vajon miért nem sikerül ezt soha elérnie. Virágmintás dzsörzéruhájában meg a Louboutinban túlöltözöttnek érezte magát. Kis kézlegyintéssel jelezte Sunnynek, itt vagyok, miközben csillogott a két első koronája.

Sunny megpuszilta a nőt, Tesorót a kettejük között álló székre ültetette.

Kitty tekintete hamis csodálattal telt meg, amikor Sunnyra nézett.

- Gyönyörű - mondta halkán. - Tökéletes.

- Azt nem tudom - felelte zavartan Sunny. - Csak magamra dobtam a kéznél lévő ruhákat.

- Te *mindig* tökéletes vagy. - Kitty szemében valami más is megcsillant a csodálaton kívül. Talán gyűlölet?

- Valójában - mondta idegesen Sunny - ebben a pillanatban nem érzem magamra illőnek a tökéletes, csodálatos, gyönyörű vagy ezekhez hasonló jelzőket. Egész éjjel ébren voltam, féltem. Nem tudom, mitől, gondolom, csak a sötétségtől. Fél hatkor fölkeltem. Levittem sétálni Tesorót, és megreggeliztem egy kis kávéházban, a bűntény helyszínének közelében.

- A bűntény helyszíne? - Kitty hanyagul hessentette el az előző esti eseményeket. Odaintette a pincért, *café crème*-et rendelt Sunnynek, magának pedig egy Red Bullt. - Ja, az ékszerrablásra gondolsz.

- A *gyilkosságra* gondolok.

Kitty a dobozból itta a Red Bullt.

- Történnék gyilkosságok - mondta, közönyös vállrándítással. - Bár errefelé nincs szokásban. Lefogadom, ha New Yorkban volnál, fel sem tűnt volna.

- Hát, nem vagyok New Yorkban, és feltűnt. - Sunnyt bántotta Kitty közönyössége. - Főleg, mivel itt történt, az utcában, mialatt mi a bárban pezsgőt ittunk.

- Úgy érted, Eddie Johanssennel. - Kitty újabb kortyot ivott a Red Buliból, aztán kecsesen megtörölte száját a papírszalvétával, amelyre sötétkéssel nyomtatták a szálloda nevét.

Sunny fölsóhajtott.

- Sajnálom, ami történt.

- Mit kell sajnálnod? - Kitty ismét vállat vont. - Utánad jött a szeretőd, te pedig elmentél vele. Mellesleg történetesen összefutottam az előbb Mackel, éppen itt, ezen a teraszon. Remélem, nem bánod, Sunny, de vettem a bátorságot, és elmondtam neki, hogy a barátotok vagyok. Természetesen mondtam, hogy én megértem, és bármire hajlandó vagyok, hogy segíthessek.

Sunny dühösen a tányérkára csapta a kávéscsészéjét. Az aranyszínű kiskanál csörgött a pohárban. Tesoro idegesen vakkantott.

- *Hogy mit csináltál?*

Kitty széttárta a kezét, döbbsentnek tűnt.

- Valami rosszat tettem? Jaj, Sunny, sajnálom, csak segíteni akartam. És végül is otthagytad Eddie-t a bárban ülve, mindenki téged és Macet nézett, az egész világ láthatta, hogy szeretők vagytok, és látták, hogy egyszerűen kísértél, és otthagytad Eddie-t.

- Hallottam, hogy nem késlekedtél megvigasztalni.

- Ki más szedte volna össze a darabjait? Az a szegény ember összetörtnek tűnt, és zavartnak is.

Sunny lehorgasztotta a fejét. Kitty csak egy rossz helyzetet próbált menteni.

- Ne haragudj - mondta, és Tesoron áthajolva megfogta Kitty kezét. - Tudom, hogy te csak segíteni próbáltál, és tudom, hogy szörnyen viselkedtem, de olyan volt, mintha álmodtam volna...

- Ezek szerint szeretkeztél Mackel tegnap éjjel? - kérdezte azzal a ragadozómosolyával Kitty. Tesoro felugrott, és megharapta a nő csuklóját.

- Nahát! - kiáltotta Kitty. - Vérzek!

Sunny néhány szalvétát nyújtott oda neki, hogy felitassa az apró vércseppeket, ahol Tesoro fogai belemélyedtek a csuklójába.

- Rossz kutya! - mondta, de úgy gondolta, hogy Kitty megérdemelte.

- Megbántottál, mert azt hiszed, hogy rosszat tettem - mondta Kitty azzal a fölfelé néző pillantással, és hullottak a könnyei. - Csakugyan bármit megtennék, hogy segítek neked, Sunny. És Eddie-nek.

- És mit mondott Eddie, miután elmentem?

Kitty apró kék szeme megkeményedett.

- Nem lenne szabad elmondanom, most, hogy visszatértél Machez.

Kittynek bizony igaza volt. Sunny tudta, hogy elnézést kellene kérnie Eddie-től, megmondani neki, hogy nagyon sajnálja, és aztán onnan továbblépni. *Istenem, mi a csudát értettem azon, hogy onnan továbblépni...? Megőrültem?*

Maha lépett ki a szállodából, elhaladt a terasz mellett, a várakozó kocsijához. Egyetlen gyors pillantással felmérte, hogy Sunny ott ül Kitty Ratté-tel. Figyelemre se méltatva őket beült az autójába és elhajtott.

Kitty észre sem vette Mahát, mivel közvetlenül mögötte a híres Allie Ray közeledett. Egy túlsúlyos nő kíséerte, aki zöld kockás szoknyát, zöld blúzt és szürke kasmírstólát viselt. Kitty úgy döntött, a nő csakis Allie asszisztense lehet, következésképp jelentéktelen. Ki is törölte a radarképernyőjéről.

- Egy közös vásárlással töltött nap - mondta vágyakozón. - Milyen csodálatos! Épp ahogyan mi csináltuk, Sunny. Tényleg csak tegnap történt?

Bűntudatosan ugyan, de Sunny kénytelen volt elhívni magukkal Kittyt. Valójában nem akart mást, csak kettesben lenni Allie-vel, hogy rendbe hozzassák a szerelmi életét. Most azonban Allie-nek nemcsak Sunnyt kellett egyenesbe hoznia, meg Prut, hanem ott volt még neki Kitty is.

HARMINCHATODIK FEJEZET

Eddie egy repülőgép fedélzetén tartott Németország felé, ahol új tankhajót építettek egy üzletfélnek; nem görög volt, a görögök már nem jeleskedtek annyira a tankerüzletben, hanem egy Közel-Keletről származó amerikai, aki bőven költhetett efféle dolgokra, olajból szerezte a vagyonát.

Eddie ilyen ügyletek megkötésében működött közre. A családjának még voltak kisebb hajógyárai Skandináviában és Hollandiában, ahol szintén nagyszerű hajókat építettek. Mostanában nem túl sokat, hiszen beszűkült a piac, de Eddie világszerte befolyt jutalékaival és az olajüzletekkel együtt több mint elegendőt keresett ahhoz, hogy stílusosan eltartsa magát és a családját a Svédország partjai közelében lévő szigetükön álló nyaralóban, valamint a hatalmas városi házban Stockholm történelmi negyedében. A városi ház alkalmas módon közel volt a környék legjobb iskoláihoz, ahová két kisgyereket, az ötéves fiút és a hatéves kislányt járathatták. No meg az élet sűrűjéhez is közel volt, mármint a nejének, aki ideje nagy részét azzal töltötte, hogy partikon lógott a „barátokkal”. Amikor Eddie megismerte, a csinos Jutta pontosan úgy festett, mint amilyenek a férfiak egy svéd lányt megálmodnak: természetes, már-már fehérszőke, hatalmas kék szemét szőke pillák szegélyezték, az örök fiatalság ígérését kölcsönözve neki, és nem használt szemfestéket. Mosolya szabályos volt, az alakja karcsú és kisportolt. Jutta síbajnok volt, gyönyörűen festett a lejtőkön, akár egy szőke látomás a tengerkék síruhában, mindig ilyet viselt, mert illett a szeme színéhez. Jóvágású férjével „tökéletes párnak” tűntek.

Ezért nem értette meg senki, amikor különváltak.

„Miért?”, kérdezték a barátai Juttát. „Miért?”, faggatták a barátai Eddie-t.

- Azért, mert vége - felelte közönyös vállrándítással Jutta.

- Talán sosem kellett volna... - felelte Eddie, aki egy kicsit más szemszögből nézte a dolgokat.

Nem hibáztatta Juttát. Ő rengeteget utazott, a felesége pedig egyedül maradt otthon két kisgyerekekkel, és kénytelen volt önállóvá válni. Az a szerelem, amelyet valamikor egymás iránt éreztek, eltűnt, és Jutta részéről haraggá változott. Noha már nem szerette Eddie-t, még most sem akarta valaki mással látni. A féltékenység, s nem a szerelem változtatta gyűlölködővé.

Eddie ezt nem értette. Nagyvonalú akart lenni, nekiadta a házat a szigeten, meg a városi házat is, és rengeteg pénzt, de Jutta sokkal többet akart. A férfi mindössze imádott gyermekei közös felügyeletét kérte. És az asszony itt fogta meg. Kizárólagos felügyeletet akart, Eddie láthatási jogát havonta mindössze egy hétvégére korlátozva.

„Mr. Johanssen - jelentette ki a bírósághoz benyújtott írásos vallomásában - olyan sokat van távol, hogy amúgy is alig látja a gyermekeit. Miért kellene most bárminek is megváltoznia? Ez csak felborítaná a gyerekek megszokott életét. Itt az ő érzelmeikről van szó.”

Most holtpontra jutottak a dolgok. Eddie imádta a gyerekeit. Ők voltak a legfontosabbak az életében. A munkája és a gyerekei. Ennyi. Aztán egy

Los Angelesből Párizsba tartó repülőjáraton összetalálkozott Sunny Alvarezvel, és tótágast állt az élete. Nem ő volt az első nő, akivel megismerkedett, amióta két évvel ezelőtt különváltak Juttával, de Sunny más.

A stewardess megkérdezte, óhajt-e inni valamit. Szép volt, amikor összetalálkozott a pillantásuk, meleg tekintetű. Eddie köszönte, nem kért inni, majd hátradólt, és Sunny járt a fejében.

Hogyan lehetséges ilyen erős érzelmeket táplálni egy nő iránt, akivel csak néhányszor találkozott, és akiről biztosan tudta, hogy valaki másba szerelmes? Sosem hitt benne, hogy létezik szerelem első látásra, most azonban eltűnődött rajta. Vajon szerelem az, amit Sunny iránt érez? Vágyat mindenképpen, elvégre gyönyörű és szexi. Elképzélhető, hogy csak az ellentétek vonzották egymást? És jó volt az időzítés? A megfontolt, az üzleti életre hangolódott Eddie, akit elszomorított romba dőlt házassága, és az oly sebezhető, az érzelmileg olyannyira nyitott Sunny, aki arra vágyott, hogy ismét nevéssen, akit egy hosszú viszony vége szomorított el.

A tegnap esti jelenet játszódott le Eddie lehunytt szemhéja mögött: Mac besétál a bárba, Sunny felé nyújtja a kezét, ő pedig egyetlen szó, egyetlen pillantás nélkül elfogadja a feléje nyújtott kezét, és távozik a férfival.

Ez fájdalmas volt. És annak ellenére, hogy a vörös hajú nő – ha jól emlékszik, Kitty a neve – elhalmozta őt itallal meg az együttérzésével, magányosan tért vissza a szobájába, egy fotelba roskadva töltötte az éjszakát, úgy érezte magát, mint aki túl sokat ivott, és azon töprengett, vajon mi a csudát akart tőle Kitty, meg azt kérdezgette magától, hogy miért csinálta ezt Sunny, és gyanította, hogy tudja a választ.

A repülőgép leszálláshoz készülődött. Eddie kinézett az alatta szélesen elterülő, sokszínű városra, a hajógyárak óriásdaruira, a dokkokban fehéren felizzó lángokra, ahol szegecseket gyötörtek bele az acélba, az északi klíma szürke fátylára, egy ramaty napon. Azt kívánta, bárcsak Monte-Carlóban lenne Sunnyval.

HARMINCHETEDIK FEJEZET

- Ismerkedj meg a barátnőmmel, Pruval – mondta Allie.

Pru ösztönösen odahajolt, és megpusztilta Sunnyt.

- Örülök, hogy megismerhetlek.

- Csodálatos! – lelkesedett Kitty, amikor Sunny bemutatta őt Allie-nek. Szeme azzal a tágra kerekedő csodálattal ragyogott. – Egészen odavagyok, hogy megismerhetem. – Prut észre sem vette.

Sunny előadta, hogy Kitty egy új barátnő, és elhívta őt is a bevásárlóköriútjukra.

- Nem *pusztán* a bevásárlásról szólt volna – közölte vele nyomatékosan Allie, elvégre azt akarta, hogy egyedül legyenek és beszélgethessenek. Különösen a „másik” férfiről. Mellesleg volt valami Kitty tekintetében, ami nem tetszett neki. Barátságosnak tűnt, bár be nem állt a szája, szüntelen arról fecsegett, hogy hol lehet a legjobban vásárolni Cannes-ban, és melyek az ő kedvenc bevásárlóhelyei. Allie azonban úgy vélte, nincsenek

azonos hullámhosszon az öltözködést illetően. Ő maga az élet egyszerű dolgait szerette, míg Sunnynak megvolt a maga jellegzetes félig motoros csaj, félig romantikus törékeny nő külseje, az alkalomtól vagy még inkább a hangulatától függően, mivelhogy Sunny egyáltalán nem adott az „alkalmakra”. Elsőként Pru szállt be a limuzinba, és a sarokba húzódott. Kitty is beült, melléje telepedett, de ügyet sem vetett rá. Sunny és Allie szállt be utoljára.

Amikor Sunny levette sötét szemüvegét, Pru látta, hogy duzzadt a szemhéja. Előző este hallotta Allie-től a Mac-féle históriát, és ma reggel, amikor barátnője egy csésze forró kávéval ébresztette – egyetlen croissant-t is megtagadott tőle –, értesült a további fejleményekről. A kávénak egyébként nagyon francia íze volt, egyáltalán nem hasonlított az otthoni kávézók hosszú feketéjéhez. Pru azon elmélkedett, hogy egy hozzá hasonló texasi lány, aki egész életében nem járt sehová, ha nem lett volna Allie osztálytársa a gimiben, soha nem ismert volna meg egy filmsztárt, arról nem is beszélve, hogy nem került volna kapcsolatba elragadó emberekkel egy olyan mesés helyen, mint Monte-Carlo, amelyről ugyan mindenki hallott, de csak a szerencsés kevesek juthatnak el ide. Lopva Kittyre pillantott, aki éppen arról mesélt Allie-nek, hogy Cannes-ban lakik, és kicsiben a modellüzletben érdekelt.

- Milyen érdekes – felelte teljesen érdektelenül Allie.

Sunnyhoz fordult, aki az ígéretével ellentétben a könnyeivel küszködött.

- Szedd össze magad. Így sehová se jutunk – korholta. Sunny szipogott, Allie pedig átkarolta. - Szeretlek – mondta halkán.

- Én is téged – felelte a barátnője kezét megszorítva Sunny.

Kittynek, miközben őket nézte, acélpánt szorította össze a szívét, a torkát is annyira fojtogatta, hogy szólni sem bírt. Ő akart az lenni, akihez Allie Ray beszél; ő akart a filmcsillag legjobb barátnője lenni; sőt ebben a pillanatban ő akart Allie Ray lenni. Végtelenül gyűlölte most Sunnyt. Amikor bosszúsan kibámult az ablakon, Mac Reillyt pillantotta meg a szálloda lépcsőjén. A férfi a járdától elhúzó limuzint figyelte.

Kitty tudta, hogy Mac észrevette a kocsiba beszálló Sunnyt.

Gyűlölte a Sunny-féle nőket, akik minden erőlködés nélkül jól érzik magukat a bőrükben, akik olyan könnyen képesek hódítani. És irigyelte az olyanokat, mint Allie, akiknek mindenük megvolt: jó külső, hírnév, pénz. Most elhatározta, hogy kicsinálja Sunnyt, a nőt, amilyen ő sosem lehet, mi több, kétszeresen vesz elégtételt rajta. Kitty zsarolást forgatott a fejében, a szívében azonban gyilkosság settenkedett.

Mac nézte, amint elhajtanak. Sunny még csak arra sem vette a fáradságot, hogy válaszoljon az üzeneteire. Abban reménykedett, Allie-nek talán sikerül jobb belátásra bírnia a lányt.

Sunny még nem volt ilyen sokáig távol tőle, még akkor sem, amikor Összebalhézta, ez olykor, mint mindenki mással, velük is megesett. Tesoro sem ugatott rá a felismerés jeléül. Ki lett zárva Sunny életéből, soha nem érezte magát ennyire egyedül.

Arra gondolt, telefonál Ron Perrinnek, megkéri, jöjjön ide és legyen a segítségére, vagy ő látogatja meg a dordogne-i szőlőben, melyet az egykori hollywoodi mogul most az otthonának nevezett. De túlságosan későre járt már az idő.

Így hát Mac inkább a felügyelő számát hívta a mobilján.

- Átjövök és vetek egy pillantást azokra a képekre - mondta.

HARMINCNYOLCADIK FEJEZET

- Először hová? - A limuzinsofőr a cannes-i autóút felé tartott.

- A Presunic áruházba - vágta rá Pru, mert hallotta, hogy az nem drága, és ő kizárólag áruházakban szokott vásárolni. Soha nem mert belépni az exkluzív butikok elbátortalanító portálján.

- Hermès - mondta vele egyszerre Kitty.

- Chanel - jelentette ki határozottan Allie, mert szerette a kicsit megbolondított klasszikus dolgokat, amelyekre, úgy vélte, Prunak szüksége van.

- Ma nem piacnap van? - vetette közbe Sunny.

- Úgy hallottam, nagyszerű ruhákat lehet ott kapni.

- Ezt meg honnan tudod? - kérdezte meglepetten Kitty.

- Tavaly nyárról emlékszem rá.

- Te itt voltál tavaly nyáron?

- Mackel - felelte összeszorított szájjal Sunny.

- Kérem, menjen a Chanelhez - mondta némi tekintéllyel a hangjában Allie.

- De én nem engedhetem meg magamnak a Chanelt - füstölgött Pru.

- Én viszont igen - így Allie. - És azt fogod csinálni, amit én mondok. Világos?

- Világos. - Pru lenézett zöld skótkockás szoknyájára, s azt kívánta, bárcsak valami sikkesebb volna rajta egy ilyen sikkés üzletben.

Kitty úgy fordult, hogy szinte háttal legyen Prunak. Sunnyra irányította sugárzó mosolyát.

- Tudom, hogy csodásan fogsz festeni Chanelben.

- Sunny mindenben csodásan fest, még fekete bőrszerkóban is, egy Harley nyergében - felelte Allie.

- Tényleg? - Kitty akcentusa erős volt, ahogy a szó végén fölvitte a hangsúlyt. Érdekesnek tűnt a gondolat, hogy Sunny fekete bőrruhát visel. Az ő első „szexszerelése” egy fekete bőrbikininiből állt, melyet egy budapesti szexklubban viselt. De ennek már jó ideje.

Pru hallgatagon ült a Chanel puhán párnázott székén, miközben egy eladó egymás után hozta felpróbálni a cipőket. A többi elárúsító egy sarokba verődött, Pru gyanította, hogy az ékszerrablásról meg a fiatal nő meggyilkolásáról pismognak, aki hozzájuk hasonlóan szintén egy butikban dolgozott.

- Ez csodálatos - lelkesedett Allie. - Állj fel, és járj benne, lássuk, milyen érzés.

Fekete antilopbőr cipő volt, telitalpú, mintegy kilenc centiméter magas sarokkal.

- A madame-nak szép lábfeje van - mondta halkán az eladónő. - Tökéletes a cipőinkhez.

- Csakugyan tökéletes - jegyezte meg Sunny is, épp amikor Prunak megbicsaklott a bokája.

- Meg kell tanulnod járni benne. - Allie már eldöntötte, hogy ez a cipő Prué lesz. - Mit szólnál a pirosához? Piros cipőben mindig jól érzi magát az ember.

Pru a piros cipőnek már az ötletétől is megrémült, hiszen tudta, hogy az vonzza a tekintetet. Allie felállt körülnézni egy kicsit, Kitty ott lépkedett mögötte. Pru látta, amint a nő felemeli a mobiltelefonját, és rájött, hogy biztosan Allie-t, a filmsztárt fényképezi. Tüstént megértette a szándékát, nyilván el akarja adni a képeket a bulvárlapoknak. Már látta is maga előtt a *National Enquirer* és a *People* szalagcímeit: A VILÁGTÓL ELVONULT ALLIE RAY CANNES-BAN, CHANELNÉL VÁSÁROL. És Allie nagy nehezen megszerzett franciaországi menedékének anyyi.

Fölpattant és elragadta Kitty telefonját. A nő visszaszerezte tőle, de a készülék egy másik képre váltott. Meztelen férfit ábrázolt, dekorált bőr nyakörvvel. A kezében ostort tartott, és kétségtelenül akcióra készen állt.

- Uramisten! - suttogta sokkoltan Pru. - *Ki ez a pucér férfi a telefonodon?*

Kitty gyorsan a Prada táskába süllyesztette a telefont.

- Miféle meztelen férfi? Miről beszélsz?

- A fényképről a telefonodban. Amelyik az előtt a kép előtt van, amelyiket most csináltál Allie-ről.

- Nem őt fényképeztem, hanem néhány cipőt kaptam le. Majd otthon megnézem a képeket, és eldöntöm, meg akarom-e vásárolni a cipőket.

- Hazug! - morogta az orra alatt Pru, mert nem akart jelenetet rendezni.

Kitty epésen nézett rá.

- Úgy nézel ki, mint egy kiruccanó háziasszony.

- Te pedig - sziszegte Pru -, akár egy idősebb portyázgató polgárasszony. És lefogadom, bármilyen pasas megteszi neked.

- *Lotyó!* - acsarkodott Kitty.

- *Szajha!* - vágott vissza suttogva Pru.

Kitört a háború Pru Hilson és Kitty Ratte között.

Jóval később (valójában négy pár cipő - a piros Chantel is beleértve egy farmernadrág, amely Pru ámulatára úgy állt rajta, mintha ráöntötték volna, bámulatosan tartotta és fölemelte a fenekét) egy kávéház felé tartottak. Útközben vettek néhány topot, meg két kardigánt egy olcsó mellékutcai butikban (a Chanel ruhák nem illettek Prura, és különben is ő akart fizetni a holmikért, nem pedig kihasználni Allie nagyvonalúságát). Egy fehérneműboltba is betértek, ahol Pru fölpróbált egy melltartót, amely nemcsak elképesztően új magasságokba emelte őt, de szexis volt benne. Nem tudott ellenállni a csipkés fehérneműnek, amelyről Sunny kijelentette, hogy új nőnek fogja érezni magát tőle. Egy csipkés harisnyatartóra is rábeszélte, és egy pár fekete harisnyát is vetetett vele.

- Elvégre sosem tudhatod, mikor adódik lehetőség... egy helyes pasi formájában - mondta vigyorogva. - Tudod, Pru, egy csajnak fel kell készülnie erre.

Pru kétkedőnek látszott. Amerre ő lakik, ott nem teremnek csinos férfiak. Vagy ha igen, akkor nem az ő számára. De úgysem fog már ott lakni. Biztosan nem. Azt még nem tudta, hol, de feltétlenül új életet kezd. Pontosan erre volt szüksége: egy új kezdetre. És miközben figyelte, ahogy az eladó lány élénk rózsaszín selyempapírt tömköd a táskába, amely az ő új és szexi fehérneműjét rejtette, elmosolyodott. Lesz férfi vagy sem, ő jól

fogja érezni magát ezekben a holmikban. Olyan volt, akár egy titok, amit mindenestül megtart önmagának.

Miután Allie időpontot kért neki másnap délelőttre a fodrászhoz, egy kávéházban ücsörögtek, rozét iszogattak, édes francia retket rágcsáltak, és szemlélték az utca életét.

- Milyen csodás nap volt. - Kitty alázatos hálával vigyorgott Allie-re. - Nem is tudom, hogyan köszönhetném meg.

Voltaképpen Allie nem hívta meg, de azért mosolygott.

- Ez csak a kezdet volt, Pru - mondta. - Egy kicsit jobban érzed magad az új cipőktől?

- Azt hiszem - felelte Pru, még mindig a kiadás miatt aggódva, ámbar tudta, hogy Allie-nek öröme telt az ajándékozásban. - És köszönöm.

- Akkor hát, salátára fogunk - közölte a Pru Hilson átalakításába beszálló Sunny, elvégre Pru is elhagyott asszony volt, amilyen ő. Azaz, mégsem egészen. Hiszen őt nem hagyták el. Ő ment világgá.

- Nem gondolsz Macre. - Allie megpaskolta Sunny kezét, hogy észhez térítse. - Róla és a „másik pasiról” majd később beszélünk. Négyszemközt.

- És két pohár bor után - fűzte hozzá Sunny. - Tudod, hogy Mac imádja ezt a dél-francia rozét.

- Mac *téged* imád - felelte Allie. - Még sosemláttam férfit, aki ennyire imádott volna valakit.

- Kivéve Ron Perrint.

- És látod, milyen közel álltam ahhoz, hogy elveszítsem; közel álltunk ahhoz, hogy elveszítsük egymást. - Allie komolyan tekintett a barátnőjére.

- Csak gondold át, mit teszel, Sunny. Ennyit ígérj meg nekem.

Sunny megígérte.

Kitty elraktározta magának a Macról folytatott iménti beszélgetést későbbi felhasználásra. Már ivott két pohár bort, s most egy újabb üveggel rendelt.

- Én állom - mondta sugárzó mosollyal.

Amikor Pru felpillantott, észrevette, hogy Kitty őt nézi. Látta a gúnyt a tekintetében. *Olcsó kurva*, gondolta, és úgy érezte, jó lesz óva intenie Allie-t és Sunnyt ettől a nőtől, majd később, amikor magukban lesznek.

Sunnynak már korábban is feltűnt, hogy Kitty túl sokat iszik, de nem szólt. Ez Kitty gondja, neki épp elég volt megbirkózni a saját problémáival.

- Figyelj, Pru - mondta -, úgy határoztunk, hogy holnap megszökülsz.

- Te viccelsz. - Prunak sosem fordult meg a fejében, hogy változtasson egérszürke hajszínén.

- Készülj fel az új Prura - mondta mosolyogva Allie, miközben megrendelték az ebédet.

Pár perccel később Pru csüggedten meredt a kis adag homáros fettuccinire. Véleménye szerint ennyi metélt tészta még ahhoz sem volna elég, hogy Tesorót életben tartsa. Sunny olvasott a pillantásából.

- Eltűnődöttél már valaha is azon, hogy a francia nők miért néznek ki olyan jól, miközben rengeteg fantasztikus kaja létezik ebben az országban? És nem az a benyomásod, mintha állandóan az éttermekben meg a kávéházakban ülnének és ennének?

Pru sosem foglalkozott a francia nőkkel meg az étrendjükkel. Valójában sosem gondolt a francia nőkre.

- Sunny ezzel azt akarja mondani, hogy a lényeg az, *ahogyan* eszel, és nem az, hogy *mit* - magyarázta Allie. - A francia nők nem pusztán megeszik az ételt, hanem ízlelgetik. Megfontolnak minden egyes falást. Egyél egy harapásnyit abból a homáros fettucciniból, Pru. Amúgy istenigazából ízleld meg, aztán mondd el, ami az eszedbe jut.

Pru az őt bámuló három nőre pillantott, majd kétkedve a tányérjára fordította tekintetét. Szerette a homárt, szerette a tésztát... A mártás ugyan sápadt volt, és vajmi kevés, és persze nem az a paradicsomos fajta, amelyhez hozzászokott. A tányér szélét pedig egy ismeretlen zöldségágacska díszítette. Felemelte és megszagolta.

- Pru, hogy érhetél meg ennyi évet anélkül, hogy megszagoltad volna a tárkonyt? - kérdezte ingerülten Sunny.

- Egyszerűen. Ahol én lakom, ott nem esznek tárkonyt. *Laktam* - tette hozzá gyorsan Pru, mert biztosan nem költözik vissza abba a városba.

- Az egyik legillatosabb fűszernövény. Mac imád ezzel főzni.

- De ez édesgyökér. - Pru ismét megszagolta az ágacsát.

- *Tárkony*, és megy a homárhoz. Na, kóstold meg, mielőtt kihűl.

Pru a villájára tűzött egy darabka homárt, többé-kevésbé félt bevenni a szájába, mert már eldöntötte, hogy úgysem fog ízleni neki az édesgyökér-tárkony, és nem mondhatja meg.

- Olyan, akár a szex - bátorította Allie. - Hunyd be a szemed, és csak arra gondolj, amit csinálsz.

Pru becsukta a szemét, és az ételre koncentrált. Azt rögtön tudta, hogy a kicsi, földközi-tengeri homár másként édes, mint a maine-i, amelyet ő ismer, és rendszerint vajban tocsog. Partedit köt maga elé, amikor eszi, hogy arra csöpögjön a vaj.

Teljesen váratlanul ráérezett. Kinyitotta a szemét.

- Olyan íze van, akár a Földközi-tengernek - mondta, és elképedt, hogy ilyen határozottan meg tudta fogalmazni.

Sunny megragadta Pru kezét.

- De még mennyire - mondta. - És ez az, amire szükséged van, Pru. Az igazi ízre. Ez nem a mennyiségről szól, mint amikor az üzemanyagtankot töltjük meg, hanem arról, hogy elütöd az időt, s közben kiélvezed az étel nyújtotta örömeit. A pillanat örömét. Erről szól a jó étel. A gyönyörűségről kell szólnia.

- A mártás egy nagyon finom Alfredo - tette hozzá Allie. Ő is ugyanazt rendelte. Egy kevés friss, könnyű tészta, pompás ízű, frissen fogott homárral.

- Bizony erről van szó. - Sunny egyszerűen sugárzott. - Egy teljesen új kajafilozófiáról, Pru. Nincs szükséged mennyiségre ahhoz, hogy jól érezd magad, és nincs szükséged fogyókúrára sem. Úgy kell táplálkoznod, ahogyan a francia nők. És a szavamot adom rá, hogy ha minden egyes falatot csakugyan élvezted, miután megetted a tésztát, rendelék neked sajtot. Csak háromfélét, mindegyikből egy keveset, hogy elmondhasd, melyik ízlett a legjobban, és miért.

- Ezt most tekintsem nevelésnek? - kérdezte némileg megbántva Pru. Noha ízlett neki a homár, a tányérja már majdnem üres volt, és nagyon szeretett volna többet enni belőle...

- Tekintsd „monte-carlói átváltoztatásnak” - felelte Allie, és ezen mindnyájan nevettek, még Kitty is.

- Tetszik - határozta el magát Pru. - És azt hiszem, holnapra még jobban fog állni rajtam ez a farmernadrág.

HARMINCKILENCEDIK FEJEZET

Mac a felügyelő íróasztalánál ült, előtte a halott Yvonne Elmanról készült fotók heverték. Már nem nézett a képekre. Kibámult az ablakon, a könnyű szellőben susogó levelekre a fák tetején. A felügyelő a kezét nézte, összeillesztette a tenyerét, mintha imádkozna, bár valójában nem imádkozott. Pusztán reménykedett.

- Iszonyatos - mondta, megtörve a csendet.

- Finoman szólva - felelte Mac.

Nem volt könnyű ránézni arra, ami nemrég egy fiatal nő arca volt, most pedig véres massa: húscsapatok, összetört csontok. És ennek az arcnak a maradványaiba gyémántszilánkok ékelődtek. A lövedéktől darabjaira tört, egykor húszkarátos briliáns ezernyi apró szilánkját kapta el a fényképezőgép, átcsillogtak-villogtak a rózsaszín agyvelőn és a vértajtékon, amely Yvonne fejéből megmaradt. A hajdan értékes, immár értéktelen gyémánt lett e fiatal nő életének ára.

- Úgy gondolom, az áldozat... mármint Yvonne - Mac utált megfosztani a személyiségétől egy halott asszonyt -, nos, feltartotta a követ, hogy a fegyveres elvegye tőle. De az inkább agyonlőtte.

- És a gyémántot találta el.

- Azt is.

- Úgy érti, a rabló szántsándékkal „ölte meg” a követ?

- Talán csak a hecc kedvéért, hogy fitogtassa a hatalmát, hogy megmutassa, neki van már bőven, és semmire nincs szüksége a nőtől vagy a társadalomtól.

- Akkor a rabló egy szociopata.

- Meglehet. Egy szociopata, legyen férfi vagy nő az illető, nem törődik mással, csak önmagával, mindamellettt társadalomban él, bizonyos fokú sármmal és normális viselkedéssel ellavírozik a világban. Erősen vágyik rá, hogy elfogadja a társadalom, ugyanakkor leszáll a kegyetlenség és romlottság legmélyebb bugyraiba anélkül, hogy bármit is érezne mások iránt. Könnyen öl, és nem érez semmit. Nevezhetjük „sármos gyilkosnak”. A legtöbb szélhámos szociopata; az emberek „barátai” lesznek, így ússzák meg. Gondoljon csak az utóbbi idők pénzügyi bűncselekményeire. A pszichopata hasonló - folytatta Mac -, de antiszociálisabb, közvetlenebb veszélyt jelent. Abban a tekintetben, hogy ő az egyetlen, aki számít, olyan, mint a szociopata. A *saját személye* a legfontosabb. Nincsenek igazi barátai, rendszerint egyedül él, félig-meddig rejtőzködve a normál társadalomban. Aztán egyszer csak előbújik és gyilkol, kirúg a hámból. Gyakorta még gyerekként, kisállatokkal kezdik, eltölti őket a gyilkosság keltette hatalom borzongása, majd a szexuális hatalommal tetézve gyilkossággal folytatják, és rendszerint förtelmesen eltorzítva, megcsonkítva, feldarabolva hagyják ott az áldozatukat, szó szerint tetőtől talpig összekaszabolva. És létezik egy harmadik típus is, a kettő kombinációja, a csodabogár, aki ránézésre kedves, könnyen boldogul a

társadalommal, viszont mindig van egy eltírkolt múltja, és még megvan benne a gyilkosságra való késztetés.

- És gyakran teliholdkor gyilkolnak - jegyezte meg a felügyelő, mert eszébe jutott a helikopterek fénycsóvái meg a halogénlámpák fölött világító telihold.

- Meglehet. Az árapály összhangban van a holdfázisokkal, miért ne volna hatással az emberi agyra?

- Feltételezzük, hogy férfi lőtt?

Mac nem feltételezett semmit.

- Az ilyen típusú fölösleges gyilkolás nagyon is férfiakra vall - mondta -, de a rablók leírásából ítélve, a magasságukat, súlyukat, ruházatukat figyelembe véve még mindig kénytelenek vagyunk azt feltételezni, hogy nők az elkövetők.

- Nagyon kisméretű félautomata pisztolyok voltak náluk, amilyeneket gazdag nők hordanak maguknál önvédelemből. A nőnek engedély és természetesen jó indok kellett.

- Például, hogy gazdag és fél, mert valaki esetleg elrabolja?

- Talán.

- Ha ennyire gazdag, akkor felbérelhetett volna egy testőrt is. - Macnek erről Lev Orenstein jutott eszébe, akit tavaly alkalmazott. Lev a legjobb biztonsági ember volt. Úgy ismerte a Riviéra partvidékét, mint a tenyerét. Ismert minden zegzugot, az összes menekülőutat és az alacsonyabb rendű országutakat. Lev gyorsabban ki tudott húzni egy nőt a bajból, mint amilyen gyorsan az belekerült. Egyébként Mac véleménye szerint nem volt mentségük a nőknek a fegyverhasználatra. Az áldozat kétségtelenül fegyvertelen volt. De mindig ez történik, az áldozat az életét veszti, aztán elvész a bírósági kavarában, miközben a gyilkossal rokonszenveznek, mindent a szörnyű gyerekkora számlájára írnak, a szülői bántalmazására vagy a kábítószeres anyára, és arra, hogy az utcán nőtt fel. Az ilyenek keltik rossz hírét azoknak a gyerekeknek, akik hasonló háttérrel rendelkeztek, de fölverekedték magukat, túléltek, új szintre emelték az életüket, méltóságot és önbecsülést vívtak ki maguknak. Mac nem vesztegette az idejét gyilkosokra, bármilyen mentséget hoztak is fel védelmükre az ügyvédek a tárgyalóteremben.

Még egy pillantást vetett Yvonne fényképeire.

- Remélem, a férje nem látta ezeket.

- A gyűrűje alapján azonosította a holttestet. Ezek az ön másolatai, Mac - mondta a felügyelő, majd összeszedte s egy barna borítékba tette a képeket. Egy olyan fotót is belecsúsztatott, amely szép fiatalasszonyként ábrázolta Yvonne-t, nem arc nélküli hullaként. - Szabályellenes ugyan, de az efféle dolgokban nem léteznek szabályok. Szükségem van a gondolataira, Mac. Ez minden. Nem vehet részt abban, ami itt folyik, ez rendőrségi ügy. Viszont megvan magában a képesség, hogy meglássa a dolgokban a huncutságokat, a furcsát, a különöset, a nem mindennapit, ami talán az elkövetőhöz vezethet.

- Nem mindig - felelte Mac, hiszen nemegyszer tévedett már. - Nem vagyok tökéletes.

- Melyikünk az? - A felügyelő örült, hogy Mac a képeket tartalmazó dossziéval a hóna alatt távozik az irodájából. Ezúttal nem utasította el, és talán, de csak *talán*, kisülhet ebből valami.

NEGYVENEDIK FEJEZET

Ezen az estén Maha csodaszép tengerkék szárit viselt. A legfinomabb selyemsifonból készült, s egy hatalmas akvamarin fogta össze a vállán, melynek hegyi gleccser ragyogása magára vonta a bárban ülők tekintetét. Maha, akit idegesített a tömeg, arra gondolt, hogy az utcában történt ékszerrablás óta ez lett a divatos találkahely. Mintha mindenki látni akarná a gyilkosság helyszínét. Kecsesen megborzongott, amikor helyet foglalt a szokásos asztalánál, és megrendelte a szokásos üveg pezsgőt. Ma este azonban semmi kaviár. Nem volt abban a hangulatban. Inkább egy tányér *petit fourt* rendelt, a csokoládés fajtát: piskóta és krém, tetején a vastag bevonat. Ma este Maha képtelen volt uralkodni édességimádatán.

Körülnézett, és hálát adott Istennek, amiért nem látja a vörös hajú nőt. Végtelenül zavarta. Maha megértette Kitty Ratte-et. Tudta, hogy züllött, és a többi romlott emberhez hasonlóan áldozatokra vadászik. Azt nem tudta, miben sántikál, viszont felismerte a ragadozót, és rögtön észrevette, hogy ez a ragadozó Sunnyt tartja a látóterében. Abban még nem volt egészen biztos, hogy miért.

Akárhogy is, ezt nem fogja annyiban hagyni. Ha valaki megrontja Sunny Alvarezt, az ő maga lesz, és kétségtelenül teljesen másként, nem szexuálisan, amit a vörös hajú forgat a fejében.

Sharon Barnes, Maha első számú asszisztense vonult be a bárba, közvetlenül mögötte Sunny Alvarez exvőlegénye. Maha megborzongott. Feladatául tűzte ki, hogy mindent megtudjon, amit Mac Reillyről ki lehet deríteni. Pontosan tudta, kicsoda és mivel foglalkozik, miként azt is, hogy érti a dolgát, a zsigeri ösztöneit követi, éppen úgy, ahogyan ő, amikor emberek értékeléséről van szó, arról, hogy megértsék, kicsodák is valójában. Most Maha ideges volt.

Sharon néhány gyors, hosszú lépéssel megtette a bejárat és az asztal közötti távolságot, új Valentino zakóját, amely majdnem olyan színű volt, mint Maha rubinjai, a mellette lévő székre dobta, és tüstént egy csomag cigarettát halászott elő a bevásárlószatyrából. Ő „ciginek” nevezte, mintha a kicsinyítés egyfajta női bájt kölcsönözne a cigarettának.

- A francba! - Eszébe jutott, hogy itt nem lehet rágyújtani. Utálkozva hajította vissza a táskába a dobozt, intett a pultosnak, és dupla whiskyt rendelt szódával, meg olajbogyót.

Rövidre vágott sötét hajával, ívelt szemöldökével és széles, konok szájával Sharon úgy festett, mintha egy francia filmben játszana, és csakugyan úgy beszélt franciául, akár egy bennszülött, oly sok évet élt már Európában. Most Prágát nevezte „otthonának”, de örökösen tükön ült, és mindig az volt az otthona, amit éppen választott magának. Legalábbis addig, amíg három évvel ezelőtt nem egyesítette erőit Maháéval.

Sharon tekintete a bárpultnál ácsorgó Macre tévedt. Hallotta, amint sört rendel, egy Stellát, aztán látta, ahogy megfordul, és a helyiséget pásztázza. Egy villanásra összetalálkozott a tekintetük, aztán Mac másfelé nézett.

Sharonnak tetszett a férfi, a szép, karcsú teste. Ki nem állhatta a kövér férfiakat, a puha kezeket, köszöni szépen, ő meg akart számolni minden egyes bordát, és le merte volna fogadni, hogy ez a fickó pompás ebben a tekintetben.

- Tudod, ki ez? - kérdezte Mahától.

Sharon visszafordult a nő felé.

- Sunny Alvarez exe. Az egyik legkiválóbb amerikai nyomozó, saját sikeres tévéműsora van. Mac Reillynek sikerült megoldania olyan bűnügyeket, amikor mások, a rendőrséget is beleértve, felsültek.

Sharonnak döbbenetében felszaladt a szemöldöke. Maha arra gondolt, hogy milyen vonzó, amikor leveti azt a kemény páncélt. Mindent tudott Sharon kemény páncéljáról. Amiatt alkalmazta.

- Ex? Mi van? - Sharon belekortyolt a scotchba, és elfintorodott. Az első korty mindig marta a torkát, gyakran el is tűnődött, miért ezt issza. Csakhogy a második után már tudta. Azért, mert jól érzi magát tőle. Ahogyan a kurva cigarettától is. De egyáltalán nem függő. És ha igen, akkor mi van?

- Azt hiszem, ő az exvőlegény és Sunny ittlétének oka, ugyanis megszökött tőle.

- Ezt meg honnan tudod? - Sharon beleharapott egy olajbogyóba. A leve ráspriccelt vadonatúj Valentino blúzára. - A francba! - mondta ismét, önuralma határán.

- A pultosok mindig mindent hallanak - felelte Maha, aki azt is a feladatának tekintette, hogy mindent tudjon, ami körülötte történik. Az ékszerrablás meg a gyilkosság valamennyi részletét ismerte, tudott a sokkarátos gyémántról is. Híres kő volt, mint kiderült, a Babe Bailey gyémánt: húsz karátnál nagyobb, hibátlan, D színű és határtalanul értékes. Maha ismerte a történetét is. Hozzáértő csiszolta, már nem élt, egy iráni, aki többet tudott a gyémántokról, mint bárki, akivel Maha valaha is találkozott.

- Úgy hallottam, a Babe Bailey gyémánt összetört az ékszerrablásban - mondta. Aprót harapott a miniatúr csokoládés *petit four*ból, s egy korty pezsgővel öblítette le.

Sharon arca közömbösségről árulkodott.

- Leszarom a gyémántokat - mondta tényszerűen.

Maha azt kívánta, bárcsak Sharon vigyázna a nyelvére. Noha Bombay utcáinak mocskában nőtt fel, ahol mindennapos a káromkodás, az erőszak, a brutalitás meg a halál, kifinomult asszony volt. Most a jaipuri ötvösök gyönyörű ékszerei foglalták el lelki szemei előtt azoknak a förtelmes gyermekkori jeleneteknek a helyét, de Maha éppen emiatt ismerte fel a gonoszt, amikor meglátta. És most ismét megpillantotta, amint belépett a bárba. A vörös hajú szemlátomást képtelen volt távol maradni innen. Vajon csak Sunny csábítja ide?

- Istenem, már megint az a szajha - jegyezte meg Sharon, s közben elcsente Maha egyik *petit four*ját. - Kíváncsi volnék, ki ez, és mit akar. Mármint egy férfin kívül. - Mivel Sharon a divatvilágban tevékenykedett és modellügynökséget vezetett Prágában, fölöttébb sokat tudott a nőkről.

- Csak mi, nők látjuk meg körülötte a feslettség auráját - jegyezte meg Kittyt figyelve Maha. A vörös hajú nő észrevette Mac Reillyt, s a maga csámpás, gyors lépteivel, miközben a lapszoknyából ki-kivillant a combja,

feléje sietett. – A férfiak bekapják a csaliját, az én-annyira-szexi-vagyok-te-pedig-olyan-csodálatos halandzsát. És mérget veszek rá, hogy a legtöbben vevők rá.

Sharon fölnevetett.

– Arra gondolsz, hogy többet szerezh, mint én?

Maha a nőre nézett.

– És te, a keresetlen szavaddal élve, „bárkit megszerzel”, Sharon?

Sharon vállat vont.

– Ha olyan nyilvánvaló volnék, mint ez a vörös hajú, azt hiszem, igen. Mintha egy tábla lógna a nyakában, „kapható” felirattal. Szerintem amolyan középkorú, külvárosi nő, és ezzel a förtelmes hajjal meg azokkal a combokkal, az olcsó lapruhában, az ember azt hinné, hogy lerázzák a pasik.

– Amije Kittynek van – felelte a szeme előtt zajló züllöttséget szemlélve Maha –, az a tudás. Tudja, hogyan hízelegjen, hogyan kell együtt érezni, hogyan hitesse el egy férfival, hogy csodálatos, hogy neki szüksége van rá és akarja őt.

– Hát, nem rossz a pasas – jegyezte meg vigyorogva Sharon, de gyönyörű szeme nem mosolygott.

– Kár azért a Babe Bailey gyémántért – mondta ismét Maha, Sharon azonban újfent nem reagált, inkább a többiek felől érdeklődött.

– Lisa visszament oda, ahonnan jött. Ferdie és Giorgio kocsival Budapest felé tart.

– És mi lesz velem? – kérdezte dühös tekintettel Sharon.

– Már mész is vissza Prágába – válaszolta halkán Maha. – *Ringyó.*

NEGYVENEGYEDIK FEJEZET

Mac több üzenetet hagyott Sunnynak. Arra kérte, találkozzon vele, bárhol, ahol neki tetszik, csak nevezze meg a helyet, és könyörögve kéri, hogy találkozzanak. Annak ellenére, amit az előző este mondott – hogy beszélniük kell, újraértékelni a kapcsolatukat –, Sunny nem hívta vissza. Most tehát a bárban várakozott egy sörrrel, amelyet nem igazán kívánt, és azt remélte, csörögni fog a telefonja.

A fényes fapulton könyökölt, nem látott semmit, mert az elméje még mindig azzal a borzalmas vöröses maszattal volt tele, amely egykor Yvonne Elman agya volt, a szétszóródott gyémántszilánkokkal, apró csillagokkal, a lélek egy elveszett birodalmában.

Mac látott már jó néhány borzalmat a pályafutása során, de úgy vélte, ez volt az egyik legrosszabb. És mindez a nagy pénz csábításáéit. *Gyors* pénzszerzés. Bár talán nem is annyira gyors. Egyre inkább Kelet-Európát tekintették a gyémántkereskedelem új Eldorádójának, arra azonban még nem sikerült Macnek rájönnie, hogy hol és hogyan fogják átszabni a köveket. Azzal tisztában volt, hogy a nagyobb kövek közül sok azonosítható, és kétségkívül át kell csiszolni őket, mielőtt eladhatnák a szabadpiacon. Talán megpróbálkoznak az azonnali értékesítéssel a feketepiacon, ez gyorsabb volna, azonban kevésbé jövedelmező.

Gyilkosságból szerzett profit. Egy nő életével szerzett profit, egy elárvult gyerektől szerzett profit, egy megözvegyült fiatal férjtől megszerzett profit.

- Óóó, *Mac!* Hát itt van!

Valaki bizalmasan megszorította Mac karját, s a férfi épp időben fordította Kitty Ratte felé a fejét, hogy a nő ajka súrolja az övét.

- Óóó, *Mac!* - mondta ismét Kitty. Apró kék szeme csodálattól és együttérzéstől ragyogott. - Egyszerűen csak arra gondoltam, hogy nagyon *magányosnak* látszik, ahogy itt álldogál. Teljesen *egyedül*. Úgy éreztem, *szüksége* van egy kis vigasztalásra.

Mac lefejtette a karjáról és finoman a fapultra tette Kitty kezét.

- Mégis miféle „vigaszt” forgat a fejében, *Ms. Ratte?* - kérdezte olyan hidegen, hogy a hangjától bármelyik normális nő megfagyott volna.

- Ó, hát én tudom, mennyire szereti őt, mármint, *Sunnyt*. *Sunny* olyan *gyönyörű*.

- *Sunny gyönyörű* - értett egyet *Mac*.

- Egyszerűen hihetetlen, hogy nem *akarja* magát. - Ez volt Kitty egyik kedvenc szövege.

- Tudja, mit, *Ms. Ratte?* Bármit forgat is a fejében, én nem vagyok rá vevő. - *Mac* hátralépett, *Kitty* azonban utánanyúlt.

- *Ne! Kérem*, ne menjen el! - suttogta könnyes szemmel. - Olyan *magányos* vagyok... és *Sunny* olyan jó barátnőm lett. - Megkeményedett a tekintete. - Mindent elmesél nekem.

Mac kiismerte a *Kitty-féléket*, olvasott bennünk, hiszen elég dolga volt már szociopatákkal és pszichopatákkal, a hideg, manipulatív természetű emberekkel, akik semmit nem éreznek mások iránt. Már hallotta ezt a szöveget *Kitty*től, de mert *Sunny*ról volt szó, nem hagyhatta annyiban.

- *Kérem, kérem*, üljön ide mellém, hogy nyugodtan beszélgethessünk. Tudja, hogy ma *Sunny*val voltam. - *Kitty* ismét *Mac* karjára tette a kezét. - Együtt ebédeltünk. *Sunny* nagyon... - *Kitty* habozott, mintha a megfelelő szót keresné - nagyon szabadosan gondolkodik. - Elkapta *Mac* tekintetét, s egy újabb könnycseppet törölt le reszkető ujjával. - Olyan, mintha ez az össze-nem-házasodás megváltoztatta volna a jellemét. Nem hiszem, hogy ismeri ezt az új *Sunnyt*, legalábbis úgy nem, ahogyan én. *Sunny* új életet keres, talán egy új... - Hagyta lebegni a mondatot. - Nos, nem, erről nem akarok beszélni...

Kitty leszegte az állát, vörös frufruja alól nézett föl *Mac*re, tekintete csupa együttérzés volt, hogy további szavak nélkül is biztosan megértesse vele, *Sunny* új férfit akar.

Mac felállt és elment.

Kitty kemény tekintete követte. Egy pillanatig, csupán csak egy pillanat erejéig, de hatalmában tartotta a nagy *Mac Reillyt*. Csak figyelj, *Miss Alvarez* Mindene-megvan-nagyokos *Sunny*, gondolta bosszúszomjasan. Még elkapom az emberedet. Vonaglani fog a gyönyörtől, míg te a poklot poklát fogod elszenvedni. A hozzád hasonló nők, akik úgy szambáznak végig az életen, hogy mindenki a lábuknál hever, mindig ők szenvednek a legjobban, amikor a pasijuk egy olyannal csalja meg őket, mint amilyen én vagyok.

Odakint, a szálloda halljában Mac ismét Sunnyt hívta. Semmi válasz. Valami fájdalomfélét érzett a szívében. Ismét telefonált, ezúttal Ron Perrint hívta.

- Megtennéd, hogy lejössz ide, Ron? - kérdezte minden kertelés nélkül. - Szükségem van rád.

- Csakugyan? És mi van Allie-vel?

- Mi volna vele?

- Mondtam neked, hogy ott van Sunnyval meg a barátnőjével.

- Jézusom! - kiáltotta Mac. Allie-ről teljesen megfeledkezett. - Nemcsak Sunnyról van szó - mondta. - Egy gyilkossági ügyem is van.

- Már megint? - horkant fel Ron. - Te sosem tanulsz?

NEGYVENKETTEDIK FEJEZET

Mac a szálloda előtt állt, amikor meghallotta Sunny hangját. A telefonjára meredt, azt hitte, csak álmodik.

De Sunny mindössze néhány lépésnyire volt tőle. Pórázon tartotta Tesorót, és őt nézte amolyan félig könyörgő, félig makacs arckifejezéssel, mint aki elszánta magát, hogy nem adja fel, még akkor sem, ha akarná.

Mac odament hozzá, megfogta és az ajkához emelte a kezét. Az a láthatatlan fal még mindig ott magasodott közöttük.

- Sunny! Kérlek, hadd mondjam el, mennyire szeretlek. - Nem könyörgött, egyszerű tényállást közölt. - Az olyan szerelem, mint a miénk, nem tűnik el csak úgy... - Érezte, ahogy Sunny megszorítja a kezét, és valamivel könnyebben lélegzett.

- Nem - mondta Sunny.

Mac a nő arcát fürkészve azon tűnődött, vajon arra gondolt-e, hogy az olyan szerelem, mint az övék, eltűnik, vagy arra, hogy nem, nem tűnik el. Hogy is lett belőle nyomozó, amikor még azt sem tudja eldönteni, mit akar mondani egy nő, amikor ilyen fontos dolgot közöl.

- Segíts nekem, Sun bébi - mormogta, gyöngéden végigfuttatva kezét Sunny karján, amelyet ma este levendulaszínű gyapjúpulóver takart, és olyan tökéletesen feszült a testén, mintha fürge ujjú falusi kötőnők egyenesen az ő méretére készítették volna Angliában. A nyakkivágás szabadon hagyta Sunny nyakát, s Mac egy kékes kis vénát látott, majdnem megegyezett a gyapjú árnyalatával. Egy szerelmes férfi nem hagy ki semmilyen részletet.

- Befontad a hajad - mondta, és megérintette a nő vállán pihenő fényes fonatot. Nagyon szerette volna megcsókolni Sunnyt.

És akkor a lány áthajolt a kettejük közt tátongó szakadék fölött, és megcsókolta. Egyetlen percre az élet visszazökkent a rendes kerékvágásba. Egészen addig, amíg Sunny elhúzódott, és így szólt:

- Mac, miért nem dumálunk?

- Oké. - Abban a pillanatban a férfi bármibe beleegyezett volna. - Csak ne engedd el a kezemet.

Kéz a kézben sétáltak vissza a szállodához, a kiskutya kettejük között szaladt. Sunny a bárba vezette Macet, aki csodálkozott, hogy nem a lány

szobájába mennek, ahol kettesben lehetnének, de aztán úgy vélte, Sunny ebben a pillanatban nem szeretne „kettesben” maradni vele.

Sunny köszönt a gyönyörű hindu nőnek, aki pezsgőt ivott, s egy magas, morózus képű modellforma ült az asztalánál.

Tucatnyi karkötő csilingelt, amikor Mac megrázta Maha karcsú kezét. Bármilyen balga volt is az ékszereket illetően, hajlandó lett volna lefogadni, hogy drága portéka, legfőképp az a hatalmas, aranyba foglalt akvamarin brosstű. Arra gondolt, hogy Maha nem csupán gyönyörű, van benne valami titokzatosság, ami nem engedi, hogy meglássák a mosoly, a ragyogó sötét szempár, a csillogás mögött megbúvó igazi asszonyt. Sunny olyan melegen mosolygott a nőre, mintha régi barátok lennének. Aztán Maha bemutatta őket az üzlettársának, Sharon Barnesnak.

- Olyan érzésem van, mintha már ismerném - mondta a Sunnyt végigmérő Sharon. - Maha már olyan sokat mesélt önről.

- Óóó, Sunny... - Kitty hangja a bárpult felől érkezett, még mindig ott üldögélt, egy üveg sörrel a kezében. - Reméltem, hogy találkozunk ma este.

Sunny odament, Kittyt is megpuszilta, és bemutatta Macnek.

Kitty a legszebb mosolyát villantotta fel.

- Annyira örülök annak, hogy megismerhetem, Mr. Reilly - mondta, miközben néhány perccel azelőtt megszókolta a férfit.

Sunny kimentette magukat, s az egyik világos sarokasztalhoz ültek. A széke alá tette a kutyát, majd lesimította fekete ceruzaszoknyáját éppolyan sima, aranybarna térdén. Mac szívfájdalommal konstataálta, hogy a magas sarkú fekete csizmát viseli, amelyet ő akart megvenni neki karácsonyra.

- Meséld el, honnan ismered ezt a vörös hajú nőt - mondta.

- Kittyt? Itt volt a bárban karácsonyeste. Egyedül voltam, ahogyan ő is. Boldog karácsonyt kívánt nekem, és beszélgetni kezdtünk. Kedves volt, másnap együtt ebédeltünk. Azt mondta, megérti a magányomat, én pedig úgy éreztem... - Sunny elhallgatott, és üres tekintettel nézett Macre. Rádöbbsent ugyanis, hogy gőze sincs, mit gondolt akkor Kittyről. Most azonban tudta. - Arra gondoltam, hogy segítséget szenved.

- És Maha Mondragon?

Sunny elmosolyodott.

- Féltékeny vagy, mert új barátokat szereztem?

- Így igaz.

- Ami azt illeti, Maha szintén karácsonyeste szólított meg. Ez olyan furcsa. Voltaképpen óva intett Kittytől. „Vigyázzon azzal a nővel”, ezt mondta nekem. „Az erkölcsi romlottságnak sajátos, összetéveszthetetlen aromája van.” De nem értettem, mit akart ezzel mondani.

- Maha okos nő - jegyezte meg Mac.

Sunny úgy határozott, nem meséli el a férfinak, miket mondott még Maha arról, hogy fogadja el az élet felkínálta lehetőségeket, miként azt sem, hogy munkát kínált neki, amelyet talán fontolóra vesz, mert megkedvelte a titokzatos hindu nőt, és vágyott a függetlenségre is.

Hirtelen nosztalgia fogta el a saint-tropez-i közös nyaruk után, és egy Cosmopolitánt rendelt.

- Tudom, hogy nem divatos - mondta, és idegesen ismét lesimította a szoknyáját.

- Mégis mióta érzed szükségét, hogy elnézést kérj, ha csajos italt rendelsz? - tudakolta Mac. Újra megfogta a nő kezét. - Jaj, istenem, Sun bébi, annyira szeretlek. Tőlem akár egy tucát rózsaszín koktélt is megihatsz, én pedig lecsókolom majd az ízét az ajkadról, amikor megrészegülten az ágyadba viszlek...

- Az én ágyamba?

Tekintetük azzal a mágikus kémiával fonódott össze: vonzódás, szex, egymás testének emléke.

- A mi ágyunkba - felelte Mac, immár szorosan fogva Sunny mindkét kezét.

- És Tesoro rágcsálja a füledet - súgta vissza a nő.

- Akár érzékenyebb helyeket is... - Egymásra nevettek.

- Szegény, édes Kalóz pedig föl se merészel ugrani az ágyra, mert attól fél, hogy Tesoro lekergeti...

- Mígnem te megsajnálod, fölveszed és odateszed...

- És Tesoro morog, odakint meg üvölt a szél, a fövényhez csapkodja a hullámokat, amelyek tajtékot vetnek a sziklán, és olyan hangot adnak, mint a Niagara...

- És a kandallóban leég a tűz, a háznak Mitsouko illata van, a parfümödé, meg tűzifa- és borillata, s az ajkad íze...

- A baracké, amit éppen megettünk, és a leve lefolyik az álladon...

- És a szőlőé meg még több boré... és... - Macnek nem kellett kimondani a szex szót. Sunny tekintete elárulta, hogy emlékszik rá.

- És most? - kérdezte a nőre nézve Mac.

Sunny olyan lazán egyszerű volt a copfba kötött hajával, fülében a ragyogó gyémántgombokkal, melyek az apró kristálygombokra emlékeztették Macet a fekete selyemruhán, amelyet azon az estén Sunny majdnem levett a liftben. A piros színű rúzszt tette fel, azt igencsak jól ismerte a férfi, hiszen gyakran az ő zsebében bújt meg, amikor este elmentek valahová, és Sunny nem akart retikült vinni magával. Oly sok apró, bensőséges dolog volt közöttük. Mac imádta Sunny latin örökségének aranyló fényét, a bőrét; az arca édes ívét; borostyánszínű szemét, amely rezesnek tűnt a lámpafényben; hosszú lábait, sima térdét és még simább combját a fekete szoknya alatt. És a csizmája, a karácsonyi ajándéknak szánt csizma, melyet a fenyőfa alá akart állítani, a mindig kicsit ferde fa alá, mert sosem sikerül egyenesen belepasszítani a tartóba, s mikor már hullanak róla a tűlevelek, fenyőillat is betölti a házat, a többi finom illattal egyetemben...

- Mit fogunk csinálni, Sunny?

A kérdés ott lógott kettejük közt a csendben, akárcsak az emlékeik.

- Én csak annyit tudok, hogy szeretlek, te csirkefogó - felelte Sunny.

Kezüik összekulcsolódott az asztal alatt, tekintetükben forró vágy égett, combjuk összesimult, Sunny ajka megremegett, amikor belekortyolt az italába.

- Ez reménytelen - mondta azzal a meglepetésszerű mosolyával, mely szinte megvilágította az arcát és lángra gyújtotta a férfi szívét, így volt a legelső naptól kezdve. - Kibaszottul szeretlek.

- Én is téged, csakhogy én nem káromkodom.

Sunny a férfira mosolygott, keze a combján pihent.

- Amennyiben a *kibaszottul* káromkodás, akkor én rengeteget szeretnék káromkodni veled. És most, azonnal.

Mac közelebb hajolt hozzá, és megcsókolta. Beszívta a Mitsouko és Sunny meleg bőrének finom illatát.

Mikor a térdére tette a kezét, mintha áramütés érte volna Sunnyt; ajka egy teljesen más világba vonzotta Macet.

- Meztelenül akarlak- suttogta a férfi. - De tüstént.

Sunny azt a bizonyos mosolyát villantotta rá.

- Ezeregyes szoba - emlékeztette a férfit. - Tíz perc múlva.

Mac követte a tekintetével. Kitty Ratte is a távozó Sunnyt nézte, egyetlen másodpercet sem mulasztott el a szexi jelenetből. Maró féltékenységet érzett. Hamarosan gondjaiba veszi a kis Miss Napsugarat. Addig is el kellett intéznie valamit.

NEGYVENHARMADIK FEJEZET

Pru Hilson az új cipőjét viselte, a skarlátvörös, pántos Chanelet, amelyre végül is rábeszéltek, mert a *Szex* és *New York*-ban szereplő nőkre emlékeztette, ugyanis ez volt a kedvenc sorozata azokon a televízió előtt töltött hosszú estéken, mikor „a férj” éppen „úton” volt, vagy bárminek nevezte is. Miután megtudta róla az igazat, semmivel nem lett könnyebb azoknak az estéknek az emléke, az viszont, amit a cipővásárlásról szoktak mondani a nők, igaznak bizonyult. Pru jobban érezte magát, ámbár egy kicsit gyöngének is, hiszen a karácsonyi pulykaszendvics óta néhány szem olajbogyón és kistányérnyi ételeken élt, amelyek, noha finomak voltak, nem mindig elegendők, főként egy olyan pillanatban, mint ez a mostani. Most *igazi* ételre volt szüksége. Mégpedig rengetegre. De nagyon.

Igazából egy ódivatú, amerikai hot dogra vágyott. És egyébként is, hogy a francba került ő Franciaországba? Mindössze egyetlen telefonhívásába került, és Allie azt mondta, természetesen jönnöd kell, majd én segítek, ő pedig olyan gyorsan itt termett, akár egy íjból kilőtt nyílvesző.

Pru kilépett a liftből, gyors, nyugtalan pillantással vette szemügyre a szálloda hallját. Senkit nem látott. Legalábbis ismerőst nem. De uramatyám, volt ott valaki, akivel szívesen megismerkedett volna. Egy magas, klassz pasas, sötétszőke haja selymesen hullott a szemére, és könnyed léptekkel egyenesen feléje tartott. Eddie Johanssen.

- Jó estét! - mondta a férfi.

Udvariasan oldalra lépett, kérdőn mosolygott Prura, aki csak mozdulatlanul állt. Aztán leesett nála a tantusz. Istenkém, ez a férfi csak arra vár, hogy ő kiszálljon a liftből.

Valami szabadkozásfélét motyogva s a kilenc centis, piros Chanel-cipőről megfeledkezve viharzott el a férfi mellett. Ám megbicsaklott a bokája, és majdnem elesett. Lángvörös arccal összeszedte magát, majd százhatvanhárom centiméteres, duci termetét kihúzva elvonult.

Ennek ellenére imádta ezt a nyavalyás piros magas sarkút. Jobban érezte magát tőle. Allie-nek igaza volt, csakugyan jól mutat a lába ebben a drága, márkás cipőben. Pru már sejtette, miért zálogosítják el nők a

házuakat vagy adják el a gyerekeiket pusztán azért, hogy megvehessék ezeket a lábbeliket. Persze csak viccelt.

Egy újabb gyors pillantás, és észrevétlenül besietett a szálloda végében lévő sörözőbe, ahol egy csöndes sarokba telepedett, diétás kólát, klubszendvicset meg sült krumplit rendelt. Lerázta magáról a bűntudatot. A csudába is, a kóla „diétás”. Az egy adag sült krumpli, netán kettő, nem tehet benne semmi kárt. Vagy mégis?

A még mindig tekintélyes mellére sandított, ma este formátlan, fekete selyemfelsővel takarta el – jó drága volt –, s egy fekete kardigánt vett fölé, amely minden hiányosságot leplezett. Bizony, akadt belőlük bőven.

Mint megannyi francia sörözőnek, ennek a falait is tükörök borították, így Pru nem tudott megszabadulni önmagától. Ott volt életnagyságban, százszorosan visszatükröződve. Fölsóhajtott. Talán mégiscsak újra kéne gondolnia azt a sült krumplit. Ha Allie rájön, kinyírja. Héjaként figyelte, egyetlen plusz morzsát sem engedélyezett neki. Mellesleg a tükörképét nézve Pru arra gondolt, hogy jók a fogai. Talán egy icipicit nagyok, de fehérek, egyformák, és mindegyik a sajátja, az édesanyjának köszönhetően, aki megtanította, hogyan ápolja a fogait. Akkor helyes kis tinédzser volt, normális, 36-os méretű testtel – vagy 34-essel? –, és ugyebár Allie elmesélte neki, hogy a nagymenő focista a gimiből, Teddy Masters szerint igazán hercig volt.

Egy újabb titkos pillantást vetve a tükörképére Pru arra gondolt, hogy talán, de csak talán még látni valamit az arccsontjából a rózsaszín hús alatt. És valahogy kevésbé rózsaszínnek tűnt, hiszen Allie-től megfelelő színű alapozót kapott, és egy barnás púdert az addig használt rózsaszín helyett. Elképzelhető, hogy nemsokára szemfestéket és szájfényt is használhat. Hát, szájfényt talán nem, nem igazán érezte magát „fényes” típusnak. Azt kívánta, bárcsak piros rúzszt viselhetne, mint amilyet Sunny Alvarez, aki Allie Ray mellett a leggyönyörűbb nő volt, akit ismert. Mindenesetre holnap meg fogja csináltatni a haját. Allie a Jacques Dessange-nál jelentette be, Cannes-ban. És szőke lesz.

Reménykedve azon spekulált, vajon a szőkéknek csakugyan több jut-e a szórakozásból. Talán ez is egy régi feleségmese, mint a cipővásárlás. Kétkedve simította le haját a tükörben. Sosem képzelte el magát szőkén, s most azon tűnődött, hogy ezekkel a telt idomokkal úgy fog festeni, mint egy tipikus csapos. Elnevette magát. Ez nem is olyan rossz, akár szerezhetne magának egy új állást.

A francia kóla más volt, mint az otthoni, amelyhez hozzászokott. Édesebb. Valójában olyan édes, mintha tömény cukrot ivott volna.

– Ez diétás kóla? – kérdezte a pincért, amikor letette elé a tál sült krumplit meg a szendvicset.

– Természetesen, madame.

– Akkor meggondoltam magam. Perrier-t kérek. És hozzon citromot is.

Miután megkóstolt egy szem krumplit, Pru jobban érezte magát, de még mindig bűnösnek.

A szendvicse negyedét ette meg, mire a pincér kihozta a Perrier-t, s mikor az edzőteremre gondolt, ahová holnap Allie-vel megy, és a fürdőre, ahol *assotbésaple* kezeléseket kap, bármi legyen is az, ámbár úgy vélte, a tengervízhez van köze, meg forró kőmasszázst és derma-izét... nos, akkor eltolta magától a sült krumplit.

A szendvics már nem tűnt annyira kísértőnek, és Pru a citromos ásványvizet iszogatva nézegette a tükörképét, miközben csinos lábujjait tornáztatta drága új cipőjében. Ezúttal a holnapra gondolt, nem csupán a mára. Mindazonáltal nem volt könnyű. Mármint egy nőnek változtatni a megrögzött szokásain.

A sült krumplira meredt, s az mintha visszabámult volna. Még a klubszendvics háromnegyede is ott hevert a tányérján. Pru tudta, jobban teszi, ha kimegy a sörözőből, mielőtt még mindent tönkretesz. Mellesleg a bűntudat elég rossz érzés. És az igazat megvallva, még csak nem is élvezte.

Aláírta a számlát, s az asztalon hagyva az ételt feltápáskodott és távozott. Kicsi diadal volt, mindazonáltal diadal.

Azon merengett, vajon ismét találkozik-e a klassz pasival a liftben.

NEGYVENEGYEDIK FEJEZET

Mac és Sunny az ezeregyes szobában voltak, elvesztek a puha, mentazöld selyemdamaszt ágyban, amelynek összehúzták a függönyeit, hogy kizárják a világot. Sunny arra gondolt, hogy kettesben egyedül lenni egészen más, mint magadban egyedül. A kettő tökéletes.

Mac nyelve lustán kalandozott ki Sunny szájából, majd végigbarangolt napbarnított, ívbe hajló nyakán. Keze a hetyke mellbimbóját cirógatta, majd lejjebb csúszott hosszú, aranyló testére, az oly ismerős, annyira imádott aranybarna testre, míg végül az arcához emelte a lányt, a szájához, a nyelvéhez.

Hallotta Sunny kuncogását. Fölemelte a fejét. Sunny *nevetett*.

- Sajnálom - kapkodott levegő után. - Igazán sajnálom, nem akartam nevetni, de ez az egész annyira... - Sunny olyan hangosan nevetett, hogy kénytelen volt a párnába rejteni az arcát.

Mac hátradőlt, s a nőt nézte.

- *Milyen?* - kérdezte zavartan.

- Mi milyen? - hallatszott Sunny elfojtott hangja a párnából.

- Ilyen még sosem történt velem - mondta Mac, és megbántottnak hangzott.

- Hahaha! Ez azért van, mert még sosem szeretkeztél ilyen örülten boldog nővel.

Sunny a melléhez szorította a párnát. Szeme csillogott a nevetéstől. Aztán a férfi csüggedt arca és lekókadht hímtagja láttán beharapta az ajkát, hogy gátat vessen a további kuncogásnak.

- Ne haragudj - mondta, Mac felé nyújtva a kezét. - Egyszerűen olyan boldog voltam abban a pillanatban, olyan csodálatos volt, hogy nem vagyok egyedül, hanem kettesben veled. Jaj, Mac! Annyira szeretlek, hogy muszáj nevetnem, még akkor is, ha nem a megfelelő pillanatban. El sem tudod képzelni, min mentem keresztül nélküled.

Mac a karjába vonta, és egymáshoz simulva feküdtek.

- De igen, tudom - felelte. - Nagyon is tudom, és közlöm veled, hogy soha többé nem engedem meg, hogy elhagyjál.

- Nem kellett volna elengedned - tiltakozott Sunny. - Azt kellett volna mondanod: „Eszedbe ne jusson elhagyni engem, Sunny Alvarez. Te hozzám tartozol.”

- Most mondom.

Sunny elhúzta fejét a férfiétől.

- Mondd ki! - követelte. - Mondd ki most! Esküdj!

- Esküszöm! - mondta Mac. - Te vagy életem szerelme, sosem engedlek el.

- Jaj, istenem! - Sunny ellazult a férfi karjai közt, s már nem nevetett. Mélyen egymás szemébe néztek.

- Nem fogok elmenni, Mac - ígérte Sunny. - Soha többé nem szököm el tőled.

- Gyanítom, ez azt jelenti, hogy össze kell házasodnunk.

Sunny egyik hosszú barna lábszárával átölelte s közelebb húzta magához a férfit.

- Talán - mondta. - Talán igen, talán nem.

- De a tiéd vagyok - felelte Mac, és Sunny alá csúsztatta a kezét. Ismét akcióra készen állt, bármire, amit csak a szerelmese óhajtott. - A szexrabszolgád vagyok - mormolta, arcát a nő fényes, fekete hajába fúrva. - Tégy velem, amit csak akarsz.

Sunny ismét nevetni kezdett, ezúttal Mac csatlakozott hozzá.

- Jaj, istenem! Annyira szeretlek - mondta Sunny.

- Te mindig megnevettetsz.

Az üveg dohányzóasztalon vibrálni kezdett a férfi telefonja. Sunny fölpillantott. Látta a széket, amelyre Mac ledobta a nadrágját, az ő szoknyája és pulóvere mellé. A cipője az ajtónál, az ő csizmája mellett állt, a fekete bőrdzseki egy másik szék háttámláján pihent, az ő csipkebugyija a földön hevert, a melltartója pedig a dohányzóasztalon, a férfi telefonja mellett.

- Inkább vedd fel - mondta. - Mindig felveszed.

- Ezúttal nem - felelte Mac. Aztán birtokba vette Sunny száját, azokat a sürgető, elektromos impulzusokat kiváltva, amelyekről Sunny nemsokára éppúgy vibrált, akár a mobiltelefon. Csak sokkal nagyobb gyönyörrel.

NEGYVENÖTÖDIK FEJEZET

Macnek továbbra is tízpercenként megszólalt a telefonja, de úgy tettek, mintha meg se hallanák. Végül Mac hátradőlt. Jobb kezével Sunnyt ölelte, balja a nő összekócolódott, fekete haját simogatta. Sunny a vállába fúrta az arcát, jobb lábával birtoklón átölelte a férfit, nőiségét kemény combjához nyomta. Ez volt a kedvenc pozitúrája, mert így hallhatta Mac szívverését, az élet és a szerelem ütemes dobogását.

A telefon úgy zümmögött, akár egy megkergült légy.

Sunny fölemelte a fejét, és Macre nézett. Csukott szemmel feküdt, a borosta kékesen sötétlett az állán. Halvány mosoly húzódott a szája szögletében. Sunny odahajolt és megcsókolta.

Imádta Mac testét. Hosszú volt, karcsú és izmos, ámbár sosem látta edzeni, már amennyiben a kószálás a malibui fövényen nem számít annak,

ugyanis gyakran mérföldeket gyalogolt, az éppen aktuális ügyén törve a fejét.

- Nem gondolod, hogy fel kéne vened? - kérdezte.

Mac még mindig csukott szemmel feküdt, ujjai Sunny hajába mélyedtek, visszahúzta magához a nőt.

- Miért?

- Maaac... muszáj fölvenned.

- Nem, nem muszáj. - Mac egy pusztit cuppantott Sunny vállára, még mindig el volt veszve a pillanatban. - Selymes - suttogta. - Olyan selymes.

A telefon elhallgatott, Sunny óvatosan pillantott rá. E7, a készülék uralta Mac életét, következképp az övét is. A vonal túlsó végén mindig valami baj volt. Kezdett ideges lenni. Mi van, ha veszélybe került valaki? Mi van, ha segítségre van szükségük? Egy belső hang azt mondta, ne törődjön vele, végtére is megkapta, amit akart. Mackel van, aki nem felel a telefonhívásra. Végre ő, Sunny az első.

Ismét csörgött a telefon. Sunny nem bírta tovább, odaszaladt és fogadta a hívást. A szeme sarkából látta, ahogy Mac fél könyékre emelkedve figyel. Nem ismerte a képernyőn megjelenő telefonszámot.

- Halló? - mondta óvatosan.

- Monsieur Reillyvel szeretnék beszélni. - A férfias hangú illető igencsak meglepettnek tűnt, amikor nő szólt a készülékbe.

Sunny visszament az ágyhoz, és Mac kezébe nyomta a telefont. A férfi zavartan nézett rá.

- Miért vetted fel?

Sunny megrázta a fejét:

- Gőzöm sincs róla.

A fürdőszobába ment, belebújt a szálloda galambszürke frottírköntösébe, majd az ablakhoz sétált, és széthúzta a függönyöket. Csak állt ott, kinézett a ragyogó éjszakába, mely kristálytisza volt és gyönyörű, és tudta, hogy Párizsban borús az ég, hideg van, sőt valószínűleg még mindig havazik.

Hallotta, amint Mac azt mondja:

- Jó estét, felügyelő'.

Miközben nagyon igyekezett nem odafigyelni, Sunny összeszedte szétdobált holmiját. Mac zakózsebéből egy barna boríték hullott ki, így azt is fölvette a földről. Valahogy kicsúsztak belőle a fényképek, és rájuk pillantott: egy szétlőtt fej, egy rémálom, amely valamikor női arc lehetett. Természetesen tudta, ki volt.

- *Istenem, jaj, istenem...* - A szeme elé kapta a kezét. - *Jaj, nem, Mac! Kérlek, ne!*

Hallotta, ahogy Mac minden átmenet nélkül azt mondja a felügyelőnek, majd visszahívja, aztán hozzálépett, letérdelt mellé, elvette szeme elől a kezét, és szorosán a két tenyerébe fogta.

- Nem kellett volna látnod. Végtelenül sajnálom. Bármit megadnék azért, ha nem láttad volna.

Sunny orrhegyéről könnyek cseppentek a szürke frottírköntösre. Mac az övvel törölgette le.

- Ki ez a nő? - tudakolta Sunny.

- Ne kérdezz. Lépj túl rajta. Gondolj arra, hogy semmi közünk hozzá, ugyanis nincs hozzá közünk.

- Ez biztos?
- Egészen biztos.
- Akkor miért keresett a felügyelő?
- A segítségemet kérte, én pedig visszautasítottam. Egyébként sem tehetnék semmit, ez a *brigade criminelle*, a francia bűnügyi rendőrség ügye, nem egy külföldié.
- Közismert nyomozó vagy.
A férfi a homlokát ráncolta.
- Semmi közöm ehhez.
- Most ezt közölted a felügyelővel?
- Igen.
- Hogy hívják a nőt?
- Yvonne.
- Már emlékszem. Láttam a fényképét az újságokban, a férjével meg a kisgyerekeivel. Szép nő.

Mac nem szólt.

- Az ékszerboltban dolgozott, és a rablók megölték - folytatta Sunny. - Szétlőtték az arcát.

- Az egyikük tette, igen.
- És te nem csinálsz semmit?
- Azért jöttem ide, hogy veled legyek.

Sunny szájalmat olvasott ki Mac tekintetéből a halott nő iránt. Tisztában volt vele, hogy most is oda kell mennie, ahová az igazság szólítja, mint mindig. Egyszerűen ilyen volt.

- Ez a munkád, és biztos vagyok benne, hogy tudsz segíteni.

Mac megértette, mit akart mondani Sunny. Szerelmük a saját világukba zárta őket. A karjába vonta, szorosán ölelte, felitatta a könnyeit, majd így szólt:

- Hogy is dolgozhatnék a segédnyomozóm nélkül?

Sunny megeresztett egy mosolyt.

- Arra gondolsz, hogy kirúgtál?

- Na, kapd magadra a ruháidat - mondta a férfi. - A prefektúrára megyünk.

Ám tíz perccel később Mac meggondolta magát. Sunny látta ugyan a fotókat, de nem szerette volna, ha végighallgatja Yvonne halálának részleteit. Nem akarta, hogy még ennél is jobban kiboruljon.

Amikor elmondta neki, Sunny szemlátomást megkönnyebbült.

- Megyek, megkeresem Allie-t - mondta, majd hosszan megcsókolta a férfit a liftben. - Tudod, hogy a szexuális életünk java része liftekben zajlik? - Nevetve hozzátette: - Megyek és elmondom Allie-nek meg Prunak a jó híreket. Végül is kifejezetten azért jöttek ide, hogy rajtam segítsenek. Mac már elindult, amikor utána szólt: - Sok szerencsét!

NEGYVENHATODIK FEJEZET

Ron Perrin nem találta mulatságosnak, hogy Mac nem ment ki elé a repülőtérre. Rögtön előkapta az iPhone-ját.

- A kurva nizzai reptér előtt állok, hol a picsában vagy? - Ez volt az üdvözlés.

- Lehet, hogy nyomozó vagyok, de ha nem közlöd velem az érkezésed időpontját, gőzöm sincs, mikor várjalak.

- Ez igaz. Akkor bepattanok egy limóba, és fél órán belül nálad leszek.

- Nem a szállodában vagyok, hanem a prefektúrán, a rendőrfelügyelővel. Úgy gondoltam, jobb, ha Sunny nem csatlakozik hozzánk.

- Sunny? - Ron elképedt. - Miért gondoltam, hogy a kapcsolatotok megmentése miatt keltem útra? - Szinte maga előtt látta Mac széles vigyorát.

- Már megmenekült - felelte Mac. - Azért kösz. Gyere egyenesen ide. - Megadta Ronnak a prefektúra címét.

- Miért nem küldesz értem rendőrautót? - viccelődött Ron. Esze ágában sem volt egy újabb járőr kocsi utazni, még akkor sem, ha ezúttal bilincs nélkül.

Negyed órával később kávé ivott - az amerikai hivatalos helyiségekben kapható lötyhöz viszonyítva nem is rosszat s egy felügyelőt hallgatott, aki úgy festett, akár a rendőrkapók valamelyik Sherlock Holmes-filmben, s egy néhány nappal ezelőtt történt gyilkosságról beszélt. Pontosan elmondta, mit loptak el, beszámolt a Babe Bailey gyémánt megsemmisüléséről, melynek szilánkjai végül a halott asszony arcába fúródtak.

Ron tudta, milyen érzés, amikor rálőnek az emberre, ámbár az ő támadója szerencsére elvétette a célt, nevezetesen a szívét, és jól tette, mivel az a szív most már végérvényesen Allie-é. Valójában mindig is az övé volt, még akkor is, ha ezt annak idején egyikük sem fogta fel - „a körülmények miatt”, ahogyan Ron szerette megfogalmazni, amikor felidéztek a régi rossz időköt. De Mac megmentette Allie életét, s ezért Ron bármit kész volt megtenni, hogy a segítségére legyen, azt is beleértve, hogy kölcsönadja Allie-t, amikor Sunnynak kell a támogatás, vagy Nizzába repüljön a kis Cessnájával, turbulenciában, amikor három kilométerenként gomolyfelhők támadják meg.

- Tehát, mit teszünk? - kérdezte. Keresztbe vetette a lábát, kezében még mindig a pasztik kávéscsészét szorongatta, az immár kihűlt kávéval.

- Úgy érted, én mit fogok tenni - jegyezte meg Mac.

- *Actuellement*, a helyzet az, hogy nekem kell tennem valamit az ügyben - mondta még szomorúbb képet vágva a felügyelő. - A párizsi üzlet személyzetét már kihallgatták, ahogyan az itteni dolgozókat is, kivéve azt a nőt, aki megsérült a párizsi rablásban. Öt csak ma engedték ki a kórházból. Azt állítja, semmire nem emlékszik. Abban reménykedem, Mac, hogy maga talán boldogulhat vele, beindíthatja a memóriáját.

- Mac nem beszél franciául - jegyezte meg Ron. - De semmi baj, majd én fordítok neki.

Mac kétkedő pillantást vetett a férfira.

- És mikor tanultál meg ilyen jól franciául?
- Elfelejtetted, hogy francia földbirtokos vagyok? Boldogulnom kell a szomszédaimmal, nem igaz?
- Ismét a felügyelő vette át a szót.
- Valamennyi megtámadott ékszerüzletben ugyanaz a sztori. Három Marilyn Monroe-álarcot viselő nő, kettő magas, egy alacsonyabb, mindegyik hosszú szőke hajú, nagyon jó szőrmebundákban, nerc, de csúcsmínőség, viszont márka alapján nem azonosítható, még a boltvezető szakavatott szemének sem, aki ismeri az efféle dolgokat. A kabátok hosszúak, bokáig érők és sötét színűek voltak, a nők mütöskesztyűt viseltek. Az egyik üvegpulton találtak egy szál szőke haját. Emberi volt, de alighanem parókából származott.
- Nem vették le a maszkot, még azután sem, miután kimentek az üzletekből?
- A személyzetből senki nem látta.
- És a kocsit sem, amivel elmenekültek?
- Senki nem látta tökéletesen, de a boltvezető szerint furgon volt, olyan eltolható ajtós. Meg kell értenie, a személyzet sokkos állapotba került, a kollégájuk szétlőtt arccal feküdt a földön, minden csupa vér volt, még az ő ruhájuk is. Aligha voltak olyan lelkiállapotban, hogy megfigyeljék a részleteket, hiszen az életüket féltették.
- Abban biztos vagyok - mondta Mac. - A fegyvert leírta valaki?
- Fényes, nagyon kicsi. Az elmondásuk szerint pisztoly volt.
- Nagy ütőerejű pisztoly - vetette közbe Mac, amikor felidézte magában, hogy mit eredményezett az az egyetlen golyó.
- A ballisztikusok még dolgoznak rajta, de annyit már elmondtak, hogy valószínűleg egy kilenc milliméteres.
- Ron ismét az iPhone-ján beszélt.
- Mit csinálsz? - kérdezte Mac.
- Feltöltetem a Cessnát. Gondolom, Párizsba repülünk.
- Mac tüstént Sunnyra gondolt, és arra, hogyan váltak el. Vajon elmehet most ilyen egyszerűen? „Sok szerencsét”, ezt mondta Sunny. Mac tudta, hogy meg fogja érteni. És bizony szüksége lesz arra a szerencsére.

NEGYVENHETEDIK FEJEZET

Eddie korán ért vissza Hamburgból. Lemosta magáról az út porát, kényelmes vászonnadrágot vett fel, meg egy tengerészkek, V nyakú kasmírpulóvert. Anélkül, hogy a tükörbe nézett volna, hátrafésülte még nedves haját, amely elég hosszú volt ahhoz, hogy a tarkójára simuljon. Kétségtelenül jó külsejű férfi volt. No, nem mintha sokat törődött volna ezzel. Amióta tönkrement a házassága és Juttával eltávolodtak egymástól, tett élvezetes kerülőutakat, de az érzelmeit senki sem mozgatta meg úgy, ahogyan Sunny.

Sunny nem hívta vissza. Ebből gyanította, hogy ami lényegében el sem kezdődött, véget ért. Ez azonban nem tartotta vissza a reménykedéstől, hogy láthatja a lányt a bárban, és beszélhet vele, ám amikor belépett a helyiségbe, az már üres volt, mindössze néhány párocskát látott, és

üzletembereket. Korán volt még, olyankor a bárban kevés a vendég. A pultnál a vörös hajú nőt pillantotta meg, akinek a neve nem jutott eszébe, és neki integetett. Eddie látta, amint a pultozhoz fordul, rendel valamit, majd esdeklőn félrehajtott fejjel ismét neki integet.

Noha el akarta kerülni ezt a nőt, habozott. Kittynek ez éppen elegendő időt adott arra, hogy belecsúsztassa a kis tablettát a vodkába, melyet már megrendelt a férfinak. A bogyót jó okkal nevezték „randidrognak”, mert mindössze percek kérdése, és az áldozat szédülni kezd. Kitty tudta, hogy Eddie olyan lesz a kezében, akár a gitt. Olyan gyöngének érzi majd magát, mintha ivott volna. Képtelen lesz összefüggően gondolkodni, sőt mozogni és beszélni is. A drog persze veszélyes volt, a vérnyomásesés akár hirtelen halált is okozhatott. De Kitty ezzel mit sem törődött. Az ő céljainak eszményien megfelelt. Az italba tett bogyó mindig megtette a hatását, egy fél másodpercig pezsgett, aztán eltűnt, íztelen volt, és kimutathatatlan.

Kitty már majdnem feladta a reményt, amikor Eddie besétált, pontosan úgy, ahogyan ő akarta, mivel a csapdát felállították, és ma este készen állt az akcióra. Kitty profi volt, pontosan tudta, mit csinál.

Lecsusszant a bárszékről, és Eddie elé ment. Selymes ruhája széles csípőjére tapadt, és a térdje körül fodrozódott. A férfi karjára tette a kezét.

- Olyan férfinak tűnik, akinek pontosan egy olyan nőre van szüksége, mint én vagyok - mondta halkán. -Jöjjön, Eddie, üljön mellém. Beszéljünk.

A fáradt, szomorú, életunt és ugyancsak sebezhető Eddie vele tartott.

- Üzleti úton volt? - tudakolta Kitty, majd egy harmadik sört és egy harmadik Red Bulit rendelt magának. Tudta, hogy rengeteget iszik, de sosem volt hatással rá az alkohol, erre letette a nagyesküt, legfeljebb jobban megoldódott a nyelve, amitől azonban Jimmy begurult, és azt mondta, hogy Kittynek gyorsan eljár a szája, ami veszélyes. Ma este azonban ez mit sem számított. Pontosán tudta, mit csinál, és a rengeteg Red Bull magasan tartotta a koffeinszintjét, az pedig adrenalint pumpált az ereibe, és a szokásos sörrel együtt, amelyet üvegből szeretett inni, káprázatos jókedve volt. Mosolyogva nézte a „kezelt” vodkát kortyolgató Eddie-t.

- Hamburgban voltam - felelte a férfi. A vörös hajú ismét megfogta a karját. Eddie rosszállóan pillantott rá, ám aztán megvonta a vállát. A nő pusztán kedves akar lenni vele. Elkapta a pillantását, ám Kitty álszemérmesen elfordult tőle.

- Hamburg - mondta olyan halkán, hogy a férfinak közelebb kellett hajolnia hozzá, hogy hallja, amit mond. - Az nagyon szexi város, jól ismerem. Ott aztán akadnak swingerklubok, ahol az ember összes igényéről gondoskodnak. - Ismét fölemelte a tekintetét, és a férfi szemébe nézett. - Ott minden vágyad teljesül - mondta lágyan.

Hirtelen Eddie nem látott mást, csak a nő arcát, pusztán arra tudott fókuszálni. Egy hosszú perc múlva fordította el a szemét. Olyan volt, mintha nagyon gyorsan a fejébe szállt volna a vodka, és látta, hogy Kitty úgy issza a sört, akár a Coca-Colát.

- Én nem járok szexklubokba - mondta.

- Nahát, Eddie! Nem tudod, mit hagysz ki. Én imádom azokba a klubokba járni, imádom, amikor ismeretlen férfiak, totál idegenek letámadnak, imádom, amikor érzékien megérintenek... persze sosem viselek bugyit.

Annyira szexi vagyok, Eddie. Nem izgat fel téged, amikor ilyeneket mondok? Nem akarsz hallani erről? Tudom, te valójában kukkoló vagy, olyan férfi, aki szereti nézni, amikor azt csinálom.

Eddie elképesztőnek tartotta, amit ez a nő összehordott; arra sem emlékezett, hogyan keveredett ebbe a beszélgetésbe, vagy arra, hogy egyáltalán mit csinál itt. Tudta, hogy el kell mennie, de nem volt akarata. Hagyta, hogy a nő újabb italt rendeljen neki.

- Ez a móka fele - mondta Kitty, felborzolva lángvörös haját, majd újra meghúzta a sörösüveget. - De miért beszélgetünk szexről, Eddie Johanssen, amikor biztos vagyok benne, hogy neked igazából ennivalóra van szükséged. - Nézte, ahogy Eddie megfogja a poharát, és ledönti a második vodkát. Remegett a keze.

- Megmondom, mi lesz. - Azzal az unszoló suttogással beszélt, s közben a melléhez húzta a férfi karját. - Elmegyünk hozzám. Nem hinnéd, hogy jó szakács vagyok, igaz? Pedig még sosem ettél olyan finom húsgombócot, mint amilyet én készítek. Még Svédországban sem. Felteszünk valami zenét, borozgatunk, és garantálom, hogy újra jól érzed majd magad.

Eddie abban a pillanatban fáradtságot érzett. Fel akart állni és elmenni, de a lába nem engedelmeskedett.

Kitty néhány eurót dobott a pultra. Gyorsan kellett cselekednie, hogy be tudja ültetni Eddie-t a kocsiba. Átkarolta a férfit, Eddie karját pedig a derekára húzta. Együtt sétáltak ki a bárból.

A pultos követte őket a tekintetével. Azon tépelődött, mi folyik itt, de úgy sejtette, hogy tudja.

NEGYVENNYOLCADIK FEJEZET

Kitty a lakásához hajtott. Villanyt gyújtott, az összes lámpát felkapcsolta. A mennyezeti halogénizzók elvakították Eddie szemét. Kitty nem húzta össze a függönyöket, és a kert is meg volt világítva.

- Olyan ez, mint egy filmdíszlet - tiltakozott a férfi, Kitty azonban csak nevetett, és azt mondta, szereti látni, amit csinál.

Átölelte Eddie-t, a szájára nyomta az ajkát. Ezúttal azonban nemcsak megérintette a nyelvvel, hanem határozottan ott volt a nyelve. A férfiéhoz dörgölte a testét.

- Olyan csodálatos vagy - suttogta forró lélegzettel Eddie fülébe. - Annyira vonzódok hozzád. - Megfogta a férfi kezét, és fölemelte a szoknyáját. - Érzed, milyen forró vagyok, Eddie?

A férfi döbbenten meredt a kék kígyószemekbe.

- Ez tetszik neked, igaz? - kérdezte Kitty. - Tudom, hogy tetszik. Olyan vagy, mint én. A lelked mélyén kukkoló vagy. Akarom, hogy nézd, amit csinállok, Eddie. Aztán majd tanítani foglak.

Eddie elhúzódott tőle, és Kitty nyugtalanul arra gondolt, hogy mintha erősebbnek tünne a férfi. Több drogot kell beadnia neki. Majd összetöri, és belekeveri a húsgombócba. Különben is dugni akar vele, már csak a tapasztalat kedvéért is.

- Szégyenlős fiú - nevetett. - Vagy talán csak éhes vagy.

A dohányzóasztal bal oldalán álló fehér díványhoz vezette a férfit. Eddie behuppant, de Kitty felhúzta.

- Nem. Ne ide - mondta határozottan. - Oda ülj. Azt akarom, hogy ezen a helyen legyél. - Gondosan az asztal jobb oldalán álló másik kanapéra ültette Eddie-t, hogy egyenesen ráfókuszáljon a videokamera. - Most fölteszek valami zenét, készítek neked egy italt, és behozom a házilag készített svéd húsgombócomat. Fura, hogy svéd vagy, nekem pedig éppen ez a specialitásom, nem gondolod? - tette még hozzá, és lehajolt, hogy megsimogassa Eddie zavart ábrázatát.

Az üres tekintettel felpillantó férfi azon kapta magát, hogy megköszöni neki. Kitty feltett egy CD-t. Eddie fölhorkant. Ez *csakugyan* Engelbert? Gyűlölte az énekest, de annyi erőt sem tudott összeszedni, hogy kicserélje a CD-t. Egyáltalán mit keres itt? Biztosan nem akarja megdugni ezt a nőt.

Kitty egy pohár vörösborral meg egy nagy fehér tányérral jött vissza a konyhából, a tányéron lévő húsgombócba keverte bele a porrá tört, Rohypnol nevű drogot.

- Na, ezt kóstold meg - mondta, felvillantva kiálló fogú mosolyát. - Ha ízlik, hozok még.

A férfi fölött állt, mialatt az szinte tudtán kívül evett, hiszen már a vodkájába csúsztatott tablettával begyógyaszerezte, így nem volt többé saját akarata. Azt teszi majd, amit mondanak neki.

Kitty tudta, hogy a férfi hamarosan teljes mértékben a hatalmában lesz. Bármit megtehet vele, amit csak akar. Kompromittáló helyzetekbe rendezi a rejtett videokamera előtt. Másnap reggel Eddie az ő kanapéján fog felébredni, gőze sem lesz semmiről, ő pedig majd azt mondja neki, hogy túl sokat ivott és elaludt. Videokamera bekapcsolva, a lámpák égnek, és Eddie bevette a drogot - a többi most már az ő dolga.

- Helyezd kényelembe magad. - Feltette a férfi lábát a kanapéra, s a kezébe adta a borospoharat. Aztán magára hagyta.

Eddie nagyon furán érezte magát. Túl sokat ivott volna? Kér egy kis vizet, attól jobban lesz. Lelassultak a gondolatai. Olyan volt, mintha egy álomban létezne. Fel akart kelni, de még a lábait sem tudta megmozdítani. Nem tetszett neki, ahogy érezte magát.

Hallotta, hogy Kitty a nevéen szólítja, és felnézett. A nő az ajtóban pózolt leopárdmintás bikinibugyiban, rövid kék szaténkombinében meg kipárnázott melltartóban, amely fölnyomta azt a vajmi keveset, ami volt neki. Oda nem illően a nappal viselt fekete bőr Louboutin volt rajta. A lábszára olajtól fénylett, s egy neszesszerbőrönd volt a kezében.

Változtatott szexi testtartásán, behajlította a jobb térdét, aztán megfordult, és a hátsóját mutatta meg. Az erős megvilágítás kiemelte combján a narancsbőr okozta ragyágát.

- Mindez a tiéd, Eddie bébi - suttogta torokhangon Kitty. - Úgy vonzódok hozzád. Kezdek beléd szeretni. Annyira csodálatos vagy. Nagyon akarlak. Kellesz nekem.

A férfi elé térdelt, kivette kezéből a borospoharat, odahajolt hozzá, és megcsókolta. Hosszan, sóváran. Eddie nem csókolta vissza. Csak bámulni tudott, amikor a nő levette a bugyiját és mosolyogva pózolt előtte.

- Ez nem izgat fel? - Most Kitty irányított, feltárta magát a férfinak.

Eddie döbbsen meredt csupasz ágyékára, puha, kövér combjára, vékony lábszárára. Kitty úgy festett, akár egy túlsúlyos, vén, kopasztott tyúk. Hirtelen kitört a férfiból a nevetés.

Kitty fortyogott dühében. *Ő ezt nem így képzelte.* A férfi még mindig tehetetlenül nevetett. Visszalökte a díványra, apró, kék gombostűszeme bénítón meredt rá – méreg volt a tekintetében.

Fölnyitotta a neszesszertáskát, mely a szexkellékei arzenálját tartalmazta: egy kék vibrátort, síkosítókat, olajokat, kencéket, kézi bilincseket, egy ostort, bőrmaszkot és szegeccsel kivert nyakörvet, szadomazo magazinokat és szexjátékokat.

Eddie-nek nehezére esett fókuszálnia. Kitty annyira volt erotikus, mint a vezetékneve – patkány –, de ő mégsem tehetett semmit. Tehetetlen volt, nem menekülhetett a nő elől. Aztán váratlanul hátrazuhan, a sötétségbe.

Kitty ellenőrizte a férfi pulzusát. Egy kicsit lassan vert, de nem veszélyesen. Eddie fitt volt, erősebb, mint a többi áldozata, és Kitty nem tudhatta biztosan, milyen sokáig lesz kiütve. Gyorsan kellett dolgoznia.

A férfi túlságosan nehéz volt, alig tudta levetkőztetni és a megfelelő pózokba fektetni a szófán, a kamera előtt. Aztán maga is elhelyezkedett rajta.

Annyi pózba állította be Eddie-t, hogy negyedórányi szexuális meló után folyt róla a veríték, aztán véglegesen feladta. Azt kívánta, bárcsak ragaszkodott volna hozzá, hogy Jimmy rejtőzzön el a hálósobában, és segíthessen neki. Miért mindig ő végezzen el minden munkát? Jimmyt könnyen ki lehetett volna vágni később a felvételből. Kitty persze nem konyított a vágáshoz.

Zsarolási tervének fontos részét képezte, hogy az ő arca közvetlenül ott legyen Eddie-é mellett, mert aki megnézi a fotókat vagy a videót, azt látja majd, hogy a férfi dugja őt, és a szadomazo is a játékhoz tartozott. Ez főként Mrs. Jutta Johanssennek szólt, Eddie Johanssen két becses csemetéje anyjának. Eddie meghalna azokért a kölykökért. Fizetni biztosan fog, mégpedig jó nagy összeget, hogy megmentse őket a szégyentől és megaláztatástól. A média egyszerűen imádná egy gazdag, befolyásos férfi zaftos szexbotrányát. Kitty számára Eddie volt a főnyeremény.

A férfit nézve félig-meddig azt kívánta, bárcsak elég sokáig ébren maradt volna, hogy ha kellett volna is, de tevékeny résztvevő legyen. Megalázva érezte magát a tudattól, hogy nem akarta őt. Elvezetett eljátszódott volna vele, hogy szexuális félistennek képzelje magát, az egyetlen férfinak, akit ő valaha is igazán akart. Bizony, öregszik már, hogy ez működjön. Már fölösleges volt azt mondania a férfiaknak, akiket felcsípett a klubban, hogy a „partnere”, Jimmy gyönyörűnek gondolja és imádja a testét, meg azt, hogy „csodás” köztük a szex. Az igazság az volt, hogy Jimmy csak a videókat szerette nézni, amelyeken más pasikkal szexeit a klubokban. Szívesen készített róla olyankor fényképeket, hogy aztán később nézegethesse. Jimmy nagyon is hasonlított Kittyre.

Az Eddie-ről készült fotók pénzt jelentettek a bankban. Ő és Jimmy visszamehetnek Spanyolországba, Marbellába, és megnyitják azt a kis bárt, amelyről a férfi oly sokat beszélt. Ott Kitty rengeteg pasással találkozhat, hiszen ő lesz a tulajdonos. Még saját swingerklubot is nyithat. Felnevetett a gondolatra, hogy milyen jól illene hozzá.

Még mindig nevetett, amikor Eddie magához tért. Melléhuppant a kanapéra, félmeztelen volt, de a melltartót és a kombinét még mindig viselte, hiszen szégyellte korosodó testét, megereszkedett, kicsi mellét. Egy pohár vörösbort szorongatott a kezében.

Amikor Eddie meglátta, hálát adott az égnek, hogy a nő nem teljesen meztelen. Aztán, miközben kezdett visszatérni az öntudata, azt kérdezte magától, hogy miért *félmeztelen*. Megrázta a fejét. Még akkor sem kellene neki ez a nő, ha rávetné magát. Most az a baljóslatú gondolata támadt, hogy csakugyan ez történt.

- Ne mozdulj onnan, Eddie - suttogta Kitty. Pállott vörösborszagú volt a lehelete. - Túl sokat ittál, *chérie*. Aludj csak, engedd, hogy Kitty a gondodat viselje. Később majd segíték emlékezni rá, hogy milyen pompás szerető vagy, és hogy én milyen jó vagyok.

Nevetett, amikor Eddie ellökte. Valahogy sikerült talpra kászálódnia, Kitty nézte, amint felveszi a ruháit.

A nő nevetése volt minden, amit Eddie hallott, amikor kitántorgott az ajtón és elindult. Fogalma sem volt, hol van, még azt sem tudta, *kicsoda*. Eltelt egy óra, talán kettő is. Még mindig elég korán volt, de elveszett az időérzéke. Végül eléggé kitisztult a feje, hogy leintsen egy taxit és megadja a sofőrnek a szállodája címét. Soha nem akart emlékezni erre az estére.

Amikor Eddie a saját ágyában felébredt, nem voltak emlékei az előző estéről, arról sem, ami történt. Amikor pedig megpróbált visszaemlékezni, mintha egy fekete lyuk tátongott volna az agyában.

Mindez a randidrog miatt volt, amelyet Kitty Ratte beadott neki, és a nő pontosan tudta, hogy ez fog történni.

A szállodába visszatérő Eddie látványa meglepte Pru Hilsont, aki valami aprófalat keresésére indult, és lefelé lopódzott a lifttel. Francia aprófalatot szeretett volna, egy darabka jó sajtot, egy vékony szelet francia vajjal megkent baguette-tel. A kicsi gyönyörű, jutott eszébe az új farmernadrágra gondolva, viszont a sajt ízének gondolatától összefutott szájában a nyál, ahogyan régebben a hot dogétól. Arra még gondolni se mert. Elzárta az emlékezetébe, az egyszer volt, hol nem volt férje mellé. Pru már nem evett a fantáziálás kedvéért. Most kiélvezte az ételt, és nem volt büntudata az aprófalatok miatt. Otthagyta az alvó Allie-t, csak magára kapta a fürdőköntösét, és nem számított rá, hogy bárkivel is találkozik az uszoda szintjére közlekedő liftben. Tudta, hogy odalent van egy automata. Egyszer csak megállt a lift, kinyílt az ajtaja, és a klassz, szőke pasas botladozott be.

Pru kinyújtotta a kezét, nehogy a pasi ráessen. Zilált volt, a pulóverét kifordítva viselte, és Pru óhatatlanul észrevette, hogy nincs felhúzva a slicce.

Aggódva szólította meg.

- Segítségre van szüksége?

- Kilencedik emelet. - Rekedtes suttogás volt válasz.

Pru megnyomta a gombot, a lift ismét fölfelé indult.

- De igazán, segíthetek magának? Nincs szüksége vízre vagy valamire?

A férfi szeme ráfókuszált, de Prunak feltűnt, hogy nem is látja őt.

- Köszönöm - mondta a férfi.

A lift megállt, és Eddie Johanssen kiszállt. Pru úgyszintén. Figyelte, amint a férfi lassan végigbotladozik az üres folyosón. Arra gondolt, biztosan hullarészeg. De aztán eltűnődött. Egy ilyen pasas? A tökéletes férfi? Ő sosem rúghat be. Itt valami határozottan nem stimmel.

NEGYVENKILENCEDIK FEJEZET

Későre járt már az idő. Sunny éppen Allie-vel és Pruval volt (aki lemondott a csemegézésről, miután találkozott Eddie-vel a liftben), amikor Mac telefonált.

Barátnője ragyogó arca láttán Allie megjegyezte:

- Állítom, hogy ő az.

Sunny azt a titokzatos mosolyát villantotta felé. Még nem volt lehetősége elmesélni nekik, hogy ismét együtt vannak Mackel, hogy az elmúlt néhány órát káprázatos szeretkezéssel töltötték, és minden rendben van a világukban.

- Sziiii - suttogta a telefonba.

- Szia, bébi... - Mac hangja volt az egyik ok, amiért beleszeretett a férfiba: könnyed, mély és szexi.

- Szerelmes vagyok beléd - suttogta Sunny. Allie és Pru meg sem próbált úgy tenni, mintha nem fülelnének. Pru kidülledő szemmel a szívéhez kapott, és hátradőlt az ágyon.

- Én is szerelmes vagyok beléd - hallották Macet. Sunny egy hosszú, fekete hajtincset csavargatva, titokzatosan mosolygott. Pru felnézett Allie-re, aki a mennyezetre meresztette a szemét.

- Szükségem van rád, Mac - súgta Sunny. - Akarlak. Az ágyban szeretnék lenni veled. Tíz percig távol vagyok tőled, és belebolondulok.

- Jaj, istenem, Sunny! Tudod, hogy én is így érzek, jól tudod...

Sunny behunyta a szemét. Allie és Pru rossz elő-érzettel nézett össze.

- Most következik a *de* - mondta hirtelen gyanakvással Sunny. - Mit szándékozol elmondani?

- A prefektúrárn vagyok, a felügyelővel és Ronnal.

- *Ronnal?* - Allie meglepetten ismételte el a férje nevét. Kíváncsi volt, vajon mi köze van ehhez az egészhez.

- Ron iderepült, hogy segítsen rendbe tenni veled a dolgokat - mondta Mac.

Sunny boldogan válaszolt:

- Hát, úgy tűnik, ezzel már elkésett, de Allie biztosan örülni fog, hogy itt van.

Allie felállt, összekulcsolta a karját, és zavartnak tűnt.

- Mondd meg Allie-nek, hogy Ron üdvözli, és találkoznak, amikor visszaér Párizsból.

- *Párizs?* - Sunnynak elfacsarodott a szíve.

- Sunny, szívem...

Sunny tudta, hogyan folytatja Mac, és nem akarta hallani. Ettől még a férfi zavartalanul folytatta.

- Figyelj, bébi. Yvonne Elmanról van szó. Él Párizsban egy nő, az ékszerüzletben dolgozott. Az egyik rabló megütötte a fegyverével. A nő

arca csúnyán megsérült. Most jött ki a kórházból, és senkivel nem hajlandó szóba állni, azt mondja, az égvilágon semmire nem emlékszik. Abban reménykedem, hátha van valami a tudatküszöbe alatt, amit esetleg tud, olyasvalami, amit még önmaga elől is szeretne elrejtetni, mert nem akar emlékezni a fájdalomra.

- Tehát azt mondtad a felügyelőnek, hogy találkozol a nővel, és meglátod, hogy neked beszél-e...

- Bébi, mi mást tehettem volna?

Sunny mély lélegzetet vett. Csak nemrég mondta Macnek, hogy megérti, amit csinál.

- Természetesen menned kell - felelte. - Remélem, tehetsz valamit, és segítesz a rendőrségnek megtalálni a gyilkost.

- Tudod, hogy nem ezért jöttem ide, Sunny, hanem azért, mert téged akartalak megtalálni, veled akartam lenni.

- Mac! - Sunny olyan halkán beszélt, hogy hiába hegyezte Allie és Pru a fülét, nem hallhatták meg. - Csak arról van szó, hogy mindig veled szeretnék lenni. Szeretlek.

A férfi megkönnyebbülten válaszolt.

- Párizsból hívlak.

- Oké.

- Ha szükséged van rám, csak telefonálj. Rendben?

- Rendben.

- És szeretlek. Ezt ne feledd.

- Észben tartom.

Sunny összecsukta a mobilját.

Allie szorosabbra fonta melle előtt a karját.

- Akkor hát két dolog. Visszamentél Machez, és mit keres itt Ron?

- Igen, visszamentem. Épp akkor akartam elmesélni nektek, amikor telefonált. Ron pedig azért jött Monte-Carlóba, hogy segítsen Macnek velem kapcsolatban. Most mindketten Párizsba indulnak, egy kihallgatásra az ékszerrablás miatt.

Allie felsóhajtott.

- Én meg abban a hiszemben voltam, hogy otthon hagytam Ront, és vigyáz a kutyára. Sejthettem volna, hogy keresi a bajt.

Pru az ágy szélére húzódott.

- Csitulj, szívem! - kiáltotta, mellére szorítva a kezét. - Egy romantikus regényben élek.

Valamennyien nevettek, aztán Allie azt mondta, nagyon örül Sunny és Mac boldogságának, és egyáltalán hogy az ördögbe képzelték, hogy valaha is meglennének egymás nélkül. Átölelte Sunnyt, aztán Pru is felállt, ő is megölelte, bögtek egy kicsit, végül Allie azt javasolta, hogy bontsanak pezsgőt.

- Menjünk el ünnepelni - mondta Pru. Ezen ugyancsak meglepődtek. Igent mondtak, és gyorsan egymásra néztek, hogy eldöntsék, át kell-e öltözniük.

Allie Levi's-t viselt, az alját felgyúrte hegyes orrú bokacsizmája fölé, meg fehér trikót és egy szőrös mellényt, amely úgy festett, mintha egy hamis mongol bárányról szedték volna le a hatvanas években. Allie odavolt a retro cuccokért, s a rock and roll időszak volt a kedvence. A szürkésfehér

gyapjas „szőrme” összekeveredett a nő egyenes, szőke hajzuhatagával. Allie csak úgy sebtében összetűzte, eszébe sem jutott, hogy nézhet ki.

Sunny talpig feketében volt: macskanadrág, hosszú, V kivágású kardigánruha és a híres fekete csizma – nem az UGG, hanem a majdnem karácsonyi ajándék. A sminkje már lekopott, a haja pedig még mindig amolyan szexisen kócos volt. Hanyagul beletúrt. Pompásan érezte magát.

Pru is kardigánt viselt, Allie találta neki. Enciánkék volt, empire derékkal, a melle alatt passzent, aztán lefelé bővült, azokon a helyeken, amelyeket Pru még mindig „nyűgnek” nevezett. Amióta belehabarodott az ismeretlen Eddie Johanssenbe, végleg eltökélte, hogy megszabadul ettől a „nyűgtől”. Egy pasinál jobban semmi nem vehet rá, hogy jól nézzél ki, de a nő tudta, még hosszú út áll előtte. Addig is a piros Chanel cipő pazarul nézett ki az új fekete nadrággal, amely nem préselte össze a combját, és valahogy karcsúbbnak tűnt benne. Allie az egyik saját rúzsát adta neki, Yves Saint Laurent Nude Blusht – Pru erre közölte, hogy a szája az egyetlen része, amelyet hosszú idő óta meztelenül közszemlére tett. Miután találkozott Eddie-vel, még akkor is, ha abban a bizarr állapotában, azt kívánta, bárcsak mást is mielőbb megmutathatna magából.

Miközben a liftre vártak, Pru így szólt hozzájuk:

- Valami fura dolog történt ma este velem.

- *Veled?* – Allie megdöbbsent.

- Hát nem kifejezetten velem, hanem azzal a klassz svéd pasival. Eduardo Johanssennel.

Sunny büntudatosan pillantott Prura, aki folytatta.

- Már korábban is láttam, amikor kiszállt a liftből, meg beszállt a hallban, és állítom, a pasas fantasztikus. Szerintetek az ember... szóval beleszerethet egy olyan férfiba, akivel még sosem találkozott? Legalábbis nem hivatalosan?

Megérkezett a lift, és beszálltak.

- Pru, az isten szerelmére, elég legyen a locsogásból. Mondd el, mit értesz a szerelmesen és a valami furcsán – mondta Allie.

- Majd később elmesélem – motyogta Pru, amikor észrevette, hogy még ketten vannak rajtuk kívül a liftben.

- És hál' istennek, hogy nem a szálloda bárjába megyünk – mondta Allie, amikor átvágtak a halljon, bár Pru vágyakozó pillantást vetett abba az irányba, mert arra gondolt, Eddie talán oda mehetett.

Lehetetlen volt, hogy ne ismerjék fel Allie Rayt. Csak besétáltak a híres *art nouveau* üvegbaldachin alatt, amikor mintegy varázsütésre kinyíltak a kaszinó kapui, találtak egy asztalt, hozták a pezsgőt. Időnként jó hírességnek lenni, mondta Allie, aki köszönetképpen mosolygott, és Pru arra gondolt, hogy senki nem viselkedik kevésbé celebként, mint Allie. Barátnője egyenes volt, természetes, és buzgón igyekezett megőrizni a magánéletét, úgyhogy ezért volt ő annyira dühös, amikor rajtakapta azt a kurva Kitty Ratte-et, hogy fényképeket készít Allie-ről a mobiltelefonjával.

Pru most Sunnyra nézett, ahogy összepréselődve ültek egy kis padon.

- Csodásan nézel ki ma este – mondta őszintén.

- „Az” sugárzik rólad – mosolygott Allie.

- Mi sugárzik? Miről beszélsz? – kérdezte Pru, aztán mikor csak némán visszamosolyogtak rá, elpirult. – Jaj, ó, bocs, nem fogtam fel... Ó, a fenébe, Sunny, te mázlista!

- Majd eljön a te időd is - felelte Pru kezét megszorítva Sunny. - Máris másként festesz.

- És holnap szőke leszel - tette hozzá bátorítón Allie.

És Sunny igazat mondott: Pru merőben másként festett. Az arca már nem volt annyira kerek, a melle formáját pedig sokkal inkább kiadta a csinos kis kardigán, mint azok az istentelenül ronda, bő kaftánok. „Ha már van, kérkedj vele” - ez volt Allie mottója

Pru számára, s noha igazából nem kérkedett a mellével, legalább elismerte a létezését.

- Monte-Carlóban mást is isznak pezsgón kívül? - tudakolta Pru. A pezsgő nem kapott jelentős szerepet addigi életében, egy-egy pohár esküvőkön meg hasonló jeles alkalmakkor, de sosem a puszta élvezet kedvéért. Beleszántott puha, barna hajába, s azon tűnődött, milyen érzés lesz holnap szőkének lenni.

- Nyáron Cosmopolitant isznak - válaszolta Sunny. - Saint-Tropez-ban. Legalábbis én azt ittam.

- Szóval, mi történt a jóképű idegennel?

- A liftben voltam, egyedül, ma este, amikor megállt az előcsarnokban... - kezdte Pru.

Allie fölemelte a kezét.

- Már megbocsáss, de pontosan mi dolgod volt egyedül a liftben?

- Csak mocskosul éhes voltam - felelte védekezőn Pru.

Allie a tenyerébe temette az arcát, és felnyögött.

- Csak egy kis sajtot meg egy szeletke baguette-et akartam szerezni. Szükségem volt az ízére... Egyszerűen cseszettül éhes voltam, Allie...

Barátnője fölemelte a fejét, és keményen pillantott Prura.

- Te sosem káromkodsz - mondta. - Ezek szerint nagyon kellett neked az a kaja.

- Hidd el, éhes voltam.

- Ismerem az érzést - vetette közbe együtt érzően Sunny. - Zacskószám zabáltam az M&M's-et, amikor minden más csütörtököt mondott. Jól lecsúsztak, csak az a picit roppantás kellett, aztán úgy érezted, semmit sem ettél. A sajt jóval egészségesebb. Látom, már tanultál, Pru.

- Szóval mi van Eddie Johanssennel? - Allie bátorítón megfogta Pru kezét.

- Na, most jön a furaság. Ez a gyönyörű ember, tudjátok, hogy néz ki, olyan csinos, olyan világfias, olyan határozott... Na, közlöm veletek, ma este nem volt olyan. Eddie Johanssen *betántorgott* a liftbe. Ki kellett nyújtanom a kezemet, nehogy rám zuhanjon. - Pru elhallgatott, a többiek izgatottan várták, mi következik. - Le volt húzva a slicce - folytatta Pru.

Allie felhorkant.

- Egyáltalán miért néztél le oda?

- Jaj, csak futó pillantás volt. És a pasas majdnem rám zuhant. A pulóvere is kifordítva volt rajta. És összefolytak a szavai. Mondhatni, alig tudott megállni a lábán. És amikor megkérdeztem, van-e szüksége segítségre, egyszerűen csak annyit mondott, köszönöm. Még fókuszálni sem tudott. Nem hiszem, hogy akár az arcomat is látta, vagy tudta, ki vagyok. Megnyomtam a kilencedik emelet gombját, és kitántorgott a liftből. Figyeltem, ahogy végigbotorkál a folyosón a szobájáig.

- És aztán?

- Aztán újra lementem a liften, és megszereztem a sajtót meg a crackert.

- Mindkettőt - mondta Allie, és nagyon dühös volt.

Sunny azonban Eddie-re gondolt, nem a sajtra meg a kekszre. A drága Eddie, a megmentője, a mentora, egy férfi, akibe félig-meddig beleszeretett, és alighanem Eddie is őbelé. Ez afféle „mi lett volna, ha” helyzet volt, és még csak nem is telefonált a férfinak, üzenetet sem hagyott, nem kért bocsánatot, nem köszönte meg, nem búcsúzott el tőle, és azt se mondta, hogy sosem fogja elfelejteni. Egyszerűen lelépett. Önző kurva volt. Hogy is lehetett ennyire kegyetlen? Eddie elment, és leitta magát. S mindez miatta történt.

- Eddie meg én ismerjük egymást - mondta erőtlenül.

Mindketten feléje fordultak.

- Mit értesz azon, hogy „ismerjük egymást”? - kérdezte Allie.

- Szerelmes voltam belé. Csak egy kicsit, mindössze néhány napig...

Allie felhorkant.

- Azt akarod mondani, Sunny, hogy ő volt a *másik* férfi?

- A párizsi járaton találkoztam vele. Hagyta, hogy kisírom magamat a vállán, és nem engedte, hogy Párizsban maradjak a hó miatt, hiszen karácsony volt, én pedig egyedül, ahogyan ő is. Eddie foglalt nekem szállodai szobát Monte-Carlóban, aztán pedig...

- Aztán mi történt? - Allie hirtelen felemelte a kezét, hogy Sunny mégse válaszoljon. - Nem, jobb, ha nem tudok róla, akkor nem kell hazudnom Macnek.

- De nem kell hazudnod. Úgy értem, semmi nem történt... Izé, csak egy csók, semmi több. Az is természetesen baráti volt.

- Természetesen. - Allie a barátnőjére meredt. - Hogy a francba nem mondtad el ezt nekem korábban, Sunny? Én azt hittem, elepedsz a Mac iránti szerelemtől.

- Így volt. Elepedek. Semmi nem történt.

- *Megcsókoltad* Eddie Johanssent - mondta Pru olyan hangon, ami félig sóhajtás volt. - Jaj, istenem, te *megcsókoltad* Eddie Johanssent...

- Mindössze baráti csók volt - jelentette ki határozottan Sunny. Aztán még őszintébben: - Azzal elkezdődhetett volna valami, de akkor Mac megérkezett...

- Mac azért jött, hogy megtaláljon téged - emlékeztette Allie.

- Jaj, istenem! - szólalt meg Pru. - Emlékszem a bárbeli jelenetre. Mac besétált, te pedig odamentél hozzá anélkül, hogy egyszer is hátrapillantottál volna. Olyan volt, mintha egy tábla lógott volna a fejedek fölött, azzal a felirattal: „Szeretők”. És te ott hagytad Eddie-t a bárpultnál ülve, egyetlenegyszer sem néztél vissza rá. És akkor Kitty Ratte rástartolt. *Láttam*.

- Csórikám - mondta Allie, aki csak most fogta fel, hogy Sunny milyen rémesen viselkedett.

- Annyira sajnálom - mondta Sunny. - Nem tehettem róla. Eddie kedves, gyöngéd, annyira egyedül voltam, elveszett...

- És pokolian szexi pasas - vetette közbe Pru. Mindketten felé fordultak, mire gyorsan hozzátette:

- Legalábbis úgy néz ki.

- Te is beleszeretted Eddie-be? - Allie hitetlenkedve tárta szét a kezét.

Sunny gyorsan felelt.

- Én határozottan nem vagyok szerelmes belé. Vagyis, lehettem volna... de most nem vagyok.

- Én pedig még csak nem is ismerem - mondta élénken Pru, és lesimította enciánkék kardigánját.

- Lehetséges beleszeretni egy férfiba, akivel valójában még csak nem is beszéltél?

- Nem, kivéve, ha egy filmszínész rajongója vagy - felelte Allie. Mindent tudott az eszement rajongókról.

- Máskülönben, Sunny, mi történt Mackel? - Pru gyorsan témát váltott.

Sunny vállat vont, arcán félmosollyal emlékezett vissza.

- Egyszerűen egymás karjába omlottunk, mint mindig - mondta álmodozón. - Menet közben dobáltuk le magunkról a ruhát. Egy olyan férfival szeretkezni, akit igazán szeretsz, az más, Pru. Több szimpla szexnél, *csodálatos* szex. Istenem, fel tudtam volna falni; ez arról a különleges vegyi kötésről szól, amely összehoz benneteket, a kimondatlan dolgokról, az ölelésről, arról, hogy én átkarolom őt a lábammal, ő pedig a karját fonja körém, azután pedig...

- Azután... - súgta Pru. Röpké házassága alatt semmit nem érzett abból, amit Sunny az imént leírt; sosem érezte a szeretkezés pusztá örömét, sosem ölelték őt így... Azután... - Milyen csodálatos - mondta vágyakozón, a bizonyos „azután” után sóvárogva.

- És mit szándékozol tenni Eddie-vel kapcsolatban? - tudakolta Allie.

Sunny elővette a BlackBerryjét.

- Tüstént telefonálok neki. Megnézem, jól van-e. És akkor találkozni fogunk, és elmagyarázok neki mindent... tudod, és megköszönöm, hogy olyan, amilyen. Egy erős férfi, és szükség idején jó barát.

- A mázlista - jegyezte meg halkán Pru.

Eddie nem vette fel a mobilját. Már későre járt. Sunnynak holnap újra meg kell próbálnia felhívni a férfit.

ÖTVENEDIK FEJEZET

Párizs

Az ékszerrablásban megsérült nő nem volt hajlandó bemenni a prefektúrára. Ő már mindent elmondott nekik, amit tudott, most felejtteni óhajt. Ám amikor Mac személyesen felhívta, és megkérdezte, hogy vele hajlandó volna-e beszélni, mivel ismerte a tévéműsorát, beleegyezett a találkozóba a Deux Magots-nál, egy kávéházban a Boulevard Saint-Germainen. A nő neve Danielle Soris volt.

Mac egyedül várta egy asztalnál, a fedett teraszon. Nagyon hideg volt, viszont az azúrkék égboltról ragyogóan sütött le a nap, bearanyozva a szüntelen forgalom ellenére is örök szépségű Párizst. Danielle csak abba egyezett bele, hogy egyedül Mackel beszél, így aztán Ron néhány asztallal távolabb foglalt helyet, az *International Herald Tribune*-t olvasta, és azt kívánta, bárcsak Allie ott lenne vele.

A francia dolgokban immár tapasztalt vén rókaként forró csokoládét rendelt, hogy fölmelegítse magát, ezt Allie soha nem engedte volna meg

neki. Formában tartja őt, mondván, jó néhány évig még maga mellett szeretné tudni, és jó lesz, ha megengedi, hogy ő aggódjon a koleszterinszintje miatt. Ron most határtalanul élvezte a forró csokoládét. Bűnös élvezet.

Az újságból fölpillantva elkapta Mac tekintetét, és rákacsintott. Fölemelte a csészéjét, hogy Mac lássa, miről is szól Franciaországban a forró csokoládé: valódi olvasztott csoki, valódi tejszín, igazi mennyország.

Mac dupla presszókávét rendelt. Nem aludt, Sunny miatt aggódott.

Ledöntötte a kávét a torkán, és egy újabbat rendelt. Ms. Soris késett, háromra kellett volna ott lennie, és már majdnem három óra húsz volt. A forgalom miatt? Vagy meggondolta magát? Yvonne Elmanra gondolva Mac remélte, hogy a forgalom az oka. Ms. Soris az egyetlen igazi tanúja, és még ez is kétséges volt. Meg kellett tudnia, mit látott még, vagy talán csak érzékelt tudat alatt, az álarcos figurán kívül, aki úgy megütötte, hogy akár végzetes is lehetett volna.

- Monsieur Reilly?

Danielle Soris fekete gyapjútrenckót viselt, fekete, lapos sarkú antilopbőr csizmát, orosz stílusú szőrmekucsmát és napszemüveget. A sebhelyek sötéten vöröslöttek az arcán.

A körút túlsó oldala felől, a térről lépett be, amelyen Párizs legrégebbi temploma, a l'Eglise Saint-Germain-des-Prés áll. Mac azon tűnődött, vajon imádkozni volt-e.

- Természetesen tudom, hogy ön az - mondta Danielle Soris angolul. - Felismerem a tévéműsorából. Nagy csodálója vagyok, Monsieur Reilly.

Mac felállt, és megrázta a nő kezét. Elmondta, mennyire örül, hogy el tudott jönni, és kihúzta neki a nádszéket a kicsi bisztró asztala mellől. A nő arcába nézett, aztán gyorsan elfordította a tekintetét. Meglepő módon a nő felnevetett.

- Ne aggódjék, mindenki ezt csinálja. Kezdek hozzászokni, hogy az emberek már rám sem néznek.

- Akkor nem bánja, ha a műtét felől érdeklődöm? Pontosán mi történt?

- Az történt, Mr. Reilly, hogy a jobb arccsontom szilánkosra tört. Néhány csontszilánk behatolt a szemüreg területére. A fájdalomra nem emlékszem, mert tudatosan így döntöttem, máskülönben nem tudnám folytatni az életemet. - A szeméhez emelte a kezét, ahol az érzékeny szövetet fölhúzták, hogy be tudja csukni a szemét. - Csontszövetet ültettek át az arcomba - folytatta. - Azt mondták, egy szép napon teljesen kisimul, és az arcom jobb oldala megint hasonlítani kezd a balra. Addig így nézek ki. - Levette a sötét szemüveget, és szembefordult Mackel. A férfi visszaneézett az egykor kétségtelenül nagyon szép asszonyra. A beültetett csontszövet ellenére az arca jobb oldala teljesen besüppedtnek látszott.

Danielle Soris előrefésülte hosszú barna haját, visszatette a napszemüveget, majd mélyen a homlokába húzta a kucsmát.

- Hát, mint látja - mondta mosolyogva -, ennyivel megúsztam.

- Ön még mindig gyönyörű, Madame Soris.

A nő vállat vont.

- A barátaim ezt mondják, és hajlamos vagyok elhinni, hogy talán igaz lehet, mert tudja, monsieur... Kérem, engedje meg, hogy Macnek szólítsam, én pedig természetesen Danielle vagyok... Tudja, Mac, ez az egyetlen módja, hogy túltegyem magamat ezen az *eseményen*, ahogyan

most nevezem. Muszáj kizárni az agyamból, az álmaimból, számúznöm kell a rossz emlékeket, az álmokat, a félelmet. Nem engedhetem meg, hogy utat találjon hozzám a félelem.

- Megértem.

Jött a pincér, s a nő egy pohár pezsgőt rendelt.

- Nem bánja, igaz? - kérdezte, tősztra emelve a poharát. - Valami ünnepélyes kell. Végtére is néhány nap múlva újév.

- Akkor talán hadd legyek én az első, aki boldog új évet kíván önnek, Danielle. - Mac felemelte a kávéscsészéjét. - Maga rendkívüli asszony.

A nő felnevetett.

- Ugyan. Csak egy olyan nő vagyok, aki igyekszik megőrizni a józan eszét. És néha sikerül. De most már ugyebár látja, Mac, hogy nem tudok beszélni a történekről. Nem tudom felidézni azt az eseményt. Soha többé nem akarok hallani róla, gondolkodni rajta, nem engedem meg az agyamnak, hogy arra kanyarodjon. Egyszerűen nem lehet.

- Megértem - mondta ismét Mac. - De van valami, amit el kell mondanom önnek, Danielle. Egy fiatal nőről van szó, mint maga, aki nem volt olyan szerencsés, amikor beállítottak a Marilyn Monroe-álarcos rablók. Yvonne Elmannak nem maradt arca. Valaki lelőtte, elvette az életét, ahogyan kis híján az önét is. Yvonne egy kétéves kisfiút hagyott hátra, meg a férjét, aki gyászolja. A szavamat adtam, hogy megteszek minden tőlem telhetőt a gyilkosa kézre kerítésére, és eddig minden, ahonnan elindulhatnék, az, amit ön elmondhat, vagy nem tud elmondani nekem.

Danielle letette a pezsgőspoharát. A levegő hideg volt, így magán tartotta élénkpiros kesztyűjét. Most levette és az asztalra fektette, végigsimított a puha bőrön. Macnek feltűnt, hogy kicsit remeg a keze, és nem visel gyűrűt.

- Higgye el nekem, én megértem - mondta szelíden, és megfogta a nő kezét, hogy megállítsa a remegését. Danielle keze jéghideg volt.

- Maga nagyon kedves - mondta még mindig mosolytalanul a nő -, hogy felmelegít.

- Ez a legkevesebb, amit megtehetek.

- Az emberi érintésre nagy szükség van, az nagyon... megnyugtató - mondta felsóhajtva Danielle. - És abból, amit elmondott, rettentően önzőnek érzem magam, miközben azt hiszem, hálásnak kéne lennem.

- Azért sosem kell hálásnak lennie, ami önnel történt.

- Akkor pedig rémült vagyok. Mit kellene éreznem, Mac? Bűntudatot a szerencsédén halott Yvonne miatt? Így van, de egyszerűen nem tudom, hogyan birkózzam meg vele.

Mac megszorította a nő kezét.

- Önt semmire sem kényszerítik. Meg fogom érteni.

A nő bólintott, hátrasimította a haját.

- Csak egy dolgot tudok elmondani magának. Akkor jut eszembe, amikor nem gondolok rá, amikor a konyhában kávéfőzőt készítek, és ott látom a becsukott szemem mögött, amikor aludni térek. Még abban sem vagyok biztos, hogy valóban láttam, vagy csak a képzeletem koholmánya, ezért nem beszéltem róla a rendőrségnek. Az egész olyan ködös, annyira homályos... De a Marilyn Monroe-maszkos nő rám fogta a fegyvert. Nagyon kicsi, nagyon fényes pisztoly volt. Acél, esetleg króm. Emlékszem, arra gondoltam, azon az ostoba módon, ahogy

veszéllyel szembekerülve az ember szokott... hogy milyen szép. – A nő szomorúan mosolygott Macre.

– Nyilván tudja, hogy az ékszerszakmában dolgozom, észreveszem az ilyesmit.

– Örülök, hogy elmondta. Yvonne családja nagyra fogja értékelni a segítségét.

– Még valami. – Danielle elhúzta a kezét. Fölvette a kesztyűt, majd kiitta a pezsgőjét. – Most emlékszem, szinte tökéletesen látom a lelki szemeim előtt. Egy hosszú szárú rózsza volt a pisztoly csövének mindkét oldalára gravírozva, mélyen a fényes acélba vésvé. Szembeötlő volt, ezért tér most vissza az emlék. Egy fekete rózsza, arannyal kiemelve. Gyönyörű volt. Csakugyan nagyon szép.

Amikor a nő felállt és távozni készült, Mac szemébe nézett. A férfi is felállt, és megfogta a kezét.

– Igen, most már biztos vagyok benne, hogy ezt láttam, és nem pusztán képzelődöm. Azt hiszem, valóban delikát darab lehet – tette hozzá csöndesen.

– És ez minden, amit elmondhatok.

Mac az egykor gyönyörű nő arcába nézett, amely egy életre sebhelyes marad.

– Maga nagyon bátor, Danielle. És köszönöm.

A nő bólintott, búcsúzásként elmosolyodott. Az arca jobb oldala merev maradt.

– *Bonne chance*, Mac Reilly – mondta, majd megfordult, és a kisasztalok erdején átvágva kiment az utcára, ahol hamarosan beleveszett a tömegbe.

Ron máris Mac háta mögé lépett.

– Szerencsével jártál?

– Szerencsésebb vagyok, mint a szegény Madame Soris. – Mac visszaült az asztalhoz, és még egy kávét rendelt. Az idegvégződéseit táncoltak a megválaszolatlan kérdések, a megoldatlan problémák okozta stressztől, egy fiatal nő tönkretett életének látványától.

– A fegyver egy Kahr Black Rose volt – szólalt meg végül. – Lefogadom, hogy a kilenc milliméteres. Pontosan az a fajta pisztoly, amelyet egy nő szeret, kicsi, könnyen kezelhető, pokolian erős, és alig rúg vissza. Azok a fekete rózsák szembetűnnek az acélban, fényes, mint egy tükör, voltaképp annyira fényes, hogy egy lány kirúzsozhatja magát benne. A rózsza huszonnégy karátos arannyal van kiemelve. Pontosan olyan, amilyen egy divatos nőnek tetszik.

– Egy pisztoly, amely olyan, akár egy ékszer – jegyezte meg Ron.

– Pontosan – felelte Mac.

ÖTVENEGYEDIK FEJEZET

Párizs

Később Ron és Mac a La Coupole-ban vacsorázott, de nem a fehér abrosszal megterített étteremben. Osztrigát rendeltek, Belont, Ron kedvencét, meg sört, nem pezsgőt.

- Sokkal jobban megy hozzá - mondta Ron. Hátravetette a fejét, kicsúsztatva gyöngyházkagylójából az ezüstös puhatestű állatot, majd le a torkán. - Jaj, istenem, csodás a pác. Úgy érzem, mintha a tengert ettem volna meg.

- Mindenesetre fehérje volt - jegyezte meg Mac. - A sótényezőt leszámíthatod, ez természetes.

- Van még ott, ahonnan ez jött - mondta Ron, és egy újabb tucatot rendelt. - Ezek a teremtmények biztosan még a nyulaknál is jobban szaporodnak.

- Eszembe sem jutott, hogy a puhatestűeknek szexuális életük van - vigyorgott Mac.

- Te biztosan egy mázlista puhatestű lennél - nevetett vissza rá Ron. - De úgy látom, nincsenek már gondjaid ezen a téren. Sunny újra elkapta a tőködöt.

- Jézusom, Ron! Ha nem volnál ilyen jó barát, most kísértésbe esnék, hogy ledöngöljem azt a puhatestű állatot a kurva torkodon.

Ron vállat vont. Ivott egy korty sört, és elégedett képet vágott.

- Ez jó. Már csak egy finom sajt kell, jó kenyér meg egy pohár mélyvörös bor, amelyik jobb ízű annál, mint amit pillanatnyilag én állítok elő, és boldog ember leszek. Sunny a nőd, Mac, és csak ez számít. Ez az egyetlen ok, amiért én itt vagyok veled, a feleségem pedig ott van Sunnyval, és most, miután küldetés teljesítve, már indulok is haza.

- Haza? Miért? Meg kell oldanunk egy bűnügyet.

- Az a te melód, nem az enyém. Nem is volt soha. Már nem vagyok nagykutya iparmágnás, hanem bortermelő. Nem vagyok detektív sem.

Mac a férfira meredt.

- Azt hittem, végigcsinálod ezt velem.

- Van egy feleségem, akihez hazamenjek, barátom. Neked pedig egy nőd, akit mindig az első helyre tettel. Mi történt ezzel a kis gondolattal?

- Sunny az első. Ő megérti ezt az egészet, az értelmetlen gyilkosságot, az anya nélkül maradt kétéves gyereket...

- Ezt értsd meg, Mac. *Valamennyien* ilyenek.

Mac lehajtotta a sörét. Bólintott.

- Megértem. Ahogyan Sunny is. Megállapodtunk. Ő az első, és a munkám az első.

- Egyenrangúan első, igaz? - Ron bólintott. Tudta, mit akart mondani Mac.

- A Black Rose amerikai fegyver - mondta most Mac - Worcesterben, Massachusettsben készül. Importálni kellett.

- Legálisan vagy illegálisan?

- Ez itt a kérdés, de én arra fogadnék, hogy illegálisan.

- Ahogyan én is. És hogyan derítjük ki, hogy ki vette meg?

- Illegális kérdéseket teszünk föl - felelte nevetve Mac.

Vibrálni kezdett a férfi telefonja. Kivette a zsebéből, ellenőrizte a számot. A felügyelő volt az.

- *Qa va, mon vieux?* - kérdezte, jó híreket remélve.

- Híreim vannak, Mac. Mint már tudja, az a szóbeszéd járja, több, mint szóbeszéd, inkább *jelek*, hogy az illegális gyémántkereskedelem Amszterdamból és Isztambulból áthelyeződött a kelet-európai országokba, nevezetesen Magyarországra, Lengyelországba és a Cseh Köztársaságba.

- Hallottam erről. - Mac most Ronra pillantott, aki kérdő tekintetet vetett rá.

- Olyan híreket kaptam, nem hivatalosan, hogy talán Prága lehet az új központ, és az összes rablást onnan szervezték meg. Az informátorom cigány. Biztosan megölik, ha kiderül, hogy beszélt.

- Közvetlenül érintett a dologban?

- Azt állítja, nem.

- És hisz neki?

- Nem. De érti, hogy meg van kötve a kezem. Nekem az információ kell, neki a szabadsága. Egy fölöttébb előkelő étteremben vacsorázott, amikor kiemeltük. Túl jó ruhák, óriási borralalók, pezsgő...

- Jól adja - jegyezte meg szárazon Mac. - Közbevetőleg, egyedül volt a pasas?

- Nem, nem volt egyedül. Máskülönben, csak hogy tudja, a cigányunk nő. Férfi vendége volt, egy bárban csípte fel, afféle selyemfiú, aki bármire hajlandó, ha megfizetik.

- Elbűvölő páros - jegyezte meg Mac.

- Üvöltött róluk a pénz - mondta a felügyelő.

- És szabadon engedte a nőt?

- Legnagyobb sajnálatomra, igen.

- És van ötlete, hová ment?

- Felült a következő prágai gépre. Egyébként a cigányok már nem barlangokban vagy lakókocsiban élnek. A mi cigányunk egy lakásban lakik a prágai Újvárosban.

A felügyelő megadta Macnek a címet, aki feljegyezte magának.

- Holnap ott leszek - mondta.

Aztán beszámolt a felügyelőnek Danielle Sorisról meg a Black Rose pisztolyról, a felügyelő pedig azt felelte, máris rááll a témára.

Mac bontotta a hívást, és Ronra nézett. A férfi kérdőn vont a szemöldökét.

- Szóval?

- Szóval van egy nyomunk. Egy cigány nő, aki Prágában lakik, és azt állítja, hogy onnan származtathatók a rablások.

- Származtathatók - mondta eltűnődve Ron. - Fellengzős szó egy csapat gyilkosra.

- Holnap odautazom - közölte Mac.

- Én viszont hazamegyek - mondta Ron. - Bocs, *mon vieux*. - Felnevetett. - Látod, éppolyan jól beszélem a franciát, mint te.

- Éppolyan jól beszélek franciául - javította ki Mac.

Ron bosszankodva meglökte, és Macnek csaknem cigányútra ment a söre.

- Ugyan, kapj be még egy kurva puhatestű állatot, és kussolj - mondta Ron. - Muszáj hazamennem. A kutyámnak szüksége van rám, a lovaimnak úgyszintén. És a feleségemnek, már amennyiben valaha is úgy dönt, hogy otthagyja a te életed szerelmét, remélhetőleg szintén kellek.

- Örökké kelleni fogsz neki. - Mac tisztában volt ezzel.

- Szerencsés vagyok. - Ron most nem nevetett. - Hála neked, Mac Reilly. Nézd, holnap korán reggel hazarepülök, utána nézek az állataimnak, a szőlőmnek, megnézem, nem égett-e le a ház, és beszélek a nőmmel. Aztán holnapután találkozunk Prágában. Ez hogy hangzik?

- Igaz barát vagy - mondta Mac, és összecsapták a tenyerüket.

Aztán Ron sajtátalat rendelt, menyeeien búzlótt, és paradicsomi volt az íze, a bor pedig mélyvörös és finom. Már volt egy nyomuk, egy célállomásuk, biztatón alakult az élet.

Már csak egyvalami hiányzott Macnek. Szólnia kellett Sunnynak, hogy nem ér vissza másnap reggelre.

ÖTVENKETTEDIK FEJEZET

Sunny a Napkirály lakosztály erkélyére vezető franciaablak előtt állt. Allie és Pru az ágy szélén ült a csúszós selyempaplanon, s lábfejüket megfeszítve akadályozták meg, hogy leszánkázzanak, majd reményteli tekintetüket Sunnyra vetették.

Sunny Eddie Johanssenel beszélt telefonon. Legalábbis az ő számát tárcsázta, s éppen a férfi üdvözlőszövegét hallgatta. Sunnynak eddig fel sem tűnt, hogy Eddie-nek ilyen erős akcentusa van, a hangja elbűvölő volt, halkán beszélt, tisztán, nyugodtan. Olyan volt, mint maga az ember.

Idegesen babrált az aranyszínű selyemtaft függönyöket összefogó hatalmas pomponnal, s közben azon tűnődött, mit is mondjon. Azt nem mondhatta, hogy találkozni akar vele, ámbár igazság szerint tartozott Eddie-nek ezzel a gesztussal. De mindenki számára jobb lesz - neki, Macnek és Eddie-nek is -, ha ily módon intézi.

- Eddie! Ó, Eddie, én vagyok az - mondta gyorsan a sípoló hang után. - Sunny vagyok. Már előbb fel akartalak hívni, úgy értem, *korábban*, de... nos, valahogy elkapott a mókuserék, és... - Sunny mély lélegzetet vett. - Szóval, Eddie, csak szeretném megköszönni, hogy segítettél nekem, amikor nagy szükségem volt segítségre, és köszönöm, hogy annyira kedves voltál, és olyan... figyelmes, és... nos, minden, ami te vagy. Ezt sosem fogom elfelejteni, Eddie, igazán nem. De, tudod, az életem most ismét... ahogy te mondanád, visszatért a normális kerékvágásba. Egyébként újra Mackel vagyok. És mint tudod, ő életem szerelme. Ezt el kellett mondanom neked, és meg kell köszönnöm, hogy ott voltál, hogy önmagad voltál...

Az üzenet megszakadt, és Sunny hálás volt ezért. Talán már amúgy is túl messzire ment, túl sokat mondott. Megkönnyebbülten felsóhajtott. Nem maradt több titok.

- Jó voltam? - kérdezte a tátott szájjal rámeredő két nőtől.

- Még hogy *jó*? - kérdezte végül Allie. - Úgy beszéltél, akár egy szerelmes.

- Ne mondd!

- De igen, úgy beszéltél. - Pru szórakozottan beletúrt immár rövid, mézszőke hajába.

- Húzd lejjebb a frufrudat, Pru - mondta Allie, majd segítőkészen maga igazította meg barátnője új frizuráját. - Fantasztikusan festesz.

Pru a szemközti falon lógó tükörbe nézett.

- Tényleg jónak gondolod?

- Jaj, az isten szerelmére! - kiáltotta Sunny. - Eddie Johanssenről beszéltünk.

- Te beszéltél róla - felelte Allie. - Továbbá nagyon jó, hogy üzenetet hagytál neki, és nem találkoztatok, mert gyanúm szerint frenetikus csókkal búcsúztál volna el tőle.

Sunny melléjük huppant az ágyra, mindhárman a sötétkék látóhatárt: a Földközi-tengert szemlélték.

- Természetesen nem vagyok szerelmes Eddie-be - szólalt meg hosszú szünet után Sunny. - Macet szeretem, nem tudok nélküle élni. Mac nélkül nem vagyok egész. Eddie mellett egy másik Sunny lettem volna, másmilyen nő. - Bársonyos tekintetét gyászosan fordította a többiek felé. - Képtelen voltam rá. Képtelen voltam az egyedüllétre. És a Mac nélküli lét egyedüllét. Sosem ismertem a „magányos” szó jelentését, amíg ott nem hagytam Macet. Mindig együtt voltunk, két ember, sohasem egy. Állandóan.

- Most megint állandóan együtt lesztek - mondta Pru, s azt kívánta, bárcsak ő érezne így valaki iránt.

- Egyébként mikor jön vissza Mac Párizsból?

- Holnap reggel. - Sunny rámosolygott Allie-re.

- Azt hiszem, Ronnal együtt.

- Én is úgy gondolom. - Allie összerosolygott Sunnyval.

Pru, aki kimaradt ebből, irigyen figyelte őket. Szerette volna megérteni ezeket az érzéseket, hogy tudja, miért van valaki annyira egyedül, ha a szeretett férfi nincs vele; miért kapcsolja össze a két nőt a szerelmük tudata. Azon tűnődött, hogyan lehet elérni ezt, eljutni oda, hogy szeressél és szeressenek.

Sunnynak megszólalt a telefonja, és gyorsan, mosolyogva kapta fel. Természetesen Mac hívta.

- Szia! - mondta Sunny. A mosoly még ott bujkált a hangjában.

A másik kettő szégyentelenül fülelt.

- Prágába? - Sunny szemöldöke felszaladt. - Egy nap, *kettő*. Nem vagy biztos benne. De annyira fontos ez? - Bólintott, hátradobta hosszú fekete haját, s az aranyszínű szőnyegre nézve ráncolta a homlokát. - Tudom, tudom, beleegyeztem, és igenis megértem. És Mac, drágám, pontosan ez az, amit tenned kell. Hidd el, komolyan gondolom.

A két nő jelentőségteljesen pillantott egymásra.

Sunny ezt mondta Macnek:

- Tehát Ron visszatér a szőlőbe. Igen, megmondom Allie-nek, hogy később telefonál neki. Jól van, Mac. Igen, persze hogy szeretlek. - Mosolygott, és halkabbra fogta. - Örökké szeretni foglak, a kedvesem vagy. Ki más tudna így szeretkezni velem?

Prunak felszaladt a szemöldöke. Allie-re nézett.

- *Hogyan?* - suttogta, de Allie csak mosolygott.

Sunny összecsukta a telefonját.

- Ez van - mondta egykedvűen. - Mac nem jön vissza holnap. Inkább Prágába utazik.

- *Prágába?* - kérdezte Allie.

- Kapott egy nyomot, a felügyelő mondott neki valamit. Nem ment bele a részletekbe.

Pru hatalmasat sóhajtott.

- Most mit fogsz csinálni? Csak ülsz itt, és várod, hogy visszajöjjön? - Pru voltaképpen abban reménykedett, hogy Sunny nem gondolja meg magát,

és nem mondja, hogy a csudába is, mégiscsak találkozik Eddie-vel. Olyan kifejezés ült az arcán, mint aki mélyen elmerül a gondolataiban. Némán várták, hogy mi fog történni.

Sunny az indiai nőre gondolt. Minden, amit Maha mondott neki, ott motoszkált az agyában, attól kezdve, amikor karácsonykor találkoztak a bárban, s őva intette Kitty Ratte-től, egészen a férfiakkal kapcsolatos burkolt tanácsáig. Maha *ismerte* őt. Megértette, hogy éppen most valami másra van szüksége érzelmileg, nem egyszerűen csak a függetlensége bizonygatására vágyik. Mindig is független volt, kivéve a szerelemben. Most viszont a saját érdekében, és nem azért, hogy Macnek bizonyítson, el kell fogadnia az életnek azt a bizonyos „lehetőségét”, amelyet Maha felkínált neki.

- Ez az! - Sunny fölállt, fel-alá kezdett járkálni a szobában, az ablakig meg vissza.

- Elszédülök, ha nézlek - panaszkolta Pru.

- *Ismerlek*, Sunny - mondta Allie. - Mi folyik itt? Miben sántikálsz?

Sunny megállt az ablak előtt, sziluettje kirajzolódott a lámpafényben.

- Megmondom nektek, miben sántikálok, drága barátnőim. Én, Sunny Alvarez végül megfogadom egy másik nő tanácsát. Tudjátok, mit mondott? „Fogadja el, bármilyen lehetőséget kínál fel önnek az élet.” És pontosan ezt fogom tenni. Nem várok itt tovább Macre. A magam ura leszek.

- És mégis mit csinálsz ennek érdekében? - kérdezte a gyakorlatias Allie.

- Én gyönyörű, elragadó moziistennőm, Mumbaiba megyek.

- *Indiába?* - Pru levegő után kapkodott.

- Dehogymész! - Allie fölállt, megragadta Sunny vállát. - Nem teheted meg, amit az a nő kért tőled.

- *Micsodát?* - nyöszörögte Pru, aki még mindig nem értett semmit.

- Maha Mondragon futárja lesz, ékszereket fog becsempészni Indiába.

- Ez nem *csempészet*, hanem teljesen törvényes ügylet. Maha mindent dokumentált. Sosem veszélyeztetném Mac karrierjét azzal, hogy illegális dolgot művelek. Képzeld csak el, mi lenne a hitelességével.

- Én nem bízom Mahában - mondta Allie. Jól megrázta Sunnyt, hogy némi józan észtsön öntsön belé.

- Valami nem stimmel az egész felállással. Egyébként is, miért nem tudja ő maga elvinni Indiába az ékszereket?

- Nagyon elfoglalt. New Yorkba, Hongkongba kell utaznia.

- Akkor mi van a csatlósaival? - tette fel a kérdést Pru. - Tudjátok, a két fickó, akik úgy néznek ki, mintha egy olasz filmben statisztálnának, meg az a magas nő, aki annyira odavan magától, úgy viselkedik, mintha senki más nem létezne rajta kívül. Miért nem *ők* viszik az ékszereket vissza Mumbaiba?

- Feltételezem, más dolguk van. Egyébként is mindent rendesen lepapíroztak - magyarázta türelmesen Sunny, ámbár magában azt gondolta, nem árt, ha újra rákérdez Mahánál, és meggyőződik erről.

- Minden tökéletesen korrekt.

- Ahogy a nagykönyvben meg van írva - mondta legyőzötten Allie.

- Pusztán azért csinálom, mert bizonyítanom kell magamnak. Csak most az egyszer - erősködött Sunny, bár Allie tudomása szerint a múltban is sokszor bizonyított már magának, azt is beleértve, amikor megtalálta a nő

hulláját egy toszkán villa hűtőszekrényében. Sunny tudta, hogyan kerüljön bajba, és Allie aggódott érte.

De nem tehetett semmit. Sunny már a telefonon lógott.

- Maha, megcsinálom - mondta, majd hallgatott, miközben a nő azt felelte, hogy ez csodálatos, és legyen szíves azonnal átfáradni a lakosztályába. Mindent elintéznek. Fél óra az egész, legfeljebb egy óra. Holnap reggel indul.

ÖTVENHARMADIK FEJEZET

- Nem fogja megbánni - mondta Sunny kezét megfogva Maha. - Ön okos asszony. Nem lesz semmi gond, megígérem.

- Mac nem jön vissza holnap - magyarázta Sunny.

- Úgy gondoltam, kihasználom a lehetőséget.

Maha átható tekintettel mérte fel a nőt.

- Ez a helyes döntés. Jobban fogja érezni magát, ha teljesen egyedül visz véghez valamit. Valami merészebbet. Kalandosat.

- Ne csak Mac éljen át minden kalandot.

- És ő merre jár? - Maha már vette is elő az útitáskát az ékszereket tartalmazó cipzáras rekesszel.

- Prágába utazik. Néhány napig lesz távol.

Maha megmerevedett.

- Csakugyan? Akkor éppen elegendő ideje lesz a feladata teljesítésére, Sunny. Holnap korán reggel indul egy magángéppel Brüsszelbe. Onnan az Air Indiával első osztályon repül Mumbaiba.

Sunny Indiára gondolt, hirtelen ijesztően távolinak tűnt, és Mumbai túlságosan egzotikusnak - a hatalmas város, ahol sok millió ember nyüzsög; a fűszerek illatára gondolt, a hőségre, az állatokra, a szent tehenekre, amelyeket nem szabad megérinteni, az ürülék, a veríték, a mimóza, a tenger szagára, a fehér márványpaloták látványára...

- Hosszú út - mondta most Maha. - De kényelmesen fog utazni. Az asszisztensem a repülőtéren várja. Rahm Singh a neve. Hagyományos fehér indiai kaftánt visel, és piros-sárga színű turbánt. Egy tábla lesz nála az ön nevével, úgyhogy el sem tévesztheti. Rahm Singh fogja elfuvarozni a házamhoz, ott pedig esélye sem lesz rá, hogy elveszen.

- És az ékszerek? - Eddig még csak szóba se kerültek, és Sunny kezdett nyugtalanzkodni. - Hogyan jutok át a vámon, és a többi...?

- Először is, és ez a legfontosabb, soha nem adja ki az ékszeres táskát a kezéből, és nem veszi le róla a szemét. Mindig önnél kell lennie. Ha a repülőgépen kimegy a mosdóba, magával viszi. Az ülése alatt lesz, nem a poggyásztartóban. Semmilyen körülmények között nem adja a légiutas-kísérő vagy bárki más kezébe. Ami a biztonságiakat illeti, várni fogják és átviszik. - Maha egy sötétkék, cipzáras bőrmappát adott át Sunnynak. - Itt van az összes szükséges okmány a brüsszeli vámhoz, valamint a mumbai papírok. Várni fogják. Minden el van rendezve. Az importdokumentumokat le fogják pecsételni, persze valójában nem importál semmit. Pusztán visszavisszük az ékszereket Indiába. Tehát semmi gond nem lehet, igaz?

Maha felvillantotta gyönyörű mosolyát, a fogai hófehérek voltak és egyformák, fuksziaszínű rúzzsal kifestett szája annyira buja és szép, hogy Sunny azon tűnődött, miért nem adja fel az ékszerszakmát, amelyben szemlátomást keményen kell dolgoznia, és miért nem lesz belőle egyszerűen hollywoodi filmsztár.

- Szükségem van az útlevelére. Hozza ide - mondta Maha. - Le kell pecsételni.

- Lepecsételni?

- Vízum kell Indiába. Idehívatok valakit a konzulátusról, és az illető elintézi.

Megfogta a vállát, mélyen Sunny szemébe nézett.

- Helyesen cselekszik - mondta szelíden. - Ettől majd jobban mennek kettejük közt a dolgok. Mac teljesen más színben látja majd. Talán egy új nőként. Akárhogy is, olyan asszonyként, aki képes megállni a saját lábán, és nincs szüksége egy férfi támogatására.

- Amilyen ön - mondta Sunny, és Maha nevetett.

- Van itt még valami, amit nem kérdezett meg tőlem, Sunny - mondta aztán. - Mégpedig egy fontos dolgot. Azt, hogy mennyit fogok fizetni önnek ezért a munkáért.

Jaj, istenem! Sunny még csak nem is gondolt a pénzre.

- Sosem lesz magából üzletasszony, ha nem kérdezi meg előre a fizetségét és nem állapodik meg - vetette a szemére Maha.

- Na, ennyit a Wharton közgazdászdiplomájáról - mondta szemlesütve Sunny. - Csak túlságosan izgatott, túl nyugtalan voltam.

- Arra semmi szükség. Tízezer dollárt fizetek önnek a háromnapos munkájáért. Remélem, megfelel.

Megfelel? Sunny elképedt.

- Nagyszerű. Most menjen, és hozza az útlevelét. Holnap megkapja a pénzt meg az ékszereket. Hajnali ötkor kell indulnia. Mumbaiban kellemes az idő, bár nagyon meleg van, még nincs monszun. Estére vigyen magával egy stólát.

Maha hirtelenjében nagyon hivatalos lett. Visszament az asztal mögé.

- Majd telefonálok Mumbaiba, hogy biztos legyek benne, rendben megérkezett - mondta. - És megadom önnek a további utasításokat, hogy hová és kinek szállítsa le az ékszereket. Rahm Singh folyamatosan értesít mindenről. És persze India olyan hely, ahol a legkisebb faluban is használhatja a mobiltelefonját. Ebben a tekintetben a világ egyik legfejlettebb országa.

- Úgy érti, felhívhatom Macet?

Maha tétovázott.

- Inkább azt mondanám, ne hívja. Nem énmiattam, az üzleti titkom miatt, hanem azért, mert átmenetileg az alkalmazottam, Sunny. Ezt tiszteletben kell tartania, és nem beszél arról, hogy hol tartózkodik, és mit csinál.

- Természetesen - ígérte meg Sunny.

- Mellesleg - tette hozzá mosolyogva Maha, amikor Sunny már kifelé sietett, hogy hozza az útlevelét - jó móka lesz. Hadd találgasson a detektív. Hadd álljon csak lábujjhegyen.

Sunny együtt nevetett vele, ahogy becsukta az ajtót.

A Napkirály lakosztályban a két barátnő már várta.

- Na, hogy ment? - kérdezte Allie.

- Vigyáznok kell Tesoróra - mondta Sunny. - Három napra elutazom. Tízezret fizet, és ha mindketten nagyon jók lesztek, ha abbahagyjátok a gonoszkodást, és megígéritek, hogy soha nem mondjátok el senkinek... ebbe Mac és Ron is beleértendő, hogy hol vagyok, és mit csinálok, hozok nektek Mumbaiból ajándékot.

Allie azzal a pléhpozával nézett rá, amelyet a nézők milliói olyan jól ismertek.

- Csak annyit mondhatok, hogy aztán jó ajándék legyen. Egy rubin a hallgatásomért.

- Jól beszélsz, egy rubin - tette hozzá vigyorogva Pru, miközben követték Sunnyt a szobájába, hogy segítsenek neki becsomagolni.

ÖTVENNEGYEDIK FEJEZET

Mumbai

Olyan könnyen jutott el odáig, hogy Sunny úgy vélte, ez csak törvényes lehet. A kis privátgép Nizzából Brüsszelbe repítette, majd az Air India vitte tovább Mumbaiba, első osztályon. Száriba öltözött nők, fényes fekete hajuk sima, szoros kontyba fésülve, jázminillatú meleg törülközőket osztottak szét, fűszerekkel meghintett mandulát szolgáltak fel mívés ezüsttálkákban, és kristálykelyhekben francia pezsgőt. Sunny fülhallgatójából megnyugtató indiai szitárzene áradt, később kihozták a vegetáriánus *thalit*, amelyet rendelt, mégpedig részekre osztott ezüsttálon. Mindegyik részben más-más zöldségcurry volt, köztük a kedvenc sárgalencse *dal*, a csípős fűszerekben főzött karfiol és pompás bombayi burgonyacurry a mentás-joghurtos uborkamártással, amelyet *raitának* neveznek, és jólesően hűvös volt a sokféle csípős fűszer után. Desszertként csodálatos indiai rizspudingot szolgáltak fel, ez hideg volt és krémes, a malabár kardamom éppen csak kiérezhető citromos ízével.

Később, amikor végignyúlt saját kis magánfülkéjében, és befészkelte magát a puha takaró alá, a levegő jázminillata az egzotikus India ígérését hordozta, mely az út végén várt rá. Sunny már alig várta, hogy odaérjen.

Amikor felébredt, az alkonyati civilizáció ragyogó fényei fölött suhantak el, a kétségbeejtően sötét nyomornegyedek mérföldjei fölött, amelyek úgy zsúfolódtak be a modern acéltornyok s a málladozó viktoriánus épületek közé, mintha gondatlan emberek csak úgy odadobálták volna őket.

Mumbai az ellentétek városa, tizennyolcmillió lakossal, a leggazdagabbtól a legszegényebbig; Bollywooddal és high-techkel; szemetesekkel és koldusokkal; drága üzletekkel és jó konyhával; a hajdani mocsaras szigetcsoportot töltötték fel földdel, hogy megteremtsék a várost az öbölben.

Sunny, miután fáradtan és nyugtalanul kiszállt a repülőgépből, Maha ékszeres útításkáját szorongatva beállt a sorba az útlevél-ellenőrzéshez, és továbbengedték.

A vámnál egy kicsi, fehér falú irodába vezették, a csarnokból nyílt, ahol a gyűrött fehér vászonöltönyt viselő tisztviselő megkérte, foglaljon helyet

egy rozoga műanyag széken, majd komótosan nekilátott átvizsgálni Maha okmányait. A lassan forgó mennyezeti ventilátor kavargatta a port.

Egy idő múlva a tisztviselő felnézett, és tetőtől talpig végigmérte Sunnyt, akinek majd' kiugrott a helyéből a szíve; valamiért pokolian bűnösnek érezte magát. Csak azért imádkozott, hogy ez ne minősüljön csempészetnek. A férfi egy szót sem szólt, hanem kinyújtotta sovány, barna kezét, és lenyomott egy számot a telefonkészüléken.

Jaj, istenem! Hát ennyi volt. Soha nem lett volna szabad beleegyeznie, miért is vállalta el, Mac majd a fejére olvassa, mennyire ostoba volt, amiért bárkiben is megbízott... pedig ő csak önmagának akart bizonyítani, valami ostoba módon... És most mi lesz...?

A gyűrött vászonöltönyös férfi hindiül beszélt valakivel. Aztán letette a kagylót, és csak ült ott, a koszos íróasztala fölött Sunnyt vizslatva, s egy szót sem szólt. Sunny verítékezett. Úgy döntött, jobb lesz, ha egyenesen a férfi szemébe néz, és minden tőle telhetőt megtesz, hogy ártatlannak lássék. Hirtelen dühbe gurult, mert arra gondolt, hogy csessze meg, hiszen *ártatlan*. Semmi mást nem tett, mint visszafuvarozta Maha ékszereit Indiába, ahonnan származnak.

Fuvallat suhant át a kicsi helyiségen, amikor kinyílt az ajtó, s egy férfi lépett be. Megállt a fehér öltönyös mögött, és ridegen szemlélte Sunnyt.

- Az útlevelét, legyen szíves - mondta angolul.
- Hiszen már átjöttem az útlevelévizsgálaton - tiltakozott Sunny.
- Mindazonáltal kérem az útlevelét.

A férfi a kezét nyújtotta felé, Sunny pedig kivette zsebéből az útlevelét, és odaadta neki. Nagyon nem volt ínyére, hogy elveszik tőle. Talán sosem szerzi vissza... Örökre itt ragad Indiában...

A férfi az útlevelet böngészte, majd felemelte a tekintetét, és Sunny szemébe nézett. Sötétbarna szeme volt, a fehérje nagyon fehér, a bőre akár a sötét méz, dús haja ezüstösen fekete.

- Köszönöm, Ms. Alvarez. - Visszaadta az útlevelet.

Sunny csak ült ott, a mellkasához szorított okmánnyal, s azon tűnődött, most mi következik. Szabadon elmehet?

Az útleveles férfi bólintott a fehér öltönyösnek, majd elhagyta a szobát. Mikor az ajtó becsukódott mögötte, ismét hűvösebb levegő áradt a helyiségbe.

A fehér öltönyös Sunnyra pillantott, majd a mellette álló két táskára: a kisebbik a sebtében becsomagolt néhány ruhadarabot tartalmazta, Maha nehéz, cipzáras útitáskája pedig az ékszereket.

- Köszönöm, Ms. Alvarez. Kellemes időtöltést kívánok önnek Mumbaiban - mondta hirtelen tökéletes angolsággal a férfi.

Fölállt, felemelte a földről Maha táskáját, és Sunny kezébe adta. Mosolytalanul kinyitotta az ajtót. Sunny megköszönte, és kiment, ám biztos volt benne, hogy a férfi érzi a belőle kiszabaduló félelmet, amely úgy áradt belőle, akár a fülledt kis helyiségbe beáramló légkondicionált levegő.

Reszkető lábakon, amilyen gyorsan csak tudott, áthaladt a zöld folyosón, és kilépett a terminálba. *Uramatyám!* Soha többé nem csinál ilyet. *Soha!* Még akkor sem, ha Maha egy dekadens mumbai ráni koronájának legnagyobb ékszerét ígéri neki; akkor sem, ha azt ajánlja fel, hogy a látogatása tiszteletére felépítteti a Tádzs Mahal márványmásolatát;

még azért sem, hogy bebizonyítsa Macnek vagy bárki másnak – vagy akár önmagának –, hogy megállja a helyét, ha bármilyen lehetőséget kínál fel neki az élet.

Hirtelenjében Sunny már nem volt biztos az élet felkínálta új lehetőségekben.

A pokolba ezzel az egésszel, gondolta, a táska úgy tapadt izzadt tenyerébe, mintha a kezéhez ragasztották volna. A hátán csorgott az izzadság, így lépett ki a zajba, a szagokba és a tömegbe, amely olyan sűrű volt, akár egy erdő, tolakodtak, nyomultak, a fülébe üvöltöztek: biciklis riksát, taxit, üdülési lehetőséget, szállodát, fűszeres csemegét, édességeket, kirándulásokat, utazásokat ajánlottak...

Viszont senkit sem látott a forgatagban, akinek tábla lett volna a kezében az ő nevével. Bizonytalanul álldogált néhány percig a tömeget fürkészve, aztán elindult kifelé.

Körülölelte a virágillattól és benzingőztől terhes trópusi este. Pálmafák hajladoztak a tintakék égbolt alatt, ragyogóan megvilágított toronyépületek csillogtak a távolban, és valahogy mindezek fölött ott lebegett a tenger illata. Nem sós és hűvös, mint a Csendes-óceáné, hanem erős és tikkasztó, magában hordozott valamit a mocsarakból, amelyekből a város megszületett.

Taxik és buszok sorakoztak a járdánál, emberek nyomakodtak el mellette, mintha valamiféle emberi árhullám akart volna kiáradni a repülőtérről, befelé a városba.

Sunny még egyszer megnézte a papírlapot, amelyen Maha kinyomtatott utasításai álltak. Semmi kétség, az asszisztensével kell találkoznia.

Pánik lett úrrá rajta: egy magányos nő Indiában, egy ékszerekkel teli táskával. Valami balul ütött ki. De hogy lehetséges? Maha annyira határozott volt, olyan alapos, minden kis részletről gondoskodott. Maha az a fajta nő, aki áthúzza a t-ket és kiteszi az i-kre a pontot...

- *Madama Alvarez?*

Végre ott volt, közvetlenül mellette állt, magas, sötét bőrű, sovány férfi, szúrós, sötét szemmel, a feje körül piros-sárga turbán. Hosszú, fehér Nehru-kabátot viselt szűk szárú, fekete pamutnadrágja fölött, és bőrszandált. Bármennyire kába volt is, Sunnynak jutott rá ideje, hogy észrevegye, a férfinak lakkozva voltak a lábkörmei. Végül is nála volt a tábla, amelyen az ő neve állt.

- Végre. - A férfira mosolygott, megkönnyebbülés csillogott a tekintetében. - Igen, én vagyok Sunny Alvarez.

- Végtelenül sajnálom, *madama*, hogy nem voltam itt az érkezése pillanatában. - Dallamos hangon beszélt, és roppant komoly képet vágott. - De ma este nagyon rossz a forgalom Bombayben... Mumbaiban, ahogyan manapság nevezik.

Sunny szélesen mosolygott.

- Egy percig azt hittem, rossz helyre jöttem.

A férfi el sem mosolyodott.

- Elveszem a táskáit, *Madama Alvarez* - mondta, és Maha táskája után nyúlt.

- Nem! - Legalább annyi esze volt, hogy eddig nem vált meg a rohadt táskától. Gyakorlatilag rajta aludt a repülőgépen, most pedig a veríték ragasztotta a tenyeréhez. - Ezt majd én viszem.

- Ahogyan óhajtja - felelte furcsa, régies angolságával a férfi. - Kérem, szíveskedjék követni a kocsihoz.

Sunny örömmel követte, alig várta már, hogy beüljön a kocsiba, alig várta, hogy besüppedjen az ülésbe, és Mumbai elsuhanjon végre az ablakok mellett.

Fekete Mercedes 600-as volt, az egyik legdrágább modell. A belseje hűvös, krémszínű bőr, és nosztalgikus érzést keltett. Kétoldalt iker kristályvázákat erősítettek, mindegyikben apró, fehér, csillag alakú gardéniák illatoztak, amelyekről jóleső borzongás futott végig Sunny izzadt gerincén. Ez a kocsiselyemszáriba öltözött nő után kiáltott. Felékszerezett, beparfümözött asszony után, egy hindu szépség után. Olyan nő után, mint Maha Mondragon.

A sötét, diófa erezetű konzolon italok és szép poharak álltak, ezüst falevélminta vésettel, kis jegesvödörben palackozott víz hűlt.

Sunny a megmentőjére mosolygott, miközben elhelyezkedett a párnázott kárpiton.

- Sajnálom, de elfelejtettem a nevét - mondta.

- Rahm Singh a nevem, *madama*. Én vagyok a Mondragon főasszisztense.

- Köszönöm, Mr. Singh. - Sunny furcsának tartotta, hogy a férfi „a Mondragonnak” nevezi munkaadóját, de úgy vélte, Indiában ez a szokás.

Már átszalomoztak a repülőtéri forgalmon, végighajtottak egy végtelennek tetsző, fényesen kivilágított úton. Hegyekben állt a szemét, félmeztelen, megdöbbenően lesoványodott gyerekek futkároztak közöttük, akár a kisegerek. Mézszínű, Viktória-korabeli paloták mellett haladtak el, az angol uralom maradványai voltak, immár sokszorosán átfestett vakolattal; majd jellegtelen kormányzati épületek mellett, be a városba, a Marine Drive-on, ahol riksákban utaztak az esti levegőzésre vágyó párok; egy strand mellett, ahol Sunny tajtékos hullámokat látott, és a nádszálvékony lábaikon a vízbe rohangáló gyereket; pálmafák és lámpásokkal megvilágított standok mellett gurultak, ahol *papadumot* kínáltak az árusok, meg fűszeres hússal töltött kenyereket, zöldséget és ragadós cukornádat; kéz és láb nélküli koldusok mellett húztak el, akiket a szóbeszéd szerint gyerekkorukban csonkítottak meg, hogy többet keressenek az amúgy közönyös emberek szánalmából; aztán a meleg fényekkel megvilágított, ragyogó szállodák következtek, meg a palotaszerű otthonok, a maguk erős fémkapuival - ahol a régi gazdagok éltek; majd a lakótornyok, ahol a fiatal úrgazdagok laktak; aztán irodaházak mellett hajtottak el, amelyekben még mindig világítottak a lámpák, és annak ellenére, hogy már későre járt, dolgoztak bennük. Sunnynak úgy tűnt, a megdöbbenő és izgalmas Mumbai sosem alszik.

Egy magas, kétszárnyú vaskapuzhoz közeledve a nagy autó lassított. Sunny kis órházat pillantott meg. Hosszú, fehér pamutinget és a térdéig buggyos, a lábszárán szűk nadrágot viselő férfi jelent meg. Amint felismerte a kocsit, kinyitotta a kaput, és intett, hogy behajthatnak.

Sunny letekerte az ablakot, hogy jobban lássa a part menti ragyogó fényfűzért. Pontosan olyan volt, mint Malibuban és Santa Monicában. A mumbai Királynő Nyakékét a Malabar-domb tetejéről lehetett látni. Meglepően hűvös levegő áradt be a kocsiba, és Sunnyt körülfonták India

illatai. Abban a pillanatban mintha felkínálkozott volna neki, s ő egy szempillantás alatt beleszeretett.

Őt alacsony márványlépcső vezetett az egyemeletes, sokoszlopos, fehér házig. Az előtte húzódó hosszú, keskeny medencét papiruszfű szegélyezte, sötét kobaltszínű vizén rózsaszín szirmok úsztak. A távolabbi végén, mintha a házat őrizné, hatalmas, aranyozott istennőszobor állt.

Rahm Singh kinyitotta a kocsiját, és Sunny, még mindig a táskát fogva, kiszállt. Egy pillanatra megállt, hogy körülnézzen.

- Ő kicsoda? - kérdezte a szobrot fürkészsze.

- Mahalakshmi, a gazdagság és prosperitás istennője.

Mahalakshmi... Maha... a gazdagság és prosperitás istennője... Természetesen Maha innen vette a nevét... az istennőtől...

Kezébe az ékszeres táskával Sunny mosolyogva ment fel a lépcsőn. Minden félelme elszállt. Maha otthonában volt. Biztonságban.

ÖTVENÖTÖDIK FEJEZET

Monte-Carlo

Pru egyedül ébredt a Napkirály lakosztályban, mellén a másfél kilós csivavával. Amikor kinyitotta a szemét, egyenesen Tesoro kerek, kidülledő szemébe nézett. Azon tűnődött, hogyan fejezhet ki egy kiskutya ennyi szomorúságot, hogyan mutathatja ki a sajnálkozását pusztán azért, mert imádott gazdája néhány napra elutazott. Ráadásul Pru biztos volt benne, hogy Tesoro tisztában van „a világ legimádottabb kutyája” státusával, kivéve talán Kalózt, legalábbis ő így hallotta.

Tesoro orra Pru meleg arcához ért, jéghideg volt, akár a friss martini tegnap este a bárban, és Pru magához húzta a sovány, másfél kilós korcsot. Tesoro persze fajtatiszta volt, de Pru számára, mivel még sosem volt kutyája, minden eb korcsnak számított. Most éppen azt kérdezte magától, hogy miért nincs kutyája. Pedig végtelenül megvigasztalta volna, amikor megszabadult a förtelmes Lord Byron férjtől. És Tesoro szerette őt, ezt onnan tudta, hogy sosem próbálta megharapni.

- Tudod, mit, te édes, puha, selymes babuci? - súgta Tesoro kecsesen fölmeredő fülébe. - Te meg én ma szórakozni megyünk. Sétálunk egyet, és meghívlak ebédre. Tudom, hogy kedveled a csibefalatokat, és ha megígéred, hogy nem árulsz el Sunnynak, még egy nyalintást is kaphatsz a fagyimból. - Pru fontolóra vette a fagylaltot, majd gyorsan elvetette.

- Egyikünknek sem tesz jót, szívem - mondta felsóhajtva.

Tesoro befészkelte magát hozzá, a haját szimatolta. *Uramatyám! A hajam!* A rövid, szőke gombafrizura, amelyről két nappal ezelőtt azt állították, hogy teljesen új nőt csinált belőle. Pru akkor nem volt ebben olyan biztos, most pedig még annyira sem.

Tesoróval a hóna alatt belenézett az ablakokkal szemközt lógó aranyozott tükörbe. Mézszőke hajszálak hullottak a homlokára. Bizonytalanul megérintette, majd beleszántott a rövid, arany színű hajba, erre cserélte fel a vállig érő, töredezett barnát. A „rövidtől” ideges lett, de mind Allie, mind pedig Sunny azt mondta, hogy csodálatos.

- Most minden működik - mondta Sunny. - A bőrszíned, a napbarnítottságod, a bronzsínű púder.

- Kezdesz úgy kinézni, mint egy dél-francia nő.

- Ezt Allie mondta, aki örült, hogy alakul a terve.

Ennek ellenére Pruban mégiscsak ott motoszkált a bizonytalanság, hogy esetleg mégsem annyira mesés, mint amilyennek mondják, csak bátorítják, hogy jobban érezze magát.

Idegesen letette Tesorót, és zuhanyozni ment. A kiskutya gyászosan ugatott az üvegajtó előtt, s Pru kénytelen volt kinyitni, hogy legalább ne érezze úgy, hogy mindenki elhagyta, akit ismer. Arra gondolt, milyen más, ha nem csupán önmagáról kell gondoskodnia - valahogy érdekesebbé tette az életet.

Most az a feladata, hogy sétálni vigye a kutyust, gondoskodjék a biztonságáról, így segít Sunnynek, aki fontos küldetést teljesít Mumbaiban, ami olyannyira titkos, hogy senki más nem tudhat róla, csak ő és Allie. No meg persze Maha Mondragon, aki kitervelte ezt az egészet, és késedelem nélkül kijuttatta innen Sunnyt a csodálatos ékszereivel teli táskával. Maha ugyan mindent az ellenőrzése alatt tartott, Pru mégis azon tűnődött, hogy miért nem vihette vissza ő maga az ékszereket Mumbaiba. Sunny vidáman azt mondta erre, miközben induláshoz készülve bedobált néhány holmit egy kistáskába, hogy Maha túlságosan elfoglalt.

És aztán ugyanazon a napon, amikor Sunny elutazott, Ron leesett a lováról és eltörte a lábát, Allie pedig rajta ült a következő Nizzából induló gépen. Indulás előtt csak annyit mondott, kideríti, jól van-e Ron, gondoskodik a kényelméről, és megérteti a fegyelmezetlen labradorral, hogy nyugi, és ne menjen neki Ronnak, nehogy eltörje a másik lábát is. Aztán visszatér, valószínűleg ugyanakkorra, mint Sunny. És talán Mac is, akibe Sunny megint olyan szenvedélyesen szerelmes, hogy pusztán a gondolattól felállt Pru nyakán a szőr.

Az igazsághoz az is hozzátartozik, hogy Pru sosem volt bensőségesen, érzelmileg vagy akár érzékileg oda senkiért. Na, jó, néhány gimnáziumi románctól eltekintve, de az ő idejében a szex olyasvalami volt, amire többet gondolt az ember, mint csinálta. A szex a házassága ellenére titokzatos dolog maradt, a férje önzése miatt, aki Pru gyanúja szerint nem szerette őt, sőt valószínűleg még csak nem is tetszett neki soha. Még a nászútjukon, amikor a méregdrága, halványkék műselyem hálóinget és köntöst viselte a szaténszalagokkal, amelyről úgy gondolta, biztosan elcsavarná bármelyik férfi fejét, a férje alig pillantott rá. Csak később, amikor tudatosabb lett, nos, akkor fogta fel, hogy egy vörös-fekete Victoria Secret harisnyatartó meg egy kitömött melltartó sokkal jobb szolgálatot tett volna, csak hogy addigra már késő volt, és valahogy nem is izgatta már. Legalábbis azt mondta önmagának, hogy nem érdekli, pedig érdekelt. És nagyon mélyre hatolt a fájdalom.

Pru látta Sunny kisugárzását, mintegy auraként hordta; a magabiztos testtartását, azt, hogy tudatában van a létezésének, a tekintetét, amely csak egy elégedett nő sajátja. És most, a fenébe is, Prunak ez a tekintet kellett. Az egyetlen gond, hogy fogalma sem volt, hogyan találjon rá.

Kinevette magát, amikor arra gondolt, hogy szexisen fest a szűk, kék farmernadrágban, amelyet Allie választott neki, s amelyben feszesebbnek és kisebbnek látszott a fenéke, és valahogy „kerekebbnek” is. És a puha,

barna, lapos sarkú, rojtos antilopcsizmára meg a csokoládébarna kasmírkardigánra – többre került, mint amennyit egy kardigánért szabad lenne elkérni –, de a csudába is, teljesen másként festett benne, puhább volt, mint a selyem, és a legcsábosabban éppen ott feszült, ahol kellett. A tényhez az is hozzátartozik, hogy alig néhány nap alatt egyre kevesebb volt Prun, amihez „feszülni” kellett. Még nem volt sovány, de már jó úton járt.

A kiskutya az öltözőasztalkán ücsörgött, mialatt ő feltette a szemfestéket, egy leheletnyi bronzszínű púdert az arcára, meg az új Nude rúzsát, amelyik tökéletesen illett az új szőke hajához és a valahogyan szebben ívelt szájához. Ezt a mosolygásnak köszönhette, hiszen jó ideje nem gyakorolta már.

- Oké, elkészültünk, Tesoro – mondta, miközben ráadta a kutyára a piros, felékszerezett hámat. - A dél-francia hölgy sétára indul a cuki nemzetközi kutyájával. Együtt sétálgatunk Cannes-ban, a Croisette-en? Még az is meglehet, hogy kiszúrunk egy-két filmsztárt, de hollywoodi kutyaként te már biztosan hozzászoktál az ilyesmihez. Aztán megkávézunk valahol, az ebéd sincs kizárva. És nem lesz időnk aggodalmaskodni Ron miatt, és azon tűnődni, hogy miért Sunnyt küldte Maha Mumbaiba. És meg sem fordul majd a fejünkben Eddie Johanssen, aki valószínűleg meglépett a városból, miután hallotta, hogy Sunnyt nem érdekli többé.

Furamód, miközben Pru és Tesoro kiléptek a szállodából a ragyogóan kék égbolt alá, és beszálltak az ezüstszerű bérelt Renault kabrióba, Kitty Ratte volt az egyetlen, aki nem jutott Pru eszébe.

ÖTVENHATODIK FEJEZET

Pru már elszokott az egyedüllétől. Miután éveken keresztül magára hagyták, miközben csapodár férje „utazott” vagy inkább kettős életet élt, az ember azt gondolná, már hozzászokott, de miután eltöltött néhány napot Allie és Sunny társaságában, magányosnak érezte magát nélkülük.

Barátnők, gondolta, miközben Cannes-ban, a Croisette-en kószált, magával húzva a kicsit vonakodó Tesorót, és olyan forrón sütött a téli nap, hogy megkívánt egy hideg italt, lehetőleg pezsgőt, amelyet olyan hirtelen megszeretett, hogy pokolba a diétás kólával. Egyébként is a barátnői voltak a legjobbak, amit csak felkínálhatott az élet. Már amennyiben nem kínál fel egy szeretőt is, de Prunak sosem volt komoly „szerelme”, mármint egy olyan férfi, aki annyira bolondult érte, hogy mindig szeretkezni akart vele, és nem tudott volna élni nélküle. Az igazsághoz tartozik, hogy soha nem volt férfi „barátja” sem. A férje sosem volt a „barátja”.

Valaki más esküvőjén ismerkedtek össze, ahol Pru vendég volt, még csak nem is koszorúslány, noha ő és a menyasszony ugyanabban a kisvárosban éltek és gyerekkoruk óta ismerték egymást. Pru nem az a fajta lány volt, akit felkértek koszorúslánynak, pedig akkor még kövérnek sem lehetett mondani. Egyszerűen az a helyes, rendes és szerény lány volt, akinek szép a bőre, akit mindenki kedvelt, és soha nem szálltak rá a fiúk. A dologhoz azonban az is hozzátartozott, hogy apja, a kisváros

legjelentősebb építési vállalkozója pénzt hagyott rá, amiről mindenki tudott, persze a férje is tisztában volt ezzel, akinek nem hajlandó többé a szájára venni a nevét. Megkereste, ledöntötte a lábáról, és mielőtt Pru észbekapott volna, már a saját esküvőjén táncolt, és Floridába utaztak nászútra, egy vadonatúj Cadillac Escalade-ban, amelyet ő fizetett ki, és akkora volt, hogy nyolcan is elfértek volna benne. Később a férje továbblépett, külföldi kocsikat vett, az abszolút kedvence az angol versenyautó-zöld Jaguar volt. Pru sejtette, hogy ha a házasság tovább tart, akkor meg sem állt volna egy Porschéig. Az ilyen pasiknak mindig Porsche kell. Természetesen piros. Egyedi rendszámmal. És persze a férjének sikerült jó sokat elvernie az ő pénzéből, neki pedig egy parkolóra néző kicsi lakás jutott.

Pru torkig volt az olyan férfiakkal, mint a férje. Pusztán azt kívánta, bárcsak ne az evésben keresett volna vigaszt. Miért is okozzák a hozzá hasonló patkányok a nők vesztét, akik tönkreteszik miattuk a testüket, holott a férfiak éppenséggel azt a testet akarják a legjobban.

Rántást érzett a pórázon. Tesoro megtorpant, és esdeklő pillantással nézett föl rá.

- Mi van? - kérdezte csüggedten Pru.

- Azt akarja, hogy vigyék. - Férfihang volt. Pru megpördült. - Ó! - Mindössze ennyit sikerült kinyögnie.

- Tesoro nagyon kicsi kutya, könnyen elfárad - mondta Eddie Johanssen. - Tudja, ezeken a rövid lábakon...

- Igen, persze.

Pru felnyalábolta és magához szorította Tesorót.

- Köszönöm. Hogy ez nekem miért nem jutott az eszembe?

- Nyilvánvalóan elmerült a gondolataiban.

A férfi nem indult tovább, csak állt ott, hozzá beszélt, elképesztően jól nézett ki, és jóval összeszedettebb volt, mint előző este.

- Azt hiszem, a hotelből ismerem - mondta Eddie.

- Ha jól emlékszem, a liftben találkoztunk.

- Nem érezte jól magát - felelte Pru, segítőkészen megmozgatva a férfi emlékezetét, aztán zavarba jött, mert rádöbbsent, hogy nem lett volna szabad ezt mondania. Melyik férfi szereti, ha emlékeztetik a részegségére?

- Nem emlékszem - felelte Eddie. - Csak a piros cipőjére emlékszem.

Pruból kétkedő „ó” szakadt ki. Azon az estén nem viselt cipőt, mezítláb volt és fürdőköpenyben. A férfi nyilvánvalóan az első találkozásukra gondolt.

- Vadonatúj az a cipő - mondta végül, összeszedve magát. - És a duplájába került, mint gondoltam volna.

- Jó befektetés. - Eddie-nek csillogott a szeme, kíváncsivá tette a nő nyíltsága.

- Remélem is. - Pru arca is mosolyra derült. Egy fess férfi észrevette a cipőjét, emlékezett rá, hogy piros. Allie-nek csakugyan igaza volt. Ezek szerint biztosan jó a lába.

Csak álltak ott, egymást nézve. Eddie-nek tetszett a nő, a nyitott, nem fenyegető viselkedése. *Természetes* - ámbár nem ez volt rá a megfelelő jelző, de Eddie-nek most az élete árán sem jutott volna eszébe a megfelelő szó.

- Eddie Johanssen vagyok - mondta.

- Pru. Prudence Hilson.

A férfi így folytatta:

- Én is egyedül vagyok. Meghívhatnám egy csésze kávéra? - Egészen elbűvölte Pru tüstént felderülő arca.

- Maga az első ember Franciaországban, aki egy csésze kávéét kínál nekem - mondta. Amikor Eddie csodálkozva vonta fel a szemöldökét, tüstént hozzátette: - A legtöbben egy pohár pezsgőre akarnak meghívni. Már azt hittem, Franciaországban mindenki csak ezt issza.

Pru megállás nélkül fecsegett, annyira ideges és olyan izgatott volt, hogy nem tudta visszafogni magát.

Eddie belekarolt, és átvezette az úton, egy piros napernyős kávéházhoz. Az asztalokat kiállították a járdára, beszélgetés zsongása hallatszott.

Széles mosoly ült Pru arcán. Íme, itt ül a kávéházban, a legeslegvonzóbb férfival, ölében egy előkelő kis csivavával, éppen úgy, mint valami elegáns francia nő. Azt a pazar, új, barna antilopbőr csizmát viseli, amelyhez színben tökéletesen illik az antilopzako-ja, új, rövid szőke frizuráját megmeglíbbenti a szél, mintha önálló életet élne. Olyan sikkesnek érezte magát, hogy fölnevetett.

- Min nevet? - tudakolta Eddie.

- Csak azon, hogy itt vagyok Franciaországban, és egy kávéház teraszán ülök.

- Egyébként hol szokott lenni?

- Egy texasi kisvárosban, még sosem hallotta a nevét. Valószínűleg a tévé szórakoztató műsorát nézem, és azt kívánom, hogy bárcsak részese lehetnék annak a ragyogó, elérhetetlen világnak.

- És tessék, most itt van. - Eddie komolyan nézett Prura. - Más a frizurája.

Pru megérintette a haját. Tesoro fészkelődött, kelletlenül nézett föl rá.

- Szőke. - Még mindig ideges volt emiatt. - És rövid. Jól áll?

Eddie kinyújtotta a kezét, és megérintett egy hajtincset.

- Gyönyörű. Nézze, hogyan csillan meg rajta a fény. Felélénkíti az arcát.

- Csakugyan? - Pru tudta, hogy elpirult.

- Milyen elbűvölő az arca - jegyezte meg Eddie, és elragadtatással figyelte Pru pirulását.

Neki cappuccinót rendelt, magának pedig egy dupla feketét, és megkérte a pincért, hozzon vizet a kutyának. Majd:

- Miért van önnél Sunny kutyája? - kérdezte.

Prunak elfacsarodott a szíve. Vajon ez volt az igazi ok, amiért a férfi megállt beszélgetni vele?

- Sunny elutazott. Nem vihette magával a kutyát. - Biztosan nem fogja elmondani a férfinak, hogy Mumbaiba utazott, és nemcsak azért, mert megesküdtött a titoktartásra, hanem azért, mert Eddie-nek semmi köze hozzá. Sunny búcsút mondott neki, bár kétségtelenül telefonon. Azt mondta, csodálatos, hogy megismerte, megköszönte a segítségét, és mindig a barátjának fogja tekinteni. A férfi szeméből kiolvasható szomorúság mégis megérintette Prut. Ennek ellenére úgy határozott, itt az ideje, hogy Eddie lenyelje a békát.

- Sunny és Mac újra együtt vannak - mondta a lehető leggyöngédebben.

- Tudja, ők örökké szeretni fogják egymást.

Eddie bánatosan mosolygott.

- Néha szeretjük elképzelni azt, ami lehetett volna, és nem arra gondolunk, ami van. - Vállat vont. - Sunny egy olyan pillanatban lépett az életembe, amikor szüksége volt rám, vagy bárkire, aki olyan, mint én vagyok.

Pru megveregette a férfi kezét - keskeny, napbarnított kéz, a hosszú ujjain néhány aranylós szőrszállal. Kis borzongás futott végig rajta, elegendő ahhoz, hogy az immár szőke nyakszirtjén felálljon a szőr. Istenem, milyen vonzó pasas! Még sosem érezte ezt a fajta vonzódást egy férfi iránt, és kezdte megérteni, hogyan is áll Sunny az imádott Mackel. Ezt azonban nem árulhatta el Eddie-nek, végtére is csak barátságos volt vele.

- Megértem - mondta, és édes mosoly ült ki az ismét fölfelé görbülő, kirúszoszott szájára. - Bárcsak tudta volna, hogy csókolnivalón kísértő.

Eddie Johanssen tudta, mert hozzáhajolt és gyöngéden szájon csókolta. Pru majd' elájult a döbbenettől.

- Köszönöm - mondta Eddie. Aztán ő is mosolygott, és megkérdezte, hogy Pru együtt ebédelne-e vele.

Így aztán együtt ebédeltek.

És Eddie akkor mesélte el a „teljesen kiesett” éjszakája titokzatos történetét, Pru pedig elmondta, hogy látta őt a liftben, és részegnek hitte. Azt is elmondta, hogy segíteni akart neki, de zavarban volt, mert nem gondolta róla, hogy az a lerészegedő típus.

Már két órára járt az idő, egy kis bisztróban ültek az egyik domboldali falucska, Mougins főterén, az asztalon könyökölve, közel hajolva egymáshoz, még mindig halkán beszélgetve. Tesoro a Pru mellett álló széken szunyókált, két csivavának is elegendő csirkehúst pusztított el. Ők grillezett *loup de mer*-t ebédeltek, meglepően finom hal volt, frissen fogták ki a tengerből, hozzá helyi olívaolajjal és finom balzsamos ecettel meghintett salátát. És már a második palack rozénál tartottak, nos, a másodiknak csak a felénél, melynek javát Pru itta meg, mivel Eddie vezetett. Gyanította, hogy a bor oldotta föl a gátlásait, mondhatni, merész volt. Elmesélte Eddie-nek a szörnyű házassága meg a hűtlen férje történetét, és azt is, hogy a továbblépés szakaszában van; a férfi pedig Juttáról és a csúnya válásról beszélt, meg arról, hogy mennyire szereti a gyerekeit.

Aztán hallgattak, és Pru a férfira nézett.

- Eddie - kérdezte közelebb hajolva, az arcuk majdnem összeért -, tényleg tetszik a hajam?

A férfi egy hosszú percig tűnődve nézte. Korábban sehogy sem jutott eszébe a helyes szó, amellyel leírhatná a nőt, most azonban már tudta. *Tiszta*. Prudence Hilson egy igazi „tisztá” nő volt. Ez tetszett Eddie-nek.

- Szerintem teljesen más lett a szőke hajjal. De tudja, Prudence, a férfi nem mindig a külsejét nézi egy nőnek. Önben én egy kedves, törődő embert látok, egy olyan nőt, aki utoljára gondol önmagára, egy olyan nőt, aki könnyen barátkozik, de már nem lehet a barátság vagy akár a szerelem hamis képével félrevezetni. Szerintem okosabb, mint amilyennek tartja magát, Prudence Hilson, és örülök, hogy találkoztunk. Örülök, hogy itt ebédelek magával, ebben az elbűvölő francia faluban, ebben a jó kis bisztróban, ahol olyan fenségesen készítik el a halat, hogy újra végigenném az egész ebédet. Ön... a társasága ma boldoggá tett engem. Csak azt akartam, hogy tudja.

Pru tisztában volt vele, hogy a pirosító alatt lángol az arca, de egy cseppet sem érdekelte. Ez a gyönyörű ember az imént azt mondta, hogy örül, mert a társaságában lehet, és boldoggá tette őt. Hirtelen Eddie-re és Kitty Ratte-re gondolt. Azon tűnődött, vajon Kittyvel volt-e azon a „kiesett” éjszakán; és pontosan ez történt. Felidézte, amit Maha mondott Sunnynak arról, hogy Kitty romlott és gonosz. Pru el tudta hinni róla. Most azon spekulált, hogy valójában miben sántikál Kitty.

Pru talán naiv volt, de nem buta; ismerte a drogok és az alkohol hatását, és tudta, hogy sehogyan sem stimmelt, amit azon az estén látott. Eddie Johansen egyszerűen nem az a fajta ember volt. Vajon mit művelt vele Kitty Ratte? Miféle drogot adott be neki, hogy semmire se emlékezzen?

- Kitty Ratte-tel volt aznap este, amikor lerészegedve láttam önt a liftben? - kérdezte.

Eddie összeráncolta a homlokát.

- Arra mintha emlékeznék, hogy találkoztam vele a bárban. Nem szándékosan, egyszer csak ott termett.

- Mint mindig. És kétségtelenül a bajt kereste.

Eddie elmosolyodott.

- Remélem, nem velem talált rá.

Pru nem viccelt, amikor megszólalt.

- Én nem fogadnék rá. Nem bízom abban a nőben, és hadd mondjam azt, hogy ezzel nem vagyok egyedül. - Megvonta a vállát. - De akárhogy is, annak vége. És nem akarom azzal elrontani a nagyszerű ebédünket, hogy egy ilyen jelentéktelen emberről beszélünk.

Ösztönösen megfogta a férfi kezét.

- Most már jól van? Sunnynra gondolok.

A férfi bólintott.

- Sunny magányos volt. Én pedig történetesen kéznél voltam.

Tesoro felemelte a fejét, és éles, panaszos hangot hallatott.

- Izé... Nem értek a kutyákhoz, de azt hiszem, ezzel azt akarta közölni, hogy sétáltassam meg. - Ezzel fölállt, körbesétáltatta Tesorót a macskaköves téren, Eddie pedig kifizette a számlát.

Már a szállodában Eddie elmondta neki, hogy még aznap este Londonba utazik.

- Holnap Glasgow-ban kell lennem.

- Üzleti ügy? - kérdezte Pru, abban reménykedve, hogy nem egy nő miatt.

- Örökösen az üzlet. Ez a baj az életemmel. - Keserű él volt a férfi hangjában, hiszen a válására és az elvesztett családjára gondolt.

Az előcsarnokban köszöntek el egymástól. Eddie a teraszra igyekezett telefonálni, Pru pedig a szobájába, hogy felhívja Allie-t, és mindenről beszámoljon, ami történt. No meg arra is kíváncsi volt, hogy hallott-e már Sunny felől.

- Prudence, ma új barátságot kötöttem - mondta Eddie, két kezébe véve az övét. Lehajolt, hogy kezet csókoljon neki, Pru pedig érezte, hogy ismét fülíg pirul; elakadt a lélegzete.

- Köszönöm ezt a csodálatos napot - mondta. - Életem egyik legszebb napja volt.

- Akkor legyen még sok ilyen.

A férfi mosolygó tekintete találkozott Pruéval. Megértették egymást.

- Barátok - mondta indulófélben Pru. - Akkor hát hívjon fel, barátom.
- Úgy lesz - ígérte a férfi.

ÖTVENHETEDIK FEJEZET

Prága

Amikor Mac másnap megérkezett Prágába, jóval később, mint ahogy gondolta, üzenet várta a szállodában. Később a repülőgépe, illetve rosszabb történt. Felszálltak a fedélzetre, aztán ott ücsörögtek a mozdulatlan gépen, miközben odakint narancsszín overallos férfiak fontosnak tűnő dolgokat csináltak a motorokon. Két órával később leszállították őket a gépről - már táncoltak az idegei, türelmetlenül egy másik prágai járatot kerestett, de újabb hosszú várakozásnak nézett elébe. Már biztosan elszalasztotta Ront és a Cessnáját.

Végül szerencséjére sikerült megszereznie az utolsó helyet egy öt órával később induló járatra, következésképp jó későn érkezett meg a hideg repülőtérré, hálát adva az égnek a kézipoggyászért, mert nem kellett várakoznia, mint a többieknek, akiknek a csomagjai valószínűleg még mindig az eredeti járaton voltak. Határozott előnyökkel jár, ha kevés holmival utazik az ember, bár próbálja meg ezt valaki Sunnynak elmagyarázni, amikor csomagol. Örökösen makacs ellenállásba ütközött.

- Nekem feltétlenül kellene ezek a cipők - mondogatja, magához szorítva a lábbeliket, miközben sötét szeme villámokat szór. - Meg kell értened, Mac, egy nőnek szüksége van a cipőire.

- De hat párra? - így tiltakozott akkor is, amikor a Riviérára indultak vakációzni. Ő amolyan sortnadrágos, papucsos nyaralásra gondolt, és az is volt, kivéve akkor, amikor Sunny úgy érezte, hogy ki kell öltöznie. Persze pazarul festett olyankor, úgyhogy ő semmiképp sem moroghatott, mert várnia kellett, amíg a táskák végigdöcögtek a szalagon, miközben a világ többi része folytatta az életét.

Hol a pokolban van Sunny? Allie nem mondta meg, ahogyan Ron sem, pedig szerinte mindketten be vannak avatva a titokba.

„Majd elmesélem, amikor visszajöttem”, Sunny csak ennyit mondott. Most egy túlfűtött taxiban, az ismeretlen prágai szálloda felé utazva Mac nem értette, miért is nem ragaszkodott hozzá, hogy Sunny megmondja neki. Egész úton nyugtalankodott. És akkor ott várta Ron üzenete.

A szobatelefonján hagyta, mert nem tudta elérni a mobilján.

„Leestem a kurva lóról, az én hibám, eltört a lábam.”

Mac megnézte, mennyi az idő. Fél tíz volt. Franciaországban is ugyanennyi van. Körülnézett a szobájában. Aligha lehetett jónak mondani: giccsesen virágmintás karton bútorkárpit, sötétzöld szőnyeg és dohzag. Egy kicsit olyan, mint a nagymama háza egy rossz tündérmesében. Bekukkantott a fürdőszobába. A zuhanyzó rendesen nézett ki, működőképesnek látszott.

Levette a zakóját, és mobiltelefonnal a kezében az ágy szélére telepedett. Ron azonnal válaszolt.

- Akár Ausztráliában is lehetnék - mondta fáradtan Mac. - Annyi ideig tartott eljutni Prágába.

- Ausztrália naposabb - felelte Ron. - Akárhogy is, *hors de combat* vagyok, ahogyan mondani szokták.

- Kicsodák? - kérdezte Mac, s erre mindketten nevettek.

- Sajnálom, harcképtelen barátom - mondta komolyan Mac. - Vigyázz magadra, habár biztos vagyok benne, hogy Allie a gondodat viseli. Én meg szerzek magamnak egy szendvicset, egész nap egy falatot sem ettem. Ha belegondolok, egy ital sem jönne rosszul. Nem tudom, van-e bár ebben a szállodában.

Ismét körülnézett a nagymamás bútorokkal berendezett szobában.

- Jézusom! Ha van is, lefogadom, hogy dirndlit viselő nők szolgálnak fel, és bőrnadrágos pasik harmonikáznak a bárban, akik olyan nyelven énekelnek, amit nem ismerek. Sőt nem is akarok megismerni.

- A külföldi utazás örömei - jegyezte meg Ron. - Hívj fel holnap, mondd el, mi volt a cigány nővel.

- Úgy lesz - felelte Mac.

A harmonikát illetően nem tévedett, a bőrnadrágokkal azonban igen. Az egy másik ország, gondolta. A sör azonban hideg volt, a virslis szendvics meleg, és a pincérek barátságosan mosolyogtak.

Alig egy órával később, miután evett és lezuhanyozott, már mélyen aludt a nagy rózsaszín babarózsamintás ágyában.

A Cseh Köztársaság télen nem olyan volt, mint Kalifornia, és nem is olyan, mint Monte-Carlo, ahol lágy fuvallat szelídítette meg a levegőt és napfény aranyozta be a díszes, paszellszínű épületeket, ahol csinos nők riszálták a csípőjüket, szexisnek érezve magukat a rövid szoknyákban és hercig csizmácskákbán. Prágában kemény zimankó volt, és szürke égbolt, Mac didergett a bőrét borzoló hidegtől. A város csodaszép volt, neki azonban pillanatnyilag nem volt hozzá szeme. Egy újvárosi címre igyekezett, a Valeria Vinskaya nevű cigány nő lakására. Az utolsó fillérjébe is lefogadta volna, hogy nem ez a valódi neve, de Valeria a szórakoztatóiparban dolgozott, cigánytáncos volt, és Mac gyanította, hogy ez a dallamos név jól illett a műsorszámához.

A felügyelő elmondása szerint a nő „nemzetközi artistának” nevezi magát, ami pusztán annyit jelent, hogy oda megy, ahová akar, és azt teszi, amit akar, a bűn pedig kulcsszó a világában. Eddig csak kisebb balhéban volt benne: bolti lopás, kisztílú szélhámosság; felhajtott férfiakat, akiket megszabadított a pénztárcájuktól, miközben aludtak. A legnagyobb bulijai az autólopások voltak. A cigánybanda különböző raktárakba vitte az ellopott járműveket, ahol darabokra szedték a kocsikat, majd az alkatrészeket továbbszállították, és más országokban passzolták el.

Valeria megkereste a betevőjét, most azonban hirtelen úgy tűnt, hogy megnyerte a főnyereményt. És ahogyan az kisztílú tolvajoknál lenni szokott, a pénz neki is lyukat égetett a zsebébe. Muszáj volt költekeznie, mindenütt megvillantania a pénzét: új ruhák, szőrmebunda, playboy. Természetesen csak ideiglenesen, de Valeria nem ismert mást.

A lakás egy jellegtelen utcában volt, szürke panelházak sorakoztak benne: sima homlokzat, kicsi ablakok, még egy zsalugáter se, hogy valamivel szebbek legyenek. A ház bejáratára vasrácsot szereltek. Mac tudta, hogy Valeria lakása az első emeleten van. Nem telefonált neki, nem egyeztettek időpontot, tapasztalatai szerint a meglepetés volt a

legnagyobb fölény. Természetesen az más lapra tartozik, hogy a nő beengedi-e, de biztosra vette, hogy a felügyelő nevére ajtót nyit neki.

Megnyomta a kapucsengőt. Hosszú, fekete felöltőjét szorosabbra húzva magán, várakozott. Legnagyobb meglepetésére azonnal választ kapott.

Noha nem értette, amit a nő cseh nyelven mondott, de ettől függetlenül bemutatkozott, értésére adta, hogy tudomása szerint beszél angolul, és találkozniuk kell.

- Miért?

A nő hangja mély volt és sötét. Pontosan olyan, gondolta elmosolyodva Mac, amilyenek a filmekben egy cigányasszony hangját elképzei az ember. Megmondta, hogy a felügyelő barátja. Ezután hosszú csend következett. Majd ismét:

- Miért?

- Sokkal kellemesebben érezném magam, ha odabent beszélgetnénk - mondta vacogva Mac. - Pokoli hideg van idekint.

- Én pedig mindig azt hittem, hogy a pokolban meleg van. - Mac hallotta a nő nevetését, aki így folytatta: - Tudja, látom magát. Nézem, miközben beszélünk.

Mac felpillantott. Sötét alakot látott kirajzolódni az ablakban, aztán hirtelen kinyílt a biztonsági kapu.

Keskeny előtérben találta magát, a falait középület-zöldre festették. Csillár lógott le a mennyezetről, annyira illett oda, akár egy marék lopott gyémánt. Mac nyíló ajtó hangját hallotta, és megfordult. Sötét bőrű cigányasszonyra számított, hosszú fekete hajjal, hatalmas aranykarika fülbevalóval és sokszínű bő szoknyában. Ám egy fiatal nő állt előtte, talán a húszas éveiben járhatott. Picike volt, rövid fekete hajú. Sűrű, sötét frufu alól nézett fel rá, amely furcsán világos színű szemére hullott. Mac szürkének gondolta. És farmernadrágot meg vastag szürke pulóvert viselt.

- Mac Reilly - mondta, kinyújtott kézzel feléje indulva a férfi. A lány nem fogadta el a kezét.

- Tudom - mondta, és oldalra lépett, hogy Mac bemehessen.

Egy „univerzális” helyiségbe lépett: fuksziarózsaszín falak, az egyik oldalon teakonyha, rózsaszín műanyag függöny választott el egy zuhanyzófülkét a sarokban álló fekete futontól, amelyen gyűrött lepedők heverték. A szemközti falon egy polcon tévékészülék állt. Könyvek sehol. A lány egy asztalka mellől nézte Macet, amely a stúdiólakás egyetlen ablaka alatt állt. Mac egy becsukott ajtót látott, amelyről gyanította, hogy a véce lehet, az egyik fal teljes hosszában pedig ruhásállvány húzódott, zsúfolásig lógtak rajta a flitteres piros és fekete szoknyák, a pörgős cigányszoknyák, amilyenekre számított, és mindennapi holmik is. Az állvány legvégén egy bunda lógott a fogason, alighanem nerc volt. Újnak tűnt, és drágának is.

- Jó kabát - mondta elismerően.

A lány megvonta a vállát.

- Bökje ki, amiért jött.

- Nem bánja, ha leveszem a kabátomat? - Mac ráérősen nézett körül, semmit sem akart kihagyni.

- Ó, milyen kár. Megfeledkeztem a jó modorról. Mr. Reilly, kérem, engedje meg, hogy elvegyem a kabátját. Megkínálhatom egy itallal? A sligovica jót tesz egy ilyen hideg napon. Azokon a helyeken melegít, amelyeket melegen kell tartani, legalábbis így hallottam.

Világosszürke szeme csúfondárosan nézte a férfit, aki a rojtos, rózsaszín abrosszal leterített kerek asztal mellett álltó két szék egyikére terítette a kabátját. Hirtelen egy kismacska bukkant elő az asztal alól. Ezüstszürke volt, a két oldalán sötétebb foltokkal, a farka körül szénfekete gyűrűk.

- Igazi szépség - mondta Mac, és kinyújtotta a kezét. A macska prüszkölt és rácsapott.

- Vért iszik - mondta mosolyogva Valeria. - Pontosan úgy, ahogyan egy nőnek kellene.

Egy hatvanas évekbeli, ovális alakú üveg dohányzóasztal előtt két klubfotel állt. Megnyugtatóan feketék voltak a sok rózsaszín között. Mac papírzsebkendőt húzott elő a zsebéből, és felitatta a macskakaparástól kiserkent vért. Az egyik fotelba telepedett, aztán Valeria két kis pohárral a kezében odaült mellé. Hosszan fürkészte a férfit, tetőtől talpig merészen felmérte.

- Szóval? - kérdezte Mac.

A lány elmosolyodott. Hirtelen nagyon fiatalnak és csinosnak látszott. A szürke pulóver alatt kivehető volt a kulcscsontja, az arca keskeny volt és sápadt.

- Tetszik, amit látok - felelte. - Akkor kettőnkre, Mac Reilly.

- Reilly.

A lány vállat vont.

- A Mac jobb - flörtölt vele.

Mac így felelt:

- Valeria, tudja, hogy én nem vagyok rendőr.

- Tudom, kicsoda maga, itt is adják a műsorát.

- Akkor azt is tudja, miért vagyok itt.

- Semmit sem vallok be. - A lány kis arca összeráncolódott haragjában, tekintete megkeményedett.

- Nem kérem magától, hogy bármit is bevalljon. Mindössze némi információt szeretnék. Nem eleget ahhoz, hogy bajba keverje magát, épp csak annyit, hogy segítsen megtalálni egy gyilkost, aki érzelemmentesen öl. Valakit, aki a gyilkolás kegyetlen örömeért öl, nem nyereségvágyból vagy féltékenységből.

- Ezek szerint nem szerelmi bűntény - mondta, lábát maga alá húzva a lány, és belekortyolt a sligovicába, vagy bármi volt is az a színtelen folyadék a poharában. A karima fölött nézett Macre, csupa hatalmas szürke szem és kiugró arccsont. - Milyen kár. Engem csak a szerelmi bűntények érdekelnek.

- És mi a helyzet a szerelemmel? Beszéljünk arról, Valeria.

- Tehát maga szerelmes? - A lány szeme elkerekedett, érdeklődést árult el.

- Ez fölöttébb személyes kérdés. - Mac túlságosan okos volt ahhoz, hogy válaszoljon, vagy igyon a sligovicából.

- Én pedig fölöttébb személyes okból kérdezem.

Mac tudta, hogy nem kellene feltennie ezt a kérdést, mégis föltette.

- És mi volna az?

- Fölöttébb vonzónak találok magát, Mr. Reilly.

- Reilly. A nevem pedig Mac.

- Mint a makaróni és a sajt.

- Voltaképp Mackenzie.

- Maga nem iszik, Mackenzie. Azt hiszi, megmérgeztem az italát?

A lány hangosan nevetett, amikor Mac letette a poharat a dohányzóasztalra.

- Kitelik magától.

A cigánylány bólintott.

- Így igaz. De nem mérgezném meg. Nem vagyok hidegvérű gyilkos, Mackenzie. Az nem az én stílusom. Csak egy olcsó táncosnő vagyok, aki abból él meg, amiből tud. Cigány vagyok, roma, a külsőm ellenére, ami megkönnyíti, hogy munkát találjak. Táncolok Lengyelországban, Magyarországon, Németországban... Bármelyik kis klubot megnevezheti bármelyik kisvárosban, és én táncoltam ott.

- Ezek szerint nem bűnöző.

A lány ivott egy kortyot, majd ismét Macre nézett.

- Maga mit gondol?

Mac felnevetett.

- Én azt gondolom, hogy maga elbűvölő. Azt gondolom, hogy flörtöl, és azt, hogy pontosan tudja, mit csinál, Miss Valeria Vinskaya. És nem, nem tartom gyilkosnak. De mielőtt folytatná a pálinkaivást, hadd meséljek el magának egy kis történetet. Egy ékszerrablásról szól, egy gyilkosságról.

A lány csöndben volt, mialatt Mac beszélt, úgy kucorgott a fotelban, akár egy szürke kiséger, miközben a szőrmebundás gyilkosról mesélt neki. Csak a semmibe révedő szeme volt eleven. Ám amikor Mac követte a lány tekintetét, észrevette, hogy a szőrmebundát nézi.

- Szép kabát - mondta.

- Az volt - felelte a lány, majd felállt, levette az akasztóról a kabátot, és belebújt. Megpördült Mac előtt. Nagy volt neki a kabát, szinte a földig leért.

- Át akartam alakíttatni - mondta -, de itt senki sincs, akiben megbízhatok. Egyszerűen ellopják és továbbadják. Mindenki így csinál pénzt.

- Lopással - mondta Mac.

A lány visszahuppant a székbe, betakarta magát a puha szőrmével. A macska nesztelenül odafutott hozzá, felugrott az ölébe, összegömbölyödött, és lehajtotta a fejét, hogy aludjon. Mac arra gondolt, olyanok, akár egy mesekönyv-illusztráció. Egy elbűvölő árva, egy ezüstsínű macska, egy ellopott bunda.

- Hol szerezte?

A lány ránézett, és megvonta a vállát.

- Egy étterem ruhatárában volt felakasztva. A barátom elvonta a ruhatáros figyelmét, én pedig levettem a kabátot. Amikor hazavittem... oda, ahol laktam, találtam valamit a zsebemben. - Most félelemmel pillantott Macre. - Egy briliánsgyűrű volt. Hatalmas gyémánt. Sárga, de gyönyörű. Így aztán azt adtam el, és megtartottam a kabátot. - Ismét vállat vont. - És így történt, Mackenzie Reilly. Rossz lány vagyok, vagy egy rossz útra tévedt jó lány. Választhat. De nem vagyok gyilkos.

- Kinek adta el? - kérdezte Mac, de nem kapott választ.

Egy ideig csöndben ültek. Csak a macska dorombolása hallatszott. Odakint még szürkébb lett az ég. Mac azon tűnődött, hogyan bírja ki a lány ebbe a szobába zárva, amelyet rózsaszínnel vidít fel, hogy elviselhetőbbé tegye a börtönszerű helyet. A jövőjén tűnődött.

- Adja meg az étterem nevét - mondta.

A lány hallgatott.

- Legalább a városét.

Csend.

- Ez minden, amit el kell mondania nekem? - kérdezte végül.

- Ez minden, amit el fogok mondani magának - válaszolta határozottan a lány.

- Akkor hát van több is? Ugye tudja, kinek a kabátja volt, hogy kié volt a gyémántgyűrű?

Talán nem tudta, de ha legalább az étterem nevét megmondaná, utánanézhethének a bejelentett szőrmelopásnak és a kabát tulajdonosának. Mac abban biztos volt, hogy a gyémántgyűrű vagy a párizsi, vagy pedig a Monte-Carlóban karácsony másnapján elkövetett La Fontaine-féle rablásból származik. Azt is meg kellett tudnia, hogy a lány kinek adta el a gyűrűt.

A cigánylány hirtelen felállt, lelökte magáról a bundát és a macskát.

- Vigye el - mondta, és odadobta Macnek a kabátot. - Én semmit nem akarok kezdeni vele. Már nem kell. Nem akarom, hogy vér tapadjon a kezemhez. Tolvaj vagyok, Mackenzie, nem gyilkos.

Mac szépen összehajtotta a kabátot. Puha volt, akár a selyem, kecses, akár a fiatal nő, aki most ránézett, szürke árvalány-szeméből patakzottak a könnyek.

- Viszlát, Mackenzie - mondta, az ajtóhoz ment, és kitárta. - Ne tegyen fel több kérdést. Ne keressen fel újra.

Mac a zsebébe nyúlt a névjegyéért. Amikor elment a lány mellett, a kezébe adta. Valeria hozzáhajolt, s egy gyors puszit nyomott az arcára.

- Jó illata van - mondta.

Aztán bevágódott Mac mögött az ajtó, és ő odakint volt a csillárral megvilágított folyosón, majd kilépett a sötét utcára.

Szüksége volt egy italra.

ÖTVENNYOLCADIK FEJEZET

Mac nem olyan fickó volt, aki sokat időzött bárokban, hacsak nem a munkája apropóján. Nem kedvelte a miliót; inkább üldögélt a Csendes-óceánra néző malibui teraszán, mint a világ bármelyik bárjában. Ez már-már olyan volt, mint egy Humphrey Bogart-idézet. A *Casablancából*.

Nem tudta kivenni fejéből a szánalmas cigánylányt, a komoly kis arcát, szedett-vedett életmódját, a hozzá nagyon is hasonló gyönyörű cicát. Egy pár szürke lelenc, akiket földbe döngölt az élet. Nem csoda, hogy a macska fujt és karmolt. A lány is ugyanilyen.

Sokáig kellett gyalogolnia, mire fogott egy taxit; nem sok furikázott a nyomasztó környéken, ahol a cigánylány lakott. Végül egy forgalmas kereszteződésben leintett egyet, megadta a sofőrnek a szállodája nevét, ott arra kérte, várjon rá. Bement, összeszedte a holmiját, kifizette a számlát, majd visszaült a taxiba. Nem bírta tovább a sivár helyet, éppannyira klausztofobikus volt, mint a lány rózsaszín lakása.

Néhány sarokkal odébb vitette magát. Levegőre, sétára volt szüksége. Még mindig Valeria Vinskaya járt a fejében – sebezhető és erős. Mac úgy érezte, a *pátosz* szóval tudná leírni a lányt. Kis útitáskájával és hóna alatt a bundával keresett egy kávéházat. Hatalmas ablakaiból aranyló fény szűrődött ki a macskaköves utcára. Akár egy Van Gogh-festmény, gondolta Mac, mintha egy másik évszázadba lépett volna át.

Az üvegezett teraszon foglalt helyet, táskáját a mellette álló székre tette, az összehajtogatott nerckabátot óvatosan a tetejére rakta. A pincér fiatal volt, jó külsejű, komolyan vette a munkáját.

- Uram? - mondta.

- Egy dupla konyakot. Rémyt legyen szíves, ha van.

- Természetesen, uram. - A pincér ceruzáját a kis felírótömb fölé tartva várakozott. Kérdőn vont fel a szemöldökét.

- És a madame-nak?

Mac értetlenül nézett rá.

- Madame?

A pincér a kabátra mutatott.

- Talán még egy brandyt.

Mac megértette.

- Köszönöm, nem, nincs madame.

A fiatal pincér zavarba jött.

- Bocsánat, uram. Csak azt hittem... Tudja, a bunda...

- Semmi gond - felelte Mac, pedig volt, és pillanatnyilag nem tudta, mitévő legyen.

A felügyelő jól gondolta, Valeria bizony veszélyben volna, ha beszélne. Mac már csaknem megbánta, hogy felkereste a cigánylányt. Mi van, ha azok az emberek, akiktől fél, az orgazdák, akiknek elpasszolta a sárga gyémántgyűrűt, azt hiszik, hogy beszélt, ugyanis ő éppolyan biztosan tudta, hogy a lány eladta az ékszert, mint amennyire biztos volt abban, hogy a La Fontaine-kollekcióból származott.

Egyetlen kortyra hajtotta le a konyak felét, megborzongott, mert égette a torkát, élvezte az édes utóízét. Aztán telefonált a felügyelőnek.

Az első csengetésre válaszolt.

- Szóval? - kérdezte.

- Szóval találkoztam a cigánylánnyal.

- És?

- Pusztán egy fogacska a hatalmas fogaskerékben, alkalom szülte tolvaj, aki túlságosan sokat lopott. Túl nagy falat volt ez neki. Legalábbis szerintem.

- Ezt miért mondja?

- A bundát, amelyben a lány villogott, amikor ön bevitte kikérdezni, egy étterem ruhatárából lopta.

- Melyik étteremből?

- Nem fogja elmondani.

A felügyelő sóhajtott.

- De vagy Monte-Carlóban, vagy pedig Párizsban történt, mert egy brillgyűrű volt a kabát zsebében. Sárga gyémánt. A lány azt mondta, nagy kő. Hajlamos lennék lefogadni, hogy az egyik La Fontaine-beli ékszer volt.

- Lefuttatok egy keresést, hogy melyik városban dolgozott a lány, ám bár gyanítom, hogy Párizsban, az ottani La Fontaine kirablása után.

Végül is időbe telt, amíg visszaért Prágába és elpasszolta a gyűrűt. Azután Monte-Carlóba jött, elverni a pénzt. És viselte a szőrmét. Ahogy én mondanám, feltűnően.

Milyen furcsa, gondolta Mac. A lány tényleg nagyon szánalmas volt, olyan könnyedén kiütötték az új pénzen szerzett magas nyeregből.

- Azt is lefogadom, hogy az egészséget eltapsolta - mondta. - És a fejemet rá, hogy nem is kapott érte olyan sokat. Az egyik jelentéktelenebb fickót kereshette fel a láncban, aki húsz lépésről kiszagolta a kő igazi értékét, és átverte a lányt. Ő maga keresett rajta.

- Mi a helyzet a szőrmével?

- Még nem volt lehetőségem átnézni, csak a zsebeit. Ott nem volt semmi. Persze nincs rajta címke. Majd a szállodában alaposabban megnézem.

- Melyik hotel?

Macet váratlanul érte a kérdés. Eltűnődött, majd így felelt:

- A Four Seasons. - Elege volt a lepukkant szállodákból, a siralmas lakásokból és Prága ronda feléből.

Azt mondta a felügyelőnek, hogy telefonál neki, miután rendesen megnézte a kabátot, majd odaszólt a Four Seasonsbe, és foglalt egy szobát.

A kávéházban valami egyszerűt választott. Otthagyta a maradék konyakot, s egy üveg bort rendelt. A pincér megemlítette, hogy cseh bor. Ki tudta, hogy a Cseh Köztársaságban vannak szőlők? El ne felejtse szólni erről Ronnak. Mac értett egy kicsit a borokhoz, és örült, amikor kiderült, hogy kellemes és aromás italt rendelt. Ellazulva ismét megpróbálta felhívni Sunnyt. Olyan volt a csörgés, mintha valahol az úrben csengett volna ki a telefon.

Csalódottan és nyugtalanul fogyasztotta el a zöldséggel dinstelt sertésszeletet, a hideg prágai estékre való nehéz parasztételt. Már bekerítette a várost a sötétség, mondhatni, éjszaka volt.

Egy taxi elfuvarozta Macet a szállodához, megnézte a szobáját, majd lezuhanyozott, lemosta egy rossz nap porát. Azt kívánta, bár csak sose jött volna Prágába. Újra Sunnyt hívta, semmi válasz.

A nercbunda a széken hevert, ott, ahová ledobta, amikor bejött. Most fölemelte, végigsimította a puha bőrt, olyan rugalmas volt, akár egy vég szatén. Nagyon drága kabát lehetett. Bárki, aki törvényesen veszítette el, vagy akitől ellopták egy étteremben, minden kétséget kizáróan bejelentené a rendőrségen. Mac a rablókra gondolt, a három elegáns, szőke hajú nőre, a Marilyn-maszkjukra meg a hosszú bundáikra. No meg a gyémántgyűrűre a kabátzsebben.

Kifordította a kabát ujjait. Gondosan végigtapogatta őket, a szűcs nevét vagy a monogramját kereste a selyembélésben. Semmit nem talált, még a tulajdonos nevét sem hímezték a bélésbe, ahogyan az egy ilyen kabát esetében szokás. Szétterítette a bundát az ágyon, végigtapogatta tenyerével a bélést, és talált egy kis belső zsebet, apró ékszergommbal rögzítették. Üres volt. Ám alatta egy másik zseb lapult meg, csak egy finom selyemfonállal diszkréten beszegett slicc. Mac gyanította, hogy titkos zsebnek szánták, amelyben legfeljebb egy hitelkártya vagy egy százdolláros bankjegy fér el, azokra a vészhelyzetekre, ha a nőnek

taxipénzre volna szüksége. Belecsúsztatta az ujjait, még mindig semmi, ám aztán egy darab plasztikot tapintott.

Flancos névjegykártya volt. Vékony, törtfehér, nyomtatott, egyedileg tervezett fajta, alig lehetett elolvasni rajta a halványszürke betűket.

Macnek azonban sikerült.

SHARON BARNES, BARNES MODELLÜGYNÖKSÉG. És egy cím, Prága óvárosában.

Mac csak forgatta kezében a kártyát. Ismerte ezt a nevet, de nem tudta felidézni, hol hallotta már. Egyvalamit azonban tudott. Másnap felkeresi Sharon Barnest a modellügynökségén.

Úgy döntött, ma este már nem hívja föl még egyszer a felügyelőt, inkább Sunnyt kereste. Természetesen nem kapott választ, és Mac úgy aludt el, hogy még mindig nyugtalan volt miatta.

ÖTVENKILENCEDIK FEJEZET

Mumbai

Mezítlábas cselédek, alázatosan lehajtott fejjel, maguk előtt összekulcsolt kézzel várták Maha házának tágas, hűvös előcsarnokában. A szokásos szűk pamutnadrág fölött selymes, térdig érő piros felsőt viseltek. Hajuk fényes volt, fekete, egyetlen vastag fonatban viselték, és színes virágszirmot tűztek bele. Hűvös, sötét szemek fürkészték Sunnyt, amikor Rahm Singh bemutatta.

- Elkíséritek a madamát a szobájába - parancsolta Rahm Singh. - Mutassatok meg neki mindent.

A nők felemelték a fejüket, és egyenesen Sunnyra néztek. Ahogy a lámpafény rájuk vetődött, Sunnynak elállt a lélegzete. Széles, kidomborodó hegek szántották végig mindhármuk arcát.

Döbrent tekintete láttán Rahm Singh magyarázatot adott.

- A Mondragon nyomortanyákról hozta el ezeket az asszonyokat, ahol rosszul bántak velük. Ő jobb életet nyújt nekik.

Jelezte, hogy Sunny kövesse a cselédeket, majd távozott.

A három karcsú nő egy folyosón vezette Sunnyt a ház hátsó részébe. Elhaladtak egy szoba mellett, amelyet alighanem szórakoztatásra rendeztek be, díványok és selyemernyős lámpák tarkították a hatalmas teret. A magas ablakokon nem lógott függöny, Mumbai úgy ragyogott a távolban, akár a La Fontaine gyémántjai. Egy jobbra nyíló szobában akkora ebédlőasztal állt, hogy Sunny legalább hússzemélyesnek saccolta, ezüst virágvázákat álltak rajta, körülötte brokáttal kárpitozott székek. A kellemes színű ernyőkkel árnyékolt lámpák alatt csodaszép szőnyegek fénylettek a régi stílusú zöldségmentések szelíd színeiben; egyik-másiknak bonyolult mintázata volt, némelyik történetet mesélt el, és akadtak modernek is, de mindegyik gyönyörű.

A folyosó egy kis könyvtárba vezetett, ahol a padlótól a mennyezetig húzódó polcokon bőrbe kötött, olvasatlan könyvek sorakoztak, modern székek álltak a kisasztalok körül, rajtuk magazinok, ezüst- és kristálydobozokban édesség meg olajos magvak. A könyvtár után egy kerti szoba következett, a vesszőfonatú bútorral és virágmintás angol kartonnal

berendezett derűs helyiség egy kövezett teraszra nyílt, hatalmas dézsa hibiszkuszokkal, jacarandával és mimózával, az alacsony falakat káprázatos bougainvillea borította.

Sunny szobája a folyosó végén volt, a könyvtár után, a vendégszárnyban. Amint belépett a kétszárnyú ajtón, mintha egy másik világba érkezett volna: a színpompás luxus, selyem, brokát, puha szőnyegek és márványpadló mennyországába; kellemes volt, hűvös és hívogató a hosszú repülőút után.

Öt kicsi lépcső vezetett fel a baldachinos ágyhoz, hatalmas volt és pihepuha, fehér muszlinfüggönyökkel. Egy dohányzóasztal körül fehér kanapé állt, és székek, az asztalon gardéniákkal teli kővályú. A magas franciaablakok előtt gyönyörűen megterítettek egy asztalt, egy személyre, pompás antik ezüstneművel. Sunny szinte biztos volt benne, hogy a brit uralom idejéből maradt meg, és alighanem fontos hölgyé lehetett, talán a kormányzó feleségéé. Függönyök omlottak le a földre, fuksziaszínű selyemhalomba; a türkiz, kobalt, krém- és vakondszínű szőnyegetek szintén selyemből szótták, a zománcsárga falakon modern indiai festmények lógtak; az ónixzöld fürdőszoba, a színe, akár egy sellő kuckója, olyan nagy volt, hogy Sunny arra gondolt, elveszhet benne.

De nem maradt ideje rá. Az egyik nő már engedte is a fürdővizet, marokszámra szórta bele a sókat, édes illatú olajat öntött a kádba, miközben egy másik törülközőket hajtogatott össze, s a kör alakú kád szélére rakta a muskátliszappanok, fürdőzselék és testápolók mellé, majd piros rózsaszirmokat hintett a zöldes vízbe. A harmadik kicsomagolta Sunny táskáját, elvitte kivasalni meggyűrdött ruháit, összehajtotta a pólót, amelyben aludni szokott, megvetette az ágyat, felrázta a párnákat. Csöndesen, figyelő tekintettel. De egyetlen mosoly nélkül.

Kopogtattak az ajtón. A pompa közepén álldogáló Sunny kiszólt, hogy szabad. Rahm Singh lépett be. Meghajolt, azt mondta, reméli, minden rendben, és a madamának, ahogyan szólította, mindene megvan, ami kell.

- Mi többet akarhatnék? - kérdezte mosolyogva Sunny, mivel a férfi nagyon komoly volt. - Ez a legjobb szálloda, ahol valaha megfordultam.

- A Mondragon úgy kívánja, hogy minden korrekt legyen - mondta mereven Rahm Singh. - Miután madama megfürdött és kényelembe helyezte magát, az volna a javaslat, hogy szolgáljuk fel önnek a vacsorát.

Sunny azon tűnődött, vajon ki javasolta. Feltehetően Maha.

- Köszönöm, Rahm Singh - felelte, mert rádöbrent, hogy csakugyan éhes.

- Ha madamának megfelel, a szakács valami könnyűt ajánl. Paradicsomlevest, erről vagyunk híresek. Csóban sült karfiolt tamarinduszgyümölcscsel és köménnyel, valamint paneert, az indiai sajtunkat. Egy csipet curryvel enyhén megfűszerezett csirkehúst, és persze jázminnal finoman illatosított basmati rizst. És utána esetleg a híres rizspudingunkat.

Sunny hirtelen gyöngének érezte magát. Elhatalmasodott rajta az utazás kimerültsége s az ékszerek szállítása okozta feszültség. A tömérdek étel hallatán majdnem elájult. A fehér selyemkanapé pehellyel töltött párnáira dőlve megköszönte Rahm Singhnek, de ha lehet, ő mégis inkább egy szendvicset szeretne.

- BSP-t, bacon, saláta, paradicsom, vagy tonhalast - mondta, és röhejesen amerikaiak érezte magát, de a hosszú távú repülés után óvatosan kellett étkeznie. -Ja, és egy pohár fehérbort, legyen szíves, Rahm Singh.

Percekkel később az óriási kerek, sötétzöld fürdőkádban lebegve, rózsaszirmokkal körülvéve, miközben fáradt tagjait illatos olajok dédelgették, Sunny azon tűnődött, miért utazik Maha olyan sokat, amikor itt, a saját fenséges otthonában, a seregnyi szolgálóval, akik lesik minden parancsát, mindene megvan, amit felkínálhat az élet.

Fél órával később immár tisztán, illatosan és ellazulva, egy nagyon puha pamut fürdőköpenyben

Sunny arra várt, hogy Rahm Singh megjelenjen a szendvicseivel. A három indiai nő lehajtott fejjel állt egymás mellett az ajtónál. Sunny gyanította, hogy parancsra várnak, pedig ő nem akart utasításokat adni nekik, és különben sem beszélte a nyelvüket. Furcsák voltak ezek a nők. Olyan némák, annyira alázatosak a leszegett fejükkel. És nem mosolyogtak.

Rahm Singh jelent meg, egy másik szolgáló követte, aki hatalmas ezüstdálcát hozott, amelyen ezüst kupolafedővel letakart tányér állt, egy szép kristálypohár, egy üveg Evian víz, valamint egy második pohár. Rahm Singh egy kristály borhűtőt hozott. A szolgáló, ezúttal férfi, szintén mezítláb és ugyanolyan típusú pamutöltözékben, udvariasan jó estét kívánt, és gondosan átrendezte az asztalon a terítéket. Rahm Singh az egyik oldalra helyezte a borhűtőt, és ügyesen kihúzta a palackból a dugót.

Tartotta Sunnynak a széket, hogy leüljön, ő pedig úgy érezte magát, mint az angol királynő, aki valószínűleg a hét minden napján így él. Aztán Rahm Singh megmutatta a borospalackot. Francia bor volt, fehér, a Loire völgyéből való. Sunnynak eszébe jutott, hogy Maha minden este pezsgőt ivott, és elmosolyodott. Az a nő tudja, hogyan kell jól élni.

Belekortyolt a borba, hűvös volt, könnyű, tökéletes a mostani érzékeny állapotában. Felemelte az ezüstdálcát, és szemügyre vette a szendvicset. Kerek kenyér volt, pufi, amikor hozzáért, lelaposodott, és valamilyen erős fűszertől illatozott. Vékonyra felszeletelt csirkehús, paradicsom, szalonnacsíkok és tépett jégsaláta, egy rakás majonézzal a tetején, ám amikor beledugta az ujját és megkóstolta, kiderült, hogy joghurt és uborka *raita*. Ha a hinduk ilyennek képzelnek el egy szendvicset, akkor ő ilyennek képzelet el a mennyországot.

Rahm Singh elküldte a három névtelen nőt, és Sunny végre egyedül maradván iszogatta a bort, ízlelgette a szendvicset, s amikor végképp eluralkodott rajta a fáradtság, odament az ablakhoz, és kilépett a lámpafényes teraszra. Mélyen beszívta az illatos levegőt, megcsodálta a telken keresztülkanyargó keskeny, sziklás patakot. Az ékszeres táskában biztonságban ott hevert a földön, az ágy mellett. Sunny azon tűnődött, vajon mikor telefonál Maha a játszma következő szakaszának utasításaival. Kinek kell átadnia az ékszereket, és hol.

Gondolatai Mac felé kalandoztak, aki egyedül volt Prágában, ahogyan ő Indiában. Mekkora bolondok ők ketten, gondolta, a szobába visszatérve. A férfi mobiltelefonjának számát próbálta hívni, de csak egy sípszót hallott. *Jaj, istenem, hiányzik, mennyire hiányzik, már alig várom, hogy beszámoljak neki az indiai kalandról, Maha luxusotthonáról, a néma*

szolgálókról, a BSP-ről az indiai kenyérben, meg a Loire menti fehérborról. Nagyon szerette volna megosztani a férfival.

Lecsúsztotta magáról a köntöst, majd a kis falépcsőn felkapaszkodott a hatalmas, pelyhes ágyba. Becsukta a szemét, és percekben belül elaludt.

Persze egy lámpát azért égve hagyott, mert félt a sötétben.

HATVANADIK FEJEZET

Cannes

Kitty Ratte verítékezett félelmében. Egyedül volt a lakásban, mert Jimmy pontosan ezt a percet választotta, hogy visszamenjen Angliába. Azzal indokolta, hogy megpróbál pénzt kicsalogatni a nejéből meg a gyengélkedő használtautó-üzletükből, ámbár a használt helyett mindig azt mondta: „másodkézből való”, mert így jobban hangzott, és egyszerűen őrá hagyta a dolgot. A „dolog” a zsarolólevél kézbesítése volt. Jimmy tegnap reggel indult el kocsival, és meghagyta Kittynek, hívja fel, miután gondoskodott az üzletről.

Az üzletről való gondoskodás nem ment olyan könnyen, mint ahogy Kitty számított rá. Voltaképp nehezen ment, ugyanis Eddie Johanssen előző este kijelentkezett a monte-carlói szállodából, és Kittynek nem volt meg a férfi mobiltelefonjának a száma. Füstölögve ücsörgött a bézs színű díványon – ugyanazon, amelyen „elcsábította” Eddie-t, ugyanis most inkább így nevezte a történeteket. És ahogy végignézte a rejtett videokamera által készített állóképeket, szemlátomást kétség sem férhetett hozzá, hogy Eddie készséges résztvevője volt a perverz, „minden belefér” szexszel eltöltött éjszakának. Kitty homlokráncolva ütögette a fotókkal a tenyerét. A homlokára tette a kezét, és felhorkant. Érezte a ráncait. Botoxra volt szüksége, Restylane-feltöltésre volt szüksége, egy rohadt arcfelvarrásra volt szüksége, a kurva álla a nyakába csúszott, amely éppolyan széles volt, mint az arca, s amikor mosolygott, már rolózott a tokája. Vigyáznia kellett, hogy ne nevéssen túl sokat, melleleg a két olcsó koronája határozottan gyanúsán festett, túlságosan fehér volt, fényes és vastag. Kell neki az a kurva pénz, kezd kiöregedni ebből a játékból. Akarta azt a bárt Marbellában, a saját üzletét, a saját férfiakat, akikkel incselkedhet. Új swingerklubok kellettek neki, új horizontok a zsarolásra. Szüksége volt rá, hogy ragadozó legyen, de ő akart lenni a vezérragadozó. Olyan nő volt, aki mindig elvette, amit akart, most Eddie-t akarta, és elhatározta, hogy megszerzi a férfit.

Olcsó „arany” órája fél hatot mutatott. Csak egy dolgot tehet. Muszáj elmennie a szálloda bárjába, aztán kiderül, mi történik. Talán Sunny ott lesz. Neki biztosan megvan Eddie telefonszáma, majd kikönyörögi tőle, mondjuk, azzal az ürüggyel, hogy nagyon fontos magánközlendője van a feleségéről, Juttáról. Sunny a barátnőjének hiszi őt, biztosan megadja a telefonszámot.

Jutta és az a két kölyök voltak a válasz Kitty imáira, és pontosan tudta, hogyan játszadozzon Eddie-vel. Gondoskodott róla, hogy a képeken az arca mindig látható és világosan felismerhető legyen. Majd azt mondja Eddie-nek, hogy ő az, akit zsarolnak, ő, a szerencsétlen, édes asszonyka

került pácba, pusztán azért, mert szenvedélyesen szeretkezett egy férfival, akit végtelenül szeret. Eddie kénytelen lesz fizetni, hogy megmentse őt és az ő jó hírét. Eddie nem hagyhatja cserben.

Fél órával később lezuhanyozva, virágmintás selyemruhában és a fekete bőr Louboutinban, melynek sarka átkozottul magas volt és egyébként is meggyötörte, kékre festett szemhéjjal és korallszínű szájfénnyel kirúzsozva Kitty egy barna borítékba tette a kompromittáló fotókat, a borítékot pedig a Prada táskájába csúsztatta, majd elhajtott a szállodához. Nagyon le volt égve, nem engedhette meg magának, hogy az öreg Fiatot leparkoltassa, így egy háztömbbel odébb állította le a kocsit, s az orra alatt káromkodva, verítékezve végigbotorkált túsarkain a macskaköveken. Ki gondolná, hogy december végén ilyen meleg legyen? Mire felkapaszkodott a szállodához vezető lépcsőn, selyemruhája a kipárnázott melltartójához tapadt. Egy taxi hajtott a bejárathoz. Kitty hátranézett, és Eddie-t pillantotta meg, aki éppen fizetett a sofőrnek. Megkönnyebbült mosolyra húzódtott szája, s a tokáiról megfélelkezve a férfi nevét kiáltotta.

- Minő szerencse! Ó, Eddie, Eddie! Már próbáltam kapcsolatba lépni veled, de nem tudtam, hogyan érjelek el. És ez *annyira* fontos.

Eddie mosolytalan arccal ment fel a lépcsőn a szállodához.

- Semmi nem jut eszembe, ami fontos lehetne kettőnk között - mondta ridegen, miközben hosszú léptekkel elhaladt Kitty mellett, és bement a forgóajtón.

A nő utána rohant.

- Óóó, de Eddie, Eddie, *kérlek...* fontos. Annyira fontos, hogy muszáj meghallgatnod.

A férfi továbbment, Kitty futva a nyomában.

- A *gyerekeid* érdekében meg kell hallgatnod.

Eddie megtorpant, egy másodpercig Kittynek háttal mereven állt, majd visszafordult, és a nő szemébe nézett.

- Mégis mi köze lehet magának a gyerekeimhez? - Fenyegetően indult Kitty felé, olyan halkán beszélt, hogy senki más ne hallhassa meg. - Ők nem abba a világba tartoznak, ahová a magafélék. Még a nevüket se merje a szájára venni, különben...

- *Különben...* - Kitty mélyet sóhajtott. Könnyecseppeket préselt ki kék gombszeméből, s ahogy végiggurultak az arcán, halvány szemfestékcsíkokat hagytak maguk után. A táskájában kezdett kotorászni, papír zsebkendőket keresett, mígnem Eddie, az örök úriember, kötelességének érezte, hogy felajánlja neki a zsebkendőjét.

- Köszönöm, nagyon köszönöm. - Kitty visszaszíogta a könnyeit. - Ez olyan szörnyű, Eddie - folytatta -, nem is tudom, hogyan mondjam el neked. Csak annyit mondhatok, hogy szeretlek, annyira szeretlek az együtt töltött fantasztikus éjszakánk óta. Nagyon akarlak, kívánlak, Eddie, drágám...

- Mi a faszról beszél?

Kitty hátrapillantott, majd felöltötte „jaj de félek” ábrázatát.

- Ezt senki nem hallhatja meg - suttogta, ismét felitatva a könnyeit. - Beszélünk kell, Eddie. Van nálam valami, amit látnod kell, muszáj elolvasnod... Rólunk van szó.

Eddie közletről fürkészte a nőt. Valami nem stimmelt, és tudta, hogy jobb lesz, ha kideríti, mi az, mielött még megőrjíti ez a néember. Nem tetszett neki, hogy szóba hozta a gyerekeit. Egy efféle nő semmiképp.

- Felmehegnénk a szobádba - javasolta egy mosolyt megeresztve Kitty.
- Ott kettesben lehetünk.

- A bárban is kettesben lehetünk - felelte kurtán Eddie. Rendes körülmények között egy barátnőnek megfogta volna a karját, most azonban csak elindult befelé.

Fél hét volt, már kezdett megtelni a bár. Kitty az egyik hátsó sarokasztalt választotta. A kicsi, borostyánszínű ernyővel leárnyékolt lámpa rózsaszínes fényt árasztott, a dél-franciaországi naplemente színét. A hangszórókból női hang énekelt, franciául, bár az együttes, a Pink Martini amerikai. A pincér felvette a rendelésüket. A fiatalabb pultos dolgozott, a fontoskodó képű, aki pimaszul egyenesen Kitty képébe bámult. Máskor a nő ugyanígy nézett volna vissza rá, most azonban lesütötte a szemét, s egy sört kért.

- Heinekent - mondta szinte alázatosan. Betett volna neki Eddie előtt, ha a férfi kiszúrja, hogy milyen jól ismeri a pultost, aki pontosan tudta róla, kiféle-miféle.

Amikor meghozták a sört, Kitty az üvegből ivott, akár egy szajha az Oktoberfesten, szinte egy hajtásra döntötte magába az italt. Visszaintette a pincért, s újabb üveggel rendelt.

Eddie belekortyolt a vodkába, s figyelte, amint Kitty a kézfejjével törli le ajkáról a sörhabot. Szemernyi kellem sem szorult ebbe a nőbe. Olcsó volt, és olyan nyilvánvalóan „kapható”, hogy Eddie szégyellte, amiért egy asztalnál ül vele.

- Halljam, mi folyik itt - mondta parancsolón.

Kitty mély lélegzetet vett, majd előhalászta a barna borítékot. Egy papírlapot húzott ki belőle. Tekintetét le sem véve Eddie-ről, odaadta neki.

- Olvasd el - mondta. - Akkor talán neked is elkél majd egy második ital.

Eddie az asztali lámpa rózsaszín fényében kisimította a papírt.

Kitty figyelte, mialatt olvasott. Pontosán tudta, mi áll a levélben, és a férfi reakcióját leste. De nem volt reakció. Eddie csak szótlánul visszaadta neki a papírlapot.

- Eddie, jaj, Eddie! Te mit gondolsz? Mit fogok csinálni? Ez egy zsaroló levél...

Eddie újabb kortyot ivott a vodkából.

- Nem értem, mennyiben érint ez engem.

- De nézd, nézd meg, Eddie. - Kitty ismét széthajtogatta a papírlapot, s a komputerüzenetre meredt.

Figyeltünk téged. Bűnös vagy. A világ összes bulvárlapjának elküldjük a bizonyítékot, és tönkre fogunk tenni. Mindent elveszítesz. Jobb lesz, ha kifizetsz kétmillió eurót készpénzben, a megjelölt időben és helyen. Tudjuk, hol kapjunk el, és úgy, ahogyan nem is számítasz rá. Sosem fogod tudni, mi csap le rád. Tönkre fogunk tenni. Mindent elveszítesz, amiért valaha is dolgoztál. Az életedet is. És mi az a kétmillió euró egy élethez képest? Tedd fel magadnak ezt a kérdést, és jelentkezz a válasszal, hogy továbbléphessünk. Ma este kapcsolatba lépünk Kitty Ratte-tel. És igen, joggal félsz, Kitty. És a pasasod is.

- A pasasom! - Kitty félig zokogva nyögte ki a szavakat. - Hát nem érted? Ez te vagy, Eddie. Jaj, istenem, egy ellenség meglátott bennünket, kémkedett utánunk azon az estén, amikor együtt voltunk. Azon a csodálatos, gyönyörű éjszakán, Eddie. Képtelen vagyok elfelejteni, képtelen vagyok elfelejteni téged. Nem tudlak kiverni a fejemből, olyan szerelmes vagyok beléd. Akarlak, Eddie, kellesz nekem.

- Mi a faszról beszél?

A nő közelebb hajolt. Eddie jeges nyugalma repedezett, és Kitty legszívesebben mosolygott volna örömeiben, de nem tehette. Viszont elkapta a pasast. Érezte, látta a testtartásából, abból, ahogyan megfeszült az álla.

Kivette a fényképeket a borítékból, és odaadta neki.

- Ezeket nézd meg - mondta halkán. - Csak nézd meg. Magadat és engem. Nézd meg, mibe kevertél bele, Eddie. És én mindent az irántad való szerelemből tettem.

Eddie egyik kezéből a másikba csúsztatta a képeket. Felfogta, hogy a szegecses bőr nyakörvet és bilincset viselő meztelen férfi ő maga, a rajta lévő nő pedig, aki a kitömött melltartójától és kombinéjától eltekintve pucér, akár egy kopasztott csirke, Kitty Ratte. A fényképeken Kitty szopta, nyalta és meglovagolta őt, a lábai közé nyomta a fejét, diadalmasan nevetve, hátravetett fejjel egy kék vibrátort tartott a kezében, amely azt csinálta, amire ő szemlátomást nem volt képes.

Visszaadta a fényképeket, a nő apró ragadozószemébe nézett, de olyan keményen, hogy érezte, Kitty visszahőköl.

- Te olcsó ribanc! - Mély hangja annyi gyűlöletet és fenyegetést árasztott, hogy a nőnek megrándult az arca.

- Hát nem érted? - kiáltotta Kitty. - Engem zsarolnak, én vagyok azokon a fotókon, mindenütt ott van az arcom. Tönkretettél, Eddie Johanssen. Benne leszek az összes bulvárlapban, és soha senki nem akar majd szóba állni velem, nem jelenhetek meg többé sehol. Tönkreteszél. - Esdeklőn kinyúlt, de a férfi elrántotta a kezét. - Eddie, jaj, Eddie! Én csak szeretkeztem veled, azt tettem, amire kértél. Te akartad a nyakörvet, te akartad, hogy megkorbácsoljalak, te akartad a bilincseket... Én csak azt tettem, amire kértél, mert örültem beléd szerettem. Nem érted, Eddie? Kétmillió eurót kérnek *tőlem*, de nekem nincs. Ha nem fizetek, tönkretesznek. Talán még rosszabbra is...

A levegőben hagyta lógni a fenyegetést. Látni akarta, milyen hatással van Eddie-re a trükk. Jimmy ötlete volt, hogy Kitty arcát használják, hogy azt állítsák, őt zsarolják, nem Eddie az elsődleges célpont, mert így a férfinak meg sem fordul majd a fejében, hogy valójában Kitty a zsaroló.

- Valaki el akar kapni - suttogta Kitty. - És most sikerült nekik. Pedig szerelemből tettem... és a fantasztikus szexéit. Jaj, annyira szexi vagy, Eddie. Fantasztikus vagy. Tökéletes. Hát nem látod, mennyire szeretlek, mennyire kívánlak, mennyire kellesz nekem? Eddie, jaj, Eddie, nem hagyhatsz cserben. Kétségbeesett asszony vagyok, akinek tönkreteszik az életét, ha nem segítesz.

- És ha segítek? - Eddie hangja ismét jegesen nyugodt volt. Kitty ideges lett.

- Akkor átadják a videofelvételeket, elmennek, és békén hagynak bennünket.

- És ha mégsem?

Kitty hátraroskadt a fotelban. Szomorúan nézett a férfira.

- Akkor, attól tartok, mindkettőnket tönkretesznek, Eddie. Téged és engem. Tudom, hogy bajban vagy a válásoddal és a gyerekeid elhelyezésével. Ez sajnálatos. De ami történt, megtörtént, szeretkeztem velem, valaki felvette videóra, most pedig itt vagyunk, mindenki láthatja.

Visszacúsztatta a képeket meg a levelet a borítékba, megnyalta a szélét, leragasztotta a borítékot, majd a kisasztalon keresztül odacsúsztatta Eddie-nek.

- Én már nem bírok többet elviselni - mondta azon a halk, sírós hangon.

- Engem szörnyen kompromittáló helyzetbe hoztak, mégpedig te hoztál ebbe a helyzetbe, Eddie. Csakis te húzhatsz ki belőle. Kérlek, ne hagyj cserben, soha ne hagyj cserben, Eddie. Soha.

Kezébe fogva a táskáját, Kitty bizonytalanul felállt. Eddie nem mozdult ültéből.

- És ha „cserbenhagylak”, ha nem fizetek, akkor mi lesz, Kitty?

- Akkor mindkettőnket megölnék - felelte egyszerűen a nő. Ezzel sarkon fordult és otthagya a férfit.

HATVANEGYEDIK FEJEZET

A szobájában Eddie ismét szétterítette az asztalon a terhelő fotókat. Ahhoz semmi kétség nem fért, hogy ő volt az, olyan élesen világították meg az arcát, mintha egy filmben szerepelt volna, és tudtán kívül csakugyan ez történt. A képeken Kitty szerencsétlen fogai úgy álltak, akár egy patkány metszőfogai, a nyaka olyan széles volt, mint az arca, apró szemét úgy húzta össze, mintha eksztázisban volna.

De mégis honnan tudja, hogy mindez csak megjátszás? Talán csakugyan annyira berúgott, hogy megdugta a nőt, és nem emlékszik rá. Édes istenem, soha életében nem volt ilyen; szerette a nőket, a szeretkezést, de nem ezt... ezt az *obszcén* szexet, szadomazo nyakörvvel és vibrátorral. Némán hálát adott, amiért sosem kellett vibrátorhoz folyamodni, amikor szeretkezni akart egy nővel. Ez az asszony beteg, őrült, és távolról sem tetszik neki, nincs benne semmi olyasmi, amit sokra tart a nőkben: a testüket, a szerelmüket, a képességüket a csodálatos szeretkezésre... Eddie tisztában volt vele, hogy tudatosan sosem vett volna részt ebben. Elkábították, aztán beállították a kamera elé, hogy egy zsarolási kísérlet áldozata legyen.

Megszólalt a szállodai telefonon. Automatikusan felvette. Kitty hívta.

- Csak emlékeztetni szerettelek volna arra az éjszakára. Szeretném, ha tudnád, drága Eddie, hogy te vagy az egyetlen férfi, aki ezt az eksztázist kiválthatta belőlem. Nagyon régóta az egyetlen. A képeken láthatod, hogy mindez igaz. Csodálatos voltál, egyszerűen nem élhetek nélküled... Muszáj segítened. Nem hagyhatsz cserben...

Eddie lecsapta a kagylót. Nem látott a dühtől. Az élete... Ez az olcsó ringyó szó szerint elkapta a tökét. Életében először olyan elsőpró haragot érzett, hogy ölni tudott volna, gyilkolni azért, hogy megvédje a gyermekeit, a feleségét, a barátait, az életmódját...

Kiment a teraszra, csak ácsorgott a sötétben. Soha nem érezte magát ennyire egyedül. Fokozatosan elszállt a vak dühe. Már nem remegett a keze. Logikusabban kezdett gondolkodni. Nem engedheti meg, hogy e miatt a szörnyű nő miatt elveszítse a józan eszét. Muszáj uralkodnia magán. Ki kell derítenie, mi történt valójában. Aztán kigondolja, mitévő legyen. Megfordult a fejében, hogy felhívja az ügyvédjét, de mégis miféle történettel? Hogyan magyarázza meg neki a fotókat, amelyek a tudta nélkül készültek?

Eddie visszament a szobába, töltött magának egy vodkát. Az utolsó cseppig megitta. Aztán a díványra telepedett, becsukta a szemét, és visszakényszerítette gondolatait arra az éjszakára.

Látta magát, amint belép a bárba, az égővörös hajú nő, akit Kitty Rattéként ismert, rámosolygott, apró szeme résnyire húzódott, és integetett neki, hogy menjen oda hozzá, arra kérte, csatlakozzék egy italra, mert olyan sok mondanivalója van a számára Sunnyról. Természetesen Sunnyt használta csalinak. Kitty végtére is nem ostoba. Eddie most tisztán emlékezett erre. Arra is emlékezett, hogy a nő egy második italt rendelt neki, pedig még meg sem itta az elsőt, felé tolt a poharat, mondván, igya

meg, ettől majd jobban érzi magát... Aztán arra gondolt, hogy túl sokat ivott, furán érezte magát, becsípettnek, de gyöngének is...

Persze, *most* emlékezett. A nő azt mondta, biztosan éhes, és ő készíti a legjobb svéd húsgombócot Monte-Carlóban, és főzni akar neki, mert svéd, és nem evett még ilyen finomat.

Együtt mentek ki a bárból, a nő karja átfogta a derekát. Szentséges ég, pontosan úgy festhettek, mint egy légyottra igyekvő szerelmespár. Eddie azon tűnődött, ki látta, ki vette észre őket. Hát persze: az ősz hajú pultos. El is kapta a szkeptikus pillantását. A férfi tudta, hogy történik valami... és Eddie azt is lefogadta volna, hogy jól ismeri Kittyt, tudja kiféle-miféle. Biztosan városszerte ismerik a hotelek bárjaiban.

Kitty elfuvarozta a lakásához, leültette egy kanapéra, fölrakta a lábát, párnát tett a feje mögé, az összes lámpát felkapcsolta, ő még tiltakozott is, hogy olyan, akár egy filmdíszletben... és pontosan az is volt. Maga előtt látta az összes mennyezeti lámpát, amelyek a szemébe világítottak, és az a förtelmes eurovíziós zene; ahogy a nő olyan precízen elhelyezte őt a díványon, nyilvánvalóan a videokamera felé; aztán egy második italt is hozott neki, hogy jobban érezze magát, majd ott állt szexi pózban, csak úgy rezgett a narancsbőrös combja, amikor egyetlen húsgombóccal feléje tartott, ha jól emlékszik, egy hatalmas fehér tányéron volt az étel. Egyetlen húsgombóc, nyilvánvalóan abba tette bele a végső drogot, a randidrogot, az kapcsolta ki a realitásérzőjét és törölte ki az emlékezetét...

Bármilyen történt is ezután, azt az előtte heverő fotók dokumentálták. A képekre nézve Eddie hálát adott az égnek, hogy nem emlékszik rá.

Felállt, ismét kiment a teraszra, megint arra gondolt, hogy fölhívja az ügyvédjét, telefonál a feleségének, megpróbálja elmagyarázni a helyzetet. Aztán Kittyt akarta felhívni, hogy megmondja neki, milyen egy olcsó, hazug ribanc. De igazából egy barátira volt szüksége ebben a pillanatban. Rengeteg barátja volt a világon, de itt, Monte-Carlóban egyetlenegy sem, aki megértené. Kivéve talán azt a nőt, aki miatt visszasietett Monte-Carlóba, hogy viszontlássa. Nem Sunny Alvarez volt, ő elérhetetlen, hanem az a nő, akivel egy nyugodt, kellemes napot töltött el, aki a barátjának nevezte.

Eddie az órájára pillantott. Fél tizenegyet mutatott. Vajon túl késő már ahhoz, hogy felhívja Prudence-t? Még járkált egy kicsit, elmélkedett rajta, azon tűnődött, mit mondjon, hogyan magyarázza el. Még biztosan nem késő felhívni egy barátot, valakit, akinek kiöntheti a lelkét, aki némi józanságot hozhat ebbe a szörnyű helyzetbe, valaki, aki talán azért érti meg, mert a saját tisztasága egyfajta védelmet nyújt.

HATVANKETTEDIK FEJEZET

Pru almát evett. Legalábbis szándékában állt megenni, ám amikor ránézett, szinte túl szépnek találta ahhoz, hogy beleharapjon és tönkregye. Az egyik oldala piros volt, a másik zöld, pontosan, mint a *Hófehérkében*. Pru eltűnődött, vajon Éva almája is ilyen volt?

Az ebédre elfogyasztott pazar homáros fettuccini óta csakugyan odafigyelt, hogy mit vesz magához, miként arra is, hogy mit enged be a gondolataiba, ugyanis be kellett vallania, hogy meglehetősen gyakran gondol Eddie-re. *Túlságosan* gyakran. Ez járt a fejében, amikor beleharapott az almába, és újra hátradőlt a párnákon.

Tesoro teljes hosszában nyúlt el mellette, két mellső pracliját a karján pihentetve, hátsó lábait kinyújtva. A kutya úgy festett, mint azok a pizzamatáskák, amelyeket kislányoknak vesz ajándékba az ember. Kicipzárázod a pociját, és beleteszed az egyéjszakás kiruccanáshoz szükséges cuccokat. Pru felidézte azt az időt, amikor ő járt így a barátnőihez, és elmosolyodott. Vajon a mai gyerekek is ezt csinálják? Az elektronikus játékok, az SMS-ek meg a Twitter és minden egyéb korában, amik elvonják a figyelmet az élet mindennapos csodás dolgairól, mint amilyen egy szép alma meg egy drága kiskutya, amelyik egyébként a barátnőjéé, Sunnyé.

És ő volt a másik gond. Pru tegnap is beszélt Allie-vel, meg ma is. És nem hallott Sunny felől. Egyetlen hangot sem. Allie próbálta hívni a mobiltelefonján, küldött neki SMS-t, e-mailt, de semmi, és most már nyugtalankodott. Különösen amióta Mahát is kereste a szállodában, de csak annyit tudott meg, hogy Madame Mondragon elutazott, és nem hagyta meg a címét, ahová utánaküldhetik a postáját. Mindazonáltal egy mobiltelefonszámot megadtak neki.

- Amikor felhívtam - mesélte Allie - már nem működött az a szám. Kiderült, hogy olyan eldobós telefon volt, tudod, amelyet huszonkilenc dolcsiért lehet kapni, azok használják, akik nem akarják, hogy lenyomozzák őket, például a kikapós férjek vagy a kurvák.

Pru elképedt.

- Abban biztos vagyok, hogy Maha nem kurva.

- Persze hogy nem az - értett egyet Allie. - Maha igazi hölgy. Ő semmi olyat nem tenne, mint Kitty Ratte.

- Kitty Ratte? - Prunak erre kinyílt a szeme.

- Miért, mi más volna az a nő, ha nem kurva, ráadásul egy rossz kurva. - Allie tűnődött egy pillanatig, majd hozzáfűzte: - Jobb szót is tudnék rá, de úrinő azt a szót nem ejti ki a száján, hacsak nem provokálják ki belőle, természetesen.

Pru nevetett. Tudta, melyik szóra gondol Allie. Ő még soha életében nem ejtette ki azt a szót, de könyvekben olvasta már. A jelentését viszont tökéletesen ismerte.

- Meglátom, sikerül-e kiderítenem, hová ment Maha. - Ezt ígérte, de persze nem volt több információ a szállodában, úgyhogy Sunny gyakorlatilag eltűnt, és Allie félt telefonálni Macnek, elvégre Sunny titokban akarta tartani a mumbai utazását, hogy meglepje a férfit az

életben betöltött új szerepével. Sem Pru, sem pedig Allie nem akarta elrontani ezt az örömét, ezért úgy határoztak, várnak még egy napot, és ha Sunny nem veszi fel velük a kapcsolatot, akkor mindenképpen beszélnek Mackel.

- Még Prágában van - mesélte Allie. - Megvan a száma. Ron is ott lenne vele, ha nem esik le a lóról, és nem töri el a nyavalyás lábát. - Elmondta Prunak, hogy Ron jól van, ő pedig másnap reggel visszarepül Monte-Carlóba, és ketten majd kieszelnek valamit.

Aztán két órával később Ron jelentkezett.

- Szia, Pru. Ezt sosem fogod elhinni - mondta olyan hangnemben, mint aki nem tudja, hogy sírjon-e vagy nevéssen. - Szóval, Allie leesett a lováról, és eltörte a lábát.

- Ugyanazt, amelyiket te? - kérdezte elképedve Pru.

- Nem. Nekem a bal tört el, neki a jobb. Most mindketten be vagyunk gipszelve, és mankóval járunk. Pontosabban szólva Allie majd csak akkor, miután kiengedik a kórházból. A bűdös életbe, kéz a kézben biceghetünk, jó láb, rossz láb, jó láb, rossz láb...

- El tudom képzelni - mondta vigyorogva Pru, habár végtelenül sajnálta Allie-t.

Akárhogy is, ez azt jelenti, hogy teljesen magára maradt a monte-carlói lakosztályban, kivéve persze Sunny csivaváját. Úgy megszerette a kutyust, hogy nem is akaródzott neki visszaadni. Ráadásul szüntelenül egy jóképű pasiról álmodozott, akivel pazar ebédet költött el egy napsütötte dél-franciaországi terecskén, aki megcsókolta és a barátjának nevezte. Még ha nyugtalankodott is, szerencsés nőnek mondhatta magát.

Ismét hátradőlt az ágyon, szőke fejét a párnákra hajtotta. Be volt kapcsolva a tévé, bár a hangot levette, egy francia filmet nézett, amelyben Allie egy kisebb szerepet játszott - *Etrangers sur la Plage*.

Pru szinte megfélemedezett a szőkeségéről. Igencsak hamar hozzászólt. Miként ahhoz is, hogy nem annyira kerek az arca, és ahhoz is, hogy könnyebben mennek fel rá a ruhái. Sovány persze nem volt, de sokat leadott abból a förtelmes túlsúlyából, amelyért teljes mértékben az exe - aki névtelen, mert ki nem állhatta a nevét - volt a felelős. Megesik, hogy olyan dolgokat ró az emberre az élet, fájdalmat, bánatot, vereséget, amelyekkel a nők, és néha a férfiak sem tudják, hogyan birkózzanak meg. A csaláson nehéz volt túltennie magát.

Vajon túllépett már azon a fájdalomon? Pru határozottan azt remélte, sőt hitte. Az a férfi egyetlen gondolatot sem érdemel meg az ő újsütetű szőke fejében, és legyen csak azé, akit választott magának. Fizesse az új nő az új Jaguárt vagy akár a piros Porschét az egyedi rendszámmal, a Gucci cipőket, a Viagrát, az American Express platinakártyát. A férj azzal fizetett, amikor elvitte vacsorázni. A kártyára persze ő, Pru töltötte fel a pénzt. Többet már nem.

Fölhangosította a tévékészüléket, élvezettel hallgatta, ahogy Allie azzal a kis amerikai akcentussal tündérien beszél franciául. Pru biztos volt benne, hogy Franciaországban minden férfi szerelmes a barátnőjébe.

És ekkor csörögni kezdett a telefon.

HATVANHARMADIK FEJEZET

- Prudence? Itt Eddie Johanssen.

Pru elképedt. Arra számított, hogy végre Sunny telefonál.

- A barátom - mondta jókedvűen, és nem bánta, hogy a férfi kihallja hangjából az örömet, hiszen örült a hívásának, még akkor is, ha fél tizenegy volt már. - Honnan hív? - kérdezte, arra számítva, hogy a férfi Glasgow-ban vagy Berlinben van.

- A kilencszázharminchármas szobából.

- Úgy érti, innen, ebből a szállodából?

- Pontosan úgy értem.

- Ó!

- Prudence...

Senki más nem szólította őt Prudence-nek, csak Eddie, legalábbis azóta nem, amióta az édesapja meghalt, és ő akkor még csak hatéves volt.

- Igen?

- Szeretném megkérdezni... mondja, eljönne velem sétálni?

- Holnap? Természetesen. - Pru el volt ragadtatva, már az járt a fejében, hogy talán együtt is ebédelhetnek, a férfi meghívja, és megint viselheti a farmernadrágját.

- Nem holnap... *most*.

- Ó! - Pru, mint akit rajtakaptak, lopott pillantást vetett a tükörbe, és látta éjszakai krémtől fénylő arcát. Sehová nem mehet anélkül, hogy legalább a szemöldökét ki ne húzná. És mi van a rúzzsal, hiszen meggyőződése szerint Eddie miatt csókolta meg. - Miért? - A kérdés a lelke mélyéből fakadt, s a bizonytalanság szülte.

- Azért, mert szükségem van önre - felelte Eddie. Az egyszerű szavak varázsigeként hangzottak Pru számára.

- Beszélnem kell a barátommal. Fontos. Komoly dolog.

Pru máris kipattant az ágyból.

- Öt perc múlva odalent találkozunk - mondta, s a szekrényhez szaladva már dobta le magáról a rózsaszín pamutpizsamát. Most nem volt idő a tökéletességre, így hát fölrántotta a nemrégien levetett bugyit és melltartót, egy pulóvert, no meg a farmernadrágot, amelyről még siettében is észrevette, hogy könnyebb volt begombolnia. Még nem eszményi, de talán hamarosan... A fürdőszobába rohant, egy zsebkendővel felitatta arcáról a krémet, ceruzával kihúzta a szemöldökét, kirúzsozta ajkát a Nude Saint Laurent-nal, átkefélte kócos szőke haját, papucscipőt húzott, aztán egy pillantást vetett az ágyon még mindig mélyen alvó Tesoróra. Arra gondolt, magával viszi a kutyust, végül mégsem tette. Felkapta a kulcsát, s már szaladt is az ajtóhoz.

A lift lassú volt, mindegyik emeleten megállt. Pru idegesen toporgott, s mikor végül pityegve kinyílt a felvonó ajtaja, beviharzott. Négy perc alatt ért le, Eddie mégis megelőzte. Csinos arca feszült volt.

A férfi hosszú léptekkel eléje ment, átölelte és magához szorította.

- Prudence! Hála az égnek! - suttogta a fölébe.

Pru szintén hálát adva az égnek mosolygott. Ez túl szép, hogy igaz legyen. A valaha is hallott összes fatális figyelmeztetést felidézte erről: „Túl szép, hogy igaz legyen” - hát sosem volt az. Mindazonáltal fellobbant benne a remény, amikor Eddie kicsit eltolta magától és ránézett. Csak

nem kétségbeesést lát a férfi tekintetében? Vészharangok zúgtak a fejében, amikor Eddie megfogta a kezét és kísérták a szállodából.

Csöndes, nyugodt volt az éjszaka, mennyire más, mint a rablás éjjelén, a vijjogó rendőrségi, mentő- és tűzoltószirénákkal. Kéz a kézben szótlanul bandukoltak el a jachtok mellett, némelyiket kivilágították és ünnepek voltak, mások sötétek és némák; elhaladtak a még nyitva tartó kávéházak mellett, ahol mosolygós emberek ültek az italok fölött, végigsétáltak a divatos körúton, majd el a La Fontaine ékszerüzlet előtt, ahol azt a nőt meggyilkolták.

Pru nem bírta tovább a csöndet. Megállt, s még mindig a férfi kezét fogva megkérdezte:

- Miről van szó, Eddie? Érzem, valami komoly baj van. A barátja vagyok, nekem elmondhatja.

Eddie megcsóválta a fejét. Rosszul tette, hogy felhívta Prudence-t. Hogy is beszélhetne egy ilyen nőnek arról az undorító forgatókönyvről? Meg kellene mutatnia neki a fényképeket, látnia kéne döbbsent arcát, és megszégyenülne előtte. Nagyon sóhajtott; vagy most néz szembe a helyzettel, vagy a gyerekei, a családja előtt szégyenül meg.

- Kitty Ratte-ről van szó - mondta végül.

Pru bólintott, de elfacsarodott a szíve. Eddie most azt fogja mondani, hogy Kittyvel akar lenni, nem pedig vele. Érezte, hogy ez következik.

- Kitty rossz nő - folytatta Eddie, még mindig azon tépelődve, hogyan vágjon bele.

- Gonosz. És *romlott* - helyesbített Pru. - Maha így mondta.

Egy utcai lámpa fényénél elkapta a férfi csodálkozó pillantását. Kellemes volt a levegő, a szellő épp csak beleborzolt a hajukba. Pru gondolkodás nélkül kisimította Eddie hajtincsét a szeméből. Elámult, mikor a férfi megfogta s az arcához húzta a kezét. Fejét csóválva olyan fájdalommal szorította össze a szemét, amire Pru nem számított.

- De mégis miről van szó, Eddie? - kiáltotta immár riadtan. - Mi van Kitty Ratte-tel?

- Meg akar zsarolni - felelte a férfi. - Azt állítja, hogy valaki más a zsaroló, és őt próbálják megzsarolni, de miért akarna bárki egy efféle nőt zsarolni. Swingerklubba jár, egy kisstílusú, olcsó „kíséret”...

- Kurva - mondta Pru.

A férfi ismét egyetértően bólintott.

- Kurva.

Kart karba öltve sétáltak a körúton. Leragyogott rájuk a fogyó hold, hívogatta őket egy tengerre néző kávéház, mely visszatükröződött a fekete vízben.

- Igyunk meg egy kávét. - Pru az egyik asztalhoz terelte a férfit, a ponyvatető alá. Ő rendelt mindkettőjüknek, s arra várt, hogy Eddie megszólaljon. Miután kihozták a gőzölgő, sötét, aromás kávét, a sajátjába forró tejet öntött. A férfi azonban gyorsan és feketén itta meg az övét. Pru intett a pincérnek, hozzon még egyet, Eddie pedig belekezdett a történetébe.

Pontosan azt mesélte el, amire emlékezett; pontosan azt, amire nem emlékezett; pontosan azt, amiről úgy vélte, megtörtént. Aztán kivette zsebéből a borítékot, és kettőjük közé fektette az asztalra.

Lágy zene szűrődött az éjszakai levegőbe, nevetés hallatszott a többi asztal felől, felhúzó kötelek kongtak a kikötött jachtokon, s a hold pontosan úgy világított, mint a gyilkosság éjszakáján. Eddie kinyitotta a borítékot, Pru kezébe adta a zsaroló levelet, a fényképeket pedig az asztalra tette.

- Kénytelen vagyok megmutatni magának ezeket, mert csak ily módon értheti meg, hogy miről beszélek és mennyire rossz a helyzet. Megértem, ha nem akarja látni a képeket. Azt is megértem, ha soha többet nem hajlandó találkozni velem. Mégis, mint a barátomat, arra kérem, segítsen eldönteni, mitévő legyek.

Pru a legfelső fényképre nézett. Pontosabban a félmeztelen Kitty Ratte-re, aki vibrátort tart kopasz ágyékához, miközben szétvetett lábbal ül a teljesen meztelen és - Pru meglátása szerint - egyáltalán nem felizgult Eddie-n. A férfi szeme csukva, Kitty arca inkább diadalról, mintsem eksztázisról árulkodik.

Pru hosszú ideig meredt a képre. Aztán anélkül, hogy a többit megnézte volna, visszaadta a kis csomag fotót Eddie-nek. Találkozott a tekintetük.

- Picsa! - mondta Pru. Csak úgy kicsúszott száján a p betűs szó. Helyénvalónak találta.

Legnagyobb meglepetésére Eddie fölnevetett.

- Legalább tud nevetni - mondta a saját merészségén mosolygó Pru.

- Csak arról van szó, hogy az ön szájából váratlan volt ez a szó, Prudence.

A nő felvonta ceruzával frissen kihúzott szemöldökét.

- Tévedek?

Eddie ismét felnevetett.

- Nagyon is igaza van. De most mitévő legyek? Nézzen rám. Azokon a felvételeken pokolian bűnös vagyok. És mennyire érdekli a bulvárlapok olvasóit, hogy begyógyszereztek, hogy ártatlan vagyok? Természetesen egy fikarcnyit sem, ostobának, idiótának, perverznek fognak nevezni. Bűnösnek. A gyerekeimben örök nyomot hagy, amit tettem. A feleségem, jóllehet elválunk, rendes nő, megszágyenül. És én? Hát semmi jó nem fog történni velem, arról biztosíthatom. Egész életemben az üzletemért éltem. Most annak is befellegzett.

A kis műmárvány asztal fölött egymást nézték. Nyikorgott a nádszék, amikor Eddie közel hajolt Pruhoz, és összekulcsolódott a tekintetük.

- Nincs mit tenni - mondta. - Fizetnem kell neki.

Pru hallgatott. Tudta, hogy a zsarolók sosem adják fel; ha egyszer fizetsz, még többet kérnek, aztán még többet... A barátnőjére, Allie-re, és a férjére, Ronra gondolt, akik nagyon is sokat tudnak az efféle dolgokról, arról a világról, ahol gonosz dolgok történnek. Aztán Sunnyra gondolt, aki elveszett valahol Mumbaiban, és úgy tört rá a pánik, ahogy az epe jön fel az ember torkában. Aztán Mac jutott eszébe, aki igazán ismeri a Kitty Ratte-féléket, és a romlottságot meg a gonoszságot, amit úgy viselnek maguk körül, akár egy aurát. És Mahára gondolt, aki kezdettől fogva látta mindezt.

- Csak egy dolgot tehetünk - mondta, s két tenyere közé vonta Eddie kezét. - Fel kell hívnunk Mac Reillyt. Egyedül ő segíthet rajtunk.

HATVANEGYEDIK FEJEZET

A Moldova acélszürke vize fölött hó örvénylett, előbb aprócska jeges vízcseppek kavarogtak, amelyek szinte észrevétlenül kristálypelyhekké alakultak át, versenyre kelve az ezüstsínű karácsonyi díszítéssel meg a Károly hídra felaggatott fehér lámpafüzérekkel.

Mac megállt, hogy élvezze a látványt, s arra gondolt, milyen gyönyörű. Kaliforniai lévén, ritkán látott havat, legfeljebb amikor kifejezetten ezért a környékbeli hegyekbe utazott, vagy messzebbre, Tahoe-ba, esetleg Sun Valleybe. Aspen nem tartozott a kedvencei közé, túlságosan divatos volt, és elveszett benne a természet. Aki a természetet kereste, itt sem találta meg, a régi és az új szélesen elterpeszkedő városában, a terrakotta háztetős, pazar Prágában. A középkori csúcsos templomtornyok, aranystukkós rokokó színházak és pasztellszínű házak városában, ahol szűk, macskaköves utcák kacskaringóznak fölfelé, majd lejtenek vissza a folyóhoz; a teraszos kávéházak városában, melyeket most súlyos plasztikfüggönyökkel védtek a hidegtől, és hőszigetelők világítottak bennük – megsül tőle az ember feje, a lába viszont fázik a nedves hidegben; ahol előkelő régi stílusú éttermekben frakkos pincérek szolgálnak ki, családias kifőzdékben a konyha párja gomolyog, megint másutt vörös bársonyfalak és kerubokat ábrázoló arany színű lámpák vesznek körül. Az étel? Remek, minél egyszerűbb, annál jobb. Az emberek? Barátságosak és feszek: elegáns nők, szőrmebundában és magas szárú csizmában; sötét hajú, sasorrú férfiak, akik meleg zöld lódenkabátot viselnek, kicsi a gallérja, s egy redő lebeg a hátán – egészen Drakula-szerűek, ahogy leszegett fejjel, céltudatosan sietnek a körutakon titkos találkáikra.

Vajon miért gondolom, hogy mindenki titkos találkára tart?, tűnődött Mac. Pusztán az lehet az oka, hogy rémesen hiányzott neki Sunny, reggel kis híján felszállt egy gépre, és hagyta volna az egész La Fontaine-rablás ügyet. Csakis Yvonne Elman gyémántszilánkokkal megszórt, szétroncsolódott arcának emléke tartotta Prágában. Ezt a halottat nem hagyhatta és nem is fogja cserbenhagyni. Tartozott ennyivel a férjének és a kétesztendő kisfiának. Nem engedhette meg, hogy abban a gyerekben úgy maradjon meg az anyja emléke, mint akit érzéketlenül, ok nélkül gyilkoltak meg. No, nem mintha valaha is létezett volna kifogástalan indok bárki megölésére. De ez a gyerek nem fog áldozatként emlékezni az édesanyjára. Megérdemli, hogy tudja az igazságot.

Nagyon is az igazságszolgáltatás járt Mac agyában, miközben sietős léptekkel áthaladt a bástyák alatt, a szentek szobraival díszített mellvédek előtt, a hídon, majd a forgalmat kicselezve átkelt az úttesten, és befordult az óváros egyik elbűvölő macskaköves utcájába. Egy templom remekbe szabott fakapuján zene áradt ki. A homlokzatát kőbe vésett angyalarcok díszítették, a tető fölött vízköpők sorakoztak. Tiszta, hóborította ösvény vezetett a pompás kapuig. Valaki orgonán játszott.

Mac kíváncsian kapaszkodott fel az alacsony lépcsőn, sötét lábnyomokat hagyva a már olvadó fehérségben. Belökte az ajtót, s a templomba lépve tüstént körbevette a füstölő- és pézsmailat; a sokat használt, megkopott térdeplők, az oltárterítők, a gyertyák meg a mindent betöltő, nagyszerű

orgonamuzsika. Bach *Passiója* mennydörgött a félhomályban, a mintegy tíz méter magasban lévő gerendáig.

Mac teste együtt vibrált a hatalmas orgona hangjával, a zene részévé vált, Bach látomásának részesévé, az orgonista varázslatos előadásának részesévé. Elöl, az oltár bal oldalán fiatal kóristafiúk sorakoztak, pulóvereikre fehér egyházi inget húztak, a fodros gallérokat fekete selyemmasnival kötötték meg, gondosan fésült hajuk fénylett, kezükben nyitott kottát szorongatva várták, hogy énekelhessenek.

Hangjuk finoman, átütően, gyönyörűen szárnyalt az orgonamuzsika fölött. Egy perc békesség és szenvedély egy idegen városban. Pillanatnyi kitérő Mac küldetésének rútságából.

Halkan távozott, nem látták, nem hallották. Az utcán már csak szállingózott a hó, tiszta volt, nem lapátolták még el, csak a teherautók és kocsik kerekeinek fekete csíkjai látszottak. Száz évvel ezelőtt is ilyen lehetett. Prága történelmi város, története során átélte jót is, rosszat is, de túlélte háborúkat, s a lakói, az épületei, a szépsége, a káprázatos hídja is túlélte. Mac azonban nem ezek miatt volt itt.

Megnézte a hotelportástól kapott térképet, ellenőrizte az utca nevét. Szép utcácska volt, mondhatni, elbűvölő a fehér égőkkel ékesített lombtalan fákkal, a magas, tizennyolcadik századbéli házakból világító lámpafénnyel. A virágüzlet kirakatában piros virágok ragyogtak az üveg mögött; egy szép butikban minden úrkorszakian modern, acél és üveg; odabent csinos lányok rövid szoknyákban és szűk fekete topokban minden biztonnal azon tűnődtek, lesznek-e még vevők, és vajon korán szabadulhatnak-e, hogy hazaérjenek, mielőtt igazán kitör a vihar.

Az épület, amelyet Mac keresett, dísztelen volt, későbbi évjárat, mint az utca többi háza, nem túl régen épülhetett. Három lépcső vezetett a feketére lakkozott kapuhoz, mellette sárgaréz táblába vésve a nevek, mindegyik mellett csengő. Mac kivette a zsebéből és megnézte a névjegykártyát. A Barnes Modellügynökség a harmadik emeleten volt. Megnyomta a gombot, és rögtön beengedték.

Belökte a kaput, s egy másik, üvegablakos állta az útját. Mögötte kicsi előcsarnok volt, amolyan régi fülkés lifttel, ezt Mac különösen utálta. Egyszer bent ragadt egy ilyen kis liftben. Hol is történt? Párizsban? Rómában? Az a fajta lift volt, amelyben felhívják a figyelmet: *Egy utas és egy csomag, vagy két utas engedélyezett. Súlyhatár 250 kg.*

Mac inkább mellőzte a fülkés liftet, és gyors léptekkel elindult fölfelé a lépcsőn. Városi ház lévén, csak az épület homlokzatán voltak ablakok. Mindegyik lépcsőfordulónál túl harsány, sárga színű lámpák világítottak, az elkoptatott lépcsők szürke márványból készültek. Nem tartozott az emlékezetes prágai épületek közé. Mac azt kívánta, bárcsak Ron is ott volna vele, de úgy látszik, a lábtörés ragályos, mert most már mindketten, ő és Allie is mankóval jártak.

Már csak egyetlen lépcsőforduló maradt a harmadik emeletig, amikor vibrálni kezdett a mobiltelefonja. Mac megállt, kivette a zsebéből, és szétnyitotta. Azon imádkozott, hogy Sunny hívja. *Engedd, hogy ő legyen, ma este repülőgépre ülök, vele leszek az ágyban, hadd legyen ő.*

Akkor hallott utoljára felőle, amikor Sunny felhívta Párizsban, és azt mondta, rövid időre elutazik, legfeljebb három nap az egész. A célállomása azonban titok, majd mindent elmesél, miután visszatért. Izgatott és

örömteli volt a hangja, neki pedig nem volt szíve azt mondani, hogy pontosan tudnia kell, hová utazik. Inkább azt mondta, *siess vissza, gondoldj rám, ne feledkezz meg rólunk, szeretlek...* és Sunny ugyanezt mondta neki. Valamint: „Alig várom, hogy mindent elmeséljek önnek, Mac Reilly.” Mindig ezt mondta, amikor ugratni akarta, ez a malibui tévéműsora főcímszövegéből volt.

- Érezd jól magad, bébi - mondta akkor Sunnynak. Azóta egyetlen szót sem hallott felőle.

De nem Sunny kereste. Mac meglepetten látta Prudence Hilson nevét, az a nő volt, akivel a monte-carlói szállodában találkozott. Annyit tudott róla, hogy Allie barátnője, következésképp Sunnyé is.

- Mac Reilly.

- Nem ismer engem - kezdte hadarva a nő, és Mac arra gondolt, hogy végtelenül ideges. - Prudence Hilson vagyok.

- Emlékszem. Allie barátnője vagy. Ron említette, hogy náluk töltötte a karácsonyt.

- Csakugyan? - A nő döbrentnek hangzott, majd: - Felfogtad, hogy ez csak néhány napja volt? Uramatyám, van fogalmad róla, mennyi minden történt azóta?

- A frászt hozod rám, Pru - mondta Mac, és mosolygott, hogy érződjék a hangjából, csak viccel.

- Sunnyról van szó?

- Ó. *Sunny*. Hát, igen is meg nem is. Mindenekelőtt Eddie Johanssenről.

Eddie Johanssen az a jó külsejű, gazdag fickó, akivel Sunny a párizsi repülőjáraton ismerkedett meg, miután otthagya őt. Mac nem volt biztos benne, hogy kíváncsi Pru mondandójára.

- Tudom, kiről beszélsz.

Pru hatalmasat sóhajtott.

- Figyelj, Mac! Eddie Johanssen rendes, tisztességes ember. Jó barát. Bevallom, új barát, de jó barát. Nem találkozik Sunnyval... Nézd, tudom, hogy Prágában vagy. Hol szálltál meg?

- A Four Seasonsben. - Majd: - Hol van Sunny? - Mac hirtelen belefáradt a kertelésbe. - Eddie Johanssennel van?

- Te jó ég! Dehogy! Természetesen nincs vele. A csaj örülten szerelmes beléd, mindig is az volt. Fogadja el egy barátnőtől, mister, azt a nőt körülengi a szerelem és a szexuális kielégítettség aurája, s ennek ön az egyetlen oka. Sunnyt senki más nem érdekli, csak te. Eddie történetesen kéznél volt, amikor ki kellett bógnie magát valakinek a vállán.

- Oké. - Macet nem sikerült meggyőznie.

Aztán Pru így folytatta:

- Eddie bajban van, komoly bajban. A segítségedre van szüksége, beszélnem kell veled. A reptéren vagyok, Frankfurtba indulok, onnan repülök Prágába. Este nyolckor a szállodádban leszek. Ez megfelel neked?

- Mi van? - Mac elképedt.

- Nyolc órakor a szállodádban. Odalent leszek a hallban. Sok mindent kell megbeszelnünk, Mac, förtelmesen sokat. És nagyon komoly az ügy.

A nő bontotta a vonalat. Mi a franc folyik itt? Mi lehet Eddie Johanssennel, aminek nincs köze Sunny-hoz? Mac magasról lesajnálta Eddie Johanssent, és azt kívánta, bárcsak sose lépett volna a férfi az életébe. Ám aztán arra gondolt, hogy Pru bizony Allie barátnője, aki

viszont Sunny legjobb barátnője, a törött lábú Ron pedig az ő barátja. A barátság köre. Bármilyen legyen is az, elég sürgős Prunak ahhoz, hogy felüljön egy gépre, idejöjjön és a segítségét kérje. Bármilyen legyen is az, elintézi.

HATVANÖTÖDIK FEJEZET

A Barnes Modellügynökség bordás üvegajtaja egyenesen egy kicsi irodába vezetett, amelyet faltól falig modellek fotóival tapétáztak ki, ám bár kérdéses, hogy közülük hányan folytatták a karrierjüket a kifutón, fürdőruhamodellként vagy katalógusokban. Sharon az összes kelet-európai országból toborzott modelleket, szexi, ismeretlen és lelkes lányok jelentkeztek, főleg a Balkánról, akik frissen jöttek ki az iskolából, és mindenre hajlandók voltak. Sharont ezek a lányok nem érdekelték. Továbbküldte őket más ügynökségekhez, amelyek efféle olcsó anyaggal dolgoztak. Ő ahhoz értett, hogy a Romániában forgatott, alacsony költségvetésű horrorfilmekhez kerítsen szereplőket. Jelentéktelen üzlet volt, de folyamatosan ellátta a producereket és a rendezőket, akik eleget fizettek neki ahhoz, hogy fenntartsa ezt a kis irodát.

A modellek fotóival kitapétázott külső helyiségben nagyon kevés bútor volt: egy bakokon álló üvegasztal, egy Philippe Starck áttetsző műanyag Ghost szék, a fal mentén egy zebracsíkos lóca a várakozó lányok számára, hogy azon ülve írják meg az életrajzukat, vagy fussák át a portfóliójukat abban a reményben, hogy a képeken jobban néznek ki, mint a valóságban.

Ez nem volt jól menő üzlet. Egy kívülállóban, mint Mac, olyan benyomást keltett, mintha a legkisebb fordulatszámú üzemenne.

Az üvegasztal mögött nem ült recepciós, a komputer sem működött. A másik oldalán amolyan nosztalgiatelefon állt, egy harmincas évekből való alpakkakészülék másolata, hatalmas fekete, kerek tárcsával. Egy fehér bőrbe kötött előjegyzési napló hevert még az asztallapon, becsukva.

Mac egyetlen hangot sem hallott. Valaki mégiscsak beengedte.

Egy ajtó vezetett a másik irodába. Kopogtatott rajta.

- Ms. Barnes?

Sharon Barnes sóbálvánnyá meredt a magas, ívelt háromszárnyú ablak előtt; ez szolgáltatta az egyetlen indokot, amiért kibérelte ezt az olcsó irodát. Drámai háttérrel kölcsönzött neki, s miközben az ő arca árnyékban maradt, a beáramló ellenfény megvilágította a modell- és filmsztárjelölteket, ami határozott előnyt jelentett Sharon számára, hiszen láthatta, mi megy végbe a lányok szépreményű, kapzsi tekintete mögött, nekik viszont fogalmuk sem lehetett arról, hogy pontosan úgy nézi őket, mint a lehetséges kliensek. Pillanatnyilag a havazás opálos fénye szűrődött át az ablakon, a fehér hóé, amely éppolyan hideg volt, mint a nő szívét megmarkoló jeges félelem.

Sharon nem tudta, ki lehet ez a férfi. Semmi esetre sem az, akire számított. Gyorsan mozdult. Bezárta a széfet - az a nagy, régi, öntöttvas modell volt, antik darabnak mondták, amikor megvásárolta, mégis jobban működött, mint az elektronikus páncélszekrények, amelyeknek olyan könnyedén fel lehet törni a kódját. Az öreg széfjével egészen jó kasszafúró lett Sharonból. Egy újabb rejtett képesség.

Talán Maha küldte ezt a férfit? Sharon tisztában volt azzal, hogy elbocsátották, és azt is tudta, miért. Ez nem gond. A pénz szokás szerint megérkezett a titkos számlájára. Mindazonáltal bosszút akart állni Mahán, amiért kismizte. Végül így vagy úgy, de elkapja a nőt.

Sharon az asztalára vetett egy pillantást. Keskeny acéllap volt, mintha egy boncteremben bukkant volna rá. Gyorsan becsúsztatott néhány iratot a bőr Gucci táskájába, lekapcsolta a Mac laptopot, és cigarettára gyújtott.

Mindezt kevesebb, mint egyetlen perc leforgása alatt.

Elhelyezkedett a nagy igazgatói bőrfotelban, leszívta a Gauloise füstjét, megigazította rövid fekete haját, orrára ültette szarukeretes szemüvegét, hosszú combján lesimította a piros antilopbőr szoknyát, majd így szólt:

- Ki az? Nem várok senkit.

Ez persze hazugság volt. Ferdie-t és Giorgiót, a két társtettesét várta. Már két órát késtek, ezért volt Sharon annyira ideges. Most pedig ez az idegen veszélyt hozhat rá.

- Bejöhetek? - Mac nem várt válaszra. Benyitott, és legnagyobb meglepetésére egyenesen Sharon Barnes tekintetével találkozott.

Sharon megborzongott a felismeréstől. Dermedten ült, arca maszkszerűen megfeszült.

- Nem ismerem magát - mondta. - Valaki másra számítottam, azért engedtem be. Menjen el, vagy hívom a biztonságiakat.

Mac tisztában volt vele, hogy a nő felismerte, ahogyan ő is ráismert a nőre. És azt is tudta, hogy ebben az olcsó irodaépületben nincsenek biztonságiak.

- Néhány nappal ezelőtt Monte-Carlóban bemutatnak minket egymásnak. Ön Maha Mondragonnal volt.

Sharon taktikát változtatott.

- Maga pedig Sunny Alvarezzel.

Mac bólintott.

- A menyasszonyom.

Sharon elmosolyodott.

- Hallottam.

- Korábban is láttam magát a szálloda előtt - mondta Mac. - Cigarettázott, fekete szőrmedzsekit viselt, összefogta a nyaka körül, mint aki fázik.

Sharon fölnevetett.

- Jó megfigyelő, de hiszen detektív. És hadd emlékeztessenem, hogy hideg volt azon az estén Monte-Carlóban. Csakis a nikotinfüggők érzik rákényszerítve magukat, hogy félig megfagyjanak a hidegben azért az egy szál cigiért.

- Ki kéne próbálnia a Chantixot.

- Jaj, kérem! - A nő hangja megsemmisítő volt.

- Hadd kérdezzek valamit öntől, Ms. Barnes.

A nő lesütötte a szemét. Nem ajánlotta fel a férfinak, hogy a keresztnévén szólítsa, mert azt akarta, hogy tűnjön el innen, mégpedig gyorsan, mielőtt még felbukkan a másik kettő. Ámbár egyre kétségesebb volt, hogy felbukkannak-e egyáltalán. Sharon nem bízott bennük. Senkiben sem bízott. Főként ebben a nyomozóban nem, aki olyan hűvös nyugalommal ült vele szemben, mintha minden joga megvolna rá, hogy itt legyen.

- Miért jött ide? - Sharon dühösen hajolt az asztala fölé. Nem fogja hagyni a pasasnak, hogy kikérdezze. - Ki küldte magát?

Az acéllap fölött találkozott a tekintetük. Mac arra gondolt, hogy a nőnek rendkívüli a szeme. Pontosabban rendkívülien gyönyörű. Sötétzöld, nagyon szép az ívelt fekete szemöldök alatt, mintha Maha ékszereit ültették volna be a finom metszésű arcba. Sharon dühösen levette a szarukeretes szemüveget, hátralökte a székét, és az ablak felé fordult.

- Prágában volt dolgom - felelte Mac. - Rábukkantam a névjegykártyájára, és úgy gondoltam, érdekes volna találkozunk.

- Amennyiben modelleket keres a tévéműsorába, segíthetek. Ha a Balkánon forgatott filmekbe akar investálni, kereshetek egy jövődóbeli új sztárt. Fiatalt, vonzót. - Visszafordult a széssel, hogy Macre nézzen. - Szexit.

- Ezt árulja?

Sharon fölnevetett.

- Rossz helyre jött, Mr. Reilly. Nem foglalkozom pornóval.

- Akkor mégis mit csinált Maha Mondragonnal Monte-Carlóban?

- Mi köze magának ehhez?

- Azért van közöm hozzá, mert felkértek, hogy segítsék a La Fontaine-féle ékszerrablás ügyében. És nem csak a monte-carlói rablás és gyilkosság ügyében, hanem a korábbiiban is, amelyik Párizsban történt.

Sharon nevetett.

- Értem. Ez a *Rózsaszín párduc*, és maga Clouseau felügyelő. Igaz?

- Bárcsak úgy lenne! - Mac elővette Sharon névjegykártyáját a zsebéből, és letette az asztalra. A nő ránézett.

- Kétségtelenül olvasott a rablásokról - folytatta Mac. - Arról, hogy kik a gyanúsítottak. Három nő, hosszú szőke haj, hosszú szőrmekabát...

- Olvastam róla.

- Valaki odaadta nekem az egyik bundát. Az ön kártyája annak a zsebében volt.

Mac a nő elé csúsztatta a kártyát az acél asztallapon. Sharon megnézte, de nem nyúlt hozzá.

- Bárkinél lehetett a kártyám. Sok lány jár ide modellmunkát keresni.

- Arra vagyok kíváncsi, van-e egy bizonyos modellje, aki magas, szőke, s mint már említettem, nagyon drága nercbundát visel, és történetesen Monte-Carlóban tartózkodott a rablás estéjén.

Sharon ismét az ablak felé fordította az arcélét.

- Karácsony volt, senki nem dolgozott. Honnan tudjam, mit csinálnak a modellek a szabad idejükben?

- Akkor ön mit keresett ott, Ms. Barnes?

Mosolygott, szeme csillogott a szemüveg mögött.

- Igaza van. Én *dolgoztam*, Mr. Reilly, mégpedig Ms. Mondragonnal. Maha az új ékszerei bemutatójára készül, valamivel olcsóbbak lesznek, mint a *couture*, amelyeket többnyire forgalmaz. Nagy esemény lesz. Maha kilép a tömegpiacra. Az ékszerei jobbak a divatékszereknél, de gyengébbek, mint a Cartier.

- Valahol a kettő között. - Mac az égvilágon semmit nem tudott az ékszerekről, mindössze a rózsaszín gyémánt jegygyűrűvel meg a kis gyémántfüggőkkel volt dolga, amelyeket tavaly karácsonykor vett Sunnyanak.

- Mahának modellekre volt szüksége az ékszerei bemutatásához. Magas lányokra, nagyon vékony, hosszú nyakúakra, mint a táncosnők. Valójában én is ezt javasoltam neki. A balerinák hírhedten hamar kiöregszenek, és mindig munkát keresnek. Olcsón meg tudom szerezni őket. De Maha azt mondta, neki egzotikusabb lányok kellene. Például cigánylányok.

- Cigányok?

Sharon felfogta, hogy Mac sokkal többet tud, mint amennyit elmond. Nyugtalanul felállt. Nagyon magas volt a piros antilopcsizmában, és dühösen arra gondolt, hogy a csizmája tönkremegy a hóban. Még az ilyen pillanatokban, a dermesztő veszély pillanataiban is csak önmagára gondolt. Tudta, mi legyen a következő lépése.

- Az összes kérdésre választ adtam, Mr. Reilly - mondta hűvösen. - Jóllehet nem volt joga kérdéseket feltennie nekem. - Egy vállrándítással jelezte a közönyét. - Karácsonykor Monte-Carlóban voltam, üzleti ügyben. Ms. Mondragonnak dolgozom. Azt javaslom, forduljon hozzá, ő majd igazolja a tényeket.

- Higgye el, Ms. Barnes, megteszem. - Mac tudta, hogy itt már úgysem ér el többet. Felvette a névjegyet az acéllapról, és távozott.

Futva szaladt le a lépcsőn a harmadik emeletről, léptei hidegen koppantak a márványon. Épp az utolsó lépcsőfordulóról lépett le a kis előtérbe, amikor becsapódott a lift ajtaja. Két férfit látott a fürkében. Ugyanazt a két férfit, akik Mondragon és Sharon Barnes társaságában voltak a szálloda bárjában, Monte-Carlóban.

Megállt, követte őket a tekintetével, miközben fölfelé vitorláztak a ketreckszerű liftbe zárva, akár az állatkertben mutogatott állatok.

Mac kilépett a hidegbe. Már lassan besötétedett. A karácsonyról megmaradt ragyogó lámpafüzérek eszébe juttatták, hogy szilveszter van. Ő pedig egyedül volt Prágában.

HATVANHATODIK FEJEZET

A Barnes Modellügynökség utcájából zene áradt ki az Óváros térre. A pasztellszínű palotákban, a gótikus házakban, az éttermekben és kávéházakban vigadtak az emberek. Valahol a világban már be is köszöntött az újév. Kacagó lányok szólították le Macet, s ahogy eltáncoltak mellette, hívogatón nyújtották felé a kezüket, jöjjön, csatlakozzék hozzájuk.

Mac a folyópartig sétált a szűk utcán. Prága a templomok városa, töméntelen megvilágított csúcsos templomtornya már-már megindító. Átment a Károly hídon, ahol egykor jégőrök vigyázták a tizenhat boltívet, amikor befagyott a Moldva. Megállt, és szemügyre vette az egyik remekbe szabott gótikus őrtornyot. A híd árusoktól nyüzsgött, az oszlopos mellvédeken álló szentek merev kőtekintete alatt állították fel bódéikat, a festők arra vártak, hogy megrajzolhassák a portróját, vagy a városról készített olajfestményeket sózzanak rá, mások peracet és hot dogot árultak.

Mac vett egy hot dogot, menet közben ette, fűszeres volt, forró és ropogós, amikor beleharapott. Arra gondolt, hogy az Egyesült Államokban

egy vagyont kereshetne valaki az importjukkal, aztán pedig arra, hogy mindig vannak olyanok, akik egy vagyont keresnek valamivel, valahol. A szürke kis lelenc, Valeria Vinskaya kivételével.

Ő annyit keresett, amennyi néhány új ruhára volt elég, arra, hogy egy fiút vegyen magának, és megvacsorázzon egy elegáns étteremben. A sárga gyémántgyűrű nem hozott egy vagyont a konyhájára, viszont jó kis extraprofitot hozott volna Sharon Barnesnak, ha nem olyan gondatlan, hogy a kabátzsebében hagyja.

Mac biztos volt benne, hogy Sharon a tettes. A baj csak az, hogy nem rendelkezett bizonyítékkal. Hacsak nem tudja rávenni a szürke kis lelencet, hogy elmondja neki az igazat, elárulja, kitől lopta a kabátot, és kinek adta el a brillgyűrűt.

Járás közben szorosra fogta magán a fekete kabátot. A Charles de Gaulle repülőtéren vette, hosszú volt, fekete, magasan záródó gallérral, nem éppen átlagos üzletember-felöltő – viszont Mac sem volt átlagos üzletember. Hugo Boss, egy vagyonba került, de vagy ez, vagy a megfagyás. Prágában bizony hideg volt. A kabát lobogott a lába körül a szélben, amikor behúzódott egy stand szélárnyékába, és Valeria számát tárcsázta. Nem kapott választ. Üzenetet hagyott, mindössze annyit: „Hívjon fel”, de óvatosságból nem hagyta meg a nevét, sosem lehet tudni. Nyugtalanodott, de végtére is szilveszter volt, és azt mondta magának, hogy Valeria feltehetően dolgozik, az egyik klubban táncol. Így vagy amúgy, a kenyerét keresi meg.

A Károly híd nyüzsgő, felcsigázott szilveszteri forgatagában Mac fölneézett a csillagtalan égboltra, és Sunnyra gondolt. Kapcsolatba kell lépnie vele, tudnia kell, hol van ezen a szilveszterestén, hogy mit csinál, és biztonságban van-e. Megpróbálkozott a számmal, ugyanazt az úrból jövő csengést hallotta. Fontolóra vette, hogy felhívja Allie-t, de neki is megvolt a maga baja a törött lábakkal.

Aztán eszébe villant Pru Hilson, aki őhöz igyekszik. Nyolc órára odaér. És kénytelen lesz elmondani, hol tartózkodik Sunny.

Visszatérve a szállodába Mac telefonált a felügyelőnek, átadta neki az új információkat a cigánylányról, a gyűrűről, a bunda titkos zsebében talált névjegykártyáról és a Sharon Barnesnál tett látogatásáról.

- Azt tudom, hogy valami köze van hozzá – mondta. – Amit viszont nem tudok, hogy ő volt-e az egyik rabló.

Személyleírást adott Sharonról, a felügyelő pedig megígérte, hogy utánanézet a nőnek, és Maha Mondragonnak is, aki közismert a drága ékszereiről.

- De nem a La Fontaine ligában játszik, nem foglalkozik gyémántokkal.

- Gyémántokkal nem – értett egyet vele Mac. – A cigánylány elpasszolta egy orgazdának a sárga brill-gyűrűt. Valószínűleg pár ezer eurót kapott. Neki nincsenek magas szintű kapcsolatai, és különben is túlságosan félt volna. Ez osztályon felüli holmi volt, messze nem az ő szintje, de kellett neki a pénz. – Valeria kopár, rózsaszín lakását felidézve még hozzáfűzte: – Nem hibáztathatom érte.

- A tolvaj, az tolvaj – emlékeztette hűvösen a felügyelő.

Mac leírta a liftben látott két férfit is, a felügyelő pedig azt mondta, utánuk néz.

- Ennek az egésznek köze van Maha Mondragonhoz - jegyezte meg Mac.
- A csontjaimban érzem.

- Sajnos a csontjai nem elegendők. Bizonyíték, *mon vieux*. Arra van szükségünk.

Yvonne Elman élettelen arca úszott be Mac agyába.

- Bízzon bennem, felügyelő, megtalálom-mondta.

Ellenőrizte a frankfurti járat érkezését. A gép időben leszállt, ő pedig a szálloda halljában üldögélve várta Pru Hilsont, vodka-szódát iszogatót, és arra a stampedli sligovicára gondolt, amelyet délelőtt nem ivott meg a cigánylánynál.

Tombolt körülötte a szilveszter: a szálloda lüktetett a zenétől, a szmokingos és a mélyen dekoltált estélyi ruhás bulizóktól; a gyönyörű szőke prágai nők, a sasorrú, sötét bőrű egzotikus férfiak mintha csak egy, a harmincas években készült filmből léptek volna elő. Parfümillat érződött a levegőben, pezsgősdugók pukkanását lehetett hallani. Mac soha életében nem volt ennyire lelombozva ünnepen. Kivéve persze ezt a karácsonyt. Most pedig újév van. Miért nem ért még ide Pru? Kényszeríteni fogja, hogy elmondja, hová ment Sunny.

Magas, éles ugatást hallott, és meglepetten kapta fel a fejét. Arra számított, hogy Sunnyt látja. De Pru Hilson érkezett meg a csivavával.

- Kutyaszittelek - magyarázta. - Nem hagyhattam ott Tesorót.

Mac már talpra is ugrott, lesegítette Pruról a kabátját, akinek búzaszőke haján olvadó hópihéek csillogtak, arca hideg volt, amikor megpuszították egymást.

- Mint a régi barátok - mondta mosolyogva Pru.

Milyen elbűvölő mosoly, gondolta Mac. Nem így emlékezett a nőre; barna hajú volt, idomtalan, áfonyavörös bő kaftánjában úgy festett, mintha Woodstockból ragadt volna itt.

- Csodásan nézel ki - mondta őszintén, s elmosolyodott, amikor Pru elpirult.

- Mindez Allie-nek és Sunnynak köszönhető - válaszolta Pru. - Tőlük kaptam a monte-carlói *átváltoztatást*.

- Bevált - jegyezte meg Mac. Majd: - Ami Sunnyt illeti...

Pru a férfira, majd a karórájára pillantott. Még legalább tíz óra kell ahhoz, hogy ő és Allie megszeghessék az ígéretüket. Addigra talán Sunny vissza is ér.

- Nem mondhatom el. Most nem. Talán később...

Mac a nőre nézett, aki felsóhajtott.

- Megígértem.

A kutya felugrott Mac ölébe. A férfi odahívta a pincért, Pru egy Cosmopolitánt rendelt.

- Sunny itala - mondta. - Tőle tanultam.

- Ebben biztos vagyok - felelte Mac. - Nem ennél valamit?

- Még nem vagyok éhes.

Pru barna pulóverben és farmernadrágban ült, keresztbe vetett lábbal, és ugyancsak idegesnek látszott.

- Ezt nehéz elmagyarázni - mondta. - Olyan rettenetes. Nem tudtam, mitévő legyek. Aztán azt mondtam Eddie-nek, hogy el kell mennünk Machez. Ő az egyetlen, aki segíthet.

Mac nem mosolygott, csak nyugodtan, figyelmesen hallgatott. Pru abban reménykedett, hogy helyesen döntött. Mégis mi más tehetett volna, ha meg akarja menteni Eddie-t, a családját és a jövőjüket?

Kivette táskájából a borítékot, és átcsúsztotta az asztalon.

- Van benne egy levél - mondta. - Zsarolás. És néhány fénykép is. Mindenekelőtt hadd mondjam meg, hogy azokat a képeket Eddie tudomása nélkül készítették.

Mac kinyitotta a borítékot, és előhúzta belőle a levelet. Am mielőtt még elolvashatta volna, valaki megszólalt a háta mögött:

- Pru, nem hagyhatom, hogy ezt tedd értem. Magamnak kell elintéznem az ügyet.

Eddie Johanssen állt Pru mellett, keze a nő vállán pihent.

HATVANHETEDIK FEJEZET

- Ó, Eddie! - Pru a fejét csóválta, sugárzó pillantást vetve a férfira.

- Ez az én felelősségem - felelte Eddie. Kezet nyújtott Macnek. - Sajnálom, hogy gondot okozok önnek ezzel a problémával.

- Az efféle problémák a munkámhoz tartoznak. - Mac megrázta Johanssen kezét, s konstátálta, hogy nagyon is jó külsejű férfi. Fess azzal a rengeteg hajával, a napbarnítottságával, a magas, karcsú alakjával. Bármelyik nő örömet lenne a társaságában, beleértve, gondolta némi féltékenységgel, Sunnyt is. - Foglaljon helyet, Mr. Johanssen - mondta aztán, közről szemügyre véve a férfit. - Kér egy italt?

- Vodka-t jéggel, amilyen az öné.

Eddie odahúzta a székét Pru mellé. Mac fáradtnak és feszültnek vélte a férfit. Kétségtelenül bajban van. A nő pedig nyilvánvalóan a bűvöletében él, lelkesen segít, aggódik, hogy bebizonyítsa az ártatlanságát, bármi derüljön is ki erről a csínytevésről.

Meghozták a vodkát, Johanssen azonban hozzá sem nyúlt. Kezébe vette a barna borítékot, s úgy forgatta a keze között, mintha legszívesebben elhajítaná. Eldobni mindazt, amit tartalmaz, a bizonyítékokat arról, amit megtett, vagy nem tett meg.

Mac nem volt biztos az igazságot illetően. Vajon a férfi eljátssza az ártatlant? Egy csakugyan tiszta nőt toboroz támogatóként, hogy segítsen, ezáltal jobb színben tüntetve fel önmagát?

- Tudom, mire gondol - mondta Eddie. - Csak maga döntheti el, mi a válasz. Ha úgy dönt, hisz nekem, hálás leszek. Ha nem, azt is megértem.

Mac azzal kereste a kenyerét, hogy bűnözőkkel foglalkozott, ismerte a bűn összes beszédes jelét; ismerte az állásfoglalásra késztető, a kitérő, a titkait megtartó tekinteteket. Felismerte a bűnt, de ebben a pillanatban nem volt biztos benne, hogy azzal áll szemben. Viszont máskor is tévedett már. Senki sem tökéletes.

- Engedje meg, hogy előbb elolvassam a zsaroló levelet - felelte. Gyorsan átfutotta, majd kettejük közé tette az asztalra a papírlapot. Ivott egy korty vodkát. - Tehát mit tud erről elmondani nekem?

- Semmire sem emlékszem tisztán, ami történt. Mindent elmondok, amit sikerült megmentenem annak az estének a romjaiból.

Mac tudta, hogy Eddie nem akar drámai lenni, pusztán megállapítja a helyzetét. Észrevette, hogy miközben a férfi beszélt, Pru megfogta a kezét, és Eddie nem húzódott el.

Régi történet volt ez. Mac hallott ilyet korábban is. Drogok, ecstasy a gátlástalan jókedvért, aztán GHB vagy Rohyptnol, a randidrog, amelytől tehetetlen lesz az áldozat, bármi történjék is vele, utána pedig semmire sem emlékszik, csupán egy sötét, fekete úr tátong a kiesett idő helyén. A kezét nyújtotta a fényképekért. Pru elfordult, nem volt hajlandó odanézni, Eddie azonban továbbra is Macre szegezte a tekintetét.

Mac gyorsan átlapozta a képeket, majd visszatette a barna borítékba.

- Ismerem ezt a nőt - mondta.

- Kitty Ratte - felelte Eddie.

- Minden kétséget kizáróan rosszféle, megdöbentett, hogy Sunny egyáltalán szóba állt vele.

- Nekem azt mesélte, hogy azért, mert karácsony volt, ő pedig magányos, ahogyan Kitty is - vágta rá Pru, aki tüstént a barátnője védelmére kelt. - Sunny egyedül volt, nagy E-vel. Egyszerűen nem tudta elviselni a magányt. Természetesen arra értette, hogy nélküled volt.

Mac pontosan tudta, mire gondol a nő.

Eddie szólalt meg:

- Kitty azt állítja, hogy ő a zsarolás célpontja, őt zsarolják, és mindez az én hibám. Fizetnem kell, különben mindent elveszít, a jó hírét, az emberek megbecsülését.

- Hah! - így Pru. - Ez vicces.

- Sőt mi több, ostobaság. - Mac most Eddie-re nézett. - Magát rászedték, barátom. Ugye nem vitte a nő az ágyába? Naná, hogy nem. Egy bizonyos díványra ültette, amely a videokamera felé nézett. Felkapcsolta az összes lámpát, beadta magának a drogot, utána nem volt előtte akadály.

- Szó szerint - tette hozzá Eddie lekókadtt kezét cirógatva Pru. A férfi arca sápadtnak tűnt a napbarnítottság alatt. Pru megértette, hogy gyűlöli ezt a beszélgetést, gyűlöli Kitty Ratte-et, és önmagát is, amiért belekeveredett ebbe a dologba. - Nem a te hibád volt - mondta halkán.

- De igen, hagytam, hogy megtörténjen. Ittam a nővel a bárban, pedig tudtam, kiféle.

- Magányos voltál - mondta Pru.

- Ez régi történet - jegyezte meg Mac. - És tehetünk is valamit ellene, de mindenekelőtt rá kell bizonyítanunk a nőre a zsarolást.

- Nem hagyhatom, hogy a családom megtudja... - Eddie szemlátomást pánikba esett.

- Nyugalom, nem fordulunk a rendőrséghez, legalábbis még nem. - Mac pontosan tudta, mit fog lépni.

Eddie a tenyerébe temette az arcát. Válla megrogyott.

- Micsoda szilveszter! - morogta elkeseredetten.

- Ne aggódj. Az új év csak holnap kezdődik - mondta Pru, és megpaskolta a férfi meggörbült vállát. - Mac majd mindent elintéz, és soha senki nem fogja megtudni.

- *Mit* kell megtudni? - kérdezte egy hang.

Mac a márványpadlón kopogó botok hangjára fordult meg. A begipszelt lábú Ron és Allie bicegett feléjük.

- Nem hagyhattuk, hogy egyedül ünnepeled az újévet - mondta nevetve Allie, amikor Mac felállt, hogy átölelje.

- Hogy találatok meg?

- A felügyelő. - Ron hatalmas medveölelésben veregette meg Mac hátát.

- Egyébként meg hogyan tudtad törött lábbal elhozni a gépet?

- Csak hogy tudd, a Cessnát nem lábbal irányítják. Ahhoz kéz és agy kell. Meg egy komputer.

- Igaz - bólintott Mac.

- Szia, Pru. - Allie most a barátnőjét ölelte át, miközben a pincérek rohanvást hoztak még székeket.

- Gondoskodjanak róla, hogy a járó betegek kényelemben legyenek - mondta Mac. - Ezen a szilveszteren aligha fogtok túl sokat táncikálni. A mellettük elhaladó bulizók megbámulták őket.

- Ez Allie Ray - kiáltották. - A filmsztár... Allie Ray. Nézzétek, még mindig milyen gyönyörű...

- Az ember azt hihetné, hogy több évtizede hagytam abba, nem csak két évvel ezelőtt - jegyezte meg Allie, aki úgy festett, akár egy huncut tinédzser.

- Csodásan festesz ma este. - Ron megszorította a felesége kezét. - Mindig is csodásan néztél ki, és örökké gyönyörű leszel.

A nő rámosolygott. Világos szatén miniszoknyája mintegy harminc centivel a térde fölé ért, hogy legyen helye a jobb lábát tartó gipsznek.

- Tudom, tudom, *nagyon* rövid - mondta, elkapva Mac tekintetét. - Ne aggódj, viselek valamit alatta.

- De *mit?* - kérdezte suttogóra fogva Pru. - Hogyan tudtál bármit is felvenni erre a gipszre?

- Spanx - súgta vissza Allie. - Csak össze kell szorítanod a fogaidat, örülten megrántod, aztán zsupsz, már fent is van.

- Aha. *Spanx*. - Pru rengeteget tanult néhány nap alatt.

- Egyébként remekül nézel ki - mondta Allie, és felderült az arca, amikor Pru még mindig elpirult a bók hallatán.

- Ó! Ismered Eddie Johanssent? - kérdezte Pru.

Eddie félrehúzta a székét, amolyan betolakodónak érezte magát a barátok között. Miután kezet fogtak, boldog új évet kívánt, és máris el akart menni.

- Üljön vissza, Eddie - mondta Mac. - Még nem fejeztük be.

- Mit nem fejeztetek be? - Ron sötét szeme felélénkült. Résen volt a zúrre, amely szemlátomást mindenhová követte Macet.

- Eddie-nek gondja akadt egy zsarolóval - felelte Mac. - El kell intéznünk az ügyet.

- Mérget veszek rá, hogy Kitty Ratte az - jegyezte meg Allie, miközben fekete selyemfelsője ujját igazgatta, és lejjebb húzta az egyik vállán.

- Szexi - súgta Ron, s a felesége kuncogott.

- Honnan tudja? - kérdezte Eddie.

Allie vállat vont.

- Elég egy pillantást vetni arra a nőre. Azok a kicsi szemei olyanok, akár a hőkövető rakéták. Egy ragadozó, aki azonos hőfokú prédát keres, áldozatot vagy lúzert.

- Hát, megtalálta. - Eddie hangja keserűen csengett.

- Megmondtam Eddie-nek, hogy ez a nő egy p... - jelentette ki szemérmesen Pru, mire mindenkiből kitört a nevetés.

Ron Magnumot rendelt a pincértől, majd az órájára pillantott.

- Végül is szilveszter van. Két óra múlva éjfél.

Pru jelentőségteljesen tekintett Allie-re.

- Bizonyos helyeken már beköszöntött az újév. Ez számít?

- Én halálra aggódok magam - súgta vissza Allie.

- Mitévők legyünk?

- Szóljunk Macnek - javasolta Pru. - Jaj, Allie, *könyörgök*, mondjuk el neki.

- Akkor hát túl vagytok az üzleti ügyeken? - kérdezte Ron ezúttal Eddie-t. - Koccinthatunk?

Mac bólintott.

- Igyunk - mondta. - Elintézzük az ügyet. Gondoskodunk a nőről... és arról, aki együtt dolgozik vele, bárki legyen az. Máskülönben drogok beadása nemzetközi bűncselekmény, ahogyan a zsarolás is. Nekem elhiheti.

A pezsgőt kitöltötték, és szervírozták az előételeket cseh módra: füstölt marhahúst, apró darabokra vágott sertéshúst savanyú káposztával, pici kolbászkákat, sajtnyársakat, olajos magvakat és kókusszal díszített datolyát, meg édes, pirosra sült, ropogós piskótaszeleteket, egészen a reimsi pezsgőig.

Pohárköszöntőt mondtak, aztán Macnek elege lett a csevegésből.

- Oké. Hol van Sunny?

A beálló csöndben megszólalt a telefonja. Felnyögött, mielőtt válaszolt.

- Igen, felügyelő?

- A cigánylány - mondta a felügyelő. - Kiküldtem hozzá a helyi rendőrséget. Egy székben ülve találták meg, macskával az ölében és egy takaros golyó ütötte lyukkal a homlokában. Nagyon tiszta, nagyon kicsi... Kivéve hátul, ahol szétrobbant a feje.

- Ne mondja, hogy a Black Rose volt! A PM-9-es?

- Worcesterben, Massachusettsben készült, a helyszínelők számítógépen látott fotóiból ítélve fogadni mernék rá.

- Ahogyan én is. És felügyelő, azt hiszem, azokat a rendőröket el kellene küldenie Sharon Barneshoz, a Barnes Modellügynökségre. A jó új évet tenném rá, hogy ő az. És hallgassa ki Maha Mondragont. Együtt dolgoztak.

Mac összecsukta a telefonját, úgy bámult rá, mintha hipnotizálták volna. Sajgott a szíve a szürke kis lelencért, a halálban végül csak a cicája volt a társasága. Nem gyászt érzett, ahhoz nem ismerte elég jól vagy elég régen a lányt. Pusztán fájdalmat egy elveszett lélekért.

- Mi a baj? - kérdezte Allie, és aggodalmasan Mac keze után nyúlt. - Sunny?

Mac szomorúan nézett rá.

- Ezúttal nem.

Némán hallgatták, miközben elmesélte a cigánylány történetét.

Aztán Allie szólalt meg.

- Persze tudod, hogy ez nem igaz. Pusztán abból, amit elmondtál, biztos vagyunk benne. Amikor találkoztál a lánnyal, nem volt öngyilkos hangulatban, és különben is, a férfiak azok, akik golyót eresztenek a fejükbe, akik szétlövik az arcukat. A nők kifestik magukat és tablettákat

vesznek be, elvégre sosem lehet tudni, ki nézi meg őket, miután meghaltak.

- Hiúság - jegyezte meg döbbenten Pru.

Allie vállat vont.

- Én csak azt magyarázom, hogy egy efféle nő nem lőné fejbe magát.

- Nem is lőtte. Fegyvert nem találtak, csak holttestet.

- Jaj! - mondta rémülten Pru.

- Sőt mi több - Mac úgy cirógatta Tesorót, mintha azzal közelebb hozná magához Sunnyt - azt hiszem, tudom, ki tette, és miért.

- Elmondod? - kérdezte Ron.

Mac megrázta a fejét.

- Még nem. Bizonyítékra van szükségem, egy tanúra, erős, kézzelfogható bizonyítékra. Pillanatnyilag ez csak teória. És még nem ismerem a teljes történetet.

Körülöttük folytatódott a szilveszteri mulatság.

- Nos, nem gondoljátok, hogy itt az ideje elárulni nekem, hol van Sunny? Allie és Pru összenézett.

- De igen - mondták egyszerre. - Mumbaiban van.

HATVANNYOLCADIK FEJEZET

Cannes

Kitty Ratte a padlót koptatta kis lakásában. Föl-alá csattogott a leárazott Louboutinban, mígnem a cipősarka megakadt a szőnyegben, és majdnem a díványra zuhant. A végzetes díványra, amelyen elcsábította Eddie-t. Szinte azt kívánta, bár csak valóságos lett volna, hiszen a pasinak csodás teste van, és elég jól megáldotta az ég ahhoz, hogy eljátszadozzon egy nővel, neki azonban rá kellett kattintania a bilincseket, a hatalmában kellett tartania a férfit ahhoz, hogy egy harmatgyöngye izgalom végigkússzon a saját testén. Aztán pedig kénytelen volt a vibrátort használni, de arra egyébként sem számíthatott, sosem juttatta el a csúcsra, amit mindhiába keresett.

Kitty mindig a férfiak irányítására és manipulálására használta a szexet, s mivel csak tettette az izgalmát, megőrizte az irányítást. A swingerklubokban, miként a szerelmi légyottokon a szállodákban, a férfiak azt hitték, nagyszerűen érezte magát velük. Hiszen annyit nyögdécselt és sikongatott, no meg a sok ó-olyan-káprázatos-vagy-én-még-soha-nem-élveztem-el-így... Szerencsétlen bolondok. Néha azonban Kitty is akarta. Igazán akarta azt a megfoghatatlan csúcst, a borzongató remegést, amit soha nem élhetett át, hiába tette magáévá a testét számtalan férfi a klubokban, nem számít, hány maszkot viselő férfi nézte, amíg megkapták a maguk gyönyörét. Kitty gyönyöre sosem volt valódi. A pszichiáterre gondolt, aki elmagyarázta neki a szimptomákat, és nimfomániásnak mondta. Kitty most értette meg, és tudta, hogy ez igaz.

Egyébként hol van az a strici Johanssen? Már tegnap odaadta neki a zsaroló levelet és a fényképeket. Arra számított, hogy félelemtől reszketve telefonál, és megbeszélnek egy találkozót. Főleg azután, miután felhívta, és a tudomására hozta, milyen vonzó és izgalmas volt szexuálisan, és

tudja, hogy soha nem hagyná őt cserben. Kitty nagyon jól tudta, hogy az Eddie Johanssen-félék sosem tennék ki veszélynek a családjukat; fizetni fog. Nagyon is biztos volt ebben. Mindazonáltal nyugtalanul járkált, a telefont figyelve, várta, hogy megszólaljon.

Ismét belebotlott a szőnyegbe, ezúttal a dohányzóasztal szélébe ütötte az állát. Mikor hátralépett, a saját cipősarkában botlott meg. Kifordult a bokája, a sarok pedig letört. Egy szál piros bőrön fityegett.

A kurva életbe! Ez volt a „jó” cipője. A „jó” táskájához hasonlóan ez volt a belépőjegye az igazi társaságba. Amikor ezeket viselte, eljátszhatta, hogy cselédlányt tart otthon, aki a nagy ház gondját viseli, ahol ő vendégeket fogad, akár egy gazdag asszony. Egy hétszáz dolláros Louboutin – ámbár kevesebb, mint a feléért vette – eleganciát kölcsönzött neki.

A haragtól fortyogó Kitty felkapta a telefont, a szállodát tárcsázta, és Mr. Johanssent kérte. Közölték vele, hogy az illető nem tartózkodik ott, de igen, várják, azt nem tudják, mikor...

A szőnyegre visszatérve Kitty a levegőbe hajította a tönkrement cipőt. A piczába! Eltalálta a mennyezeti lámpasort, vékony üvegszilánkok csörömpöltek az asztalon. *A kurva életbe!* A szőnyegen feküdt, dagadt bokáját a kanapéra támasztotta, a düh könnyei patakzottak az arcán. Egy idő múlva felkelt és kibicegett a konyhába, ott állt a laptopja a szekrények alatt. Behívta Jimmyt a Skype-on, és várt. Vörös haja narancsszínűnek tűnt a lámpafényben, frufruja magas homlokára tapadt, csikorgatta kiugró fogait, csúnya volt haragjában.

Bejött a kép. Egy nő nézett rá.

- Tudom, ki vagy - mondta a nő.

Jimmy felesége volt.

- Ide figyelj, te kurva! - A nő ellenséges tekintettel nézett rá a képernyőről.

Kitty nem tudta, mitévő legyen, de mire rájött, hogy mit kell tennie, már elkésett vele.

A nő kis termetű volt, gondosan fésült szőke bubifrizurával, bézs színű szettjének kardigánját nyakig begombolva viselte. Még egy gyöngysor is volt a nyakában. Kitty konstátálta, hogy a fogai kicsik, fehérek és egyformák. Neki nem voltak rossz koronái, hogy kísértsék a tükörben. A takaros, tökéletes – és dühös „hitves”.

- Ide figyelj, te kurva! - mondta ismét az asszony, és nyilván őt fürkészte a képernyőjén. - Végeztem ezzel az olcsó csirkefogóval. Csak hogy tudd, többet ne is próbáld Skype-on hívni, mert nem lesz összeköttetés. És tudjál meg még valamit, *ővele* sem lesz többé összeköttetésem. Kidobtam. Szőröstül-bőröstül a tiéd. És tudod, mivel érkezik meg hozzád? Semmivel. Úgy ment el innen, hogy egy fillér sincs a bankszámláján, se hitelkártyák, se készpénz, se kocsi. Csak nem képzelted, hogy tétlenül lesem, hogy franciaországi utazásokra, szexjátékokra meg pornóra és olyan olcsó kurvákra költi a pénzememet, mint te vagy? Felejtsd el. Ahhoz én túlságosan okos vagyok. Nem ússza meg. Mindent törvényesen intéztem. Jimmynek semmije nincs, és most teljes egészében a tied. Rendelkezésedre áll.

Kitty szótlanul meredt a képernyőre. Most az egyszer nem talált szavakat, elvesztette az irányítást... mélyrepülésben zuhant az élete...

Jimmynek nincsen pénze, semmije... most a nagy nullát kínálja neki, legfeljebb csak partnere a zsarolásban...

- És hadd tegyek hozzá még valamit - folytatta diadalmas hangon a feleség. - Ahogy elnézlek, azt mondom, túl öreg vagy már ehhez a játékhoz. Túlságosan öreg, túlságosan közönséges, túlontúl elnyútt. Fiatal nők szakmáját űzöd, már jócskán kiöregedtél ebből. A csábításhoz több kell, nem elég széttenni a lábadat. Ezt még mi, kertvárosi feleségek is tudjuk.

Kitty haragjában kikapcsolta a számítógépet. Hogyan merészeli ez a nő? Hogyan merészelt ez a kurva így beszélni vele? És hol a faszban van Jimmy? Miért nem telefonált, e-mailezett, Skype-olt?

Kittynek lüktetett a bokája. Most a normális duplájára dagadt, akkorára, mint a vádlija, sőt majdnem akkorára, mint a kövér combja.

Feltápáskodott, kinyitotta a konyhaszekrényt, és levett egy gyógyszeres üvegcsét az ott tartott választékból. Oxycontin. Hármat kirázott az üvegből, s víz nélkül lenyelte. Össze is törhette volna, akkor erősebb a hatása, de fájt a lába.

Ennek a zsarolásnak be kell jönnie. Nem engedi ki a markából Johanssent... Majd nemi erőszakkal vádolja... Tönkreteheti...

Könnyek csorogtak végig Kitty arcán, miközben visszavánszorgott a szófához, leült, s a semmibe bámulva azon tűnődött, mitévő legyen, mígnem fennakadt a szeme, a feje hátrazuhant a párnákra, és álomtalan álomba zuhant.

HATVANKILENCEDIK FEJEZET

Mumbai

Nagyon későre járt az idő. Az új év felváltotta a régit, a mulatozás és a tűzijáték lármája alábbhagyott, és nem zúgtak harangok, amikor Rahm Singh végigment a kocsifelhajtón az őrházhoz. A kapus a földön összekuporodva aludt. Singh megnyomta a gombot, hogy kinyíljon a kapu. Az őr felébredt, talpra ugrott, de egy fejre mért gyors ütéssel lecsapták. Egyetlen sikoltást hallatott, magasat, akár egy sirály, majd holtan esett össze.

A hatalmas vaskapu kinyílt, a várakozó kocsik halkán továbbsiklottak a házhoz. Rahm Singh gyalog követte.

Sunny nem tudta, mi ébresztette fel. A hátán feküdt, mozdulatlan volt, akár Mahalakshmi szobra, az istennőé, aki a medencét őrizte, aki prosperitást és gazdagságot hozott ebbe a házba. A lámpa, amelyet égve hagyott, az egyik sarokban állt, a tágas szobába vezető kétszárnyú ajtó közelében, s megnyugtató fényt árasztott. És egy illatgyertya fénye vibrált a résnyire nyitva hagyott franciaablakon át beszűrődő könnyű fuvallatban. Sunny mindezt kicsit ködösen látta álmos szemével, a magas ágyat dúsan körülölelő hurkolt, muszlin fátyolfüggönyök mögött. A friss, pirkadat előtti levegőtől libabőrös lett a karja. Vagy tán a félelemtől?

De mégis, mitől kellene félnie? Itt, Maha otthonában biztonságban volt. A fél világon keresztülcipelte az ékszereket, holnap - nem, már biztosan

ma van – befejezi a küldetését, a következő napon pedig visszarepül Franciaországba, vissza Machez...

Hangot hallott odakintről... lépés hangját, majd kiáltást... Madárfütty lehetett? Az órája szerint három óra volt, sötétség honolt odakint. Ilyenkor még az indiai madarak is biztosan a fészükben és a lombok közt alszanak, s csak hajnalban kelnek szárnyra. *Akkor mi volt ez?*

Ezúttal igazi félelem kúszott fel Sunny hátgerincén, meg sem mert moccanni. Tudta, hogy nincs ott senki, hiszen csak Rahm Singhgel és a néma cselédlányokkal találkozott, a kapussal, aki beengedte az autót, meg azzal a férfival, aki felszolgált a vacsoráját. Egyedül volt ismét. Most Indiában.

Dermedten újabb hangokra fülelt. Semmi. Megkönnyebbülten kifújta a levegőt. Olyan erősen figyelt, hogy a levegővételről is megfeledkezett. Most mintha a saját lélegzetvétele visszhangzott volna a csöndben.

Mac röppent a gondolataiba, a fejébe, odaképzelte a férfit maga mellé. Mac azt mondaná: *Ugyan már, Sunny bébi. Erős csaj vagy. Erre gondold. Találd ki, mit tegyél. Valószínűleg semmi az egész, mindössze annyi a dolgod, hogy kiszálsz az ágyból, és körülnézel...*

Mac ezt mondaná, és ezt is tenné. Semmi értelme az ágyban fekvé arra várnia, hogy történjék valami. Ha viszont bármi baj van, akkor jobb, ha felkészül.

Mivel el akarta űzni a fagyasztó félelmet, Sunny azt mondogatta magában, hogy ez csak amiatt van, mert egyedül tartózkodik egy idegen házban, egy idegen országban. Természetesen rendben van minden.

Felült, átvette lábát az ágy szélén, félrehúzta a muszlinfüggönyöket, és néhány másodpercig a kicsi falépcsőn állt.

A nyitott ablakhoz sietett. Mindössze egy trikót viselt meg a jóganadrágot, utazáskor mindig ezt hordta, mert pehelykönnyű és könnyen kezelhető, meg nem is akart meztelenül aludni ebben a hatalmas ágyban, ebben az idegen házban, ebben az idegen országban. Elhúzta a földet seprő, fuksziaszínű selyemfüggönyöket, s azok mögül kukucskált ki a teraszra.

Elég legyen, gondolta, elég legyen ebből az ostobaságból, Mac azt akarná, hogy hagyd abba. Mindazonáltal amikor végül kilépett az árnyékos teraszra, azt kívánta, bár csak Tesoro is ott lenne vele. A kicsi kutya ötven lépésről kiszagolna egy betolakodót, minden új hangra, bármilyen veszélyre éberén figyel.

Árnyékok csaptak le a terasz szélén, s a kis patak csobogott át a sziklákon. Sunny megengedett magának egy halvány mosolyt. Na, látod, gondolta megkönnyebbülten. Ez minden, amit hallottál, a víz csobog a sziklákon.

Hirtelen szélökés rázta meg a jacarandafákat, felhőket hajtva a fekete égboltot megvilágító félhold fölé, magával hozva a közeli tenger mocsaras szagát, és hunyorogni látszottak a fényfüzerek a Malabar Point körül s a tengerpart mellett vezető úton.

Sunny visszalépett a szobába, helyükre hullottak a nehéz függönyök, aztán bizonytalanul állt az asztal mellett, ahol alig órákkal korábban olyan békésen eszegette a szendvicsét. Az asztalt leszedték, valaki azonban otthagytott egy korsó gyümölcslevet egy pohárral, meg egy doboz francia

kekszet. Liu volt. Az a fajta, amelyiknek csoki van az egyik oldalán. Sunny szerette, de nyugtalankodott, így aztán nem evett belőle.

Képtelen volt elviselni a magányt az éjszaka közepén. Csengetni fog egy szolgálónak. Teát kér; Lapsang souchangot... nem, talán zöldteát... Most fura volt felidézni a tejes teákat, melyeket a malibui Starbucksokban ivott, mikor még normális kerékvágásban folyt az élet és ő nem félt. Milyen furcsa, hogy a Starbucks kisajátította a tea indiai elnevezését: *chai*...

Az ágy mellett ódivatú csengőmadzag lógott. Miközben nagyot rántott rajta, Sunny arra gondolt, hogy ez is az angol fennhatóság egykori emléke. Mivel válaszcöngést nem hallott, ismét az ágy szélére ült, beletúrt kócos hajába, és az villant át az agyán, hogy pocsékul nézhet ki. Kézbe vette az éjjeliszekrényen heverő BlackBerryjét, megnyomta Mac gyorstárcsázó gombját, de nem csörgött ki a hívás. Aztán Allie számát próbálta, majd Ronét. Hát ennyit az indiai high-techről – nem működött a telefonja.

A szobájába vezető zárt ajtókra pillantott. Nem hallotta szolgáló sietős lépéseit. Talán rosszul tette, hogy az éjszaka közepén csöngetett, de félt. Segítségre volt szüksége.

Felállt, belecsúsztotta lábát piros Conversébe, és hosszú léptekkel az ajtóhoz ment. Csak talál valakit. Megmondja, hogy rosszul érezte magát, és segítségre van szüksége, forró teára, arra, hogy tudja, nincs egyedül.

A hosszú, keskeny sárgaréz kilincsek vízszintesen helyezkedtek el a világos fapaneleken. Sunny lenyomta a jobb oldalt. Nem mozdult. Oké, akkor biztosan a másikat kell. Lenyomta a bal oldalt. Az sem mozdult. Megrázta az elsőt, majd a másodikat is. Az ajtót kulcsra zárták.

Most igazi félelem lett úrrá rajta, forróság futott végig a gerincén, mintha sav égette volna a torkát; minden pórusából verítékezett, csupa víz lett a haja. Pánikban rohant vissza az ágyhoz, de megbotlott a szőnyegben. Nyögdécselve tápázkodott fel, s kapaszkodott vissza a nagy pelyhes ágy biztonságába. Aztán érezte, amint egy kar hátulról kigyóként tekeredik a nyaka köré.

HETVENEDIK FEJEZET

– Egy mukkot se! – súgta egy indiai hang Sunny fülébe. Olyan közel volt, hogy érezte a férfi meleg leheletét. – Egy szót sem szabad kiejtenie, nem kiabál, nem sikolt! – Sunny érezte, hogy egy kés hegye feszül a bordáinak. – Most jön, nem csinál zajt, különben mások is meghalnak.

Meghalnak...? Mások is...? Sunny agyát feltöltötte a félelem adrenalinja, harcolj vagy menekülj üzemmódba kapcsolt, amit az őseiktől örökölt az emberek. A kiáltozás nem segítene, ezt megértette... Azonban ha túl akarja élni, nem veszítheti el a józan esztét.

Valami szövetet tekertek a feje köré, alig kapott levegőt, és nem látott... Hasadó hangot hallott, a férfi biztosan leszakította az ágyról a függönyöket, aztán elkezdte belecsavarni őt, körbe-körbe tekerte rajta a muszlinanyagot, akár egy múmián. A könyöke a teste mellé szorult.

– Indulás! – mondta kántáló indiai dallamossággal a férfi. – Lépkedjen mellettem. Egy szót se szóljon, különben valamennyien meghalunk.

Valamennyien meghalunk. Kiket értett a férfi a többes szám első személyen... *Ki mást...* Hiszen csak Rahm Singh van a házban, és a szolgálólányok, akikkel találkozott. Talán ők nem itt laknak, biztosan saját szállásuk van, esetleg a városban. És egyikük sem tud az ékszerről, ebben biztos volt. Kizárólag Maha tudott róluk.

De egyébként is, miért akarnák ellopni az ékszereket? Miért akarják elrabolni őt? Maha csak átalakításra küldte vissza az értékes nyakláncokat Mumbaiba. Ilyen köveket bármelyik ékszerbazárból, bármelyik kereskedőtől ellophatnak itt helyben. Mi végre ez a húhó?

Sunny valami keménybe, fémbe ütközött. Forró kipufogócső égette meg a lábszárát. Majdnem felüvöltött fájdalmában, épp időben fogta vissza magát. Hirtelen felkapták és belökték valahová, minden biztonnal egy teherautóra. Érezte a padozatra dobott szövetek alatt a fémbordákat. És érezte a fölötte álló férfi fokhagymaszagú leheletét, a bőre fűszeres kipárolgását, amikor ragasztószalagot tekert a már amúgy is elfedett szájára s a szeme köré. A félelem hangtalan sikolyt váltott ki belőle... *Nem kapok levegőt... Meg fogok halni... Jaj, Mac! Mac, nem akarok meghalni! Segítség, Mac...*

A muszlin meglazult, ezért a férfi összekötötte Sunny csuklóját és a bokáját is. De nem kötelet használt; amolyan szalmaszerű textúrája volt, a szaga pedig arra emlékeztetett, mikor a mamája szénát bálázott a lovainak, otthon, a Santa Fe közelében lévő ranchon. A férfi tehát vidékről való. *Jaj, istenem, istenem, ne engedj meghalni...*

A teherautó csikorogva elindult, bukdácsolva haladt lefelé az úton. Vajon a kocsibehajtón? Ha igen, akkor biztosan ott lesz a kapus, biztosan észreveszi, és segít neki. De a teherautó nem állt meg a kapuban, már lefelé kanyarogtak a hosszú domboldalon.

HETVENEGYEDIK FEJEZET

Ferdie és Giorgio megvárta, amíg Rahm Singh visszagyalogol a házhoz, csak akkor szálltak ki a kocsiból. Némán, pusztán egy intéssel Singh betessékelte őket a házba a konyhai bejáraton, amely elkülönült a vendégszárnytól és Maha fejedelmi hálószobáitól is. Arról azonban nem tudott a férfi, hogy a konyhát elválasztó, faragással díszített spanyolfal mögött a három néma szolgáló őt figyeli.

Singh bement a tálalóhelyiségbe, és előhozta rejtekhelyéről a táskát. A konyhában a fehér márványasztalra tette, majd a két férfira nézett.

A gazdagság légkörét árasztották, ezt irigyelte tőlük, a finom, csináltatott, könnyű nyári öltönyöket, az olasz pamutingeket, az importált cipőiket. Rahm Singh egyáltalán nem hasonlított rájuk, pedig akart.

- Hol van a nő, aki az ékszereket hozta? - kérdezte az egyik férfi.
- Már gondoskodnak róla. - Rahm Singh még nem intézte el a nőt, váratlanul érte a két férfi gyors érkezése.

Giorgio felvonta a szemöldökét.

- Ki tud még a gyémántokról?

- Csak a Mondragon.

- A nő nem?

- Megígérem, hogy semmiről nem fog tudni.

Rahm Singh kicipzárta a táskát, és kivett belőle egy súlyos arany nyakláncot, amely hatalmas, gömbölyűre csiszolt rubinokat font körül.

Ferdie kézbe vette a láncot, megfordította, tanulmányozta a sima aranyat a fonákján. Elővett a zsebéből egy fémszerszámot. A csúcsát beillesztette a legnagyobb rubin alá, és kiemelte a foglalatból. A hamis rubin üreges volt, úgy jött le, akár egy dió héja - feltárva az alá elrejtett gyémántot. Egy gyémántot, amely olyan tiszta volt, úgy ragyogott az egyetlen mennyezeti lámpa fényében, akár a Vénusz, az Esthajnalcsillag.

Ferdie felhorkant a gyönyörtől, miközben vizsgálta.

- Nem annyira nagy, de természetesen kitűnő minőségű.

Rahm Singh visszacipzárta a táskát. Az asztal mellett ült, a táska a földön állt a lába mellett.

- A többi még szebb, de előbb látnom kell a pénzt.

- Akkor nincs több tárgyalnivalónk - mondta Giorgio, de a gyorsaságáról ismert volt póljátékos, Ferdie vetette rá magát Rahm Singhre. A nyakába dőfte a fémszerszámot, mégpedig olyan erővel, hogy az indiai hátrazuhant a széssel, és leesett fejről a sárga-piros színű turbán. Mint egy szökőkútból, úgy spriccelt ütőeréből a vér, Ferdie gyorsan félreugrott az útból.

Giorgio fölállt, és mindketten a földön fekvő férfit nézték. Gurgulázó hang hagyta el Rahm Singh torkát, amikor Ferdie lehajolt, és megragadta a szerszámot. Rántott rajta egyet, de nem jött ki Rahm Singh nyakából. Újra megrántotta, a vas azonban mélyen behatolt az izmokba, a húsba, a csontba. Véres lett a keze, bár nem spriccelt már a vér, mert Rahm Singh szíve nem pumpálta többé. A férfi halott volt. Rengeteg vér vöröslött a feje körül, beszennyezte hosszú, olajos fekete haját és a márványpadlót.

Giorgio felkapta a táskát, beledobta a nyakláncot és a hamis rubin maradványait is. A gyémántot zsebre vágta. Észre sem vette a vérfoltot, melyet a csináltatott gyönyörű, könnyű nyári öltönyén hagyott, a drapp öltönyön, amelyet Rahm Singh olyannyira irigyelt. Aztán kimentek a konyhából, visszaültek a hosszú, fekete autóba, és elhajtottak.

A faragott paraván mögött a három néma nő nem sikolthatott, miközben végignézte Rahm Singh meggyilkolását. Rémulten, mezítláb szaladtak ki az éjszakába, de volt annyi lélekjelenlétük, hogy feljegyezték az autó rendszámát, hiszen Maha megtanította őket olvasni, majd továbbfutottak, gyorsan és rémulten, mint egykoron, amikor gyerekként a nyomornegyedben éltek.

HETVENKETTEDIK FEJEZET

Sunny egyik oldaláról a másikra gurult, minden kanyarban, mindegyik forduláskor nekivágódott a fémnek. Ismét megcsapta orrát a tenger illata, a sóval és a part menti bódékban árusított cukornád édességével keveredő mocsárszag. Gyerekek kiabálását hallotta, azokét, akik sosem alszanak, úgy bújnak össze, akár a kiveret kölyökkutyák, soványak, rémultek, és már tudják, mi a halál... Ahogyan most ő maga is.

A teherautó elkanyarodott. Sunny alig kapott levegőt, szinte megfojtotta a rácsavart szövet. Nagy nehezen a hasára fordult, felemelte a fejét, és bevágta a kerékvetőbe. Némán zokogott. Mac elvárná tőle, hogy kivágja magát ebből a helyzetből, csak azt nem tudja, hogyan. Vajon látja még valaha Macet? *Jaj, igen, igen, könnyörgök, istenem, én istenem, Maha istene és ennek az országnak bármelyik istene, aki szereti az emberiséget, aki szereti Indiát, aki szeret mindnyájunkat... segíts rajtam!*

Most mindenfelől zaj vette körül. A teherautó tömegben haladt; Sunny beszélgető, kiáltozó, érdes hangokat hallott, felemelkedő fémrolók csapódtak, nehéz dolgokat emeltek le járművekről és dobtak az utcára; nevetést, kiáltozást, rohanó lábak zaját hallotta. A teherautó megfarolt, majd gyorsan oldalvást mozdult, és Sunny ismét nekicsapódott a fémnek. Felnyögött.

Az autó végül nagy csörömpöléssel megállt. Kireteszelték a hátsó támfalat, csattanva zuhant le, valaki felugrott a platóra. Zihálva állt Sunny fölött, megragadta a karját, talpra rántotta, a földre ugrott, és maga után vonszolta a lányt. Sunny mindkét combját felsértette a kocsi fémszéle, érezte a lábán végigcsurgó vért. Azt mondta magának, ne törődjön vele; meg kell őriznie a nyugalmit, arra kell emlékeznie, hogy hová viszik, mi történik...

A férfi eloldozta a bokáját, azt mondta, járjon. Elgémberedett lábain járni legalább annyira fájdalmas volt, mint amennyire a vérző combjai sajogtak. Sárba lépett. Na, ennyit a piros Converse tornacipőről, gondolta Sunny, és majdnem elnevette magát, amiért ennyire nőként viselkedik most, amikor talán meg fog halni. *Nem, nem, nem!* Nem fog meghalni. *Nem* hagyja, hogy megöljék. *Nem* hagyja, hogy ők győzzenek. Haza akar menni Machez, viszont akarja látni Tesorót, az életét akarja...

- Lépcső! - mondta a maga dallamos angolságával a férfi. - Menjen fölfelé, kérem.

Kérem? Valami megváltozott. Sunny nem tudta, hogy mi, de egészen más lett a légkör.

- Most ide be! - A férfi előrelökte a csendbe, és Sunny hirtelen ráébredt, hogy egyedül van.

Tökéletesen mozdulatlanul állt, levegőt is alig merészelt venni, fülelt. A magány még félelmetesebb volt, mint az elrablójával lenni. Szinte azt kívánta, jöjjön vissza, és legalább a szeméről venné le a ragasztószalagot, meg a kámzsát a fejéről, és azt az anyagot is, amelybe úgy csomagolta be, akár egy múmiát.

HETVENHARMADIK FEJEZET

- Nem kellett volna ilyen durván bánni vele - mondta Maha a férfinak, abban az indiai dialektusban, amit mindketten ismertek.

- Mások is voltak a házban - felelte a férfi. - Mi mást tehettem volna? A kapus már halott volt.

Maha felsóhajtott.

- Értem.

- Nem hagyhattam, hogy kiabáljon a nő, önként nem jött volna velem, és tudtam, hogy gonosz dolgok történnek.

- És maga, nem gonosz? - Maha a férfira nézett. Tudta, hogy az, de senki más nem állt a rendelkezésére, hogy elvégezze ezt a feladatot.

A férfi kinyújtotta a kezét, és összedörzsölte az ujjait.

- A pénz - mondta. - Megtettem, amire kért. A nő itt van.

Maha egy összekötött pamutzacskót adott a férfinak. Az kinyitotta, gondosan megszámolta a pénzt, Mahára pillantott, bólintott, majd távozott. Maha hallotta, ahogy a rozsdás teherautó csörömpölve ismét elindul, végigdöcög a sikátoron, vissza a névtelenségbe. Soha senki nem fog tudni erről, csak ő, Maha.

Egy percig az ajtóban állt, a tehetetlen alakot nézte - a keze megkötözve, a teste vérfoltos fehér muszlinba csavarva, fején kámzsa, ragasztószalag gátolja a látását s némítja el a száját. Maha egy pillanatra Sharon Barnesra gondolt; a párizsi asszonyra; Yvonne Elmanra, Rahm Singhre.

Végül Sunnyhoz lépett.

Sunny érezte a parfümjé illatát, azt a finom indiai olajat, amelyet használt. Kellemesen ismerős volt, némi cédrus, pézsmá, ámbra, valamint tubarózsa és jázmin. Ez egy csodaszép indiai nő illata volt. Maháé.

Maha letekerte Sunny testéről a muszlinszövetet, letépte szájáról a ragasztószalagot, gyengéden lehúzta a szeméről is, és levette fejéről a kámzsát.

Sunny még mindig lehunyt szemmel állt, mélyeket lélegzett.

- Tudom, hogy még behunyt szemmel is felismer - mondta Maha.

- Ön feledhetetlen - felelte Sunny.

- Remélem, nem.

Maha elvágta Sunny csuklóján a kötelet, aki ismét azt az erős, édes szénaillatot érezte.

- Az a férfi, aki megkötözött, lovakkal foglalkozik - mondta, és hallotta Maha nevetését.

- Maga aztán nem semmiért detektív.

Sunny rávette magát, hogy kinyissa a szemét, Maha pedig hátralépett, és figyelte, amint a másik nő felméri az üres helyiséget a maga gazdagon díszített, omladozó állapotában, a faragott gipszpárkányokat, a szilánkosra töredezett tikfa padlót, a boltíves ablakokat a betört üvegtáblákkal, s azon túl egy kiszáradt platánfát; a megvetemedett, ferde ajtót, és a fuvallatot, mely a bazár illatait fújta be az elhagyott házba.

Sunny végül Mahára nézett. Egy teljesen más Mahára, mint akit ismert. Ez a nő úgy volt felöltözve, akár egy parasztasszony, a kerek nyakú felső fölött egyszerű pamutszárít viselt, amit ezúttal nem elegáns ékszertű rögzített. Műanyag papucs volt a lábán, a haját pedig, a varázslatos, hosszú, fényes fekete haját kontyba fésülte. Maha megfogta a szárija végét, a feje köré vonta, csak a két szeme látszott ki belőle.

- Nos, egykori barátnőm, most mit gondol az élet felkínálta lehetőségekről?

- Azt kívánom, bárcsak sose hallottam volna magáról - felelte Sunny.

Maha bólintott.

- Én is ugyanezt kívánom. De már késő, és tovább kell lépnünk. - Tapsolt egyet, s a házban megismert három szolgálólány sietett be.

- Nézze meg őket - mondta szomorúan Maha. - Én biztonságot kínáltam neked, új életet, a házam oltalmát. Látni akarja a sebhelyeiket?

A nők felemelték a fejüket, hogy Sunny láthassa az arcukat.

- Ismertem azokat a férfiakat, akik ezt tették velük, még kislányok voltak, és nyomornegyedekben laktak, mint én, rothadó szeméttelpepekről ettünk, férfiak elől menekültünk, amikor lehetett, futottunk, futottunk, mindig csak menekültünk. - Maha egy pillanatra elhallgatott, majd folytatta. - Tudja, hogy némák? Kivágták a nyelvüket, hogy még szájalomra méltóbb koldusok legyenek, néhány pennyvel többet pityeregjenek ki azon a szájalmas, fuldokló hangon, amit az üres szájukból kiadtak. Évekkel később, miután elmenekültem, visszamentem, és megkerestem a kis barátnőimet. Magammal vittem őket, meggyógyítottam, már amennyire meg lehet gyógyítani egy olyan nőt, aki ilyen borzalmakat élt át. Most már sosem fognak elhagyni engem. Bármilyen irányt is vegyen az életem, velem lesznek.

Sunny alig tudta felfogni ezt a szörnyűséget. Képtelen volt a nőkre nézni. Legszívesebben bőgött volna. Ehelyett azonban mereven Mahára nézett.

- És most engem is arra ítélt, hogy örökké magával legyek, Maha, bárhova megy is?

A nő felnevetett.

- Azt hiszem, el kell magyaráznom valamit. Az, amit öntől kértem, mármint hogy hozza el az ékszereimet Mumbaiba, *nem* volt törvényes. Azok a csodaszép, nagy, kerekre csiszolt kövek hamisak, csupán burkolatok voltak a gyémántok számára, amelyeket azon az estén Monte-Carlóban a La Fontaine-től loptak el. Emlékszik, Sunny, amikor a szálloda bárjában voltunk, és hallottuk a járőrautók szirénáit? Az volt a pillanat, amikor tudtam, hogy sikerrel jártunk, és aztán beviharzott Sharon meg Ferdie és Giorgio. A bűntársaim. És Rahm Singh is, aki szintén elárult, és megölte volna magát.

Maha közelebb húzódott Sunnyhoz, megfogta a karját.

- Tudja, évekkel ezelőtt rájöttem, hogyan verekedjem ki magam a nyomornegyedből. Először persze kicsiben, de aztán egyre bátrabb és okosabb lettem. Elkészítettem az ékszereimet, jól elkeltek, de én többet akartam. Sokat akartam. *Mindent* akartam... És így váltam a világ egyik legjobb tolvajává.

Mahát nevetésre készítette az emlékezés, miközben ismét szólította a cselédeit.

- Öltöztessétek fel - mondta az ő nyelvükön. - Sötétítsétek el a bőrét, fessétek ki szénnel a szemét, kenjétek hennát a hajára. Közülünk valónak kell látszania.

Aztán Sunnyhoz fordult:

- El fogják maszkírozni. Engedje meg, ha élve akar kijutni innen. Miután végeztek, átkísérik a bazáron. Elviszik egy ismerősömhöz. Jó barát. - Maha szomorúan elmosolyodott. - Most alighanem volt barátot kell mondanom, hiszen ezután nem akar majd ismerni többé, talán még azt is letagadja, hogy valaha ismert. - Megvonta a vállát. - Ez nem számít. Már elküldtem neki az üzenetemet. Gondoskodni fog magáról, Sunny. De nem hívhatja fel a rendőrséget, meg se kíséreljen telefonálni Macnek, addig nem, amíg a

barátom el nem rendezi a dolgokat. Csak akkor, ha ő azt mondja, már biztonságban van.

- És önnek lesz elég ideje egérutat nyerni - jegyezte meg Sunny.

Maha mosolygott.

- Megmentett - mondta Sunny.

Maha ismét elmosolyodott.

- A romlottság mindenütt ott van, kedves Sunny. Kizárólag ebben a férfiban bízhat meg. Az élete ennek a jóembernek a kezében van.

- Egy szót sem szólok addig, amíg nem ad engedélyt rá - ígérte Sunny. Már tudta, hogy Maha mentette meg az életét. Ez a legkevesebb, amit megtehet.

A három nő már barna olajjal dörzsölte be a lábfejét és a karját, hennát kentek a hajára. Sunny hirtelen nem bírta tovább.

- Maha! - kiáltotta. - Ez nem lehet igaz. Ez nem történhet meg. Magának nem voltak rossz szándékai, maga csak a gyémántokat lopta el...

- Tévedtem - mondta halkán Maha. - Tudnom kellett volna, hogy ahol pénzről van szó, nagy pénzről, ott bármi megtörténhet, és rendszerint meg is történik. A férfiak gyilkolnak a pénzért, ez ilyen egyszerű. Olyan emberek, akikben megbíztál. De gyakran érdemtelen személyekre pazaroljuk a bizalmunkat, ahogyan a szeretetünket is.

Hátralépett, figyelte, ahogy a nők kék pamutszárit tekernek Sunnyra, ügyesen behajtogatják, és mivel úgysem tudná, hogyan viselje és mozgassa a ráncokat járás közben, egy hatalmas biztosítótűvel rögzítették.

- Az akvamarinom jobb lett volna - jegyezte meg halk kacagással. - És most, kedves Sunny, a sötét szemével meg az arcát elrejtő kék pamuttal úgy néz ki, akár a húgom.

Maha ismét összecsapta a tenyerét, a nők odamentek, és megálltak mellette. Hozzájuk beszélt, elmondta, mit tegyenek, egy papírlapot adott nekik, rajta egy címmel, a kulinak, és egy másik cédulát a gyilkos autójának rendszámával, ezt a férfinak küldte. Aztán odament Sunnyhoz.

Egy hosszú percig nézték egymást. Maha megérintette Sunny arcát.

- Végtelenül sajnálom, hogy fájdalmat okoztam önnek - mondta, és ezzel kiment a szobából.

Sunny hallotta lépteit a falépcsőn, aztán őt is leterelték, majd ki egy sikátorba, a lármás bazárba, ahol férfiak tolongtak, mindenféle portékát árultak, a CD-től a régi bútorokig; kántálva kínálták az áruikat; *chait* árusítottak, apró fémcsészékben, a nyakukban lógó forró vizes tartályokból; gyerekek mangódzsúsz és rózsaszín cukorkákat árultak; biciklis riksák vágtak utat a bódék között; egy barna tehén békésen legelészett egy másik stand zöldségeiből; curry és bürökszéna, koriander és kömény meg a halomba hordott sárga és vörös színű fűszerek aromája érződött.

A szolgálók közül kettő elöl haladt, sietős léptekkel, lehajtott fejjel. Sunny mögöttük szedte a lábát, szariját az arca előtt tartva, míg a harmadik nő szorosan a nyomában szaporázta lépteit. Még csak észre sem vette a két férfit, aki bő indiai pamutnadrágban, olcsó ingben, sötét napszemüveggel és Yankees baseballsapkában rohant el mellettük. Ferdie és Giorgio, báránynak öltözött farkasok, Maha nyomában, akit halottnak kell tudniuk ahhoz, hogy ők biztonságban legyenek.

A szolgálók gyakorlottan nyomultak előre a tömegben. Elérték az utca végét, ott megálltak, amíg két biciklis riksakuli csikorogva lefékezett mellettük. Sunny az elsőbe szállt be az egyik nővel, a másik kettő követte őket. A kulinak odaadták a papírt a címmel, aztán mindketten elpedáloztak, maguk után húzva emberi rakományukat, mintha súlytalanok lennének.

Hamarosan maguk mögött hagyták a tömeget, békésebb, kertesházakból álló környékre értek. Egyenruhás gyerekek, hátukon könyvekkel teli táskákkal igyekeztek az iskolába; fehér uniformisba öltözött cselédek kutyákat sétáltattak; szakácsok siettek a bazárba friss élelmiszerért; pasztellszínű házak bújtak meg bougainvilleasövények mögött, és tamariszkusz-fák vetettek árnyékot a kellemes, takaros otthonokra, ahol valódi emberek éltek.

A riksák egy világoskék ház előtt álltak meg, olyan színű volt, mint Sunny szárija. A kapuban lévő őr gyanakodva méregette őket, mígnem a nők egyike átadta neki a munkaadójának szóló üzenetet. A férfi fölvette a telefont, és felszólította a házba. Egy perccel később intett, hogy bemehetnek, de a nők a fejüket rázták. Sunnyra mutattak: csak ő megy be. Megvárták, amíg kinyílt, majd csendben bezárult mögötte a kapu, aztán elmentek.

Sunny utánuk nézett. Teljes szívéből remélte, hogy ismét megtalálják azt a békét, amit Maha nyújtott nekik.

A házhoz vezető márványlépcső tetején egy férfi várt rá, mindkét kezét feléje nyújtva üdvözölte. Alacsonyabb volt Sunnynál, de terebélyes, kellemes arcán kackiás bajusszal, s a nyugodt tekintély légkörét árasztotta.

- Jöjjön be, kedvesem - mondta. - Jai Lal vagyok, és segíteni fogok önnek.

HETVENNEGYEDIK FEJEZET

Mumbai

Ronnal a pilótaülésben a Citation elszállt Mumbai zöldeskék partjai felett, szintbe állt, készen a leszállásra. Szeméthegek látszottak a modern toronyházak között, az utcák fulladoztak a forgalomtól, emberek, tehének és riksák, kutyák és macskák kavarogtak, meg az elegáns házak ketreceiből kiszabadult vad kakaduk keresték a szabadságot a pálmafák között. Zöld pályákon „krikettfehérbe” öltözött fiúk kriketteztek, poros sikátorokban másfajta fiúk törött partvisnyekekkel és lopott labdával baseballt játszottak. A lóversenypálya gőzerővel működött; ragyogó pejlovak izzadtak a karámban; és kalapos hölgyek pezsgőztek, miközben az utcán a kitanult kölykök mindent elloptak, amihez cingár kezük hozzáfért. Mumbaiban folyt a mindennapi élet, amikor Ron leszállt a géppel és a magánhangárokhoz gurult.

Már várták őket. Két egyenruhás férfi dőlt lazán egy járőrautónak, és Mac már a rendőrfőnökkel beszélt telefonon. A fiatal amerikai nő elrablásáról szóló híreket még visszatartották, amíg a rendőrfőnök emberei átkutatják a bazárokat és az összes ismert búvóhelyet. Most azonban hírekkel szolgált.

Két holttestet találtak Maha Mondragon házában, a kapust és Rahm Singhet, Maha asszisztensét, azt a férfit, aki vigyázott a nő életére és felügyelt a házára a Malabar Hillen. A felügyelő elmondta Macnek, hogy Singhet nyakba szúrták, úgy tűnik, a gyilkos nem tudta kihúzni a fegyvert, mert még kiállt az áldozat torkából, amikor rátaláltak a vérözönben. A fegyver egyébként gyémántvágó szerszám volt.

Senki mást nem találtak a házban, noha közismert, hogy Mondragonnak tífzós személyzete volt.

- Amikor baj történik itt, mindenki eltűnik - mondta a rendőrfőnök. - Visszamennek az utcára, a bazárokbá, vidékre, ahonnan jöttek, bárhová, csak oda nem, ahol zúr van. - Elhallgatott, majd folytatta: - Miss Alvarez nem volt ott, bár van rá bizonyíték, hogy a házban tartózkodott, ruhák lógnak a vendégszoba szekrényében, és aludtak az ágyban. Sajnos, Mr. Reilly, a szobában rendetlenség uralkodik, valószínűleg dulakodtak benne.

Macnek minden energiájára szüksége volt ahhoz, hogy átvágjon a kifutópályán és beüljön a rendőrautóba. Ron mögötte bicegett, már amennyire a két mankón tudott, és elhajtottak Maha házához.

Rendőrok őrizték, akik már várták őket. Végigmentek a hűvös helyiségeken, amelyek berendezése India kerti virágokat utánozó, ragyogó színeiben pompázott.

Ron elragadtatva szólalt meg.

- Micsoda hely! Jobb, mint Bel Air... Káprázatos színek...

- Fogd be, Ron! - mondta fogcsikorgatva Mac.

- Bocs. - Ron elhallgatott.

Bekísérték őket a vendégszobába. Ron rossz előérzettel figyelte, ahogy Mac az ágyhoz megy, megérinti Sunny testének lenyomatát, az egyik oldalon lévő néhány lépcsőfokot, a leszakított muszlinfüggönyöket, s a

vérnyomot, mely az ágy oldalától a selyemszőnyegen keresztül egészen a nyitott francia-ablakig húzódott.

Mac tudta, hogy a rendőrök már alaposan átkutatták a szobát, de ő újra átnézte. Sunny mobiltelefonját kereste. Nem találta. Ösztönösen tárcsázta a számát, és megdöbbsent, amikor kicsöngött a készülék. Nem kapott választ.

Felhívta a rendőrfőnököt, megkérte, próbálja lokalizálni a mobiltelefon helyét.

Ismét végigmentek a házban, ezúttal a konyhába.

- Várj csak! - Ron megtorpant, s egy faragással díszített rácsos paravánt nézett. Az egyik oldalon állt, egy keskeny lépcsőház előtt. - Jó hely a kémkedésre - mondta.

Mac fölment a lépcsőn, és megállt a paraván mögött. Lenézett a konyhába - akár egy százfős parti kiszolgálására is elég nagy volt: sütők, mikrohullámú készülékek, a falak teljes hosszában gázégők... Mahának legalább egy tucat séfre volt szüksége, nem pusztán egy szakácsra és két segédre. A hatalmas ajtók tárva-nyitva álltak. Mac tudta, hogy a halál szagát akarták kiszellőztetni. Egy márványlap szolgált asztalként, hat szék állt körülötte, egy felborulva hevert a földön, kettőt pedig hátrahúztak.

Zöld ruhás fiatalemberek még mindig a bűntény helyszínén dolgoztak, négyzetcentiméterenként vizsgálták végig a padlót, kis nejlonzacskókba csipesszel raktak be hajszálakat, szövetdarabkákat, megszáradt vért.

Rahm Singh holttestét már elvitték, de sötét tócsában állt az alvadt vér. A mindenütt jelen levő legyek rajzoltak fölötte. Egy félig letekerődött turbán feküdt ott, ahová akkor esett, mikor a férfi hátrazuhan a székkal, élt még, hiszen ömlött a vére. És Mac gyanította, hogy még akkor is élt, amikor a gyilkosai elvitték azt, amiért jöttek.

A rácsos paraván mögött azon tűnődött, vajon ki állhatott tegnap este ezen a helyen. Ki volt tanúja a gyilkosságnak? Ki ismeri a gyilkosok kilétét?

Vibrált a telefonja, a rendőrfőnök kereste. Bemérték a helyet, ahol Sunny telefonja csöngött, az egyik bazárban, ahol közismerten hemzsegnek a veszélyes bűnözők.

Amikor Mac és Ron megérkezett a bazárba, a rendőrség már teljes erővel dolgozott, a tömeg szétrebbent előttük; ellenőrizték a bódékat, benéztek mögéjük is, sikátorokat, régi épületeket kutattak át, mert itt semmi nem volt túl öreg, túlságosan lerobbant ahhoz, hogy a legszegényebbek ne lakják a házakat. Mindössze egyetlen ház volt vészjóslóan üres. Bementek, majd föl a falépcsőn a második emeleti szobába.

Megtalálták a szakadt muszlin ágyfüggönyöket, a használt ragasztószalagot, a vérnyomokat. Sunnyt azonban nem. A bűnügyi fotósok már dokumentálták a helyszínt, amikor Macnek megcsörrent a telefonja.

- Én vagyok az - mondta Sunny. - Mac, jaj, Mac, ide kell jönnöd értem...

- Mondd meg, hol vagy. - Mac már rohant is lefelé a lépcsőn, ki az ajtón.

Sunny megadta a címet.

- Jól vagyok, most már biztonságban, egy nagyszerű ember segített... épp a rendőrfőnökkel beszél telefonon. Előbb nem hívhattalak, majd mindent elmondok, amikor ideérsz, elmondom a rendőrségnek is, tudom, hogy ki fognak hallgatni...

Mac átnyomakodott a tömegben a rendőrautóig, ahol Ron várta. Megmondta a sofőrnek a címet, aztán arra gondolt, hogy telefonál a rendőrfőnöknek, de úgy döntött, vár, ameddig odaér Sunnyhoz.

Hamarosan igen jó környéken hajtottak át, szép házak kertjében szép gyerekek szép futball-labdákat rugdostak. Itt normális volt az élet.

A világoskék háznál már várt rájuk az őr, és kinyitotta a kaput. Mac a lépcsőn állva pillantotta meg Sunnyt. Fehér pamut Nehru-inget viselt, amely épp a térdéig ért, és műanyag papucst. Mindkét lábszára be volt kötve. Hátát verdeső, hennával befestett selymes hajával és könnyes szemével olyan volt, akár egy angyal. Legalábbis Mac így gondolta. Egy indiai angyal, egy indiai mennyországban.

Sunny széttárta a karját, s ő besétált az ölelésébe.

- Mi tartott ilyen soká? - kérdezte sírás és nevetés közepette Sunny, éppen úgy, ahogyan Monte-Carlóban. Szorosan átölelték egymást, mintha sose jönne el a holnap, és ezúttal nem sok hiányzott hozzá.

HETVENÖTÖDIK FEJEZET

A vendéglátójuk, Mr. Jai Lal diszkréten a háttérben maradt. Mac felpillantott, s amikor találkozott a tekintetük, a férfi egy kis szoba felé mutatott, a folyosóról nyílt.

- Ott magukban lesznek - mondta.

Mac a karjába kapta Sunnyt, a nyakát csókolgatta, miközben bevitte a félhomályos, könyvekkel teli szobába. Bőrének illata tiszta volt, haja fényes zuhatag-ként lebegett. Amikor elhelyezte a párnázott szófán, a műanyag papucs leesett Sunny lábáról. Könny csillogott a férfi szemében.

Sunny fölemelte a mutatóját.

- Az erős férfiak nem sírnak - suttogta.

- De igen, sírnak, amikor kiderül, hogy szerelmük életben van, nem gyilkolták meg, és nem vetették az út szélére a testét. Azért, mert itt vagyok vele, és nem engedem el a szemem elől soha többé...

- Sajnálom - mondta Sunny. - Végtelenül sajnálom, Mac, ez akkora ostobaság volt, pusztán az ostoba büszkeségem, hogy megmutassam... bebizonyítsam neked, hogy képes vagyok a függetlenségre.

- Sunny, Sunny! Nem ismerek nálad függetlenebb nőszemélyt. Az égvilágon semmit nem kell bebizonyítanod nekem, kivéve azt, hogy még mindig szeretsz.

Sunny megcsókolta, hosszan, epekedően, mindkét kezével a férfi hajába túrva.

- Örökké szeretni foglak - mondta, miután kibontakoztak a csókból. - ígérem, nem szököm el többé.

- Tudnom kell, mi történt.

Mac még mindig átkarolta Sunnyt, ő pedig a férfi vállán pihentette a fejét, és beszámolt neki Maháról meg arról, hogy fogadjuk el az élet felkínálta lehetőségeket, és arról, hogy elszállította az ékszereket Indiába. Semmit nem hagyott ki, és ezzel fejezte be a mondandóját:

- Érted már, Maha tudta, hogy Rahm Singh elárulja, tudta, hogy a férfiak gyilkolni fognak, és értem küldte azt az embert, hogy vigyen el abból a házból.

- Mielőtt téged is meggyilkolnak.

Sunny komolyan nézett a férfira.

- Maha megmentette az életemet.

Mac most Danielle Sorisra és Yvonne Elmanra gondolt, meg a cigánylányra, abban a merészen rózsaszínre kicsinosított, cellaszerű prágai lakásban. Felidézte a barnásfekete vértócsákat, Rahm Singh megalvadt vérét a konyha világos márványpadlóján; és a kapust, aki a fejére mért ütéstől végezte be. Ki tudja, hányan haltak meg ennek az ékszerrablásnak és gyilkosságnak a nyomán?

- Maha bűnös - mondta Mac -, még akkor is, ha köszönettel tartozom neki, mert megvédett téged. Maha bűnös.

- Elkapta a rendőrség?

A férfi megrázta a fejét.

- Még nem.

- Jai Lai felhívta a rendőrfőnököt - mondta Sunny. - Elmesélte neki az egész történetet, és megadta a gyilkos kocsijának a rendszámát. Meg fogják találni őket. Hamarosan itt lesznek, én pedig elmondom nekik, ami történt, válaszolni fogok a kérdéseikre. - Mac szemébe nézett. - Mahát azonban soha nem fogom elárulni, és ő tudja ezt. Fogalmam sincs, hol van, hová ment... mi lesz vele. Ez az igazság.

- Tudom. - Mac megértette azt is, hogy Mahának megvan a magához való esze, és nem árulta el Sunnynak. Maha pontosan tudta, mit csinál.

Még néhányszor megcsókolta Sunnyt, aztán diszkrét köhécselést hallottak odakintről.

- Mr. Reilly, Ms. Alvarez, fel kell ajánlanom önöknek a vendégszeretetemet. Kérem, mielőtt eláraszt bennünket a rendőrség.

Mosolyogva felálltak, és kéz a kézben az ajtóhoz mentek. Mr. Jai Lal vidáman mosolygott rájuk.

- Kitűnő - mondta. Megfordult és mutatta az utat. - Kitűnő. Mondhatom, most minden jól alakul.

HETVENHATODIK FEJEZET

Mac megrázta Jai Lal kezét, köszönetet mondott neki, amikor vendéglátójuk a gyönyörű szalonba vezette őket, ahol Ron kényelmes díványon ült, s egy díszes, hímzett zsámolyra polcolta fel törött lábát. Odakint szökőkút küldött hús vízpermetet a levegőbe; aranyhal cikázott mohos sziklák között, egy hatalmas, aranyozott ketrecben pici, ékszerszínű pintyőkék meg sárga kanárik csicseregtek. Mac arra gondolt, olyan itt, mintha egy hollywoodi filmben lenne. Még kövér, sugárzó arcú vendéglátójuk is úgy festett, akár egy filmszínész.

Ámde tévedett. Jai Lal nem volt hollywoodi filmszínész. Tanult és feddhetetlen jellemű férfiú volt, aki arra használta a gazdagságát, hogy elnyomott és hajléktalan emberekkel dolgozzon.

Sunny és Mac leültek az aranyozott brokátszófára, fogták egymás kezét. Ron velük szemben foglalt helyet a zöld selyemdíványon. Jeges mangózsúzt szolgáltak fel nekik karcsú, hideg poharakban, meg kicsi, édes és fűszeres süteményeket, s mialatt a rendőrfőnök érkezésére vártak, a helyzetükre fogékony Mr. Lal azzal töltötte ki a feszélyezett csendet, hogy önmagáról mesélt. Mac azonban csakhamar ráébredt, hogy a férfi valójában Maháról beszél.

- Mahához hasonlóan - mesélte Lal - lobbiztam azért, hogy tüntessék el a szeméthegeyket, hogy gondoskodjanak a gyerekekről; hogy otthont szerezzenek nekik, és legalább annyi iskoláztatást biztosítsanak számukra, hogy írni és olvasni tudjanak. És azután? Segítettünk nekik munkát találni. Még kertészként is jó dolgozni, kreatív munka, a szépség kifejezése, a lealjasodás helyett, amit jól ismertek. Vagy szakácsként. Az ennivaló dolyfös dolog azok számára, akiknek sosem jutott belőle elég. Vagy szolgálóként, hiszen jobb padlót fényesíteni egy nyugodt, hűvös, biztonságos házban, mint a sikátorokban összebújni, azért imádkozva, hogy ne molesztáljanak.

Jai Lal tovább is ment ennél, azt mondta, hogy amikor képes volt rá, ő és Maha segítették azokat a különleges gyerekeket, akik kimagaslottak az iskolában, akiknek az intellektusát és az elvárásait nem tette tönkre a környezetük, az álmodozókat, a művészeket, a majdani értelmiségieket, akiket egy másik birodalomba röpített a kíváncsiságuk, lehetővé téve számukra, hogy ösztöndíjasként bejussanak az egyetemekre. Semmi kétség nem fért ahhoz, hogy Jai Lal csodálatos ember, Macnek azonban tudnia kellett, hogy hogyan ismerte meg Maha Mondragont.

- Ugyanazoknak a jótékonyági szervezeteknek dolgoztunk - felelte Lal.
- Maha elkötelezett asszony. Önök talán nem tudják, de éppen egy olyan háttérből sikerült felküzdenie magát. Én csodálom a bátorságát, a lelkierejét, a tisztességét.

- De Maha ékszertervező - vetette közbe Mac. - Honnan szerzett támogatást ahhoz, hogy belevágjon ebbe a munkába?

- Itt nem teszünk fel effajta kérdéseket - válaszolta Lal. - Egy asszony eltévelyedései csak órá tartoznak. Nem volt könnyű neki, ám amikor megmutatta az első rajzait, sikerült tőkét szerezniem, hogy folytathassa a munkáját.

- Aztán nemzetközileg ért el sikereket, és nagyon gazdag lett.

Mr. Lal bólintott.

- Gratuláltam neki.

És akkor megérkezett a rendőrfőnök a kíséretével és rengeteg kérdéssel.

HETVENHETEDIK FEJEZET

Nagyon késő volt már, amikor Maha végre hazaért. Feljöttek a csillagok, gyémántok a tintakék éjszakai égbolton, és tudta, hogy sokkal szebbek, mint La Fontaine bármelyik ékköve.

A rendőrök a főbejáratnál őrködtek, Mahának azonban megvolt a maga titkos bejárata, a dombtető felől osont be, a mohás sziklákon ezüstösen csillogó keskeny patakot követve, meg-megállt a néma csendben, hogy élvezze az éjszaka virágzó jázminokat, amelyeket ő ültetett, amikor otthont teremtett magának ezen a helyen.

Ahol szintbe került a domb, kicsi, piros, kínai stílusú híd ívelt át a patakon. Maha szeretett ott álldogálni, elnézegette a víz szélén játszó aprócska zöld békákat, a fák közt függő fehér nádkalitkákat, bennük az eledeles edényekkel, melyek a birtokára csalogatták a vadmadarakat. Maha nem félt. Halkan sétált a szépségben, amelyet ő teremtett. Nem volt több kígyó ebben az édenkertben. Csak béke honolt. Most.

Megkerülte oldalról a házat, észrevette, hogy nyitva vannak olyan ablakok, amelyeknek zárva kellene lenniük; egy lámpa még égett a folyosón, visszatükröződött az ablaktáblákban. Maha vállat vont, megengedett magának egy mosolyt. Ez többé már nem az ő gondolja.

Amikor a ház homlokzatához ért, megállt és ellenőrizte a kocsifelhajtót, ámbár tudta, hogy a kaputól, ahol a rendőrök őrködtek, nem láthatják meg.

Pamutszáríja suhogott, miközben átvágott a teraszon a hosszú, kobaltkék medencéhez, melynek vizén bougainvilleaszirmok lebegtek, és Mahalakshmi, a gazdagság és prosperitás istennője őrködött: magasan, aranyozottan, élénk színűén. Az éjszaka halott fényében szinte elevennek látszott.

Maha megszólította az istennőt:

- Kezdetben jó volt a tudat - mondta -, hogy okos vagyok, még a nemzetközi rendőrségnél is okosabb. Biztosan emlékszel rá, hogy gyerekkoromban a rendőrség volt az ellenség, elzavartak bennünket az utcákról meg a trágyadombokról, el a szemük elől, a gondolataikból. De mindezt már tudod. Követted minden lépésemet.

A földre telepedett, a tükörképét nézte a sötétkék medencében, azon tűnődött, aki volt, és azon, hogy többé már nem az: a lángész a meggondolatlan, profin kivitelezett ékszerrablások mögött, az a nő, akinek háza és pénze van, és jó úton halad a társadalomban elfoglalt legitim helye felé. Ez lett volna az utolsó rablás. Tolvajokat drága szőrmébe meg Marilyn-maszkokba öltöztetett. Természetesen Sharon toborozta őket; a törvénnyel szembekerült fiatal nőket, akik már szökésben voltak, és alig várták, hogy pénzt keressenek, aztán lelépjenek. Maha sosem használta kétszer ugyanazt a nőt, és sosem tudták róla, hogy kicsoda. Sharon tartotta a kapcsolatot a szóba jöhető tolvajokkal, akik arra vártak, hogy Párizsból vagy Budapestről felhívják őket.

Sharonnal egy divatbemutatón ismerkedett meg, és rögtön felismerte a nő örültségét. Instabil volt, veszélyes és mindenre hajlandó, ami pénzt hozott neki. Maha pedig nagyszerűen kiaknázte e tulajdonságait. Minden

jól alakult volna, ha Sharon végül nem veszíti el a józan eszét – dühöngő gyűlöletében megtámadta azt a nőt Párizsban, majd azt a másikat, Monte-Carlóban, megölte. És a cigánylányt is lelőtte, aki ellopta a bundáját, megtalálta zsebében a gyémántot, és éppen annak az orgazdának adta el, aki nekik szokta átcsiszolni a köveket. A Black Rose pisztollyal lőtte le. Mennyire jellemző Sharonra. Mindig stílusos.

Mennyi gyilkosság, gondolta, a nyomornegyedekre visszaemlékezve, ahonnan elmenekült, ahol a gyilkosság mindennapos. Azt hitte, megmenekült, és tessék, most megint ott tart, ahonnan elindult.

Odament Mahalakshmi istennő elé, és letérdelt. Háromszor a földhöz érintette a fejét. Aztán egyetlen mozdulattal a medencébe taszította a szobrot.

Hatalmas csobbanás hallatszott, vízözön, és dörrenés, akár egy ágyú hangja.

A rendőrök riadtan kiáltoztak a kapunál. Maha a kobaltszínű medencébe nézett, melynek úgy hullámzott a felszíne, mintha vihar korbácsolná. Az istennő szobra két darabban hevert az alján. Korall, fukszia, narancs és fehér bougainvilleaszirmok lebegtek fölötte.

Ismét rendőrségi szirénák vijjogtak az éjszakában. Maha megfordult, csöndesen visszaindult a dombra, és éppolyan titokban osont ki, mint ahogyan bejött.

Nem nézett hátra.

HETVENNYOLCADIK FEJEZET

Pru és Eddie együtt voltak Allie-vel a dordogne-i házban, a cserepes mikulásvirággal díszített konyhaasztalt ülték körül, vörösborot ittak, a legújabb évjáratot, és májpestétomot meg sajtot majszoltak. A hatalmas, régi kőkandallóban ropogott a tűz, Kedves, a buta labrador behunyt szemmel előtte terpeszkedett. Odakint még karácsonyi fények ragyogtak, és bömbölt a januári szél. Idebent azonban minden kellemes volt, bár néhány ember hiányzott nekik.

A telefon pityegésére mindnyájan talpra ugrottak. Allie már rá is vetődött, hogy felvegye.

– Ők azok? – kérdezte Pru.

Allie a barátnője felé fordulva bólintott, miközben beszélt:

– Mi történik, Ron? Sunny biztonságban van? Hol vagytok? – kérdezte egy szuszra.

– Sunnynak volt egy kis, te úgy mondanád, „kalandja”, de jól van – felelte Ron. – Majd elmeséli a sztorit, amikor találkoztok.

– És az mikor lesz?

– Hamarosan. Úton vagyunk Prágába.

– Prágába? És mi van a lábaddal?

– Pokolian fáj, de ez jó. Mi van a tiéddel?

– Autogramot írtam a saját gipszemre... „Minden jót, Allie Ray”. Aztán zárójelben még hozzáírtam: „Perrin”. Bíborszínű filctollal.

– Örülök, hogy engem is belevettél – nevetett Ron, majd azt mondta: – Kedvesem...

Allie arca sugárzott, szerette, amikor Ron a „kedvesének” szólította.

- Ígérj meg nekem valamit.
- Bármit.
- Na, nem sietted el egy kicsit? Még azt sem tudod, mit akarok kérni.
- Ó, dehogynem. - Allie nagyon is jól ismerte a férjét. - Arra kérsz, hogy ígérjem meg, soha nem hagylak faképnél, és nem futok el Indiába egy zsákra való smaragddal és rubinnal, hogy bizonyítsak neked.

Ron felnevetett.

- Rögtön vetted a lapot.
- Mikor jöttök vissza?
- Holnap, holnapután. Macnek van néhány befejezetlen ügye Prágában.
- Lefogadom, hogy egy újabb gyilkosság - nyugtalankodott Allie.
- Az egész összefügg - felelte Ron. - Monte-Carlóban találkozunk. Mint tudod, ott is van még egy csipetnyi befejezetlen ügy, amit el kell intézni. Apropó, Mac azt üzeni Eddie-nek, hogy ura a helyzetnek. Majd Prágából felhívlak.
- Csókoltatom Sunnyt.

Allie letette a kagylót, és a többiekre pillantott, akik aggódva néztek vissza rá.

- Sunny jól van, ez a jó hír. Majd mindent elmesélnek, amikor találkozunk Monte-Carlóban. És Eddie, Mac azt üzeni, hogy nyugi, *teljesen* ura a helyzetnek. Tudom, hogy ez így igaz - fűzte hozzá -, ugyanis Lev Orenstein vette kezébe a dolgokat. És Lev a legjobb. Annak a nőnek semmi esélye vele szemben.

Allie látta, hogy Eddie-t nem sikerült meggyőznie, mindazonáltal hozott egy palack pezsgőt, a férfi felbontotta, aztán koccintottak.

- Sunnyra és a biztonságos visszatérésre - mondta Pru, amikor felemelték a poharakat.

A pezsgősdugó pukkanásától megriadt Kedves feltápászkodott és közelebb jött. Eddie térdére fektette a fejét, esdeklőn pislogott fel rá. A férfi megsimogatta a kutya puha, elragadó, buta buksiját.

- Talán szereznem kéne egy csokoládé labradort - mondta Eddie. - Pontosan olyat, mint ez itt.
- Remek ötlet - mosolygott Pru. Amióta megérkeztek Dordogne-ba, Eddie először beszélt optimistán a jövőről. Kitty Ratte úgy függött a feje fölött, akár Damoklész kardja, arra várva, hogy elszakadjon a fonál, és a penge rázuhanjon a fejére.

Egymásra néztek.

- Pontosan olyat, mint Kedves - mondta vigyorogva a férfi. - Éppolyan szeleburdit akarok. - És mindnyájan nevettek, megkönnyebbülten, mert Sunny megpróbáltatása véget ért és biztonságban van.

HETVENKILENCEDIK FEJEZET

Prága

Sharon az íróasztala mögött ült az ellenfényben. Elegánsan frizírozott feje körül Gauoise kék füstje gomolygott. Felnézett, amikor Mac Reilly

kopogtatás nélkül besétált az irodájába. Leült, a nő pedig az asztal fölött meredt rá. Arca kifejezéstelen volt.

Mac arra gondolt, milyen flegma. Még gőze sem volt róla, hogyan fog a végére járni ennek, hiszen egyetlen közvetlen bizonyítékkal sem rendelkezett, ami a gyilkosságokhoz kötötte volna a nőt. Ennek ellenére biztos volt benne, hogy egy Kahr Black Rose pisztoly van bezárva abba a nagy, régi, öntöttvas páncélszekrénybe. Maha véres pénzével egyetemben.

- Vége, Sharon - mondta. - Maha eltűnt.

A nő vállat vont.

- Számomra ez nem fontos.

- Most persze nem az. Megkapta, amit akart.

Sharon gúnyosan felkacagott.

- Ha megbocsát, ügyfeleket várok. Arra kell kérnem, hogy távozzék.

Macnek megszólalt a telefonja. Szétnyitotta.

- Igen? - Női hang válaszolt.

- Mac Reilly? Itt Danielle Soris. Emlékszik rám?

- Hogyan tudnám valaha is elfelejteni? - felelte Mac. Hallotta a nő nevetését.

- El kell mondanom magának valamit. Valamit, ami eszembe jutott arról a nőről... - Ismét habozott, nyilvánvalóan izgatott volt, de folytatta. - A nőről, aki tönkretette az arcomat.

Hosszú szünet következett, Mac arra gondolt, hogy Danielle valószínűleg megpróbálja összeszedni magát. Várakozott hát.

Aztán a nő ismét megszólalt.

- A rabló rám nézett a maszk mögül... Csak a szemét láthattam. Gyönyörű szeme volt, szokatlan színű. Sötétzöld. Egy hosszú pillanatig nézett, egy *hosszú, hosszú* pillanatig, mielőtt... mielőtt az történt.

- Danielle, magának fogalma sincs arról, hogy milyen csodálatos. Később visszahívom.

Mac hátradőlt a széken, és belenézett Sharon Barnes sötétzöld szemébe. Fölöttébb szokatlan, fölöttébb gyönyörű. Megvan a tanúja.

- Sharon - mondta -, azt hiszem, bevitetem magát a rendőrséggel, és le fogják tartóztatni Yvonne Elman és Valeria Vinskaya meggyilkolásáért.

Sharon hirtelen mozdulattal elnyomta a cigarettát a porcelán hamutartóban. Gúnyosan felhorkant.

- Természetesen nem fog bevitetni. Nekem semmi közöm azokhoz a nőkhöz. Még csak nem is ismerem őket.

- Csakhogy az egyikük, az, akit nem sikerült meggyilkolnia, ismeri magát. Azonosítani fogja.

Sharon döböntően lökte hátra a székét. Olyan erővel csapódott az ablaknak, hogy beleremegett az üveg.

- Ez nevetséges. Telefonálok az ügyvédemnek. Mindössze annyit mondhatok magának, hogy Maha Mondragonnak dolgoztam, modelleket szerveztem a termékbemutatójához.

- Ön azért dolgozott Mahának, hogy nőket szerezzen a Balkánról, akik eljátsszák a gazdag, szőrmebundás rablók szerepét a Maha által szervezett ékszerrablásokban. Mennyit fizetett magának, Sharon, a főhadnagy szerepéért? Gondolom, eleget ahhoz, hogy visszavonuljon a kerítő üzletágból.

Mac elkapta a nő szemében, abban a csodálatos zöld szempárban megvillanó félelmet. Már volt tanúja.

- Tűnjön el az irodámból - mondta Sharon. - Felkeresem az ügyvédemet. - Az ajtónál termett, Mac követte.

Keményen farkasszemet néztek egymással. Elsőként a nő fordította el a tekintetét, amikor kulcsra zárta az iroda ajtaját és belebújt a télikabátjába. Noha nem szőrméből volt, de jó Hermès kabát, kámzsás, kasmír, bő és hosszú. Sharon csizmája a térde fölé ért, nagyon magas volt a sarka.

Lecsörtetett a lépcsőn, szándékosan nem használta a liftet. Mac tudta, a nő attól tart, hogy ott csapdába esne vele, amíg megérkezik a rendőrség.

Odakint két lépéssel Sharon mögött haladt, menet közben először a főfelügyelőt hívta fel Monte-Carlóban. Elmondta neki, hogy a párizsi nő azonosítani tudja Sharont, és azt is, hogy most az utóbbit követi. A felügyelő azt válaszolta, hogy tüstént kapcsolatba lép a prágai rendőrséggel.

Sharon hosszú léptekkel igyekezett a macskaköves utcán, meg-megbotlott a túsarkú csizmában. Tisztában volt vele, hogy Mac közvetlenül mögötte megy. Amikor meghallotta a rendőrautók szirénáinak vijjogását, futásnak eredt, ügyetlenül futott a magas sarkakon.

A híd felé vette az irányt. Látta, hogy tömve van, befordult hát egy mellékutcába. Szaladt, rohant... A folyóban jégtáblák úsztak, épp ellenkező irányban, mint amerre Sharon igyekezett, a híd felé. Ő távolodni akart a hídtól meg a jégtábláktól, ki akart jutni a külvárosba, ahol esetleg a nyomát veszíthetik, és ahol egy kis bank trezorjában volt elrejtve a pénze, no meg a Mahától lopott gyémántok.

Elkeskenyedett a folyó mentén húzódó járda. Sharon hallotta a mögötte loholó Mac egyenletes lépteit és egyre közelebből a szirénák hangját. Mindenre elszántan megpördült, hogy szembeszálljon a férfival.

Mac tévedett. A Black Rose nem a páncélszekrényben volt. Sharon tartotta a kezében, egyenesen őrá célzott vele.

- Késő, Sharon - kiáltotta. - Különb is túlságosan távol van tőlem, hogy eltaláljon.

Macnek igaza volt, s a nő tudta. A kis pisztoly jó lőtávolsággal rendelkezett, csak hogy a férfi mozgó célpont volt, és most egyre távolodott tőle. Hirtelen csönd lett, elhallgattak a vijjogó szirénák, ajtók csapódtak, Sharon rohanó léptek hangját hallotta. Hátraperdült, megcsúszott az álnok túsarkakon, és kicsúszott lába alól a talaj.

Mac látta, ahogy leszánkázik a járdáról, le a partfalon, egyenesen a folyóba. Jóformán egy csobbanás volt a félig befagyott vízben. Arrafelé rohant, ahol Sharon eltűnt. Nyomát sem látta.

Most értek oda a rendőrök, célra tartott fegyverrel. Ott álltak, s lenéztek a fekete vízre. Hirtelen felbukkant Sharon feje a híd közelében. Aztán nagy erővel a jégsarkantyúknak csapódott, melyek a régi hidat tartó boltívek épségét védték. De nem Sharont.

NYOLCVANADIK FEJEZET

Lev Orensteint többnyire magas szintű biztonsági feladatok végrehajtására

fogadták fel, ám amikor meghallotta, hogy ki a tervezett zsarolás áldozata, beleegyezett a nyomozásdiba. Ismerte az Eddie Johanssen-féle gazdag, befolyásos férfiakat, akik meg akarják óvni a családjukat – ilyen ügyfelei voltak. Eddie-vel ugyan nem találkozott, fölösleges lett volna. Mac aprólékosan beavatta a történetbe, és Levnél volt a barna boríték Kitty Ratte szexfotóival, valamint az eredeti zsaroló levéllel.

Levet aligha lehetett volna nem észrevenni: magas volt, karcsú, mint egy agár, a válla olyan széles, akár egy hátvédé, teljesen kopasz, finom metszésű orrán fekete repülősszemüveg ült, és Tommy Bahama virágmintás inget viselt. Az izraeli katonai elhárításnál kapott kiképzést, a legjobb volt a szakmájában, amit az ügyfelei tanúsíthatnának, már amennyiben nem kéne titokban tartani a személyazonosságukat.

Most azonban Lev álruhát öltött. Pincéregyenruhát: fekete nadrágot, fehér zakót, fehér inget, fekete csokornyakkendőt. Már két napja követte Kitty Ratte-et, mialatt Mac Indiában volt. Pontosán feljegyezte a nő sablonos napirendjét. Délután négy óra tájban bukkant elő kertkapcsolatos kis lakásából, elhajtott Cannes egyik mellékutcájába a szokásos kávéházához, ahol olcsó az étel, ráérősen fogyasztotta el a szemlátomást kedvenc hamburgerét, két marokra fogva, ahogy a trehány fuserek a tévéreklámban. Ez a nő viszont egy hölgy látszatát akarja kelteni, több esze is lehetne... Lev arra a következtetésre jutott, hogy valahányszor Kitty abban a hiszembben van, hogy nem figyelik, visszavedlik a valós énjévé.

És azt, hogy kicsoda volt valójában, egykönnyen ki lehetett deríteni. Lev mindent megtudott a nő múltjáról, no meg a „szeretője” személyazonosságáról, ámbár a történetek ismeretében kételkedett abban, hogy Jimmy Franklyn csakugyan Kitty „szeretője”. Jimmy kukkoló volt; attól indult be, hogy a nőt nézte, miközben más fickókat boldogított a swingerklubok emelvényén, avagy más nőket. Kitty lazán vette a dolgokat.

Levnek azonban szemernyi sem tetszett a röpke rálátás ezekre a dolgokra – férfiak bőrmaszokban, mindössze a szemek és a száj számára egy-egy kis nyílással; kézi bilincsekkel, ostorral és mesterséges hímvesszőkkel. Kitty és Jimmy ehhez az aljvilághoz tartozott, mindegyik a maga módján élvezte, és annak ellenére, hogy Lev számára undorítóan visszataszító volt, nem törvénytelen. Kitty egyéb tevékenységei viszont azok voltak.

Megfigyelte, hogy Kitty Ratte a part menti bárókban lóg, az impozáns szállodákat célozza meg, ahol gazdag nők időznek, csak hogy a fiatal, vonzó és kapható orosz lányok uralták a népszerű helyet, így aztán ő nemigen rúgott labdába. Többnyire a helyi újságban feladott hirdetésére jelentkeztek a kliensei... *Szexi, orosz, vörös hajú... teljesíti minden kívánságod...* meg ehhez hasonló szövegek.

Lev követte a nőt a különböző szállodákba, a hatalmas, *no name* helyekre, ahol konferenciák alkalmával középosztálybeli üzletemberek engedték szabadjára a gyeplőt. Egyazon délután kétszer az egyik hotelban, különböző partnerekkel, és háromszor egy másik szállodában.

Kitty kétségtelenül nem fogta fel, hogy ahányszor csak belépett egy ilyen szálloda előcsarnokába, kezében a kis neszesszertáskájával, felvette a kamera. Észre sem vette, hogy a videokamera megörökíti, amikor belép a liftbe, miként azt sem tudta, hogy felveszik, amikor végiglejt a folyosón,

a szobaszámokat keresgélve, megáll, kopogtat egy ajtón, majd belép. Egy vagy két órával később ismét ott van egy felvételen, amikor kijön a szobából, ismét beszáll a liftbe a kis neszesszertáskájával, keresztülvág a halljon, és kimegy a parkolóba. Kitty Ratte-et rögzítették a szállodák kamerái, Levnek azonban több kellett ennél. Azt akarta, hogy a saját videokameráján legyen bizonyíték. Már voltak szobaszerviz számlái, és pincérek, akik jelentették, amikor látták az ágy mellé ledobott cipőjét, miközben a nő a fürdőszobában várakozott. A szobaszervizes pincéreknek gyorsan jár a szemük, felismerik a jelenetet, emlékeznek dolgokra.

Ma este Lev a földszinti pincért kente meg, s az ő fehér zakóját felöltve szolgálta föl a szobaszerviz rendeléseket. Szerencséje volt. Pastramis szendvicset kértek rozskenyéren, Heinekent meg egy Red Bullt. Tíz perccel később Lev kopogott az ajtón. A férfi, aki beengedte, alsónadrágot és türkizszínű pólót viselt. Idősebb volt, és Lev fáradtnak gondolta.

- Csak tegye le oda - mondta, és levette Kitty nyitott neszesszerét a dohányzóasztalról. Lev egyetlen pillantással meglátta benne a leopárdmintás alsóneműt, egy kék vibrátort, az olajat és síkosítókat tartalmazó üvegeket.

Lerakta a tálcát, és átadta a férfinak a számlát, majd az illető mögé állva előkapta apró kameráját, és némán kattintgatott: a neszesszertáska meg a tartalma; a rendetlen ágy; mellette egy pár Louboutin, ott, ahol Kitty lerúgta a cipőt. Lev hallotta a motoszkálást a fürdőszobában, hiszen a nő nem akarta, hogy meglássák, és mialatt a férfi megpróbálta kibogozni a szándékosan elrontott számlát, Lev hangtalanul odaosont, s a félig nyitott ajtó résén keresztül tisztán lekapta Kittyt, miközben a tükörben nézegetve magát visszaveszi az utcai ruháját. Jó kép lesz.

Mielőtt a fickó észrevette volna, mi történik, Lev ismét mögötte állt.

- Sajnálom a számlát, uram - mondta. - Tüstént elintézem.

Örömmel csukta be maga után az ajtót. Oké, ez nem nagy dolog, viszont már van bizonyítéka arra, hogy Kitty Ratte prostituált. Lev minden muníciót meg akart szerezni, amihez csak hozzájuthatott, arra az esetre, ha valaha is bíróság elé kerülnének a zsarolások. Nem abban az ügyben, amelyikhez Eddie Johanssennek van köze. Arról Lev gondoskodott, ahogyan a videokameráról meg a felvételeiről is. Eddie neve soha nem fog felbukkanni. Fontos viszont, hogy két másik szerencsédén flótás nyomára bukkant, akiknek közül volt Kittyhez.

Aztán Lev köszönetet mondott a pincérnek, pénzt adott neki, és a biztonsági kamerákat kikerülve a hátsó lépcsőn távozott. Minden rendelkezésére állt, ami kellett. Ez nyilvánvaló és egyszerű ügy lesz.

NYOLCVANEGYEDIK FEJEZET

Monte-Carlo kellemes volt a késő délutáni napsütésben. A járdákat fák szegélyezték, már kezdték fölkapcsolni a lámpákat a kávéházakban és a butikokban, undok kis szél borzolta az emberek haját és a szoknyákat, amikor Mac és Sunny kéz a kézben a kikötőben kószált (Sunny szomorúan arra gondolt, hogy soha többé nem ereszti el Mac kezét). Megcsodálták a

nagy jachtokat, s a kikötőn túl lehorgonyzott még nagyobbakat, azok mögött pedig az óceánjáró hajókat.

- Végtelen mennyiségű csónak - jegyezte meg Sunny, a férfi hosszú lépteihez igazítva az övéit.

- Egy csónakokra épült város - bólintott Mac. - Egy jövőendő Velence.

- Nekem tetszik - mondta Sunny.

- Nekem is.

Felerősödött a szél, mire megfordultak, és visszafelé indultak a szállodához, ahol Ronnal volt találkozójuk a bárban. És Levvel, meg Allie-vel, Pruval és Eddie-vel, akik bármelyik percben megérkezhetnek. Sunny már türelmetlenül várta őket. És a csivavát.

- Nekem is hiányzik Kalóz - mondta Sunny.

Mac felhorkant.

- Még csak szóba se hozd. Nem bírom ki. - Imádta azt a kutyát. Régi asszisztense, Roddy vigyázott rá a malibui házban, úgyhogy Kalóz jó kezekben volt.

A portás már ismerte őket, mosolyogva szalutált, amikor bementek az előcsarnokba, és tovább, a bárba.

Sunny felidézte magában azt a legelső estét, karácsony napján, amikor egyedül volt, és megismerkedett Mahával meg Kitty Ratte-tel. Már mindent tudott Kitty működéséről, a zsarolási tervről is, undor és harag fojtogatta, amikor erre gondolt. A szegény, édes Eddie csakis őmiatta találkozott ezzel a nővel, és tessék, most milyen nehéz helyzetbe került. Maha azonban rögtön átlátott Kittyn; csak ránézett, és felismerte a romlottságot, meglátta a gonoszt a nő mézesházas, mosolygó arcában.

Ron már odabent ült, a mankókat egy széknek támasztotta.

- Csak ellenőrzöm a konkurenciát. - Vigyorogva a pohár vörösborára mutatott. - Egyébként hol a pokolban van a nejem?

- Légitársasággal repül - vigyorgott vissza rá Mac. - Ez van, Ron. A menetrend szerinti járatok mindig késnek. Csak erről feledkeztél meg.

- Igaz. - Ron tisztában volt ezzel, mindazonáltal már alig várta, hogy átölelhessen asszonyát. - Ott van Lev Orenstein - mondta, mikor a senkivel sem összetéveszthető, Hawaii-mintás Tommy Bahama inget és szűk farmernadrágot viselő, hórihorgas alak rugalmas, hosszú lépteivel bejött a bárba és leült. Ron értetlenül nézett Macre. - Nem beszélünk vele?

- Várjunk, majd kiderül. - Mac is helyet foglalt, egy Cosmopolitant rendelt Sunnynak, nem túl édeset, Grey Goose vodkát, nagyon hideget, és egy palack rozét is - tavaly nyáron Saint-Tropez-ban kedvelte meg ezt a bort. Mindhárman a bárpultra támaszkodó Levét figyelték. Egyik könyöke a pulton pihent, jobb keze ujjait lazán az övébe akasztotta, s keresztbe vetette a lábát. Nyugodtan, hanyagul.

- Itt hozzák az italokat - mondta Mac, és elvette az útból Sunny kígyóbőr utánzatú táskáját, hogy a pincér letehesse az üvegeket meg a poharakat.

- Szóval... - mondta két asztaltársát fürkészsze Ron. Végtelenül komoly volt, és átkozottul boldog. - Szóval, be kell vallanom, voltak olyan pillanatok, amikor azt hittem, sosem leszek akkora mázlista, hogy még egyszer látom ezt. Mármint kettőtöket együtt. Először, amikor megléptél, Sunny, aztán pedig, amikor kis híján kinyíráttad magad.

Sunny megborzongott.

- Ne is emlékeztess rá. - A Cosmo jeges volt, pazar. Sunny nem tudott ellenállni ennek a csajos, rózsaszín italnak.

- Lev jól gondolta - mondta, szemét a bejáratra szögezve Mac. - Itt jön a nő.

Kitty Ratte kék-fehér lapruhájában, a szoknya úgy libbent, hogy felvillantsa a combját, csámpás léptekkel sietett be a bárba. Lev láttán felcsillant a szeme. Az első igazán jó külsejű pasi, akit hosszú ideje látott. *És egyedül van. Tökéletes.* Körül sem nézett, egyenesen a férfi melletti bárszékre tornázta fel magát.

- Egy pohár vörösbort - mondta az ősz hajú mixernek, aki soha, de soha nem nézett rá. Ahogyan most sem. Csak kitöltötte a bort, és áttolta a poharat a pulton.

Kitty felsóhajtott, és megkockáztatott egy tartózkodó mosolyt Lev felé: áll le, szem föl, fogak kivillantva.

- Valamikor sokkal jobb volt itt a kiszolgálás - szólt. - Mikor egy nő italt rendelt, mindig megkínálták egy tálka mogyoróval, pereccel, olajbogyóval. Most azonban... - megvonta a vállát, és megnyerő pillantást vetve a férfira, keresztbe tette a lábát, hogy a szétnyíló szoknya lehulljon a combjáról - semmi.

Lev a mobilján beszélt, most azonban becsukta a telefont. Odahívta a pultost, és olajbogyót rendelt. Amikor letették elé, Kitty felé tolta a tálkát.

- Mint az utolsó vacsora - mondta mosolytalanul.

Kitty zavartan harapott bele egy zöld bogyóba.

Ivott egy korty bort. Nem ez volt aznap az első, legalább másfél üveggel, talán kettővel is betermelt esténként, és hozzájött még, amit az ebédhez ivott.

- Utolsó vacsora? Mit akar ezzel mondani? Nem, ne mondja meg, hadd találjam ki. - A férfira nevetve felvonta a szemöldökét. - Maga azon tűnődik, hogy hová menjen vacsorázni, igaz? Én javasolhatok néhány jó helyet, nagyon jókat.

- Csakugyan? Azt hittem, esetleg meghív magához, és főz nekem. Úgy hallottam, nagyszerű húsgombócot készít.

Kitty a homlokát ráncolta. Mire utal a férfi? Húsgombóc? Vajon mit tud? Körülnézett, kiszúrta Sunnyt és Macet egy asztalnál... *Uramatyám...*

- Sunny! - szólt oda, lecsusszanva a bárszékről. - Ó, Sunny, *drágám!* De örülök, hogy látlak. Hol voltál?

Már majdnem elindult feléjük, amikor zűrzavar támadt az ajtónál. Arra fordult. Három felfegyverzett rendőrt látott, őt nézték. Mögöttük pedig Eddie Johanssen állt, azzal a Pru nevű nővel és Allie Rayjel, aki Sunny kiskutyáját fogta.

- Allie! Pru! - szólt oda, a zsarukra ügyet sem vetve.

Allie elfordította a fejét. A Pru nevű nő, akit mellesleg Kitty gyűlölt, visszafelé indult, az előcsarnokba. Eddie megfordult és utánament.

- Eddie! - kiáltotta Kitty. De a férfi már ott sem volt. Majd később elkapja, felmegy a szobájába, ezúttal megcsípi. A legvégsőkig elmegy a fenyegetéssel.

Ismét Sunnyra nézett, látta, hogy rideg tekintettel néz vissza rá. Aztán meglátta a felé igyekvő rendőröket, és Levhez fordult.

- Mi folyik itt? - kiáltotta, megragadva a férfi karját.

- Azért jönnek, hogy letartóztassák, Kitty - felelte nyugodtan a férfi. - Jobb, ha engedi, hogy teljesítsék a kötelességüket. Ugyebár nem akarunk jelenetet?

- *Letartóztatni?* - Most körbefogták a rendőrök, csapdába ejtették a bárpultnál. Egyikük a karjára tette a kezét.

- Kitty Ratte - mondta -, letartóztatom zsarolásért, zsarolási kísérletért, prostitúcióért, drogkereskedelemért és droggal való visszaélésért, amennyiben drogot adott be gyanútlan embereknek, s ez, nyilván tisztában van vele, nemzetközi bűncselekmény.

- A húsgombóc nemzetközi bűncselekmény volt? - Kitty felkacagott, miközben lelökte a rendőr kezét a karjáról. Ránézett, majd Sunnyra és Macre, végül megfordult, és Lev Orenstein hideg, sötét pillantásával találkozott a tekintete.

- Szemetek! - üvöltötte. - Ti szemetek! - Aztán sikítani kezdett.

Ez nem volt semmi, gondolta elszörnyedve Sunny, amikor Kittyt elrángatták a rendőrök. Csak azt kapta, amit megérdemelt. Mac szerint jó néhány évet fog rács mögött tölteni.

A meghökkenett Allie és Pru visszatért Eddie-vel.

- Szajha! - mondta megborzongva Allie.

Pru rámosolygott Eddie-re. Ők ketten tudták, hogy neki egy jobb szó is szerepel a szótárában Kittyre.

Mindnyájan összeölelkeztek és puszkáltak, Tesoro bevette magát Sunny ölébe, aztán odahajolt Machez, és megcsípte a kezét.

Olyan volt, mintha sosem lettek volna távol. Az élet visszazökkent a rendes kerékvágásba. A monte-carlói bárban ülve, ahol mindez elkezdődött, rozéval ünnepeltek.

Cipősarkak csattogtak a bejáratnál, s az újabb konfliktusra számító Sunny arra fordult.

Fiatal nő vonult be nagy büszkén, a fehér selyemszatón zsákruhás, szőke hajában a jázminággal és a félholdat formázó gyémántcsattal. Egy kis gyöngyvirágcsokor volt nála.

A menyasszony. Sunny felvonta a szemöldökét, és megbökte Allie-t meg Prut. A férfiak persze már észrevették a lányt.

A menyasszony csattogó tűsarkain a bárhoz vonult, ledobta magát egy székre, odacsapta a gyöngyvirágot, és így szólt:

- Martinit... *s'il vous plait, monsieur.*

Az ősz hajú pultos kevert, összerázott, kitöltött, és eléje tette az italt. A menyasszony egyetlen hosszú slukkra kiitta.

- Jézusom! - álméltkodott Pru.

A pultos tekintete találkozott Sunnyéval, aki kérdően vonta fel a szemöldökét. A férfi mosolygott. Most először.

- Meggondolta magát - magyarázta.

- Harmadszor vagy negyedszer? - csodálkozott Sunny.

Trombitaszó harsant az előcsarnok felől; majd gitármuzsika; énekszó hallatszott... egyre hangosabban, ahogy közeledtek.

Egy teljes mexikói mariachi-zenekar. Sunny mexikói apja és a ranchon dolgozó latin marhapásztorok között ezen nőtt fel.

A „Guadalajará”-t éneklő zenészek a menyasszonyhoz mentek, aki megfordult a bárszékkal, és elkerekedett szemmel bámult rájuk. A

trombitások olyan egetverő lármát csaptak, hogy az ara nevetve a fülére tapasztotta a kezét.

- *Nevet* - mondta a barátnőjének Sunny.

A mariachik szétváltak, a bejárat felé fordultak, s a trombitások megadták a jelet, amikor egy fiatal mexikói férfi jelent meg az ajtóban, éppannyira volt sötét hajú és aranybarna bőrű, mint amennyire világos bőrű és szőke a menyasszonya. A férfi egy pillanatra megállt, aztán karját kitárva a lányra nézett. Esdeklőn.

Mindenki visszafojtotta a lélegzetét, miközben a mariachik sorfala között lassan a lány felé sétált. A menyasszonya még a széken ült, és le nem vette szemét a fiatalemberről. Az megállt előtte. Összekulcsolódott a tekintetük.

Aztán a lány lecsusszant a bárszékről, lesimította rövid, fehér zsákruháját, kezébe vette a gyöngyvirágcsokrot, és a férfira nézett.

- Most készen állok - mondta sugárzó mosollyal.

Rázendítettek a mariachik, a vőlegény megfogta a menyasszonya kezét, és kacagva kísérték az estébe.

- *Uramyám!* - mondta Allie. - Láttatok ezt?

- Hát persze. - Pru zsebkendőt keresett, és felitatta a könnyeit. - Láttatok már ehhez fogható szép jelenetet?

- Látnod kellett volna a csajt azelőtt - jegyezte meg a menyasszony korábbi, szóló látogatásaira utalva Sunny.

Mac most Sunnyra nézett, megfogta a kezét.

- Arra szavazok, hogy igyunk a menyasszonyra és a boldog végkifejletre - mondta, és megszorította a nő kezét, akit szeretett. Erre koccintottak.

NYOLCVANKETTEDIK FEJEZET

Néhány nappal később Eddie még mindig Monte-Carlóban tartózkodott. Sikerült megegyeznie a feleségével, s most egyformán gyakorolhatják a felügyeletet a gyermekeik felett. Megkönnyebbült a szíve.

Áthajtott Nizzába, a Promenade des Anglais-n állt meg, a korlátra támaszkodva kinézett a kavicsos tengerpartra. A strand üres volt. Vonzotta az elhagyatottsága, így aztán lesétált a lépcsőn, s kavicscsikorgás kíséretében a tengerhez sétált. Néhány strandpavilon még nyitva tartott, ámbár a legtöbben bezártak az ünnepek idejére. Eddie élvezte ezt az ürességet, kitisztította a fejét.

Megállt. Egy sovány, csokoládébarna kutyát figyelt, a fiatal állat ki-be rohagált a vízből, boldogan, a pusztán öröm gondtalanságában, élvezte a pillanatot. Nem volt rajta nyakörv, Eddie sejtette, hogy bizonyára gazdátlan, és nem tudja még, honnan kap legközelebb ételt. Ám akkor ez nem érdekelte a kutyát.

A férfi hirtelen úgy döntött, hogy magáévá teszi ezt a filozófiát. Változtatni fog az életmódján, a munkáján, a világán, az életén. Az állat abszolút bohóckodó öröme láttán Eddie előtt feltárult a saját túlzásfolt, törtető, küzdelmes világa.

Fütttyentett a kutyának. Az felemelte a fejét és ránézett.

- Hé, öcskös! - mondta Eddie, csak aztán vette észre, hogy szuka. Az állat fejét leszegve, gyorsan, vidáman vágatott feléje, és puff, nekicsúszott a lábának. Eddie hangosan felnevetett, és lehajolt megsimogatni a kutyát. A bundája vizes volt és csupa homok, s amikor hirtelen megrázta magát, a férfi is csupa homok és tengervíz lett.

- Jó kutya! - rikkantotta Eddie, mire a szuka mellső mancsait felemelve, csaholva körbetáncolta. Megesküdött volna rá, hogy az állat mosolyog.

Levette az övét, a kutya nyugodtan ült, míg a nyakára csúsztatta, aztán fűrgén lépkedett mellette, föl a lépcsőn, a promenádra. Eddie elvitte a legközelebbi állatorvoshoz.

- Nincs mikrochipje - mondta, a kutya fülét ellenőrizve a doktor. - Nyakörve sincs. Túlságosan kilátszanak a bordái, állítom, hogy nincs étel a gyomrában. Gazdátlan, az biztos.

- Már nem az - felelte Eddie.

Az immár megfürdetett, beoltott és megetetett kutyával tért vissza a szállodába. A fáradt állat összerogyott az ágy lábánál, amikor Eddie felvette a telefont.

Allie és Ron az otthonukban gipszbe rakott lábukat fölpolcolva kopogós rőmit játszottak a díványon, így aztán Pru vette fel a kagylót. A farmernadrág és a barna pulóver volt rajta; szemfesték meg szájfény is. Úgy érezte, jól fest. Voltaképpen új nő lett belőle. Ha azt is tudná, mi lesz a következő lépése, minden rendben volna. Az üres jövő félelmetes dolog.

Az ötödik csörgésre vette fel a kagylót.

- Perrin-rezidencia.

- Pru?

- Eddie?

- Mondanom kell neked valamit - így a férfi.

- Remélem, jó hír.

- Igen, az. Csodálatos. Voltaképp magammal hozom, hogy megismerkedjen veled.

- Tessék?

- Egy buta barna kutya, éppolyan, mint Kedves. Nem tökéletes labrador, de van benne olyan beütés is. A tengerparton találtam, most az ágyamon szunyókál, itt, a szállodában. Elhozhatom holnap, hogy megismerkedjete?

Pru szíve éppúgy ugrált az örömtől, akár a kutyáé, amikor a telefonkagylóra tette a kezét, és odaszólt Allie-nek.

- Allie! Elhozhatja holnap Eddie az új buta kutyáját?

- Hát persze - szólt vissza Allie. - Minél többen vagyunk, annál jobb. - Tekintete találkozott Ronéval, felvonta a szemöldökét, amikor azt kérdezte: - Lehet, hogy van valami a levegőben?

Ron vigyorgott.

- Elképzeltető. Ha egy pasi elhozza a kutyáját, hogy bemutassa egy nőnek... hát az mi mást jelenthetne?

NYOLCVANHARMADIK FEJEZET

Malibu

Minden Monte-Carlóban kezdődött. Vagy mégsem?, tűnődött Sunny. Az

igazat megvallva, inkább minden Malibuban kezdődött, amikor Mac párnáján hagyta a rózsaszín szív alakú eljegyzési gyűrűjét, egy üzenettel, s ezzel megváltoztatta a saját életét és a férfiét.

Most ismét otthon voltak, a rozoga, régi székeken ültek, Mac kis házában Csendes-óceánra néző teraszán. Kalóz, az imádott barát Mac lábánál heverészett, a férfi kezében egy pohár jó vörösbor volt, és mosoly ült az arcán. Tesoro figyelmeztetés gyanánt Sunny mellett kuporgott, támadásra készen, ha úgy hozza a szükség... ami annyit jelentett, hogy ha Mac akár csak Sunnyra teszi a kezét... ámbár a nő nagyon is ebben reménykedett.

Arra gondolt, amit Maha mondott neki, hogy fogadja el az élet felkínálta lehetőségeket. Talán nem csupán az ékszerszállításra gondolt. Mahának van egy hatodik érzéke, oly módon fogott fel dolgokat, ahogyan a közönséges halandók nem. Talán valójában arra gondolt, hogy Sunny fogadja el azt a lehetőséget, amit most kínál fel neki az élet. Vállaljon kockázatot Mackel, a szabadságukkal együtt. Sok szerencsét kívánt Mahának. Tudta, hogy szüksége lesz rá.

Az elmúlt két hét eseményei távolinak tűntek ettől a békés helytől; távolinak tőle és Mactól, aki most lassan kinyújtotta a kezét, hogy megfogja az övét. Megmosolyogta Tesoro figyelmeztető morgását. Mac ránézett azzal a sötétkék szemével, amely oly jól ismerte őt... Hogyan gondolhatta, hogy valaha is egy másik férfival legyen, még ha olyan rokonszenves – és csinos is –, mint Eddie. Egyszerűen csak egy olyan pillanat volt, egy olyan dolog... időzítés, szomorúság, magány... az érzés, hogy kicsúszott lába alól a talaj...

Mac még mindig őt nézve fel-felvonta a szemöldökét. Sunny mosolygott. A férfi letette a borospoharat a kicsorbult fehér fémasztalra, fölállt, és mindkét kezét a nő felé nyújtotta.

- Gyere velem - mondta, s felrántotta.

Az ágyon fekve, meztelenül, Mac magához vonta, összesimult a testük. Sunny érezte a férfi szívének lüktetését. Aztán csókolóztak, s a csókjaik újra meg újra felébresztették benne a gyönyört. Mac keze Sunny derekán volt, még közelebb húzta magához. Vajon miért annyira jó érzés, amikor ezt csinálja? Olyan megszállottnak érezte magát, annyira a férfi része volt, birtokolta őt... olyannyira együtt voltak...

Jóval később csak heverték, testük a szeretkezés verítékétől fénylett, a szerotonin- és az adrenalinszintjük megemelkedett, s elcsendesült a szenvedélyük, egymás testének imádatában szenderegve, gyönyörű gondolatokkal fonódott össze a tekintetük abban az ezermérföldes pillantásban, ahogyan lassan visszatértek viharos közös utazásukból.

Egy dallam futott át Sunny agyán. Melyik is az a dal? „All You Need Is Love?” Arra gondolt, talán így igaz, nincs szükség semmi másra, csak a szerelemre.

ÉPILÓGUS

Ferdie-t és Giorgiót akkor kapták el, amikor megpróbálták kicsempészni a gyémántokat Indiából Goán keresztül. Letartóztatták és megvádolták őket

Rahm Singh, valamint a kapuőr meggyilkolásával, továbbá az ékszerrablás-sorozatban való közreműködéssel, a La Fontaine-t is beleértve, lopással és orgazdasággal egyetemben. Mumbaiban fognak bíróság elé állni.

Kitty Ratte a maga vádpontjaival nézett szembe, tettestársával, Jimmy Franklynnel együtt. Kitty igazi pszichopata volt, fikarcnyit sem érdekelt, hogy milyen pusztítást vitt végbe mások életében. Számára a következő lépés, a zsarolás könnyen ment. Nem a férfiak gyűlölete vezette Kittyt; a nőket gyűlölte, azokat a nőket, akik többet kínáltak, mint ő. Többet, mint amit ő valaha is kínálhatna. Az igazi nőket.

Őt és Jimmyt zsarolásban és hat rendbeli egyéb, kikényszerítésben, prostitúcióban, drogárusításban és másoknak történt beadásában találták bűnösnek, ami nemzetközi bűncselekmény. Kittyt sok évre csukták le, Jimmyt valamivel kevesebbre.

Maha Mondragon ismét eltűnt Mumbai nyüzsgő nyomornegyedeiben. Okos nő, aki rossz kártyákkal játszott. Mindig meg kell fizetni az árat annak, amivé válni szeretnénk, és hajlamosak vagyunk megfizetni ezt az árat. Maha nem volt rossz nő, a körülmények űzték, és a szegénység tette tönkre.

Mac biztos volt benne, hogy egy szép napon ismét a felszínre tör, kétségtelenül más külsővel, egy másik üzletágban. Most azonban elveszett annak a világnak a számára, amelyhez oly nagyon szeretett volna csatlakozni.

Eddie és Pru a provence-i dombok közt vásárolt egy házat, és Eddie mostanság leginkább ott tölti az idejét. Az üzlet nélküle is jól boldogul. Élvezi az életet, örül a gyerekei látogatásainak. És mindennél jobban élvezi egy nő társaságát, akivel a sors fura fintora folytán szerencsésen megismerkedett. A kutyust Tökfilkónak nevezték el, szemlátomást tetszett neki a neve.

Allie törött lába gyorsabban gyógyult, mint Roné, a férfi azonban váltig állította, hogy ennek az az oka, hogy ő körbekóborolta a földgolyót, mialatt Allie csak ült a fenekén, vörösbort iszogatva. Mellesleg a bor már feleannyira sem rossz. Allie szerint jövőre még jobb lesz, és még mindig az *Appellation d'origine contrôlée* jóváhagyására várnak. Ront ez egy fikarcnyit sem érdekli. Neki így is ízlik a bor.

Sunny ismét viseli a rózsaszín gyémánt eljegyzési gyűrűt. Esküdjözik, hogy sosem veszi le, kivéve, amikor kezet mos, bár ebből majdnem katasztrófa lett, ugyanis letette a Nobu mosdójában Malibuban, és teljesen megfeledkezett róla. Csak percekkel később, már az asztalnál ülve jutott eszébe, amikor Mac azt kérdezte: „Sunny, hol a gyűrűd?” Ő visszaroht a mosdóba, éppen idejében, mert egy nő már a kezébe vette és csodálattal nézegette. „Az enyém”, mondta Sunny, és gyorsan visszahúzta a gyűrűt bal keze gyűrűsujjára. „Mázlista”, mondta ránevetve a nő.

Kalóz elviseli Tesorót, ahogyan Mac is. Az élet a szokásos mederben folyik a kis malibui faházban. Mac az eseteivel, a gyilkosságaival, a szükségét szenvedő emberekkel foglalkozik, Sunny pedig a PR-üzletével. A bútorok semmivel sem lettek jobbak; a kutyaszőrös szófa még mindig ott van, és Mac esküszik rá, hogy még mindig az a legkényelmesebb. Kalóz pedig egyetért vele. Tesoro inkább ölben szeret lenni.

A legtöbb hétvégén szétnyitják a grillsütőt, és mindig leszál a tengeri köd, mire eljutnak oda, hogy leüljenek és egyenek. Olyankor jól jön a férfi öreg kasmírszvettere, s amikor Mac ránéz Sunnyra, aki nem visel alatta semmit, arra gondol, hogy ő a leggyönyörűbb asszony a világon.

És talán igaza van.